

**ДЖОЙ
ФРИДЛИНГ**

СЪДЕБЕН ТРИЛЪР

**НЕ СПОДЕЛЯЙ
ТАЙНИ С МЕН**

ДЖОЙ ФИЛДИНГ НЕ СПОДЕЛЯЙ ТАЙНИ С МЕН

Превод: Анна Христова

chitanka.info

Хората необяснимо изчезват от живота на чикагската прокурорка Джес Костър. Първо, преди осем години, безследно изчезва майка ѝ. А сега нейна клиентка, жертва на брутално, садистично изнасилване, също изчезва. Някой руши чистото, подредено съществуване на Джес, внася хаос и ужас. И от сенките на нейното минало един маниак я наблюдава. Дебне, докато не остане човек, на когото Джес може да има доверие... Защото тя усеща със смразяваща кръвта сигурност, че тайнственият ѝ мъчител е опасно близо... и следващият човек, който ще изчезне от лицето на земята ще бъде Джес Костър.

Завладяващ съдебен трилър, който безмилостно държи под напрежение, от авторката на „Виж Джейн бяга“, бестселър на Ню Йорк Таймс, Джой Филдинг.

Мери Хигинс Кларк може да е шампионка на трилъри, но Джой Филдинг я принуждава да се потруди здраво за парите си и вече я отмества от върха.

ПЪРВА ГЛАВА

Когато дойде на работа, той вече я чакаше, или поне така се стори на Джес. Забеляза го незабавно. Стоеше неподвижно на ъгъла на Калифорния авеню и 21-а улица. Усети как я наблюдава, докато напускаше паркинга и претичваше през улицата към административната сграда. Очите му бяха по-студени и от късния октомврийски вятър, който си играеше с рошавата му дълга коса. Ръцете му, без ръкавици, бяха стиснати в юмруци извън джобовете на доста износеното кафяво кожено яке. Познаваше ли го?

Тялото му се размърда леко, докато Джес се приближаваше и тя видя, че устата му е изкривена в зловеща, разтегляща накриво плътните му устни, полуусмивка. Сякаш знаеше нещо, което тя не знае. Една усмивка, лишена от топлота, усмивка на човек, който като дете се е забавлявал, докато е късал крилцата на пеперудите, помисли си и потрепери, правейки се, че не забелязва едва доловимото кимване, с което той я поздрави, когато очите им се срещнаха. Една усмивка, изпълнена с тайни, осъзна тя и обзета от внезапен страх, бързо извърна встрани глава и се затича нагоре по парадното стълбище.

Джес почувства, че мъжът я последва. Знаеше, без да се обръща, че той се изкачва по стълбите зад нея, отмереността на стъпките му отекваше из цялото ѝ тяло. Стигна до най-горната площадка и натисна с рамо тежката въртяща се стъклена врата. Непознатият спря в края на стъпалата, лицето му, с все същата многозначителна усмивка върху устните, се появяваше и изчезваше с всяко завъртане на стъклата.

Аз съм Смъртта, шепнесе усмивката, дойдох за теб.

Джес чу сподавения вик на уплаха, който се отрони от устните ѝ и по шума от провлачените стъпки върху мраморния под разбра, че е привлякла вниманието на един от охраната. Тя се завъртя. Видя как пазачът, който се казваше Тони, се приближава предпазливо, с насочваща се към кобура на пистолета ръка.

— Случило ли се е нещо? — попита той.

— Мисля, че не — отвърна Джес. — Навън има едни мъж, който... — *Който какво?* — запита се тя и се вгледа в уморените сини очи на пазача. Който иска да влезе вътре, за да се предпази от студа? Който има усмивка, от която те побиват тръпки? Смяташе ли се това за престъпление сега в Кук Каунти?

Пазачът надзърна през рамото ѝ към вратата и Джес бавно проследи погледа му. Там нямаше никой.

— Май ми се привиждат призраци — извини се тя, докато в същото време се питаше дали наистина е така. Бе благодарна все пак, че независимо от това какво точно представлява, младият мъж си беше отишъл.

— Е, сега им е сезонът на тия неща — отвърна пазачът, докато проверяваше пропуска ѝ, въпреки че много добре знаеше коя е и прекарваше по нея металния детектор, както правеше и всяка друга сутрин от четири години насам.

Джес обичаше твърдо установените неща. Всяка сутрин тя ставаше в 6:45, взимаше набързо един душ, обличаше дрехите, които внимателно си бе извадила и подредила от предната вечер, излапваше набързо парче замразен пудинг със сирене и черен пипер, изваден направо от фризера и след по-малко от час вече се намираще зад бюрото си. Календарът ѝ — отворен на задачите за деня, папките по делата ѝ — готови. Ако ѝ предстоеше да води дело, щеше да има подробности за уточняване със сътрудниците, стратегия за изработване, въпроси за формулиране, отговори за определяне. (Никога никой добър адвокат не бе задавал въпрос, на който тя вече да не знаеше отговора.) Ако се подготвяше за предстоящ процес, щеше да има информация за събиране, улики за откриване, чакащи на горния етаж свидетели, които трябва да бъдат разпитани, полицаи, с които трябва да се поговори, заседания, на които трябва да се присъства, графици, които трябва да се съгласуват. Всичко съгласно рутинната практика. Джес Костър не обичаше изненадите извън съдебната зала, нито пък тези вътре в нея.

След като получеше пълна представа за деня, който ѝ предстои, тя се облягаше назад с чаша черно кафе и поничка с мармалад и изчиташе внимателно сутрешния вестник, като започваше от некролозите. Винаги преглеждаше некролозите: „Полин Ашкрофт, шейсет и седем годишна, починала внезапно в дома си; Роналд Барет,

79-годишен, починал след продължително боледуване; Матю Блек, възрастта неупомената, любящ съпруг и баща, даренията ще бъдат изпратени на Американската фондация на сърдечно болните.“ Джес не знаеше кога точно бе превърнала некролозите в част от обичайното си сутрешно ежедневие, не знаеше и защо го бе направила. Това беше доста необичайна привичка за човек, едва навършил трийсетте, пък било то и за обществен обвинител от щатската адвокатска служба на Кук Каунти в Чикаго.

— Откри ли някой познат? — веднъж я бе попитал един от нейните сътрудници.

Джес бе поклатила глава, не. Никога нямаше познати.

Дали пък не търсеше заради майка си, както веднъж бе предложил бившият ѝ съпруг? Или по някакъв начин очакваше да види собственото си име?

Непознатият мъж с разрошената руса коса и зловеща усмивка грубо си проби път в съзнанието ѝ. *Аз съм Смъртта*, измъчваше я той, гласът му рикошираше в голите стени на кантората. *Дойдох за теб.*

Джес свали надолу сутрешния вестник, за да може да огледа стаята. Три бюра от издрано в различна степен орехово дърво се допираха под всевъзможни ъгли до скучните бели стени. Никакви картини в рамки, никакви пейзажи, никакви портрети, нищо освен един стар плакат от „*Vue, Vue Birdie*“, залепен както дойде на стената срещу бюрото ѝ с парченца пожълтяла лепенка. Юридическата литература запълваше изключително практичните метални полици. Всичко изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше бъде събрано и изнесено. Както всъщност и можеше да стане. Както всъщност и често се случваше. Адвокатите, работещи в щатската адвокатска служба, редовно ги местеха. Просто нямаше смисъл да се настанява човек прекалено удобно.

Джес делеше кантората с Нейл Стрейхорн и Барбара Коен, съответно втори и трети юридически съветник. Двамата щяха да пристигнат в рамките на половин час. Като първи съветник Джес беше човекът, който вземаше всички важни решения за това, как да бъде ръководена кантората ѝ. В Кук Каунти на служба към щата имаше седемстотин и петдесет адвоката, повече от двеста, от които се намираха само в тази сграда, по осемнайсет във всяко крило и по трима във всяка стая. Всяка стая от своя страна бе под контрола на

отговорния за съответното крило. До осем и половина в лабиринта от кантори, който съставляваше единайсетия и дванайсетия етаж от административната сграда щеше да стане толкова шумно, колкото и на стадион „Ригли“. Или поне често пъти на Джес ѝ се струваше така. Обикновено тя се наслаждаваше на тези кратки мигове на спокойствие и тишина преди пристигането на останалите.

Днес беше различно. Младият мъж я бе разстроил, бе я изкарал извън обичайния ѝ ритъм. Какво у него ѝ се струваше толкова познато? — почуди се тя. Всъщност не бе успяла да огледа добре лицето му, не бе видяла кой знае колко, с изключение на зловецата усмивка. Никога нямаше да може да го опише на полицейския художник. Никога нямаше да може и да го познае при евентуално разпознаване. Той дори не ѝ беше проговорил. Тогава защо бе обсебил мислите ѝ по този начин?

Джес отново се зае да преглежда некролозите: „Марвин Бедерман, 74-годишен, починал спокойно в съня си след продължително боледуване; Сара Едуардс, напуснала ни в 91-вата си година“.

— Дошла си рано. — Мъжкият глас достигна до бюрото ѝ през отворената врата.

— Винаги идвам рано — отвърна Джес без да вдига глава. Нямаше нужда. Ако тежкия мирис на одеколон „Арамис“ не бе достатъчен, за да издаде Грег Оливър, прекалено самоуверената нотка в гласа не оставяше никакво съмнение. Един от изтърканите лафове, ширец се из канторите, бе, че броят на победите на Грег Оливър в съдебната зала бил надминат само от броя на победите му в спалнята. И именно поради тази причина Джес винаги се стремеше разговорите ѝ с четирийсетгодишния адвокат от съседната кантора да се придържат към чисто професионална тематика. Разводът ѝ с един адвокат я бе научил, че последното нещо, което някога би пожелала, е да се обвърже с друг.

— Какво мога да направя за теб, Грег?

Грег Оливър преодоля разстоянието до нейното бюро с три бързи крачки.

— Каж ми какво четеш? — Той се наведе напред, за да надникне над рамото ѝ. — Некролозите? Какво ли не биха направили някои хора, за да бъде напечатано името им във вестника.

Джес се разсмя, въпреки че не ѝ се искаше.

— Грег, наистина съм заета...

— Виждам.

— Не, наистина — отвърна Джес, хвърляйки бегъл поглед към хубавото му, според общоприетия идеал за красота, лице, което се запомняше, благодарение на влажните му шоколадовокафяви очи. — Трябва да съм в съда в девет и половина.

Той си погледна часовника. Ролекс. Златен. Бе дочула да се говори, че наскоро се е оженил за пари.

— Имаш много време.

— Времето ми трябва, за да подредя мислите си.

— Обзалагам се, че те вече са подредени — отвърна Грег, като се изправи, само за да се облекне отново върху бюрото ѝ и открито огледа отражението си в стъклото на прозореца зад нея. Ръката му леко поглади една купчина грижливо подредени документи. — Обзалагам се, че всичко в главата ти е толкова добре подредено, колкото и на бюрото ти. — Той се разсмя и извивката в ъгълчето на устата му за миг напомни на Джес за непознатия с неговата зловеща усмивка. — Погледни се само — продължи Грег, който изтълкува погрешно реакцията ѝ, — цялата се стегна, само защото случайно разместих няколко от твоите хартийки. — Той нарочно преигра, докато ги подравняваше, после избърса въображаеми пращинки от изтъркания плот на бюрото ѝ. — Не обичаш някой да ти пипа нещата, нали? — Пръстите му галеха шарките върху дървото на малки, все повъзбуждащи кръгове. Ефектът бе почти хипнотичен. *Укротител на змии*, помисли си Джес и се почуди за миг, дали той беше укротителят или змията.

Тя се усмихна, удивена от начина, по който явно работеше съзнанието ѝ тази сутрин. Изправи се и целеустремено се запъти към полиците с книги, въпреки че всъщност нямаше нищо конкретно наум.

— Мисля, че е по-добре да тръгваш, така че да мога да свърша малко работа. Тази сутрин ще произнасям обвинителната си реч по делото Ерика Барновски и...

— Ерика Барновски? — Ходът на неговите мисли се отрази и в очите му. — А, да, момичето, което твърди, че било изнасилено...

— Жената, която беше изнасилена — поправи го Джес.

Смехът му нахлу в пространството, което ги разделяше.

— Господи, Джес, та тя не е носела бельо! Мислиш ли, че има съд на тая земя, който ще признае за виновен мъж, за това че е изнасилил жена, с която се е срещнал в един бар, когато тя дори не е носела бикини? — Грег Оливър погледна към тавана, после отново към Джес, като машинално приглади назад няколко кичура, които бе разрошил. — Не знам, но без бикини в бар за случайни запознанства, това ми мирише на подразбиращо се от само себе си съгласие от нейна страна.

— А ножът на гърлото ѝ допълва представата ти за любовна игра преди акта. — Джес поклати глава, по-скоро от мъка, отколкото от отвращение. Грег Оливър бе прословут с точността на своите преценки. След като не можеше да убеди своя колега адвокат, че мъжът в процеса е виновен, как би могла да се надява да убеди съдебните заседатели?

— Не виждам да се очертават бикини под тази къса пола — добави Грег Оливър. — Кажете ми, г-жо адвокат, носите ли бикини?

Ръцете на Джес се плъзнаха по сивата вълнена пола, която стигаше до коленете ѝ.

— Престани, Грег — скастри го тя.

Закачливата нотка в гласа на Грег Оливър се разпростря и в очите му.

— Какво трябва да направи човек, за да влезе вътре в тези бикини?

— Съжалявам, Грег — отвърна равнодушно Джес, — страхувам се, че в тези бикини има място само за един задник.

Течният шоколад в очите на Грег Оливър се втвърди и се превърна в кафяв лед, после веднага се стопи и екотът от смеха му отново изпълни стаята.

— Точно това ми харесва у теб, Джес. По дяволите, ти си толкова войнствено настроена. Би се изправила срещу всеки. — Той се запъти към вратата. — Не мога да не призная, че ако някой може да спечели това дело, то това си ти.

— Благодаря — каза Джес на затварящата се врата.

Тя се отправи към прозореца и се вгледа разсеяно към улицата, единайсет етажа по-долу. Огромните крещящи реклами се набиваха в очите ѝ: „Abogado“. „Адвокат“ на испански, следваше името. Различно име на всяка табела. Отворено двайсет и четири часа в денонощието.

В района нямаше други високи постройки. Със своите четиринайсет етажа административната сграда изпъкваше подобно на възпален палец. Долепената до нея съдебна палата беше само на седем етажа. Отзад се издигаше затворът на Кук Каунти, където обвинените в убийство и останалите заподозрени, които или не бяха в състояние да платят гаранция или такава просто им беше отказана, бяха задържани до разглеждането на делата им в съда. Джес често си представяше този район като мрачно и зловещо място за мрачни и зловещи хора.

Аз съм Смъртта, чу тя как шепнат улиците, дойдох за теб.

Разтърси глава и погледна нагоре, но дори небето бе придобило мръсен сив оттенък — надвиснало заплашително, то предвещаваше сняг. Сняг през октомври, помисли си Джес, не можеше да си спомни кога за последен път бе валило преди празника на Все светии. Въпреки прогнозата за времето, не си бе обула ботуши. Пускаха, а от солта отпред на пръстите се бяха образували грозни кръгове, наподобяващи пръстени на дърво. Може би по-късно щеше да излезе и да си купи нов чифт.

Телефонът извънтя. Едва минаваше осем, а телефонът вече звънеше. Тя го вдигна преди да успее да звънне отново.

— Джес Костър — каза в слушалката.

— Джес Костър, на телефона е Морийн Пеплър — отвърна гласът, изпълнен с детински смях. — Преча ли?

— Никога не пречиш — отвърна Джес на по-голямата си сестра и си представи закачливата усмивка върху устните ѝ, топлите ѝ зелени очи. — Радвам се, че се обади.

Джес винаги бе оприличавала Морийн на някоя от онези изящни скици на балерини на Едгар Дега, само приглушени и неясни контури. Дори гласът ѝ бе приглушен. Хората често казваха, че двете сестри си приличат. И двете имаха един и същ в основата си овал на лицето, и двете бяха високи и стройни, но в очертанията на Джес нямаше нищо замъглено. Дългата ѝ до раменете кестенява коса бе по-тъмна от тази на Морийн, оттенъкът на зелено в очите ѝ много по-смуцаващ, дребноватата ѝ конструкция не толкова заоблена, по-кокалеста. Сякаш художникът бе нарисувал една и съща скица два пъти, след което бе пресъздал едната в пастели, а другата в маслени бои.

— Какво ново? — попита Джес. — Как са Тейлър и близнаците?

— Близнаците са добре. Тейлър все още не е разбрал целия ужас на ситуацията. Непрекъснато ме пита кога ще ги върнем обратно в болницата. Не се поинтересува как е Бари.

Джес усети как челюстта ѝ се стяга. Съпругът на Морийн, Бари, бе преуспяващ счетоводител и върху номера на неговия „Ягуар“, последен модел, бе написано „ЗАСЛУЖЕН“. Нужно ли бе наистина да знае нещо повече.

— Как е той? — все пак попита тя.

— Чудесно. Работата му върви страхотно, въпреки състоянието на икономиката. Или пък може би точно поради това. Както и да е, той е много щастлив. И двамата искаме да дойдеш на вечеря утре и моля те, не ми кавай, че вече имаш среща.

Джес едва не се разсмя. Кога за последен път бе имала среща? Кога за последен бе излизала някъде, без това да е било свързано по някакъв начин с работата ѝ? Откъде бе останала с убеждението, че само лекарите са на повикване по двацет и четири часа в денонощието?

— Не, нямам среща — отвърна тя.

— Добре, значи ще дойдеш. Напоследък не се виждаме достатъчно с теб. Струва ми се, че те виждах по-често, докато работех.

— Тогава започни отново работа.

— За нищо на света. И така, до утре в шест. И татко ще дойде.

Джес се усмихна в телефонната слушалка.

— До утре. — Върна слушалката на мястото ѝ при звука на бебешки плач някъде в далечината от другата страна. Представи си как Морийн тича по посока на плача, как гука над кошчетата на шестмесечните си близнаци, как сменя пелените им, как задоволява нуждите им, докато същевременно иска да е сигурна, че тригодишният в краката ѝ получава вниманието, от което се нуждае. Далечен отглас от свещените аудитории на Харвардския университет, където бе спечелила магистърската си степен по бизнес администрация. Джес повдигна рамене. *Всички ние имаме правото на избор*, помисли си тя. Сестра ѝ явно бе направила своя.

Седна отново зад бюрото си и се опита да се съсредоточи върху сутринта, която ѝ предстоеше, молейки се да е в състояние да докаже, че Грег Оливър греши. Тя знаеше, че издействането на присъда в този

случай щеше да бъде почти невъзможно. Трябваше тя и помощникът ѝ да бъдат много убедителни.

Щатската адвокатска служба винаги водеше съдебните дела по двойки. На втория ѝ помощник Нейл Стрейхорн бе възложено да представи уводната част на обвинителната реч, да припомни на съдебните заседатели конкретните, не твърде приятни факти по делото. После следваше пледоарията на защитата, след което Джес щеше да се заеме с оборването на доказателствата, които опровергаваха обвинението. Тази последователност ѝ осигуряваше широка възможност да породи морално негодувание.

— Всеки ден в Съединените щати стават 1 871 изнасилвания — започна речта си тя. — Това означава, че всяка минута е изнасилена по 1,3 пълнолетна жена, означава ужасяващата цифра от 683 000 изнасилвания годишно. — Пое си дълбоко въздух и отново прехвърли наум изреченията, подобно на заблудили се парченца маруля в голяма, трудна за разбъркване салата. Тя все още продължаваше да ги прехвърля отново и отново, когато, след около двайсетина минути, пристигна Барбара Коен.

— Как върви?

Със своите метър и осемдесет, с ярката червена коса, която се спускаше на буйни вълни до средата на гърба ѝ, Барбара Коен често напомняше на човекоподобно превъплъщение на морков. Бе с почти цяла глава по-висока от Джес и дългите ѝ кльоцави крака създаваха впечатлението, че стои на кокили. Един-единствен поглед към младата жена, която се явяваше нейния трети съветник, бе в състояние да я накара винаги да се усмихне, независимо от това как точно се чувства в момента.

— Няма да се отчайвам. — Джес си погледна часовника. За разлика от този на Грег Оливър, нейният бе обикновен „Таймекс“, със семпла черна кожена каишка. — Слушай сега, искам двамата с Нейл да се заемете със случая Алварес, онзи с наркотиците, когато делото влезе в съда.

Изражението върху лицето на Барбара Коен отразяваше смесица от вълнение и уплаха.

— Мислех, че ти искаш да се заемеш с него.

— Не мога. Затънала съм. Освен това, вие двамата можете да се справите. Ще бъда там, в случай че имате нужда от помощ.

Барбара Коен напразно се опита да сдържи усмивката, която се появи върху лицето ѝ; усмивка, предизвикана от факта, че ѝ се възлага по-професионална работа.

— Да ти донеса ли кафе? — попита тя.

— Ако изпия още едно кафе, в съда на всеки пет минути ще трябва да се извинявам, за да ходя до тоалетната. Мислиш ли, че така ще спечеля симпатията на съдебните заседатели?

— Не бих разчитала много на това.

— За бога, как е могла да не носи бикини — промърмори Джес. — Ако не друго, би трябвало да помисли поне за ходенето по нужда.

— Толкова си практична — заяви Барбара, докато подготвяше количката си с папки за сутрешните съдебни заседания и се разсмя.

Нейл Стрейхорн пристигна няколко минути по-късно, с новината, че според него, май се разболява, след което се запъти направо към бюрото си. Джес можеше да види как устните му се движат, докато произнасяше безгласно думите на своето предисловие към обвинителната реч. Навсякъде около нея канторите на щатската адвокатска служба на Кук Каунти се съживяваха, подобно на цветя, които се разтваряха към слънцето.

Джес долавяше всяко ново пристигане, столовете, които се издърпваха назад и после пак напред, компютрите, които се включваха, факсовете, които доставяха съобщения, телефоните, които звъняха. Тя несъзнателно наблюдаваше пристигането на всяка една от четирите секретарки, които обслужваха осемнайсетте адвоката в това крило. Можеше да различи тежките стъпки на Том Олински, нейния шеф, когато той се отправяше към кантората си в края на дългия коридор.

— Всеки ден в Съединените щати стават 1 871 изнасилвания — започна отново тя, като опитваше да се съсредоточи.

Една от секретарките, негърка с крушовиден задник, която би могла да мине както за двацет, така и за четирийсетгодишна, промуши главата си през вратата. Дългите ѝ, дрънчащи червени обици достигаха почти до раменете.

— Кони Девуоно е тук — съобщи тя, след което отстъпи крачка назад, сякаш почти очакваше Джес да хвърли нещо по главата ѝ.

— Какво означава това „тук“?

— Означава, че е навън, пред вратата. Явно е минала направо през пропуска. Казва, че трябва да говори с вас.

Джес погледна към календара със срещите си.

— Срещата ни е за след четири часа. Каза ли ѝ, че след броени минути трябва да бъде в съда?

— Казах ѝ. Твърди, че се налага да ви види незабавно. Много е разстроена.

— Нищо чудно — отвърна Джес, представяйки си вдовицата на средна възраст, жестоко пребита и изнасилена от мъж, който впоследствие заплашил, че ще я убие, ако свидетелства срещу него. Нещо, което бе насрочено за след десет дни, броени от днес. — Сали, ако обичаш, отведи я в заседателната зала. Идвам след малко.

— Искаш ли аз да поговоря с нея? — предложи услугите си Барбара Коен.

— Не, аз ще го направя.

— Мислиш ли, че има някакви проблеми? — попита я Нейл Стрейхорн, докато излизаше в коридора.

— Какво друго?

Заседателната зала представляваше малък кабинет, без прозорци, почти изцяло зает от стара орехова маса и осем различни кафяви стола с ниски облегалки. Беше със същите скучни бели стени, както и останалите стаи, а на пода имаше изтърган бежов килим.

Кони Девуоно бе застанала вътре точно до вратата. Сякаш се бе смалила от последния път, когато Джес я бе видяла. Черното палто висеше на раменете ѝ като на закачалка. Лицето ѝ бе толкова бяло, че изглеждаше примесено със зелено, а торбичките под очите ѝ се бяха отпуснали и увиснали в не твърде ласкателни бръчки — тъжно потвърждение на факта, че по всяка вероятност не беше спала със седмици. Единствено тъмните очи излъчваха яростна енергия, напомняйки за красивата жена, която някога е била Кони Девуоно.

— Съжалявам, че ви обезпокоих — започна тя.

— Просто не разполагаме с много време — отвърна тихо Джес. Беше я страх, че ако гласът ѝ случайно надвиши шепота, жената би могла, подобно стъкло, да се разбие на малки парченца. — Трябва да съм в съда след около половин час. — Джес издърпа един от малките столове, за да може Кони да седне. Жената не се нуждаеше от допълнителна покана. Тя се сви като акордеон върху него. — Добре ли сте? Искате ли кафе? Чаша вода? Ето, позволете ми да взема палтото ви.

Кони Девуоно отказваше всяко предложение с махване на ръка. Джес забеляза, че ноктите ѝ са изгризани до живеца, а кожичките около тях бяха грубо отскубнати.

— Не мога да свидетелствам.

Джес седна на един от останалите столове и се наведе към Кони Девуоно, така че коленете им се докоснаха. Тя се протегна да хване ръцете ѝ. Бяха ледени.

— Кони — започна бавно Джес, като се опитваше да ги стопли в своите, — ти си всичко, с което разполагаме. Ако ти не свидетелстваш, на мъжа, който те е нападнал, ще му се размине безнаказано.

— Знам. Съжалявам.

— Съжаляваш?

— Не мога да го направя. Не мога. Не мога. — Тя започна да плаче.

Джес бързо издърпа кърпичка от джоба на сивото си сако и я подаде на Кони, но тя изобщо не ѝ обърна внимание. Хълцаше все по-силно и по-силно. Джес се сети за сестра си. Морийн бе в състояние, сякаш без всякакво усилие, да успокои ревящите си бебета. Джес не бе надарена с подобни възможности. Можеше само безпомощно да стои и да наблюдава.

— Знам, че ще ви разочаровам — продължи Кони Девуоно, раменете ѝ се разтрисаха. — Знам, че ще разочаровам всички...

— Не се тревожи за нас — отвърна ѝ Джес. — Помисли за себе си. Помисли за онова, което това чудовище ти причини.

Разярените очи на жената се впиха в очите на Джес.

— Мислите ли, че изобщо ще мога някога да го забравя?

— Тогава трябва да направиш нещо, за да си сигурна, че той няма да може повече да ти причинява болка.

— Не мога да свидетелствам. Просто не мога. Не мога.

— Добре, добре, успокой се. Всичко е наред. Опитай да се успокоиш. — Джес се облегна назад и се помъчи да проникне в съзнанието на Кони. Явно нещо се бе случило от последния път, когато бяха разговаряли. При всяка от предишните им срещи Кони, въпреки че бе уплашена, все пак беше твърдо решена да свидетелства. Дъщеря на италиански имигранти, Кони бе израснала в семейство, което непреклонно вярваше в американското правораздаване. Джес бе много впечатлена от тази вяра. След четирите години, прекарани в щатската

адвокатска служба, Джес си мислеше, че вярата на Кони може би е по-силна и от нейната собствена.

— Случило ли се е нещо? — попита тя и видя как изтерзаните рамене на Кони потръпнаха и замръзнаха.

— Трябва да мисля за сина си — отвърна Кони твърдо. — Та той е само на осем години. Баща му умря от рак преди две години. Ако нещо се случи с мен, тогава ще остане съвсем сам.

— Нищо няма да ти се случи.

— Майка ми е прекалено стара, за да се грижи за него. Не говори добра английски. Какво ще стане със Стефан, ако аз умра? Кой ще се грижи за него? Вие ли?

Джес разбра, че въпросът беше риторичен, но все пак отговори:

— Страхувам се, че не ме бива много с мъжете — тихо отвърна тя, като се надяваше с това да поразведри малко обстановката и видя как Кони Девуоно се насилва да се усмихне. — Но, Кони, нищо не може да ти се случи, сложим ли веднъж Рик Фергюсън зад решетките.

Самото споменаване на името на мъжа накара тялото на Кони видимо да потрепери.

— За Стефан бе достатъчно тежко, че изгуби баща си в толкова ранна възраст. Какво може да е по-лошо от това да изгуби и майка си?

Джес почувства как само за миг очите ѝ се напълват със сълзи. Кимна. Наистина, едва ли можеше да има нещо по-лошо.

— Кони — започна тя, изненадана от треперещия си глас, — повярвай ми, чувам всичко, което казваш. Разбирам какво преживяваш. Но какво те кара да смяташ, че ще бъдеш в безопасност, ако не свидетелстваш? Рик Фергюсън веднъж вече нахлу в апартамента ти и те изнасили. Преби те така, че едва можеше да си отваряш очите в продължение на месец. Не е знаел, че синът ти не е вкъщи. Изобщо не го е било грижа. Какво те кара да смяташ, че няма да опита отново? Особено, след като веднъж разбере, че може да се отърве безнаказано, защото ти си прекалено уплашена, за да го спреш. Какво те кара да мислиш, че следващия път той няма да нарани и сина ти?

— Не и ако откажа да свидетелствам.

— Няма как да знаеш това.

— Знам само какво ми каза. Каза ми, че никога няма да доживея да свидетелствам срещу него.

— Той те заплаши още преди месеци, но това не беше в състояние да те спре. — Настъпи моментно мълчание. — Какво се е случило, Кони? Какво те плаши? Осъществил ли е по някакъв начин контакт с теб? Защото, в такъв случай, можем да отменим гаранцията му...

— Нищо не можете да направите.

— Можем да направим много неща.

Кони Девуоно бръкна в раздърпаната си черна кожена чанта и измъкна малка бяла кутия.

— Какво е това?

Кони Девуоно не каза нищо, докато подаваше кутията на Джес.

Джес я отвори и внимателно разгърна няколкото пласта хартия. Усети нещо малко и твърдо под пръстите си.

— Кутията беше пред вратата ми, когато я отворих тази сутрин — каза Кони, докато наблюдаваше как Джес развива и последната хартия.

Джес усети, че стомахът ѝ се свива. На костенурката, която лежеше безжизнена и беззащитна в ръцете ѝ, липсваха главата и две от крачетата.

— Беше на Стефан — поясни Кони с безразличен глас. — Преди няколко вечери, когато се прибрахме къщи, нея я нямаше в аквариума ѝ. Не ни стана ясно как е успяла да излезе. Претърсихме навсякъде.

Джес веднага проумя ужаса на Кони. Преди три месеца Рик Фергюсън бе нахлул в апартамента ѝ, бе я изнасилил, бе се гаврил с нея, бе я пребил, след което бе заплашил и живота ѝ. Сега просто ѝ демонстрираше колко лесно би могъл да изпълни заплахите си. Без каквото и да е усилие бе проникнал отново в апартамента ѝ, сякаш разполагаше със собствен ключ. Беше убил и обезобразил домашния любимец на детето ѝ. Никой не го бе видял. Никой не го беше спрял.

Джес уви отново мъртвата костенурка в нейния „покрив“ от хартии и я постави обратно в картонения ѝ ковчег.

— Не смятам, че ще има кой знае каква полза, но бих искала да покажа това на съдебните експерти.

Тя се отправи към вратата и извика Сали.

— Би ли занесла това за съдебна експертиза, ако обичаш?

Сали така предпазливо пое кутията от ръцете на Джес, сякаш взимаше отровна змия.

Изведнъж Кони се изправи на крака.

— Знаете толкова добре, колкото и аз, че никога няма да можете да свържете това с Рик Фергюсън. Той ще се измъкне. От всичко ще се измъкне.

— Само в случай, че ти му разрешиш. — Джес се приближи до Кони.

— Какъв избор имам?

— Съвсем ясен — отвърна ѝ Джес, съзнавайки, че ѝ остават само няколко минути, за да промени решението на Кони. — Можеш да откажеш да свидетелстваш, като по този начин осигуриш на Рик Фергюсън възможността да се измъкне безнаказано и въобще да не бъде държан отговорен за онова, което ти е причинил, за онова, което все още ти причинява. — Тя замълча, изчака думите ѝ да окажат съответното въздействие. — Или пък можеш да отидеш в съда и да се увериш, че това копеле си получава заслуженото, че е поставен зад решетките, откъдето задълго не би могъл да причини зло, на теб или на някой друг. — Тя зачака, наблюдавайки как Кони премигва нерешително. — Погледни истината в очите, Кони, ако не свидетелстваш срещу Рик Фергюсън, няма да помогнеш на никого, най-малкото пък на самата себе си. Само ще му разрешиш да го направи отново.

Думите увиснаха в пространството между тях, подобно на пране, което някой е забравил да събере от въжето. Джес сдържаше дъха си, усещаше, че Кони е на ръба да се предаде. Беше я страх да не направи нещо, което би могло да наруши крехкото равновесие от другата страна. Нова реч вече си пробиваше път към връхчето на езика ѝ. Съществува един лесен начин да се постигне това, така започваше тя, и един труден. Лесният начин е, ти да се съгласиш да свидетелстваш, както вече беше решено. Трудният начин е, аз да те принудя да го направиш. Ще накарам съдията да издаде заповед за арестуването ти, да те принуди да дойдеш в съда, да те принуди да дадеш свидетелски показания. И ако продължаваш да отказваш да свидетелстваш, съдията може — и ще го направи — да те подведе под отговорност за неуважение на съда и да те изпрати в затвора. Няма ли това да се превърне в истинска трагедия — ти в затвора, а не мъжът, който те е нападнал?

Джес изчакваше. Ако се наложеше, бе напълно готова да използва тези думи, молеше се обаче това да не се окаже необходимо.

— Хайде, Кони — започна тя, опитвайки за последно. — И преди си се съпротивлявала. След смъртта на съпруга ти не си се предала, посещавала си вечерно училище, намерила си си работа, така че да можеш да издържаш сина си. Ти си борбена жена, Кони. Винаги си била борбена жена. Не позволявай на Рик Фергюсън да ти отнеме това. Отвърни на удара с удар, Кони. Съпротивлявай се.

Кони не каза нищо, но гърба ѝ леко се стегна. Раменете ѝ се поизправиха. Накрая тя кимна.

Джес се протегна, за да хване ръцете ѝ.

— Ще свидетелстваш ли?

Кони прошепна:

— Господ да ми е на помощ.

— Ще ти помогнем с всичко, каквото можем. — Джес си погледна часовника и бързо се изправи. — Хайде, ще те изпратя до долу.

Нейл и Барбара вече бяха тръгнали към съда и Джес поведе Кони по коридора на щатската адвокатска служба покрай изложените на показ отрязани вратовръзки, подредени върху една от стените, които символизираха първата победа в съда на всеки от обществените обвинители. Коридорите бяха украсени по повод празника на Все светии. По стените бяха разлепени големи оранжеви тикви и вещици на метли. Като в стая на детска градина, помисли си Джес, прие пожеланието за успех на Грег Оливър и продължи през чакалнята към множеството асансьори зад стъклените врати. През големия прозорец в дъното до шестте асансьора се виждаше цялата западна и северозападна част на града. При хубаво време лесно можеше да се различи и летището „О’Хеър“. В далечината дори и Дю Раж Каунти изглеждаше на едни хвърлей място.

Кони и Джес мълчаха, докато слизаха надолу към партера и двете съзнаваха, че всичко важно вече бе казано. Те излязоха от асансьора, свърнаха зад ъгъла, умишлено извиха поглед встрани от службата за свидетелите потърпевши, с нейното огромно, отрупано със снимки табло, оповестяващо „Ще те помним вечно... В светлата памет на...“ и продължиха към стъкления правоъгълен вестибюл, който

свързваше административната сграда с намиращата се в съседство съдебна палата.

— Къде си паркирала — попита Джес, преди да преведе Кони през охраната, подобната на тази по летищата и да я изведе навън.

— Взех рейса — започна Кони Девуоно, после рязко спря и запуши с ръка устата си. — О, господи!

— Какво? Какво става? — Джес проследи уплашения поглед на жената.

Мъжът стоеше в другия край на коридора. Беше се облегал на студеното продължение на стъклената стена. Приведената му поза — изпълнена със заплаха. Грубите му черти — отчасти скрити от гъстата маса дълга, несресана тъмноруса коса, която се спускаше върху яката на кафявото му кожено яке. Когато тялото му бавно се извъртя към тях, Джес видя как единият край на устните му се изкриви в същата смразяваща кръвта усмивка, която я бе посрещнала и при пристигането ѝ на работа тази сутрин.

Аз съм Смъртта, казваше усмивката.

Джес потрепери, но се престори, че е от струята студен въздух, който пропълзя във фоайето през въртящите се врати.

Рик Фергюсън, осъзна тя.

— Искам да вземеш такси — обърна се Джес към Кони. Видя как някой избутва вратата, за да може друг да излезе и използва момента да преведе Кони навън към Калифорния авеню, като междуременно натика в ръката ѝ десет долара. — Аз ще се погрижа за Рик Фергюсън.

Кони не каза нищо. Сякаш бе изразходвала цялата си енергия в кантората на Джес и вече просто нямаше повече сили да спори. Стиснала здраво банкнотата от десет долара, тя позволи на Джес да я настани в едно такси и когато колата потегли, дори не си направи труд да погледне назад. Опитвайки се да успокои яростните удари на сърцето си, Джес остана за миг неподвижно на тротоара, след което се обърна и отново си проби път през въртящите си врати.

Той дори не бе помръднал.

Джес пресече дългия коридор и се запъти право към него. Токчетата на черните ѝ отворени обувки чаткаха по твърдия гранитен под и с всяка измината крачка чертите на Рик Фергюсън придобиваха все по-голяма яснота. Смътната и неопределена заплаха, която излъчваше — бял, в началото на двајсетте, висок горе-долу метър и

осемдесет, около осемдесет килограма, рус, с кафяви очи — започна да става по-конкретна, придоби индивидуалност — леко приведени рамене, рошава коса, хваната свободно отзад на опашка, отпуснати клепачи върху очи като на кобра, нос, чупен на няколко пъти и така и ненаместен както трябва, и неизменната изнервяща усмивка.

— Предупреждавам ви да стоите далеч от клиента ми — уведоми го Джес, когато се доближи до него и продължи, без да му даде възможност да я прекъсне. — Ако отново се появите на разстояние по-малко от петдесет метра от нея, дори и случайно, ако се опитате да говорите или пък да се свържете по какъвто и да е начин с нея, ако оставите още някой заплашителен мъничък подарък пред вратата ѝ, ще накарам да отменят гаранцията ви и ще ви натикам в затвора. Ясно ли се изразих?

— Знаеш ли... — отвърна той. Произнасяше думите много бавно и отмерено, сякаш се намираше в разгара на някакъв съвсем друг разговор. — ... не е много разумно да се захващаш с лошата ми половина.

Джес за малко не се разсмя.

— Това пък какво трябва да значи.

Рик Фергюсън премести тежестта на тялото си от единия крак на другия, после повдигна рамене и успя да си придаде явно отегчен вид. Огледа се наоколо, почеса носа си от едната страна.

— Просто има начин хората, които ми досаждат, да... изчезнат.

Джес откри, че несъзнателно отстъпва крачка назад. Студен спазъм, подобно на извиващ се свредел, си пробиваше път през гърдите към стомаха ѝ. Трябваше да се пребори с внезапното желание да зареже всичко. Когато заговори, гласът ѝ прозвуча глухо, липсваше му звучност.

— Заплашвате ли ме?

Рик Фергюсън се отдръпна от стената. Усмивката му стана още по-широка. *Аз съм Смъртта*, казваше тя, *дойдох за теб*.

После се отдалечи, без да се обърне повече назад.

ВТОРА ГЛАВА

— Всеки ден в Съединените щати стават 1 871 изнасилвания — започна Джес, очите ѝ проследиха седемте жени и седмината мъже, които съставляваха двете редици на дванайсетте съдебни заседатели и техните двама заместници, намиращи се в зала 706 на щатската съдебна палата, на Калифорния авеню, 2600. — Това означава, че всяка минута биват изнасилвани 1,3 пълнолетни жени, което прави ужасяващата цифра от 683 000 изнасилвания годишно. — Тя замълча за миг, за да могат статистическите ѝ данни да бъдат изцяло осмислени. — Някои ги нападат по улиците, други — в собствените им домове. Някои биват изнасилвани от вечния непознат в тъмна пресечка, но много повече — от хора, които познават: вбесен бивш любовник, някога близък приятел, случаен познат. Или, както в случая с Ерика Барновски — кимна тя с глава към потърпевщата — от човек, с който са се срещнали в някой бар. Жените, подобно на мъжете, които ги нападат, са различни по външност и вид, по вероизповедание и произход, по възрасти и раса. Единственото общо помежду им е полът, в което само по себе си има някаква ирония, защото изнасилването няма нищо общо с нормалното полово сношение, със секса. Изнасилването е престъпно насилие. То няма нищо общо със страстта, нито дори с похотта. То е свързано с проявата на сила. То е свързано с надмощието и унижението. То е свързано с упражняването на власт. То е свързано с причиняването на болка. То е един акт на ярост, един акт на омраза. Няма нищо общо със секса. То само използва секса като подходящо оръжие.

Джес огледа великолепната стара съдебна зала, широките тавани и големите прозорци отстрани, огромните дървени врати, оградени в рамки от черен мрамор. Впери поглед в табелата над задната врата, отдясно на съдията, която се набиваше на очи: *ВЛИЗАНЕТО В СЪДЕБНАТА ЗАЛА СТРОГО ЗАБРАНЕНО*. Отляво друг надпис гласеше: *ТИШИНА. ЗАБРАНЕНО ПУШЕНЕТО. ХРАНЕНЕТО. ГОВОРЕНЕТО. ДОСТЪПЪТ НА ДЕЦА ЗАБРАНЕН*.

Местата за публика се състояха от осем реда изподраскани пейки и се отличаваха от останалите по стария, покрит с черно-бели плочки под. Точно както по филмите, помисли си Джес, благодарна на това, че през последните осемнайсет месеца бе разпределена в съдебната зала на съдия Харис, вместо в някоя от по-новите и по-малки зали на долните етажи.

— Защитата иска да ви убеди, че е било по-друг начин — продължи Джес, докато целенасочено осъществяваше контакт с очи с всеки един от съдебните заседатели, преди накрая да прехвърли погледа си към подсъдимия.

Подсъдимият, Дъглас Филипс, бял, невзрачен, доста порядъчен на вид в тъмносиния си костюм и семплата вратовръзка на индийски мотиви, нацупи леко устните си, преди да погледне надолу към покрития с кафеникав килим под.

— Защитата иска да ви убеди, че онова, което се е случило между Дъглас Филипс и Ерика Барновски е било сексуален акт по взаимно съгласие. Казано ви бе, че през нощта на 13 май 1992, Дъглас Филипс е срещнал Ерика Барновски в един бар за запознанства, наречен „Червеният петел“ и че я е почерпил с няколко питиета. Бяха призовани свидетели, които потвърдиха, че са видели двамата да пият и да се смеят заедно, и които се заклеха, че Ерика Барновски е напуснала бара с Дъглас Филипс по собствено желание и по собствена воля. Самата Ерика Барновски потвърди нещата дотук, когато даваше свидетелските си показания. Но защитата също иска да ви убеди, че онова, което се е случило, след като са напуснали бара, е било проява на неудържима страст между двама възрастни хора по тяхно взаимно съгласие. Дъглас Филипс обясни нараняванията по ръцете и краката на жертвата като злополучен страничен ефект от правенето на любов в малка европейска кола. Той отрече последвалия истеричен пристъп на жертвата — засвидетелстван от няколко души на паркинга, отбелязан по-късно и от д-р Робърт Ивс в болницата „Грант“ — като блънвания на изпаднала в истерия жена, вбесена от това, че е била забърсана и изхвърлена, както той образно се изрази: „като използвана тоалетна кърпичка“.

Сега Джес изцяло насочи вниманието си към Ерика Барновски, която седеше до Нейл Стрейхорн на обвинителската банка, точно срещу съдебните заседатели. Двайсет и седем годишна, много бледа,

много руса, тя стоеше напълно неподвижно на своя кафяв кожен стол с висока облегалка. Единственото, което помръдваше у нея, бе горната ѝ устна, която бе потрепвала по време на целия процес и която от време на време правеше свидетелските ѝ показания почти неразбираеми. Въпреки това много малко неща у нея пробуждаха състрадание. Косата бе прекалено руса, очите прекалено малки, блузата прекалено синя и прекалено евтина. Нямаше почти нищо, което да събуди съчувствие, нищо, Джес го знаеше, което автоматично да задейства състраданието в сърцата на съдебните заседатели.

— Беше му малко по-трудно да обясни раните по врата и гърлото ѝ — продължи Джес. — Твърди, че не искал да я нарани. В края на краищата ножчето било съвсем малко, било дълго само десетина сантиметра. Извадил го, едва когато започнала да буйства. Сторило му се дори, че това я възбужда, така ви каза той. Мислел, че ѝ харесва. Откъде да знаел, че не ѝ харесвало? Откъде изобщо можел да предположи, че тя не желае същото, което и той? Откъде можел да знае какво иска тя? В края на краищата не била ли отишла в „Червеният петел“ да си търси мъж? Нали му е позволила да я почерпи няколко чашки? Нали се е смяла на шегите му и му е позволила да я целува? И не забравяйте, дами и господа, тя е била без бикини!

Джес си пое дълбоко въздух и извърна погледа си към съдебните заседатели, които сега поглъщаха жадно всяка нейна дума.

— Защитата вдигна много шум около факта, че когато Ерика Барновски е отишла в „Червеният петел“ онази нощ, тя не е носела бельо. Една открита покана, убеждават ви те. Подразбиращо се от само себе си съгласие. Всяка жена, която отива без бикини в бар за случайни запознанства, явно си търси онова, което получава! Налице е съгласие още преди престъплението. Ерика Барновски сама си е търсела забавление, казва ви защитата и точно това си е получила. О, може би е получила малко повече, отколкото се е била спазарила, но, хм, трябвало е да си направи сметката предварително. Добре, може би е трябвало да си я направи. Може би да отиде в бар като „Червеният петел“ и да си остави бикините у дома не е най-умното нещо, което Ерика Барновски е можела да направи. Но дори и за миг не си мислете, че липсата на благоразумие от едната страна изключва нуждата от почтеност от другата. Дори и за миг недейте да вярвате, че Дъглас Филипс се е заблудил. Не позволявайте да ви затворят очите, като ви

накарат да повярвате, че на този човек, който се занимава с поправката на най-новите модели компютри, който без всякакви трудности дешифрира сложната софтуерна терминология, му е трудно да разбере разликата между простото „да“ и „не“. Коя част от „не“-то е толкова трудноразбираема за едни възрастен мъж? „Не“-то, съвсем просто означава „не“. И Ерика Барновски, дами и господа, е казала „не“ високо и ясно. Тя не само е казала „не“, тя го е и изкрещяла. Викала е толкова силно и толкова много пъти, че Дъглас Филипс е трябвало да опре нож в гърлото ѝ, за да я накара да млъкне.

Джес откри, че отправя думите си към един от съдебните заседатели на втория ред: жена, в края на петдесетте, с кестенява коса и силни, но въпреки това странно изящни черти. Нещо в лицето на тази жена я привличаше. Беше я забелязала още в самото начало на процеса и от време на време се бе улавяла да говори почти изцяло само на нея. Може би това се дължеше на явната интелигентност на благите ѝ сиви очи. Може би на начина, по който накланяше глава, когато се опитваше да приеме някое по-трудно положение. Или пък просто на факта, че бе по-добре облечена от останалите съдебни заседатели, някои от които носеха джинси и развлечени, едва ли твърде подходящи за случая пуловери. Може би просто Джес усещаше, че достига до нея и че чрез нея може да успее да достигне и до останалите.

— И така, не твърдя, че съм експерт по мъжете — заяви Джес и чу как вътрешният ѝ глас се изсмя, — но ще ми е много трудно да приема, че мъж, държал нож на гърлото на някоя жена, искрено вярва, че тя е била съгласна да осъществи полово сношение. — Джес спря, подбра внимателно следващите си думи. — Искам да ви кажа, че дори и в днешните, както е прието да се смята, просветени времена, тук, в Кук Каунти, двойственото отношение по тези въпроси приема застрашителни размери. Размери достатъчни, за да може защитата да се опитва да ви убеди, че фактът, дето Ерика Барновски не е носила бикини онази нощ, е някак си много по-ужасяващ, отколкото факта, че Дъглас Филипс е опрял в гърлото ѝ нож.

Очите на Джес бавно преминаха по двата реда със съдебни заседатели и двамата заместници. Всички те носеха червена, залепяща се лента, върху която с бели букви бе изписано: „СЪДЕБЕН ЗАСЕДАТЕЛ“.

— Дъглас Филипс твърди, че според него, Ерика Барновски е била съгласна да осъществи сексуален контакт — продължи Джес. — Е, не е ли време да престанем да гледаме на изнасилването от гледната точка на изнасилвача? Не е ли време да престанем да приемаме онова, което мъжете мислят и да започнем да се вслушваме в онова, което жените казват? Съгласието не е едностранчив акт, дами и господа, то касае и двете страни, изисква споразумение и от двете страни. Случилото се между Ерика Барновски и Дъглас Филипс през нощта на 13 май определено не е било сексуален акт по взаимно съгласие. Ерика Барновски може и да е виновна за грешка в преценката — довърши накратко Джес в заключение, — Дъглас Филипс обаче е виновен за изнасилване.

Джес се върна на мястото си и леко потупа изненадващо топлите ръце на Ерика Барновски. Младата жена ѝ благодари с едва забележима усмивка.

— Добре свършена работа — прошепна Нейл Стрейхорн. Признания от този род обаче не се очакваха от банката на защитата, където Дъглас Филипс и неговият адвокат, Розмари Мишо, бяха вперили твърдо поглед напред.

Розмари Мишо бе с пет години по-възрастна от Джес, но изглеждаше поне с двацет. Тъмнокестенявата ѝ коса бе опъната назад в стегнат кок и ако изобщо носеше някакъв грим, то той бе поставен толкова леко, че не си личеше. Джес винаги бе смятала, че тя напълно олицетворява стандартната представа за леля, останала стара мома, въпреки че тази застаряваща леля се бе омъжвала на три пъти и се говореше, че има връзка с висш служител от полицейския департамент. Но в правото, както и в живота, важното бе не как всъщност стоят нещата, а как се възприемат отвън. Външният вид, както гласяха рекламните, беше всичко. А Розмари Мишо изглеждаше от този тип жени, които никога не биха защитавали някой мъж, ако наистина вярваха, че е виновен в извършването на такъв гнусен акт на изнасилване или на тежко криминално сексуално насилие, както сега се наричаше това в щата. В консервативния си син костюм, без грим, Розмари Мишо изглеждаше така, сякаш самата идея да защитава такъв човек би ѝ нанесла кръвна обида. Дъглас Филипс бе постъпил много умно, наемайки точно нея.

Трудни за разбиране бяха мотивите, накарали Розмари Мишо да поеме защитата на Дъглас Филипс. Но все пак Джес много добре разбираше, че не беше работа на адвоката да решава виновен или невинен. За това бе системата от съдебни заседатели. Колко пъти бе чувала да се обсъжда, а и самата тя бе обсъждала факта, че ако адвокатите поемат ролята на съдии и съдебни заседатели, цялата система на правораздаване би се разпаднала? В края на краищата всеки бе невинен до доказване на противното; всеки имаше правото на възможно най-добрата защита.

Съдията Ърл Харис си прочисти гърлото и оповести, че се готви да даде указания на съдебните заседатели. Съдията Харис бе представителен мъж в края на шейсетте си години. Светлокафявата кожа на лицето му бе обрамчена от късо подстригания ореол на къдравата му прошарена коса. Искреното доброжелателство, изписано върху лицето, както и благостта в очите му, подчертаваха неговата дълбока вяра в справедливостта.

— Дами и господа съдебни заседатели — започна той, успявайки някак си да направи така, че дори и тези думи да прозвучат ободрително, — искам да ви поблагодаря за вниманието и уважението, които засвидетелствахте в тази съдебна зала през последните няколко дни. Случаи като този никога не са лесни. Те възпламеняват чувствата. Но като съдебни заседатели ваш дълг е да оставите чувствата си извън съдебната зала и да се съсредоточите върху фактите.

Самата Джес се концентрира не толкова над отправените указания, колкото над начина, по който те се възприемаха от съдебните заседатели: всички те, наведени напред в кафявите си въртящи се кожени столове, слушаха съсредоточено.

Представата за истината на коя ли от двете страни бяха склонни да приемат като тяхна собствена? — запита се тя, знаейки, че е пословично трудно да четеш по лицата на съдебните заседатели и почти невъзможно да предскажеш присъдата им. Когато започна работа в щатската адвокатска служба преди четири години, с удивление откри колко много може да греши човек в преценките си и колко често при това.

Съдебната заседателка с интелигентните очи се изкашля в ръката си. Джес знаеше, че обикновено в един процес за изнасилване е много по-трудно да спечелиш жените съдебни заседатели, отколкото мъжете.

Явно това бе свързано със защитния механизъм на отрицанието. Ако успееш да се самоубедят, че случилото се по някакъв начин е станало по вина на жертвата, тогава щяха да могат и да се успокояват вътрешно, че тях самите никога няма да ги сполети подобна съдба. В края на краищата, те не биха постъпили толкова неблагоприятно, че да се движат сами по улиците, след като се стъмни, да приемат да се поразходят с колата на някой случаен познат, да си хванат мъж в някой бар, да не носят изобщо бикини. Не, те са достатъчно умни, за да не правят подобни неща. Прекалено добре съзнават опасностите. Те никога няма да бъдат изнасилени. Просто никога не биха се поставили в толкова лесно уязвимо положение.

Жената усети втренчения поглед на Джес и съзнателно се извъртя на стола си. Изправи рамене назад, повдигна се съвсем лекичко от мястото си, преди отново да се настани удобно и очите ѝ да се заковат върху устните на съдията. В профил изглеждаше по-едра, носът ѝ по-изострен, формата на лицето ѝ по-изпъкнала. В нея имаше нещо познато, нещо, което Джес не бе забелязала досега: начина, по който от време на време притискаше с пръсти устните си; начина, по който наклоняваше врата си напред при определени ключови фрази; извивката на челото ѝ; тънките вежди. Джес осъзна, че тя ѝ напомня на някого, пое си дълбоко и шумно въздух и се опита да изтрие зараждащите се в съзнанието ѝ мисли, опита се да пропъди образа, който внезапно изникна. Не, няма да го направи, помисли си Джес, докато оглеждаше залата. Ужасните пропълзяващи нагоре по ръцете и краката ѝ тръпки. С мъка надви внезапното желание да избяга.

Успокой се, бичуваше се мълчаливо сама тя. Усещаше, че не ѝ достига въздух, ръцете ѝ се изпотиха, пот изби и под мишниците ѝ. Защо точно сега? — запита се тя, докато се бореше с нарастващата паника и се опитваше чрез силата на волята да си възвърне самообладанието. Защо това се случваше точно сега?

Насила отново отправи поглед към жената съдебен заседател, която се бе навела напред от стола си. Усетила възобновения интерес на Джес и твърдо решена да не позволи това да я смуги, жената се извърна и я погледна право в очите.

Джес улови погледа ѝ, задържа го за миг, обзета от напрегнато очакване, после притвори очи с облекчение. Как изобщо можа да ѝ хрумне подобно нещо? — удиви се тя и почувства, че мускулите по

гърба ѝ започват да се отпускат. Какво би могло да задейства подобна асоциация? Жената не приличаше на никого от познатите ѝ, на никого, когото изобщо бе познавала някога. Със сигурност нямаше нищо общо с жената, за която за миг я бе взела, помисли си Джес. Чувстваше се като глупачка, срамуваше се от себе си.

Не, нямаше дори и най-далечна прилика с майка ѝ.

Джес наведе глава, така че брадичката ѝ почти изчезна в розовата яка на памучната ѝ блуза. Бяха изминали осем години, откакто майка ѝ бе изчезнала. Осем години, откакто майка ѝ бе излязла от къщи, за да отиде на предварително записания си час за лекар и повече никой не я бе видял. Осем години, откакто полицията бе прекратила издирването ѝ и я бе обявила за вероятна жертва на насилие.

През първите няколко дни, месеци, дори години, след като майка ѝ бе изчезнала, на Джес често ѝ се струваше, че вижда лицето ѝ някъде в тълпата. Случваше се по всяко време: пазаруваше и ѝ се привиждаше, че майка ѝ бута препълнена количка по съседната пътека между щандовете; беше на бейзболен мач и изведнъж чуваше отчетливо гласа на майка си да вика за „Къбс“ от мястото ѝ от другата страна на стадион „Ригли“. Майка ѝ беше жената зад вестника в дъното на автобуса, жената на предната седалка на таксито, което минаваше в обратната посока, жената, която се опитваше с всички сили да хване кучето си, тичайки по брега.

С течение на годините подобни припознавания се случваха все по-рядко и по-рядко. Въпреки че в продължение на доста време Джес бе продължила да бъде жертва на кошмари и внезапни пристъпи на паника, пристъпи, които я връхлитаха по всяко време, на всяко място, толкова яростни, че изстискаха всяко усещане от крайниците ѝ, всички сили от мускулите ѝ. Те започваха с леко изтръпване в ръцете и краката и прерастаха в истинска парализа, като едновременно с това започваше и да ѝ се гади. Всичко свършваше — понякога след броени минути, друг път след часове — с това, че тя оставаше да седи обезсилена, съкрушена, напълно разстроена, обляна в пот.

Постепенно, мъчително, подобно на човек, който отново се учи да ходи след прекаран удар, Джес бе възстановила душевното си равновесие, увереността в собствените си сили, самоуважението си. Бе престанала да очаква, че майка ѝ ще прекрачи през прага на външната врата, бе престанала да скача при всяко иззвъняване на телефона, с

надеждата от другата страна да чуе нейния глас. Кошмарите бяха престанали. Пристъпите на паника бяха престанали. Джес си бе обещала никога повече да не бъде толкова уязвима, толкова безсилна.

А сега познатото чувство на изтръпване отново се бе завърнало в ръцете и краката ѝ.

Защо точно сега? Защо точно днес?

Тя знаеше защо.

Рик Фергюсън.

Джес го видя как нахлува през вратата на спомените ѝ, жестоката му усмивка я улови, подобно примка около врата. „Не е много разумно да се захващаш с лошата ми половина — го чу да казва отново, гласът му бе напрегнат, ръцете — свити отстрани в юмруци — Просто има начин хората, които ми досаждат... да изчезнат.“

Да изчезнат.

Както майка ѝ.

Джес направи опит да се съсредоточи, да насочи цялото си внимание към онова, което казваше съдията Харис. Но Рик Фергюсън остана да си седи точно пред банката на обвинението. Кафявите му очи я приканваха само да го предизвика с нещо.

Какво толкова имаше между нея и мъжете с кафяви очи? — почуди се Джес. Колаж от тъмнооки образи изпълни съзнанието ѝ: Рик Фергюсън, Грег Оливър, баща ѝ, дори и бившият ѝ съпруг.

Образът на бившия ѝ съпруг бързо запрати останалите по ъглите. Типично за Дон, помисли си тя, да бъде толкова властен, толкова силен, дори и когато не е тук. Единайсет години по-голям от нея, Дон беше нейният наставник, нейния любовник, нейния закрилник, нейния приятел. „Той няма да ти остави място да се развиваш — я бе предупредила майка ѝ, когато за пръв път съобщи намерението си да се ожени за безпardonния, подобен на булдожер мъж, неин наставник и ръководител през първата година в университета. — Дай си тази възможност — молеше я тя. — Защо е това бързане?“ Но подобно на всяка бунтарски настроена дъщеря, колкото повече се противопоставяше майка ѝ, толкова по-твърдо решена ставаше самата Джес, докато накрая противопоставянето на майка ѝ се превърна в най-здравото нещо, което свързваше Джес и Дон. Ожениха се скоро, след като тя изчезна.

Дон незабавно пое отговорността за всичко. През четирите им години на съвместен живот Дон беше този, който избираше местата, които посещаваха, подбираще апартаментите, в които живееха, мебелите, които купуваха, определяше с кого да се виждат, какво да правят, дори какво да яде тя и какви дрехи да носи.

Може би грешката си бе нейна. Може би точно това бе искала, от това бе имала нужда, дори си го бе просила през годините, веднага след изчезването на майка ѝ: възможността да не трябва да взема каквито и да е било важни решения, някой да се грижи за нея, да ѝ угажда, да ѝ осигурява развлечения. Възможността да се скрие в някой друг.

В началото Джес изобщо не се бе противопоставила на това Дон да ръководи живота ѝ. Нима не знаеше той кое е най-добре за нея? Нима не ѝ мислеше най-доброто? Нима не беше винаги до нея, за да избърше сълзите ѝ, да се грижи за нея по време на всеки пристъп на паника? Как би могла да оцелее без него?

Но постепенно, може би дори несъзнателно, Джес бе започнала да се бори за самоутвърждаването си. Търсеше поводи за кавги, обличаше се в цветове, които знаеше, че той ненавижда, натъпкваше се с полуфабрикати, точно преди да излязат да вечерят навън в любимия му ресторант, отказваше да се вижда с приятелите му, кандидатства за работа в щатската адвокатска служба, вместо да се присъедини към фирмата на Дон и накрая просто се изнесе от апартамента им.

Сега тя живееше на последния етаж на една триетажна, построена от червеникавокафяв пясъчник къща в старата част на града, вместо в стъкления мезонет в луксозната висока жилищна сграда в центъра и си поръчваше пица, вместо да позвъни на обслужването по стаите, а най-близкият ѝ приятел, като изключим сестра ѝ, бе яркото жълто канарче на име Фред. И дори и да не беше онзи волен дух, както някога по времето преди да изчезне майка ѝ, поне вече не беше и инвалида, в който сама си бе позволила да се превърне през по-голямата част от брака ѝ с Дон.

— Вие сте тук, за да се погрижите за това справедливостта да възтържествува — привършваше съдията Харис. — Само ако бъдете честни и безпристрастни, ако откажете да се поддадете на симпатиите си, било то към жертвата или към обвиняемия и се произнесете по делото, единствено въз основа на фактите, само тогава ще превърнете

тази мрачна, усойна, потискаща сграда в истински сияен храм на справедливостта.

Джес и преди многократно бе чувала съдията Харис да произнася тази реч и тя винаги успяваше да я развълнува. Наблюдаваше ефекта ѝ върху съдебните заседатели. Те се изнизиха един по един от съдебната зала, сякаш водени от сияйна звезда.

Ерика Барновски не каза нищо, докато съдебната зала се изпразваше. Чак след като обвиняемият и неговият адвокат напуснаха залата, тя се изправи и кимна на Джес. Нейл Стрейхорн ѝ обясни, че ще се свържат с нея, когато съдебните заседатели са готови да произнесат присъдата си, че може да отнеме часове или даже дни и през това време тя трябва да бъде на разположение.

— Ще ти се обадя веднага, щом разбере нещо — каза ѝ Джес вместо довиждане.

Видя как младата жена забързано се отправя от съдебната зала към асансьорите. Несъзнателно погледът ѝ се отправи към пълните бедра на Ерика Барновски. („Не виждам да се очертават бикини“, чу отново да казва Грег Оливър). Тя рязко отметна глава назад, после я разтърси, сякаш се опитваше да прочисти съзнанието си от всички подобни неприятни мисли.

— Свърши страхотна работа — похвали Джес втория си помощник. — Беше ясен, конкретен, даде на съдебните заседатели всички факти, които ще са им необходими за съвещателната зала. Сега иди и купи на настинката си една пилешка супа — и продължи, преди Нейл да успее да я прекъсне: — Мисля да подишам малко свеж октомврийски въздух.

Джес реши да слезе по стълбите, вместо с асансьора, независимо от седемте етажа. Хубаво беше да се пораздвижи малко. Може би щеше да се поразходи, да си купи ботушите, от които имаше нужда. Може би дори щеше да си позволи и чифт нови обувки.

Или просто ще си вземе набързо един хотдог от количката на тротоара, след което ще се върне обратно горе в офиса си, за да изчака присъдата и да започне работа по следващото дело, реши накрая тя, докато прекосяваше покрития с гранит под на фоайето.

Студеният въздух я удари в лицето като плесница. Тя присви рамене към ушите и бързо заслиза по стълбите към улицата. Погледна

крадешком към оживения ъгъл, за да се увери, че Рик Фергюсън не се вижда никъде наоколо.

— Един хотдог с всичко — извика с облекчение и загледа как продавачът сръчно натъпква огромния кренвирш в покритото със сусам хлебче и го покрива отгоре с кетчуп, горчица и сосове. — Страхотен е, благодаря. — Тя натрупа цяла шепа монети в ръката му, след което отхапа една голяма хапка.

— Колко пъти трябва да ти казвам, че тези неща са ужасно вредни? — Гласът, звучен, весел, мъжествен, идваше някъде от дясната ѝ страна. Джес се извърна към него. — Страхотно мазни. Направо смъртоносни.

Джес се изкушаваше да разтърка очи, в случай че сънува.

— Господи, тъкмо си мислех за теб.

— Само хубави неща, надявам се — отвърна Дон Шоу.

Джес се втренчи в бившия си съпруг, сякаш все още не можеше да реши дали наистина е той или това е нещо, извикано от въображението ѝ, за да я обърка съвсем. Самото му присъствие бе толкова удивително, помисли си тя, забеляза как останалата част от улицата около него изчезва и се размива в размазани контури. Въпреки че бе само среден на ръст, всичко в него изглеждаше огромно: ръцете, гръдния кош, гласът, очите, миглите, на които му завиждаше всяка срещната жена. Какво ли правеше той тук? — почуди се тя. Никога досега не се бе натъквала случайно на него, независимо от факта че по принцип действаха на една и съща територия. Не бе говорила с него от месеци. И ето, трябваше просто да си помисли за Дон и той вече беше тук.

— Знаеш, че не мога да понасям да те гледам как ядеш тези боклуци — изтръгна хотдога от ръцете ѝ и го запрати в близкото боклукчийско кошче.

— Какво правиш?

— Хайде, нека да ти купя някаква истинска храна.

— Не мога да повярвам, че го направи! — Джес даде знак на продавача за още един хотдог. — Посмей да пипнеш този и ще си загубиш ръката — не съвсем на шега предупреди го тя.

— Някой хубав ден ще се събудиш дебела — отвърна ѝ той, после се усмихна, една толкова смахната усмивка, на която не можеш да устоиш да не се усмихнеш в отговор.

Джес натъпка половината от новия хотдог в устата си и си помисли, че този не е толкова хубав, колкото първия.

— Е, как я караш? — попита го тя. — Чувам разни неща за нова приятелка. — Веднага се почувства неловко и изчетка няколко въображаеми трохи от предницата на сакото си.

— Кой казва нещо за нова приятелка? — Тръгнаха бавно хъм 26-та улица, като всеки влезе в обичайния ритъм на стъпките на другия, сякаш тази импровизирана разходка бе предварително внимателно хореографски обмислена. Около тях се въртеше един безразличен миманс от полицаи, сводници и търговци на наркотици.

— Носят се разни слухове, г-н адвокат — отвърна, изненадана да открие, че наистина е любопитна да узнае подробностите от новата му любовна авантюра, вероятно дори малко ревнуваше. Изобщо не бе допускала, че той може да се влюби в друга жена. В края на краищата Дон си бе нейното безопасно гнезденце. Мъжът, поне така бе смятала тя, който винаги щеше да ѝ бъде на разположение. — Как се казва? Как изглежда?

— Казва се Триш — отвърна съвсем нормално той. — Много е умна, много е красива, има много късо подстригана руса коса и много страхотен смях.

— Станаха доста „много“-та.

Дон се разсмя, без да сподели повече подробности.

— Адвокат ли е?

— Не позна. — Той замълча за миг. — А ти? Виждаш ли се по-специално с някого?

— Само с Фред — отвърна тя, налага последното парче от хотдога и смачка обвивката му в дланта си.

— Ти и твоето проклето канарче! — Стигнаха до ъгъла и изчакаха, докато светофарът превключи от червено на зелено. — Трябва да ти призная нещо — продължи той, като я хвана за лакътя, за да я преведе през улицата.

— Ще се жениш? — остана изненадана от настойчивостта на въпроса, който изобщо нямаше намерение да задава.

— Не — безгрижно отвърна той, но гласът му го издаде. В него имаше сериозни нотки: точно под повърхностната безгрижност, подобно на опасно подводно течение под измамливо гладкия океан. — Става въпрос за Рик Фергюсън.

Джес се закова по средата на улицата, обвивката на хотдога падна от разтворената ѝ длан. Сигурно не беше чула правилно.

— Какво?

— Хайде, Джес — подкани я Дон и я подбутна по ръката. — Заради тебе ще ни смачка нещо.

Веднага щом стигнаха до отсрещната страна на улицата, тя отново спря.

— Какво знаеш за Рик Фергюсън?

— Той е мой клиент.

— Какво?

— Не се натъкнах случайно на теб, Джес — каза ѝ Дон смутено. — Позвъних в кантората ти. Оттам ми казаха, че си в съда.

— От кога представляваш Рик Фергюсън?

— От миналата седмица.

— Не мога да повярвам! Защо?

— Защо ли? Защото ме нае. Що за въпрос е това?

— Рик Фергюсън е животно. Не мога да повярвам, че си се съгласил да го представляваш.

— Джес — търпеливо отвърна Дон, — аз съм адвокат. Това ми е работата.

Джес кимна. Вярно бе, че като защитаваше подобна измет, бившият ѝ съпруг си бе изградил една много доходоносна практика. Никога нямаше да успее да разбере как такъв мил и внимателен мъж може да защитава правата на онези, чиито помисли изключваха напълно добротата, как един толкова ужасно интелигентен мъж може да използва интелигентността си в полза на онези, които бяха само ужасни.

Доколкото знаеше, Дон винаги се бе впечатлявал от крайнодействащите елементи в обществото. През годините след развода им това влечение явно се бе усилило. Все по-често и по-често той се заемаше с явно безнадеждни случаи, които останалите адвокати отказваха. И много по-често печелеше, отколкото губеше, осъзна тя. Не бе възхитена от мисълта да се изправи срещу бившия си съпруг в съда. Това вече се бе случвало на два пъти през последните две години. И двата пъти той бе спечелил.

— Джес, не ти ли е минавало някога през ума, че човекът може и да е невинен?

— Човекът, както благородно го нарече ти, беше разпознат от жената, която е нападнал.

— А не е ли възможно тя да греши?

— Нахълтал е в апартамента ѝ, пребил я е почти до безсъзнание. После я е накарал да се съблече, да свали всичко едно по едно, съвсем бавничко, така че е разполагала с достатъчно време, за да огледа хубаво лицето му, преди да я изнасили и да се гаври с нея.

— Рик Фергюсън има желязно алиби за времето на нападението — напомни ѝ Дон.

— Знам, бил е при майка си — отвърна подигравателно Джес.

— Жената заложи къщата си като допълнителна гаранция, за да бъде пуснат. Тя е напълно готова да свидетелства в негова полза пред съда. Да не споменаваме, че в този град има хиляди мъже, които по описание приличат на Рик Фергюсън. Защо си толкова сигурна, че точно Рик Фергюсън е твоят човек?

— Сигурна съм.

— Просто така?

Джес му разказа как Рик Фергюсън я е причаквал, когато е дошла на работа тази сутрин и за последвалата по-късно размяна на реплики в преддверието на съдебната палата.

— Казваш, че те е заплашил?

Джес видя как Дон се мъчи да остане безпристрастен, да се престори, че тя е просто един от щатските адвокати, а не някой, който явно все още прекалено много обича.

— Казвам, че не разбирам защо пропиляваш скъпоценния си талант за толкова явна измет — отвърна му тя тихо. — Не беше ли ти този, който ме убеждаваше, че адвокатската практика е безусловно отражение на собственото „аз“ на всеки адвокат?

Той се усмихна.

— Приятно е да знае човек, че го слушат.

Тя се повдигна на пръсти и леко го целуна по бузата.

— По-добре е да се връщам на работа.

— Вероятно това означава, че не смяташ да отхвърлиш обвиненията? — предположението му се изви във въпрос.

— В никакъв случай.

Той се усмихна тъжно, хвана я за ръка и я поведе обратно към административната сграда. Преди да я пусне да си тръгне, силно

стисна тънките ѝ пръсти в масивната си длан.

Наблюдава ме, за да е сигурен, че ще вляза вътре невредима, помоли се вътрешно тя, докато изкачваше забързано бетонните стъпала.

Но когато достигна до най-горната площадка и се извърна, той вече си бе отишъл.

ТРЕТА ГЛАВА

Кошмарът винаги започваше по един и същи начин: Джес седеше в стерилната чакалня на лекарски кабинет и четеше старо списание, докато някъде встрани звънеше телефон.

— Майка ви — осведомяваше я лекарят, изваждаше слушалка от голямата си черна лекарска чанта и ѝ я подаваше.

— Майко, къде си? — питаше Джес. — Лекарят те чака.

— Ела в „Джон Хенкок“ след петнайсетина минути. Ще ти обясня всичко като се видим.

Внезапно Джес се озоваваше пред множество асансьори, но независимо от това колко пъти натискаше копчето, нито един от асансьорите не идваше. Откривайки стълбището, тя се втурваше надолу през седемте етажа, само за да види, че вратата е заключена отвън. Блъскаше, буташе, молеше се, плачеше. Но вратата не поддаваше.

В следващия миг вече беше пред музея за изящни изкуства на Мичиган авеню, слънцето отскачаше от тротоара право в очите ѝ.

— Влезте — провикваше се кестенявата жена със сиви очи от най-горното стъпало на впечатляващата сграда. — Обиколката започва всеки момент и карате всички да ви чакат.

— Наистина не мога да остана — извиняваше се Джес на тълпата от хора, чиито лица представляваха някаква мащаница от кафяви очи и червени устни. Групата спираше за малко пред шедьовъра на Съора: „Неделен следобед на «Гранд Жате»“.

— Нека да играем на „свържи точките“ — провикваше се Дон, докато Джес се измъкваше и бързо излизаше навън, навреме, за да скочи в един автобус, който точно тръгваше. Но автобусът се отправяше в погрешна посока и накрая тя се оказваше на гара „Юниън“. Спираше такси, само че шофьорът не разбираше правилно инструкциите ѝ и я откарваше до Рузвелт Роуд.

Вече я чака, когато слиза от таксито: безлика фигура, цялата в черно, застанала напълно неподвижно от едната страна на пътя. Джес

незабавно опитваше да се качи обратно в колата, но таксито бе изчезнало. Бавно, черната фигура започваше да се приближава към нея.

Смъртта, осъзнаваше Джес и хукваше да бяга.

— Помощ! — викаше тя, но сянката на Смъртта безпрепятствено я настигаше, докато тя се катереше нагоре по стълбите на бащината си къща. Отваряше със замах вратата и я затръшваше с всички сили след себе си. Отчаяно се опитваше да пусне резето, докато ръката на Смъртта се протягаше към дръжката и лицето ѝ вече можеше ясно да се види.

Рик Фергюсън.

— Не-е-е-е! — изкрещя Джес и се изправи в леглото си. Сърцето ѝ щеше да изскочи, чаршафите бяха подгизнали от пот.

Нищо чудно, че ѝ се бе сторил толкова познат, осъзна тя, придърпа колене към брадичката си и захлипа. Дъхът ѝ се мятеше из дробовете, сякаш някой играеше тенис в тях. Плод на нейните най-тъмни видения, той бе прекрачил, почти буквално, направо от сънищата в живота ѝ. Кошмарите, които я бяха преследвали преди, се завръщаха и фигурата вече си имаше име — Рик Фергюсън.

Джес отметна мокрите чаршафи и с мъка се изправи, чувстваше как краката ѝ се огъват под нея. Тя се свлече на пода и се сви на кълбо. Опитваше се да сдържа дъха си от страх да не повърне.

— О, господи — простена, обръщайки се към обзелия я ужас, сякаш долавяше физическото му присъствие в стаята. — Моля те, спри. Моля те, върви си.

Джес се протегна към бялата порцеланова лампа на нощното шкафче до леглото си и я запали. Веднага всичко в стаята си дойде на мястото: бледорозово, примесено със светлосиво и синьо, двойно легло, индийска постелка от непреден памук, бял плетен стол, върху който бяха преметнати дрехите ѝ за следващия ден, скрин с чекмеджета, малко огледало, плакат на Ники де Сент Фейл, още едни на Анри Матис. Опита се сама, чрез силата на волята, да си възвърне нормалното състояние на духа. Съсредоточи се върху дървените шарки на светлия дъбов под, бродерията върху бледорозовите пердета, белия юрган, неимоверно високия таван. Едно от хубавите неща на това да живееш в стара каменна къща, напомни си тя, са високите тавани. Не можеш да ги намериш в модерните стъклени жилищни сгради.

Не се получаваше. Сърцето ѝ продължаваше да бие яростно, докато дъхът ѝ се свиваше на стегната малка топка по средата на гърлото. Отново се насили да се изправи и се повлече към малката, чисто функционална баня. Когато се бе нанесла тук след развода си, хазаинът на шега я бе описал като съвсем подходяща за сам човек. Пусна кранчето и наплиска лицето и раменете си със студена вода, оставяйки я да се стича надолу под розовата нощница върху гърдите и корема ѝ.

Облегна се на мивката и се вгледа в тоалетната чиния. Нямахте нищо, което да мразеше толкова, колкото повръщането. Дори самата мисъл да повърне я ужасяваше, откакто като малка бе прекалила с червени ликьорени пръчици и бананови резенки на рождения ден на Алисън Никол. Всяка вечер, години след това, преди да си легне, бе питала майка си: „Няма ли да ми стане нещо?“ и всяка вечер майка ѝ търпеливо ѝ бе отговаряла: „Не, всичко ще бъде наред“. Тогава тя настояваше: „Обещава ли?“ и незабавният отговор винаги бе: „Обещавам“.

Каква ирония на съдбата, всъщност не детето, а майката е била в опасност.

И сега кошмарите, които я бяха терзали след изчезването на майка ѝ, отново се връщаха, заедно с недостига на въздух, треперещите ръце, парализирането, безименния ужас, който проникваше във всяка фибра от тялото ѝ. Не е честно, помисли си Джес и се наведе към тоалетната чиния. Стисна зъби и като се опитваше да предотврати онова, което по всяка вероятност щеше да последва, се вкопчи в болката, която на интервали пробуждаше гърдите ѝ, подобно тъпо острие на дълъг нож.

Можеше да се обади на Дон, помисли си тя, опряла буза на студения капак на тоалетната. Той винаги знаеше какво да направи. Толкова много ноци я бе притискал трепереца към себе си, бе отмятал нежно от челото ѝ подгизналата от пот коса. Бе я обгръщал с големите си ръце и я бе успокоявал, че ще се оправи, също както бе правила и майка ѝ. Да, можеше да се обади на Дон. Той щеше да ѝ помогне. Той знаеше точно какво да направи.

Джес се запъти с мъка към спалнята, седна предпазливо в крайчеца на леглото и се протегна към телефона, после спря. Знаеше, че всичко, което трябваше да направи, е да се обади на Дон и той щеше

момента или с който е там и да дотича при нея, да остане с нея толкова дълго, колкото ѝ е необходимо. Тя знаеше, че Дон все още я обича, че никога не е преставал да я обича. Знаеше го много добре и точно заради това също така знаеше, че не може да му се обади.

Сега той си имаше някой друг. Триш, повтори си отново тя, проучвайки внимателно името в съзнанието си. Може би съкратено от Патриша. Триш, със страхотния смях. *С много страхотния смях*, чу го отново да казва и си припомни искриците на гордост в очите му. Нима вероятността, че може да изгуби Дон, бе достатъчна, за да предизвика нов пристъп на паника?

Изведнъж тя осъзна, че кризата е преминала. Сърцето ѝ бе престанало да бие лудо, дишането се бе нормализирало, тялото ѝ вече не се обливаше в пот. Отпусна се назад върху възглавницата си, за да се наслади на чувството за възстановено равновесие. С изненада откри, че е гладна.

Джес се затътри през тъмния коридор към кухнята. Насочи се право към фризера. Отвори го, отстъпи крачка назад от внезапно блесналата светлина и издърпа една кутия със замразени пици. Набързо разкъса целофанената обвивка на една от тях и мушна вдървения диск в микровълновата печка, която се намираще отсреща. Натисна необходимите копчета и като внимаваше да не стои точно пред фурната, се заслуша в приглушеното бръмчене на микровълните, които се въртяха около замразената си жертва.

Дон я бе предупредил да не стои директно отпред, когато е включена. Но сигурно тези неща са напълно обезопасени, бе спорила тя. Защо да се поемат излишни рискове? — мигновено бе последвало аргументираното му опровержение. Може би имаше право, бе решила Джес и също бе възприела предохранителните му мерки. Човек никога не знае какви вредни лъчи се прокрадват наоколо и просто дебнат възможност да си устроят пиршество с по-голям дивеч.

Джес наблюдаваше как микровълновата печка бавно отброява секундите, после предизвикателно тикна тялото си право на пътя на лъчите.

— Елате и ме хванете — извика тя и се разсмя, чувствайки се почти като малка лудетина. Наистина ли стоеше в тясната си кухничка в три часа сутринта и предизвикваше микровълновата печка?

Часовниковият механизъм извъня на петата минута, с което обяви, че пицата ѝ е готова. Джес внимателно вдигна сега врящия диск и го отнесе в просторната стая, която ѝ служеше едновременно за всекидневна и трапезария. Обичаше апартамента си, беше се влюбила в него още в мига, в който изкачи трите етажа до вратата му. Бе стар и пълен с интересни ъгълчета. Еркерните прозорци на източната стена гледаха към Орчард Стрийт. Делеше я само пресечка и половина от мястото, където бе живяла като дете и цяла вечност от модерния апартамент с три спални на Лейк Шор Драйв, който бе споделяла с Дон.

Именно онази част от живота ѝ, споделената, ѝ липсваше най-много: да имаш някой, с когото да поговориш, с когото да бъдеш заедно, в когото да се сгушиш в края на работния ден. Хубаво беше да споделяш големите си проекти, малките си триумфи, излишните си тревоги, уютно да се чувстваш част от двойка, безопасно да бъдеш част от Джес-и-Дон.

Джес пусна уредбата, поставена до стената срещу старото кадифено канапе, което бе открила в един оказионен магазин на Ермитаж авеню. Чу как безмерно прекрасните звуци на концерта за пиано и цигулка от Цезар Франк изпълват стаята. До нея, канарчето ѝ, чиято клетка бе покрита за през нощта, започна да пее. Джес потъна в меките извивки на кадифеното си канапе, заслуша се в сладките трели и дояде пицата си на тъмно.

— Дами и господа съдебни заседатели, готови ли сте да произнесете своята присъда? — попита съдията и Джес почувства как нивото на адреналина в кръвта ѝ рязко се покачва. Изминали бяха повече от двацет и четири часа, откакто бе произнесла обвинителната си реч. Съдебните заседатели се бяха съвещавали в продължение на повече от осем часа, преди да вземат решение, че е невъзможно незабавно да бъде постигнато единодушно решение и съдия Харис, под стриктното разпореждане да не обсъждат случая с никого, нетърпеливо ги бе накарал да се настанят в хотел за през нощта. Бяха възобновили обсъждането в девет часа тази сутрин. И колкото и странно да беше, само час по-късно вече бяха готови.

Председателят на съдебните заседатели отвърна, че били готови с присъдата и съдията помоли обвиняемия да стане. Джес бе цялата в слух, сдържаше дъха си, докато председателстващият съдебните заседатели важно произнасяше присъдата:

— Ние, съдебните заседатели, обявяваме обвиняемия Дъглас Филипс... за невинен.

Невинен.

Джес почувства как нещо я пробожда отстрани, усети, че бавно започва да не ѝ достига въздух.

Невинен.

— Господи, те не ми повярваха — прошепна до нея Ерика Барновски.

Невинен.

Дъг Филипс прегърна адвокатата си. Розмари Мишо хвърли към Джес сдържана победоносна усмивка.

Невинен.

— По дяволите! — възкликна Нейл Стрейхорн. — Наистина смятах, че имаме шанс.

Невинен.

— Що за правосъдие е това? — попита Ерика Барновски, като гласът ѝ ставаше все по-силен и по-силен от възмущение. — Господи, та мъжът призна, че е държал нож на гърлото ми, а съдебните заседатели го признаха за невинен?

Джес можеше само и единствено да кима с глава. От прекалено дълго беше част от съдебната система, за да храни някакви илюзии относно така наречената справедливост. Вината беше относително понятие, въпрос на лично виждане. Подобно на красотата: всеки е красив в собствените си очи. Подобно на истината: и тя е просто въпрос на интерпретация.

— Какво да правя сега? — питаше Ерика Барновски. — Изгубих работата си, приятеля си, себеуважението си. Какво да правя сега? — Тя не дочака отговор и преди Джес да има време да измисли нещо подходящо за случая, напусна тичешком съдебната зала.

Какво би могла да ѝ каже? Не се тревожи и утре е ден? Нещата ще изглеждат по-обнадеждаващи на сутринта? След лошото винаги следва хубаво? Или пък, всичко се връща? Той ще си получи своето? Щом така е било писано, значи е трябвало да стане? Разбира се, винаги

може да ти изневери късмета, следващият път ще имаш повече късмет, Бог помага на онези, които си помагат сами. И за допълнително успокоение, трябва да мине време, ти направи каквото трябваше, няма да боли дълго, животът продължава.

Ето я, можеше да се побере в една черупчица от орех: мъдростта на вековете, събрана в две мънички думи — животът продължава.

Джес заприбира документацията си. Видя през рамо как обвиняемият се ръкува подред с всеки един от съдебните заседатели. Съдебните заседатели внимателно избягваха да я погледнат в очите, докато няколко минути по-късно напускаха един по едни съдебната зала. Жената съдебен заседател с интелигентното лице и благите сиви очи бе единствената, която каза довиждане на Джес. Джес кимна в отговор. Любопитна бе да разбере каква точно роля бе изиграла тази жена при взимането на окончателното решение. Дали през цялото време е била убедена в невинността на Дъглас Филипс или пък именно тя бе причината за проточването на обсъжданията. Последният привърженик на неоправдателната присъда, предала се чак тогава, когато упорството ѝ е заплашвало да предизвика проточване на процеса? Или пък си е седяла там и нетърпеливо е потропвала с крак, изчаквайки другите да се вразумят и да погледнат на въпроса от нейната гледна точка?

Невинен.

— Искаш ли да обсъдим нещата? — попита я Нейл.

Джес поклати глава, не бе сигурна дали повече бе ядосана, или огорчена. По-късно щяха да имат достатъчно време да анализират и обсъждат дали не е имало възможност да постъпят по друг начин. Точно сега никой и нищо не бе в състояние да направи. Всичко беше свършило. Не можеше да промени нито изхода на делото, нито фактите по него и особено фактът, както Грег Оливър категорично бе заявил вчера, че на света не съществуват съдебни заседатели, които биха признали за виновен в изнасилване някой мъж, когато жената не е носела бикини.

Джес знаеше, че не е готова да се върне в кантората си. Неизбежно щеше да ѝ се наложи да признае превъзхождащата прозорливост на Грег Оливър, а и освен това се нуждаеше от време, за да свикне с решението на съдебните заседатели, да го приеме, преди да продължи нататък. Време, за да се справи с гнева и обзелото я

безсилие. Със загубата си. Време, да се подготви психически за следващото дело.

В края на краищата това бе и най-голямата истина относно американското правосъдие: животът на един бе просто съдебно дело за друг.

Джес се озова на Калифорния авеню, без ясно да си спомня да е напускала съдебната палата. Не беше в стила ѝ да не е наясно с онова, което прави, помисли си тя и усети студа през тънкото си сако от туид. Синоптичната прогноза продължаваше да предвещава вероятността от снеговалеж. *Предвещавам вероятността*, повтори си тя наум и реши, че това е една твърде интересна концепция. Сгуши се в самото си и закрачи напред.

— Със същия ефект можех да бъда и гола — каза си на висок глас. Много добре знаеше, че никой няма да ѝ обърне внимание. Просто още една жертва на съдебната система. Внезапно нещо я накара да се качи на автобус 60, който отиваше до центъра на Чикаго.

— Какво правя — измърмори под носа си Джес, докато се настаняваше близо до шофьора. Не беше в стила ѝ да действа импулсивно. Импулсите са за онези, които не могат да управляват живота си. Притвори очи и остави равномерното бръмчене на двигателя да вибрира през нея.

Не беше сигурна колко дълго се е движил автобуса, преди отново да отвори очи, нито пък кога за пръв път осъзна, че жената съдебен заседател с кестенявата коса и благите сиви очи седи отзад. Още по-малко пък знаеше кога точно реши да я проследи. Със сигурност това не беше нещо, което съзнателно бе планирала. И въпреки това, ето я тук, около половин час по-късно, слиза от рейса на няколко крачки зад жената, тръгва след нея по Мичиган авеню, следвайки я на разстояние от около двадесетина крачки. Какво правеше, за бога?

Няколко пресечки по надолу по Мичиган авеню жената спря, за да разгледа витрината на едни бижутерски магазин. Джес направи същото. Докато се взираше през изложените скъпоценни камъни и златни гривни, улови върху стъклото собственото си треперецо, озадачено отражение. Образът ѝ сякаш се опитваше да проумее коя всъщност бе самата тя. Никога не беше влизала в бижутерски магазин. Единственото украшение, което някога въобще бе носила, беше семплата ѝ златна халка. Дон се бе отказал да ѝ купува дрънкулки, след

като неизменно ги откриваше захвърлени в дъното на гардероба ѝ. *Просто не е в стила ми*, бе му обяснила тя. Винаги се бе чувствала като малко момиченце, което си играе с нещата на майка си.

Майка ѝ, помисли си Джес, долавяйки, че жената съдебен заседател е продължила напред. Как бе могла да си въобрази, дори и само за миг, че тази жена има нещо общо с майка ѝ? Тази жена беше горе-долу един и шейсет, около шейсет килограма, в сравнение с нея майка ѝ бе с около десетина сантиметра по-висока и с около десетина килограма по-тежка. Без да се споменава разликата в цвета на очите и косата или в количеството грим, което двете използваша, помисли си Джес, уверена, че майка ѝ никога не би си сложила толкова розово червило, нито пък толкова ярък руж. За разлика от майка ѝ, тази жена явно бе кокетна и неуверена, силният ѝ грим бе просто маска срещу времето. Не, изобщо нямаше нищо общо между двете.

Жената съдебен заседател се спря пред друг магазин и Джес се озова загледана в грозни на вид кожени чанти и куфари. Щеше ли да влезе вътре в магазина? Да си купи мъничък подарък? Като награда за добре свършената работа? Защо не? — помисли си Джес и дискретно извърна встрани глава, когато жената бутна вратата и се отправи към вътрешността на магазина.

Трябваше ли да я последва? — почуди се Джес. И тя би могла да си позволи едно ново куфарче. Нейното вече беше много старо. Дон ѝ го бе купил, когато завърши право и за разлика от бижутата, със сигурност не би могъл да се оплаче, че подаръкът му не е влязъл в употреба. Някога лъскавата черна кожа сега бе изподраскана и ожулена, беше се протрила по шевовете, ципът непрекъснато захващаше някакви конци отвътре. Може би беше време да го хвърли и да си купи ново. Веднъж винаги да скъса връзките си с миналото.

Жената се появи от магазина само с кафявата дамска чанта, която носеше и когато влезе вътре. Тя вдигна нагоре към брадичката си яката на тъмнозеленото си палто и пъкна облечените си в ръкавици ръце в джобовете му. На няколко крачки зад нея Джес откри, че имитира действията ѝ.

Пресякоха река Чикаго, „Ригли Билдинг“ се издигаше високо от едната страна на широката улица, а от другата се извисяваше Трибюн Тауър. Центърът на Чикаго бе богат на архитектурни забележителности, прославените небостъргачи на Мис ван дер Рое,

Хелмут Ян, Брус Греъм и останалите като тях. Джес често бе възнамерявала да се включи в някое от туристическите пътувания по езерото Мичиган и река Чикаго. Но по една или друга причина, така и не го бе направила.

Жената направи още няколко крачки, след което рязко спря и се обърна.

— Защо ме следите? — ядосано попита тя, потупвайки нервно с пръсти по ръкава на палтото си, като учителка, която задава въпрос на сгрешил ученик.

Джес усети как се смаява до височината на малко дете, уплашено, че могат да го ударят през пръстите.

— Съжалявам — заекна тя и отново се запита какво всъщност прави, — нямах намерение да...

— Видях ви в рейса, но изобщо не ми хрумна подобно нещо — каза жената, явно разтревожена. — После ви видях до магазина за бижута, но си помислих: „Е, всеки има правото да разглежда една и съща витрина, сигурна съм, че е чиста случайност“. Но когато излязох от магазина за кожени стоки и вие все още бяхте навън, вече бях убедена, че ме следите. Защо? Какво искате?

— Нищо не искам. Всъщност, не ви следях.

Очите на жената се присвиха и предизвикателно се втренчиха в тези на Джес.

— Аз... Не съм сигурна защо ви последвах — призна си Джес след кратко мълчание. Не можеше да си спомни друг момент, в който да се е чувствала толкова глупаво.

— Не беше заради вас, нали разбирате — започна жената, като леко се отпусна. — Ако това е, което искате да разберете. Не беше свързано с нищо от онова, което казахте или направихте.

— Не разбирам.

— Всички смятахме, че сте чудесна — продължи тя. — Съдебните заседатели... ние се замислихме над онова, което казахте, че липсата на благоразумие не извинява липсата на почтеност. Е, всички ние решихме, че звучи чудесно. Много дълго време спорихме върху думите ви, при това доста разпалено.

— Но не ги приехте — отвърна Джес, изненадана колко нетърпелива бе да разбере как съдебните заседатели бяха достигнали до присъдата си.

Жената погледна към тротоара.

— Вземането на решение не беше никак лесно. Направихме онова, което сметнахме за правилно. Знаехме, че извършеното от г-н Филипс не е правилно, но в края на краищата решихме, че да поставиш един човек в затвора в продължение на години, да направиш така, че да изгуби работата си, прехраната си... заради една грешка в преценката, както самата вие казахте...

— Не говорех за грешка в преценката на подсъдимия! — Джес долови ужаса в гласа си. Как са могли да я разберат толкова погрешно?

— Да, знаехме това — бързо обясни жената, — просто решихме, че казаното се отнася и за двете страни.

Чудесно, помисли си Джес и пое дълбоко от студения въздух навън. Откри, че ѝ е много трудно да оцени иронията на ситуацията, но пък още по-трудно ѝ бе да издиша поетия веднъж въздух.

— Много ни харесваха костючетата ви — продължи жената, сякаш се опитваше да я ободри.

— Костючетата ми?

— Да, особено сивото. Една от жените каза, че смята да ви попита откъде сте си го купили.

— Оглеждали сте костюмите ми?

— Външният вид е много важен — отвърна жената. — Все това казвам на дъщерите си. Първото впечатление преди всичко. — Тя се протегна и потупа Джес по ръката. — Вие създавате много добро впечатление, мила.

Джес не беше сигурна дали да ѝ направи реверанс или да изкрещи. Усети как сърцето ѝ започва да пулсира по-силно под туида на сакото.

— Въпреки всичко — продължаваше жената, — свършихте чудесна работа.

Как може някой с толкова интелигентни очи да бъде толкова глупав? — запита се Джес, усещаше, че ѝ е трудно да си поеме дъх.

— Наистина трябва да тръгвам — каза жената, явно чувствайки се неловко от мълчанието на Джес. Тя направи няколко крачки, после спря. — Добре ли сте? Изглеждате малко пребледняла?

Джес се опита да каже нещо, но успя само да кимне, насилвайки устните си в нещо, което се надяваше да изглежда като окуражителна усмивка. Жената ѝ се усмихна в отговор, после забърза надолу по

улицата, хвърляйки на няколко пъти бързи погледи през рамо към мястото, където Джес остана да стои. *Сигурно иска да се увери, че не я следя повече*, помисли си Джес и пак се запита какво толкова я бе привлякло в тази жена. Какво, за бога, всъщност правеше, като я следеше? Какво правеше сега?

Отново я обхващаше проклетия пристъп на паника, осъзна тя.

— О, господи — простена Джес и започна да се бори с мъчителното безпокойство, което правеше главата ѝ прекалено лека, за да я държи неподвижно в едно положение, докато в същото време краката ѝ ставаха пък прекалено тежки, за да може изобщо да ги повдигне.

— Това е нелепо! А сега какво да правя?

Джес усети как очите ѝ се пълнят със сълзи и ядосано ги избърса.

— Не мога да повярвам, плача по средата на проклетата Мичиган авеню — скастри се сама тя. — Не мога да повярвам, че си говоря сама по средата на проклетата Мичиган авеню!

За разлика от пласьорите на наркотици и побърканите по Калифорния авеню, бе много по-вероятно паралиите купувачи по Мичиган авеню да забележат това, въпреки че пък бе малко вероятно да направят нещо.

Насила принуди краката си да вървят към близката автобусна спирка и се облегна на нея. Дори и през самото усети студа върху кожата си. Нямахше да се остави толкова лесно, помисли си тя. Нямахше да позволи на тези глупави пристъпи да я надвият.

Мисли си за нещо приятно, каза си. Например за един масаж или за отпуска на Хаваите; мисли си за мъничките си племенници. Представи си нежните им главички, сгушени до студените ѝ страни и изведнъж се сети, че в шест часа би трябвало да бъде в къщата на сестра си за вечеря.

Как би могла да отиде на вечеря у сестра си? Ами ако все още се гърчи в някой от пристъпите си на паника? Ами ако получи нов пред всички? Наистина ли искаше да прехвърли неврозите си и върху онези, които обичаше най-много?

За какво е тогава семейството? — без съмнение би попитала Морийн.

Джес усети как жлъчка се качва нагоре в гърлото ѝ. Господи, няма щеше да повърне? Да повърне по средата на проклетата Мичиган авеню? Тя преброи до десет, после до дваисет, преглъщайки бързо, веднъж, два пъти, три пъти, преди усещането най-накрая да изчезне. „Поеми си дълбоко въздух“, казваше ѝ Дон. Така и направи, изпълни дробовете си с въздух, като се опитваше да не се превие надве от болка.

Никой не забелязваше страданието ѝ. Пешеходците продължаваха да се изнизват отстрани, един дори я попита колко е часът. В крайна сметка не беше кой знае колко по-различно от Калифорния авеню, помисли си тя, когато един автобус спря пред нея и отвори врати. Няколко човека се изсипаха отвътре и се промушиха покрай нея така, сякаш тя изобщо не съществуваше. Шофьорът изчака няколко секунди да се качи, вдигна рамене, когато не го направи, затвори вратите и потегли. Джес усети върху лицето си струята топъл мръсен въздух от ауспуха. Той изпълни очите и ноздрите ѝ. Стори ѝ се някак странно успокояващ.

Не след дълго дишането ѝ започна да се нормализира. Усети как кръвта се завръща отново в страните ѝ, парализата започна да отслабва.

— Вече си добре — каза си тя, провлачи единия си крак пред другия и слезе внимателно от бордюра, сякаш влизаше в прекалено гореща вана. — Вече си добре. Всичко свърши.

Колата изникна изневиделица.

Стана толкова бързо, беше толкова неочаквано, че в момента, в който се случваше, Джес имаше странното усещане, че всичко това става с някой друг. Тя самата беше някъде извън тялото си. Наблюдаваше събитията отстрани, заедно с половин дузината зяпачи, които бързо се насъбраха около мястото на произшествието. Джес почувства силна струя въздух отстрани, видя как тялото ѝ се завъртя като пумпал, успя да зърне за миг белия крайслер, докато изчезваше зад ъгъла. И чак тогава се завърна отново в тялото си, което се бе свлякло на колене върху едното платно на пътя. Чак тогава усети щипещата болка в коленете и дланите си. Чак тогава чу гласовете:

— Добре ли сте?

— Господи, помислих си, че с вас вече е свършено.

— Мина толкова близо! Размина ви с не повече от пет сантиметра!

— Добре съм — каза някой и Джес разпозна собствения си глас. — Предполагам, че не съм го видяла. — Веднага се почуди защо поема отговорност за нещо, за което явно не беше виновна. Щеше за малко да бъде премазана от някакъв луд в бял крайслер, който префуча покрай нея, без дори да си направи труда да спре. Беше ожулила ръцете си и изподраскала краката си, когато бе паднала на паважа. Чорапогащникът ѝ се бе разкъсал на коленете. А тя се чувстваше виновна за предизвиканата суматоха. — Сигурно съм се била отнесла на някъде — извини се Джес и цялата разтреперана се изправи на крака. — Но вече всичко е наред. Ще се оправя. Ще се оправя — повтори отново. Тръгна с накуцване към срещуположния ъгъл, махна на едно преминаващо такси и едва успя да пролази в него. — Ще се оправя.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Точно три минути преди шест часа Джес паркира червения си мустанг на алеята пред голямата, бяла, обкована с дърво къща на сестра си, която се намираше на Шератон Роуд в „Евънстън“.

— Всичко ще е наред — каза си тя, изключи двигателя и взе от седалката до нея торбата, в която имаше вино и подаръци. — Стой спокойно, не се горещи, не позволявай на Бари да те въвлече в някакъв глупав спор — продължи тя, докато се измъкваше от колата и се отправяше през централната алея към голямата, облицована с квадратни стъкла врата. — Всичко ще бъде наред.

Вратата се отвори точно в мига, в който протегна ръка към звънеца.

— Джес — каза Бари и гласът му се разнесе надолу към улицата с три платна, подобно повея на вятъра. Листата се завъртяха около краката ѝ. — Както винаги, точно навреме.

— Как си, Бари? — Джес пристъпи в голямото млечнобяло мраморно фоайе.

— Никога не съм се чувствал по-добре — прозвуча незабавно отговорът. Бари винаги казваше така. — Ами ти?

— Добре. — Пое си дълбоко въздух и тикна бутилката с вино към него. — Чилийско е. Човекът в магазина за напитки каза, че отзивите били много добри.

Бари, явно скептично, огледа внимателно и отблизо етикета.

— Е, благодаря ти, надявам се, че няма да имаш нищо против, ако го запазим за някой друг път. Вече съм сложил да се изстудява бутилка скъпо френско. Нека да ти помогна да свалиш палтото си. — Той заряза виното на малката старинна масичка отляво на външната врата и започна непохватно да дърпа ръкава ѝ.

— Няма нужда, Бари. Мисля, че мога да се справя и сама.

— Добре, поне ми позволи да го закача.

Джес реши да не си играе на дърпане на въже с Бари заради палтото си.

— Морийн горе ли е?

— Слага близнаците да си легнат.

Той окачи палтото ѝ в дрешника и я поведе към всекидневната в преобладаващо розово-бяло, със силни и доста масивни черни акценти: черен роял, който заемаше по-голямата част от пространството на предната част на стаята, при все че никой не свиреше на него; камина от черен мрамор, в която вече пламтеше буен огън.

— Ще се кача горе да кажа здрасти. Купила съм им нещо. — Джес вдигна рекламната торба от „Маршал Филдс“, която държеше в ръка.

— Ще се събудят отново след няколко часа. Тогава ще им ги дадеш.

— Джес, ти ли си? — извика Морийн от горния етаж.

— Качвам се веднага — отвърна Джес, тялото ѝ се насочи към централния коридор.

— Да не си посмяла — извика ѝ Морийн. — Точно съм укротила всички. Стой долу и си поговори с Бари. Слизам след две минути.

— Ще слезе след две минути — повтори Бари като папагал. — И така, какво ще кажеш? Мислиш ли, че ще можеш да прекараш две минути, като си поговориш със зет си?

Джес се усмихна и се настани точно срещу Бари, в едното от двете бели кресла с високи облегалки. Той пък седна едва-едва на крайчето на тапицираното в розово канапе, сякаш искаше да е готов да се хване за всяка нейна дума. Или по-скоро готов да се нахвърли върху нея, помисли си Джес, чудейки се защо двамата с Бари никога не можеха да контактуват нормално. Какво толкова я дразнеше в този човек? — почуди се тя, докато в същото време ясно съзнаваше, че светлосините му очи отбелязват всеки неин жест. Не беше грозен. Нито пък глупав. Не беше явно отблъскващ.

Защо можеше да го вижда само откъм негативната му страна? Със сигурност хубавите му качества бяха много повече от лошите.

Беше се опитала да го хареса преди шест години, когато се ожени за сестра ѝ. Бе решила, че може да хареса всеки, който направи сестра ѝ щастлива и бе сгрещила.

Може би я дразнеше жалкия начин, по който се опитваше да прикрие оплешивяващото си чело, като решеше изтънялата си коса,

прехвърляйки я от едната страна на главата си към другата. Или просто защото маникюрът на ръцете му беше по-хубав от нейния собствен. Или пък дето се хвалеше, че си чисти с конец зъбите след всяко ядене. Може би мразеше навика му да носи риза и връзка, дори и под обикновен плетен пуловер, както тази вечер например.

Или по-скоро, реши тя, ненавиждаше леко завоалирания шовинизъм на коментарите му, обичайното му презрително отношение, фактът, че никога не би признал, че е сгрешил. Или може би това, че се бе оженил за умна, завършила Харвардския университет жена и я бе превърнал в мисис-изрядна-домакиня. Която бе толкова заета да обзавежда къщата си и да ражда бебета, че изобщо не й оставаше време да помисли за възобновяването на някогашната си толкова обещаваща кариера. Какво ли би казала майка им?

— Изглеждаш чудесно — подхвърли Бари. — Пуловерът ти е страхотен. Трябва по-често да носиш синьо.

— Зелен е.

— Зелен? Не, син е.

Нима наистина спореха за цвета на пуловера й?

— Не можем ли да го приемем за тюркоаз?

Бари изглеждаше доста скептично настроен. Поклати глава.

— Син е — заяви той и премести поглед към огъня. Бари винаги палеше идеалния огън.

Джес си пое дълбоко въздух.

— Е, Бари, как върви работата ти?

С едно махване на ръка той отхвърли проявения от нея интерес.

— Всъщност нямаш никакво желание да чуеш как върви работата ми.

— Нямам ли?

— А имаш ли?

— Бари, зададох ти един съвсем обикновен въпрос. Ако ще усложняваш нещата, то...

— Работата ми върви чудесно. Страхотно. Не би могло да е по-добре.

— Хубаво.

— Не „хубаво“ — разсмя се той. — Великолепно. Страхотно. Идеално.

— Идеално — повтори Джес и погледна към стълбите. Защо ли се бавеше още сестра й?

— Всъщност — продължаваше Бари, — денят ми днес беше доста забележителен.

— И какво го направи толкова забележителен? — попита Джес.

— Отмъкнах от ръчичките на моя бивш партньор един много важен клиент — изкикоти се Бари. — Кучият му син изобщо не можа да разбере какво стана.

— Мислех, че сте приятели.

— И той така мислеше. — Кикотът му премина в гръмогласен смях. — Мислеше си, че може да ме премята и това да му се размине току-така. — Той почука с пръст отстрани на главата си. — Никога не забравям. Винаги си го връщам.

— Винаги си го връщаш — повтори Джес.

— Е, не съм направил нищо незаконно — намигна й той. — Между другото, днес на бюрото ми попадна някаква информация за новия тип индивидуални пенсионни влогове. Мисля, че си струва да хвърлиш един поглед. Ако искаш, бих могъл да ти го изпратя по пощата.

— Разбира се — каза Джес. — Би било чудесно.

— Смятам да го кажа и на баща ти.

И двамата погледнаха часовниците си. Защо ли се беше забавил баща й? Знаеше колко много се тревожи тя винаги когато закъсняваше.

— А твоят ден как мина? — попита Бари, като успя да си даде вид, че го интересува.

— Можеше да е и по-добре — саркастично отвърна Джес, използвайки думите на Бари, без да се изненада кой знае колко, че той дори и не забеляза.

Изгубих едно дело, което ужасно много ми се искаше да спечеля, продължи тя наум, получих пристъп по средата на Мичиган авеню и за малко не бях премазана от един от онези шофьори, които удрят и изчезват. Е, но пък една жена заяви, че харесвала костюма ми, така че денят не беше на пълна загуба.

— Не знам как издържаш — казваше Бари.

— Какво издържам?

— Ден след ден да се занимаваш с всякаква измет — отвърна той накратко.

— Аз съм човекът, който се е заел да вкара тази измет в затвора — отговори му тя.

— Само когато печелиш.

— Само когато печеля — съгласи се тъжно тя.

— Трябва да ти го призная, Джес — скочи на крака той. — Никога не съм мислил, че ще издържиш толкова дълго. Какво да ти донеса за пиене? — Той произнесе така двете изречения, сякаш естествено следваха едно от друго.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, вино ли предпочиташ, или нещо по-съществено?

— Защо не си мислел, че ще издържа? — попита Джес, леко озадачена от предишната му забележка.

Той поклати глава.

— Не знам. Предполагам, мислел съм, че досега вече щеше да си се установила на нещо по-доходоносно. Искам да кажа, с твоята диплома би могла да отидеш където си пожелаеш.

— Така и направих.

Джес видя объркването в очите на Бари. Естествено, той не би могъл да разбере изборът ѝ на професия.

— Е, какво да ти донеса за пиене? — попита я пак.

— Една кола би ми дошла много добре.

За миг настъпи мълчание.

— Престанахме да купуваме безалкохолни напитки — каза той. — Решихме, че ако въпреки няма безалкохолно, Тейлър няма да се изкушава да пие. Освен това, ти си единствената, която изобщо ги пиеше.

Беше ред на Джес да се почувства неудобно.

Последва внезапен шум от спускащи се надолу по стълбите и през коридора стъпки. Джес видя хвърчаща във всички посоки тъмна коса, огромни сини очи и мънички ръчички, които бясно се размахваха във въздуха. В следващия миг нейният тригодишен племенник вече бе прекосил розово-белия килим и се намираше в прегръдките ѝ.

— Купила ли си ми подарък? — каза той вместо здравей.

— Не ти ли купувам винаги? — Джес се протегна встрани и бръкна в торбата от „Маршал Филдс“, като се опитваше да не обръща

внимание на факта, че племенникът ѝ също носеше риза и вратовръзка, подобни на тези на баща си.

— Един момент. — Гласът на Бари бе рязък и строг. — Няма да получим никакви подаръци, преди да сме поздравили както трябва. Здравей, лельо Джеси — подкани го той.

Тейлър не каза нищо. Като не обърна внимание на бащата на момчето, Джес издърпа едно самолетче от чантата си и го постави в протегнатите в очакване ръце на племенника си.

— Уоу! — Тейлър се изсули от скута ѝ на пода и заразглежда внимателно самолетчето от всички страни, като го въртеше из въздуха.

— Какво трябва да кажем? — направи нов опит Бари, гласът му бе рязък. — Не трябва ли да кажем, благодаря, лельо Джеси?

— Няма значение, Бари — отвърна му Джес. — Може да ми благодари и по-късно.

Бари изглеждаше така, сякаш яката под копринената му връзка внезапно бе станала с два номера по-тясна.

— Не ми харесват опитите ти да подронваш авторитета ми — заяви той.

— Опитите ми да правя какво? — попита Джес, уверена, че нещо не е доразбрала както трябва.

— Чу ме. И не ме гледай с тоя невинен поглед. Много добре знаеш за какво говоря.

Тейлър тичаше щастливо между баща си и леля си, пикирайки с новия си самолет между краката им и пода, без да обръща внимание на напрегнатата атмосфера в стаята.

Нито Бари, нито Джес помръднаха. И двамата останаха по местата си, Бари на канапето, Джес на креслото, сякаш чакаха нещо да се случи, някой да се намеси.

— Не трябва ли сега да се позвъни на вратата или нещо подобно? — попита Джес, изпълнена с благодарност, когато видя как челюстта на Бари се отпуска в нещо доста наподобяващо усмивка. Ако се стигнеше до разправия, а винаги се стигаше до разправия, когато се съберяха двамата с Бари, нямаше да е по нейна вина. Беше си го обещала по време на половинчасовото пътуване от нейния апартамент към първокласното предградие.

— О, чудесно — каза Морийн, появявайки се внезапно на вратата. — Двамата не се карате.

Бари незабавно се озова до жена си и я целуна по бузата.

— Изобщо — увери я той.

Морийн отпрати към съпруга си и сестра си една от своите лъчезарни усмивки. Независимо от факта, че би трябвало да е напълно изтощена, тя направо сияеше в идеално изгладената бяла блуза, пуснатата отгоре върху черните панталони. Почти бе възстановила предишната си фигура, забеляза Джес и се зачуди дали Бари не бе убедил жена си да поднови стриктно спазваната преди ежедневна гимнастика. Сякаш грижите около голямата къща и трите малки деца не бяха достатъчен ангажимент.

— Изглеждаш чудесно — искрено заяви Джес на сестра си.

— А ти изглеждаш уморена — отбеляза Морийн и я прегърна. — Успяваш ли да се наспиш?

Джес вдигна рамене, припомняйки си наскорошния кошмар.

— Виж какво ми даде леля — провикна се Тейлър от пода и гордо размаха новия си самолет.

— Чудесен е! Надявам се, че си казал благодаря.

— Сестра ти не вярва в „благодаря“-то — каза Бари, отпрати се към бара и си сипа скоч с вода. — Какво да ви наляя?

— На мен нищо — отвърна Морийн. — Пуловерът ти е страхотен, Джес. Трябва да носиш синьо по-често. Страшно много ти отива.

— Зелен е — поправи я Бари, като повдигна вежди към балдъзата си. — Нали ти така твърдеше, Джес?

— О, не, няма съмнение, че е син — отсече Морийн. — Точка по въпроса.

— Близнаците заспаха ли? — попита Джес.

— Засега. Но това никога не трае много дълго.

— Купила съм им по нещо дребно.

— О, Джес, не трябва да им купуваш по нещо всеки път, когато идваш.

— Разбира се, че ще им купувам. За какво са иначе лелите?

— Е, благодаря ти, тогава. — Морийн пое торбата от „Маршал Филдс“ от ръцете на Джес и надникна вътре.

— Няколко лигавника само. Сториха ми се много сладки.

— Чудесни са. — Морийн извади малките бели малиполени лигавници, с избродирани отгоре червени ябълки и черешки. — О,

погледни ги само. Не са ли много сладки, Бари?

Джес не чу отговора на Бари. Възможно ли бе наистина това да е сестра ѝ? — почуди се тя, опитвайки се да не дава израз на смайването си. Възможно ли бе наистина да са родени от една и съща майка? Възможно ли бе жената, която бе видяла да завършва с отличие един от най-престижните колежи в страната, да се прехласва толкова пред няколко лигавника от „Маршал Филдс“, за по пет долара единия? Възможно ли бе наистина да ги поднася за одобрението на мъжа си? Да се превърне от завършила с най-голямото отличие в идеалната съпруга от сапунените сериали?

— Е, какво стана в съда днес? — попита Морийн, сякаш бе доловила неудобството на Джес. — Издейства ли присъда?

— Не такава, каквато трябваше.

— Всъщност, ти горе-долу очакваше да стане така, нали?

Морийн хвана Джес за ръцете и я отведе до канапето, не пусна ръцете ѝ, дори когато и двете вече бяха седнали.

— Надявах се поне.

— Сигурно е трудно.

— Сестра ти е жилава — каза Бари и отпи дълга глътка, без да я отделя чашата от устните си, докато тя не се окажа почти празна. — Нали, Джес?

— И какво лошо има в това? — Джес чу предизвикателната нотка, която се прокрадна в гласа ѝ.

— Нищо, докато е в рамките на съдебната зала.

Не ставай хаплива, помисли си. Не му позволявай да те улови на въдицата си.

— Разбирам — отвърна тя, въпреки всичките си усилия. — Добре е да бъда силна, когато се боря за някой друг, но не и когато отстоявам собствените си права.

— Кой твърди, че трябва непрекъснато да се бориш за нещо?

— Не мисля, че Джес е жилава — намеси се Морийн, интонацията на гласа ѝ бе въпросителна.

— Кажете ми, Джес — попита Бари, — защо се получава така, че щом жената се сдобие с малко власт, изгубва чувството си за хумор?

— А защо се получава така, че когато един мъж не може да бъде забавен, напада женското чувство за хумор?

— Има голяма разлика между това да си силен и да си жилав — върна се към първоначалната си тема Бари и подчерта казаното с поклащане на глава, сякаш това бе една от онези общоприети истини, които се разбираха от само себе си. — Мъжът може да си позволи да бъде и двете; жената не може.

— Джес — намеси се тихо Морийн, — знаеш, че Бари просто те дразни.

Джес скочи на крака.

— Да върви по дяволите!

Тейлър рязко извърна глава към леля си.

— Ако обичаш, внимавай какво говориш в тази къща — предупреди нравоучително Бари.

Джес усети как забележката му я нарани много повече, отколкото би я засегнала една плесница през лицето. Тя отчаяно се надяваше да не се разплаче.

— Е, вече и не ругаем, така ли? — отвърна тя, като използваше гласа си, за да сдържи сълзите. — Вече не прием кола и не ругаем.

Бари погледна към жена си, ръцете му бяха вдигнати във въздуха, сякаш се отказваше.

— Джес, моля те. — Морийн дърпаше сестра си за ръката, опитвайки се да я накара да седне отново на канапето.

— Просто искам да се уверя, че добре съм разбрала всички правила на съпруга ти. — Джес се втрени в зет си, който внезапно се бе превърнал в самото спокойствие и благоразумие. Отново бе успял да влезе под кожата ѝ, осъзна тя, отвратена и засрамена от себе си. — Не знам как го правиш — промърмори обезсърчено, — сигурно се изискват някакви по-специални заложиби.

— Сега пък какво недоволстваш? — попита Бари, в очите му се четеше искрено недоумение.

— Недоволствам ли? — Джес започна да се задъхва и напълно изостави всякакви по-нататъшни опити да се въздържа. — Недоволствам ли?

— Тейлър — започна Морийн, докато ставаше и внимателно побутна сина си навън от стаята, — защо не вземеш новата си играчка горе и не си поиграеш там с нея?

— Искам да остана тук — противопостави се момчето.

— Тейлър, върви да си играеш в стаята, докато не те извикаме за вечеря — заповяда баща му.

Момчето незабавно скочи и се запъти нагоре.

— Каза господарят на къщата — отсече Джес, докато детето се изкачваше тичешком нагоре по стълбите.

— Джес, моля те — настойчиво се обади Морийн.

— Не започнах аз. — Джес долови обиденото дете в гласа си. Ядоса се и се почувства неловко, че и те биха могли да го чуят.

— Няма значение кой е започнал — казваше Морийн, сякаш говореше на две деца, отказвайки да погледне в очите както единия, така и другия. — Важното е да се спре, преди нещата да отидат прекалено далеч.

— Смятай всичко за прекратено. — Гласът на Бари изпълни просторната стая.

Джес не каза нищо.

— Джес?

Джес кимна. Виеше ѝ се свят от гняв и чувство за вина. Вина заради гнева ѝ, гняв заради вината.

— Е, какво следва в дневния ред на обществения обвинител? — Думите на Морийн бяха изпълнени с пресилена жизнерадост, сякаш бе отишла на свиждане на неизлечимо болен. Тихият ѝ нормално глас бе станал писклив и се издигаше с половин октава по-високо от обикновеното. Тя се върна на тапицираното в розово канапе и потупа мястото до себе си с настойчивост, близка до отчаянието. Нито Джес, нито Бари помръднаха.

— Няколко обвинения за наркотици, които се надявам, че ще можем да докажем — отвърна ѝ Джес. — Имам и още едно дело за изнасилване по-следващата седмица. А в понеделник ми предстои среща и с адвоката, който представлява мъжа, прострелял с арбалет жена си, защото искала да го напусне. — Джес разтриваше горната част на носа си, обезпокоена от сухата деловитост в гласа си.

— С арбалет! О, господи! — Морийн потрепери. — Каква варварщина.

— Сигурно си чела за случая във вестниците преди няколко месеца. Беше на всички първи страници.

— Е, това обяснява защо съм го пропуснала — отвърна Морийн. — От известно време не чета нищо друго освен рецептите.

Джес се помъчи да не разреши на удивлението да се изпише върху лицето ѝ, но разбра, че усилията ѝ са били напразни.

— Прекалено потискащо е — промълви Морийн. В гласа ѝ наравно с обяснението, прозираше и извинение. — А и само за толкова ми стига времето. — Думите ѝ заглъхнаха и се превърнаха в шепот.

— Е, какво е специалното угощение, което си ни приготвила тази вечер? — Бари седна до жена си на канапето и взе ръцете ѝ в своите.

Морийн си пое дълбоко дъх, отдръпна очи от Джес и се втренчи право напред, сякаш четеше от въображаемо меню.

— За начало има лъжлива супа от костенурки, следва глазирано с мед и покрито със сусам пиле, сладки картофи и печени на скара зеленчуци, после зелена салата с орехи и сирене „Горгонзола“, а за десерт, мус от круши с ягодов сос.

— Звучи направо невероятно. — Бари стисна още веднъж ръцете на жена си.

— Звучи така, сякаш си готвила цяла седмица.

— Звучи като изискващо много повече усилия, отколкото е в действителност — отвърна Морийн скромно.

— Не знам как го правиш — каза Джес, изломотвайки набързо „как“, когато всъщност ѝ се искаше да каже „защо“.

— Всъщност, намирам го за много успокояващо.

— Трябва и ти да опиташ, Джес — подхвърли Бари.

— А ти трябва да го изплюскаш, Бари — отвърна му Джес.

Отново и двамата, и Джес и Бари, скочиха на крака.

— Достатъчно — заяви той. — Стига ми толкова.

— Даже ти е повече от достатъчно — заяви Джес, — и то от доста време насам. Но всичко това става за сметка на сестра ми.

— Джес, не си права.

— Напротив, съвсем права съм, Морийн. — Джес закрачи из стаята. — Какво става с теб? Какво стана с онази страхотна, безкрайно интелигентна жена, която знаеше сутрешните вестници от начало до край. Сега четеш само готварските рецепти. За бога, беше на път да се сдобиеш с вицепрезидентско място! А сега ти остана само пътя към кухнята! Този човек те принуди да потънеш до гуша в мръсни чинии и мръсни пелени, и ти се опитваш да ме убедиш, че всичко това ти харесва?

— Не е необходимо да те убеждава в нищо — отвърна Бари ядосано.

— Смятам, че сестра ми е напълно способна да отговаря сама за себе си. Или може би това е друго ново правило тук? Може да говори единствено чрез теб, така ли?

— Знаеш ли какво си мисля, Джес? — попита Бари, без да очаква отговор. — Мисля, че завиждаш.

— Завиждам?

— Да, завиждаш. Защото сестра ти си има съпруг и семейство, и е щастлива. А ти самата какво имаш? Пълен със замразена пица фризер и едно проклето канарче!

— Остава да ми кажеш, че всичко, от което имам нужда е едно добро ебане!

— Джес! — Морийн погледна към стълбите, очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Онова, от което наистина се нуждаеш, е един хубав пердах — отвърна Бари, отправи се към пианото до големия широк прозорец и стовари кокалчетата си върху клавишите. Звукът, цяла шепа неприятни бемоли и диези, профуча през къщата като внезапен полски пожар. Близнаците отгоре започнаха да плачат, първо едното дете, после другото.

Морийн бе наклонила глава към гърдите си и плачеше в идеално изгладената бяла яка на блузата. После, без да поглежда нито към Бари, нито към Джес, избяга от стаята.

— По дяволите! — прошепна Джес и нейните очи също се напълниха със сълзи.

— Някой ден ще отидеш твърде далеч — каза тихо Бари.

— Знам — отвърна Джес, гласът ѝ бе изпълнен със сарказъм. — Ти никога не забравяш. Винаги си го връщаш. — В следващия миг тя вече тичаше по стълбите след сестра си. — Морийн, моля те, почакай. Искам да ти кажа нещо.

— Няма какво да ми казваш — отвърна ѝ Морийн, отваряйки вратата на облепената в лилаво-бели тапети детска стая. Мирисът на талк внезапно нахлу в ноздрите на Джес, подобно силен наркотик. Тя се олюля назад, отново се почувства замаяна, зави ѝ се свят. Стисна здраво рамката на вратата, докато наблюдаваше как Морийн се грижи за невръстните си дъщери.

Креватчетата бяха поставени под прав ъгъл на двете противоположни стени, подвижни дрънкалки от мънички жирафчета и меченца се въртяха лекичко над тях. По средата на стаята имаше голям люлеещ се стол от извито дърво, едно доста издуто кресло на смели вертикални пурпурни и бели райета, както и маса за преповиване, и голям щампован на цветя кош за пелени. Морийн се бе навела над креватчетата и гукаше на децата си, говорейки през рамо към Джес. В гласа ѝ имаше лека напевна нотка, която противоречеше на сериозността на думите ѝ.

— Не те разбирам, Джес. Наистина не те разбирам. Знаеш, че Бари не мисли на сериозно половината от нещата, които казва. Просто обича да те дразни. Защо винаги се хващаш на въдицата му?

Джес поклати глава. Хиляди извинения си проправяха път към връхчето на езика ѝ, но тя ги преглътна всичките и позволи само на едно-единствено да избяга от устата ѝ:

— Съжалявам. Наистина. Не трябваше така да губя самообладание. Не знам какво стана — добави, когато разбра, че само извинението явно няма да бъде достатъчно.

— Същото, което става винаги, когато вие с Бари се съберете на едно място. Само че по-лошо от обикновено.

— Просто независимо от това какви усилия полагам, той винаги намира начин да ме хване на въдицата си.

— Ти сама се хващаш.

— Може би. — Джес се облегна на рамката на вратата. Чуваше как бебетата постепенно се успокояват от звука на майчиния глас. Може би трябваше да каже на Морийн за заплахите на Рик Фергюсън; за кошмарите и пристъпите на паника, които тези заплахи впоследствие бяха отприщили. Може би Морийн щеше да я полюлее в ръцете си и да ѝ каже, че всичко ще бъде наред. Как имаше нужда някой да я прегърне, как копнееше някой да я успокои. — Денят ми наистина беше ужасно скапан.

— На всички ни се случва. Но това не ти дава правото да си изкарваш лошото настроение върху другите.

— Казах, че съжалявам.

Морийн вдигна една от близначките от креватчето ѝ.

— Хайде, Кери, наплуй твоята гадна леля Джесика. — Тя постави бебето в ръцете на Джес.

Джес притисна детето към гърдите си, докосна с устни крехката детската главичка, вдиша сладкия мирис. Само ако можеше да се върне назад, да започне всичко отначало. Толкова много бяха нещата, които би направила по друг начин.

— Ела при мама, Клое. — Морийн вдигна второто бебе на ръце. — Не трябва непрекъснато да се противопоставяме един на друг — каза тя на Джес, полюшвайки леко напред-назад бебето.

— Съвсем друго ни учеха, докато следвах право.

Морийн се усмихна и Джес разбра, че всичко вече е простено. Морийн просто не можеше да се сърди прекалено дълго. Още от деца тя винаги бързаше да оправи нещата, за разлика от Джес, която можеше да се сърди в продължение на дни. Черта от характера ѝ, която направо подлудяваше майка им.

— Струвало ли ти се е някога... — започна Джес, после се разколеба, не беше сигурна дали да продължи. Никога преди не бе говорила на тази тема с Морийн.

— Струвало ли ми се е някога какво?

Джес започна да люлее бебето напред-назад.

— Струвало ли ти се е някога, че виждаш мама? — попита тя бавно.

Изражението, което премина през лицето на Морийн, издаде първоначалното ѝ стъписване.

— Какво?

— Въобразявала ли си си някога, че виждаш... майка? — повтори Джес, като се напрегна казаното да прозвучи съвсем нормално и отбягна изпълнения с недоумение поглед на сестра си. — Нали разбираш, някъде сред тълпата или от другата страна на улицата. — Гласът ѝ потрепери и заглъхна. Звучеше ли толкова нелепо, колкото се чувстваше?

— Майка ни е мъртва — решително отвърна Морийн.

— Искях просто да кажа...

— Защо сама си причиняваш това?

— Нищо не си причинявам.

— Погледни ме, Джес — заповяда ѝ Морийн и Джес с неохота се обърна по посока на гласа ѝ.

Двете жени, всяка от които люлееше по едно бебе в ръцете си, впиха зелените си очи една в друга.

— Майка ни е мъртва — повтори Морийн.

Джес усети как тялото ѝ се сковава.

Чуха да се звъни на външната врата.

— Това е татко — каза Джес, която отчаяно искаше да избегне настойчивия поглед на сестра си.

Очите на Морийн отказаха да я пуснат.

— Джес, мисля, че трябва да поговориш със Стефани Банак.

Джес чу да се отваря външната врата, чу и как баща ѝ и Бари си разменят любезности във фоайето.

— Стефани Банак? Защо да трябва да говоря с нея? Тя е твоя приятелка.

— Освен това е и психотерапевт.

— Нямам нужда от психотерапевт.

— Мисля, че имаш. Виж, ще ти дам телефонния ѝ номер, преди да си тръгнеш. Искам да ѝ се обадиш.

Джес се готвеше да я разубеди, но се отказа, когато чу стъпките на баща си нагоре по стълбите.

— Я виж ти — развика се шумно баща им от вратата, — всичките ми страхотни момичета, събрани накуп в една стая. — Той се приближи към Джес, прегърна я и я целуна по бузата. — Как си, кукличке?

— Добре съм, татко — отвърна му Джес и за пръв път през този ден почувства, че може би наистина е добре.

— А как е другата ми кукличка? — попита той Морийн, като привлече и нея към себе си. — А малките ми куклички? — каза той и ги притегни всички заедно. Взе Клое от ръцете на майка ѝ и покри лицето ѝ с целувки. — О, сладураната ми, сладураната ми — пропя. — Колко те обичам само. — Млъкна и се усмихна на собствените си две дъщери. — Снощи казах същото и на едно по-голямо момиче — промълви той, изправи се назад и зачака реакцията им.

— Какво си казал? — попита Морийн.

Джес мълчеше. Морийн бе взела думите от устата ѝ.

ПЕТА ГЛАВА

След като си тръгна от къщата на сестра си, Джес в продължение на един час обикаля по улиците на „Евънстън“, опитвайки се да не мисли за онова, което баща им бе заявил, докато вечеряха.

— Снощи казах същото и на едно по-голямо момиче — бе обявил той и звучеше толкова спокоен, толкова доволен, толкова уверен в себе си. Сякаш влюбването не беше кой знае каква голяма работа, сякаш правеше подобни изявления всеки ден.

— Разкажи ни за нея — нетърпеливо настояваше Морийн по време на вечерята, докато сипваше лъжливата супа от костенурки. Джес се опита да изтрие от съзнанието си спомена за обезглавената детска костенурка. — Искаме да чуем абсолютно всичко. Как се казва? Как изглежда? Къде сте се запознали? Кога ще ни запознаеш и нас с нея?

Не, молеше се Джес. Замълчи, не ни казвай нищо. Моля те, не ни казвай нищо.

— Казва се Шери Хасек — гордо отвърна баща ѝ. — Съвсем дребничка е. Нисичка, малко кльоцава, с тъмна, почти черна коса. Мисля, че си я боядисва...

Джес насила набута една лъжица гореща супа в устата си. Усети как тя опари връхчето на езика ѝ и втвърди небцето ѝ. Нейната майка беше висока, с големи гърди. Кестенявата ѝ коса бе привлекателно прошарена тук-таме. Тя ненавиждаше боядисаната черна коса, казваше, че ѝ изглежда ужасно фалшиво и евтино. Баща им напълно споделяше мнението ѝ. Възможно ли бе да е забравил? — запита се тя и преглътна внезапно желанието да му го припомни. Почувства как супата прогори пътя си до стомаха ѝ. Образът на обезглавени костенурки изплува отново в съзнанието ѝ.

— Запознахме се на курса ми по рисуване на голо тяло, преди около шест месеца — продължи той.

— Само не ми казвай, че тя е била модела — разсмя се Бари над супата си.

— Не, посещаваше същия курс. Обичала да рисува, но все не ѝ оставало време. Също като мен.

— Вдовица ли е? — попита Морийн. — Какво има, Джес, не ти ли харесва супата?

Не била вдовица. Била разведена. Била разведена отпреди повече от четиринайсет години. На петдесет и осем, майка на трима сина, пораснали вече. Работела в един антикварен магазин. Обичала ярките цветове, обличала се в дълги, широки поли, носела индийски сандали и първа била предложила да пият по кафе след курса. Явно веднага можела да различи добрата стока от лошата. А Арт Костър определено спадаше към добрите стоки.

Джес зави зад ъгъла и отново се озова на Шеридиан Роуд, с неговите внушителни къщи от едната страна и езерото Мичиган от другата. Колко ли дълго беше обикаляла по тъмните улици на „Евънстън“? Явно доста, след като вече бе започнало и да вали, реши тя, и пусна чистачките. Едната заяде и се провлачи с нечовешко усилие през предното стъкло. Значи вали дъжд, а не сняг, помисли си тя, не беше сигурна кое от двете предпочита повече. Откъм езерото на талази, на талази се стелеше мъгла.

Октомври си оставаше най-непредсказуемия месец, помисли си тя, изпълнен с призраци и сенки.

Хората винаги се прехласваха по великолепните цветове на есента; червеното, оранжевото и жълтото, които нарушаваха, а после и напълно изместваха вездесъщата зеленина на лятото. Джес никога не бе споделяла ентусиазма им. За нея смяната на цветовете означаваше единствено, че листата умират. А сега вече дърветата бяха почти оголели. Малкото останали по тях листа бяха избледнели, съсухрени, изцедени от енергия. Жалки останки, безпощадно напомнящи за някогашната им буйна зеленина. Приличаха на хора, изоставени в старчески домове: единствения посетител, на който можеха да разчитат, бе смъртта. Самотни хора, останали за дълго без любов.

Естествено баща ѝ заслужаваше отново да открие любовта, помисли си Джес, зави надясно и се озова на улица, която не познаваше. Тя потърси някаква табела, не откри нищо и при следващата пресечка отново зави наляво. Какво им ставаше на хората, които живееха в това предградие? Не искаха ли човек да знае къде живеят?

Винаги бе живяла в центъра на града, винаги в радиуса на все същите три пресечки, с изключение на времето, през което беше женена за Дон. Когато беше малка и баща ѝ работеше като снабдител на верига от магазини за дамска конфекция, те живееха в една къща-близък на Хоуи Стрийт. Бяха се преместили оттам, когато стана на десет — по онова време баща ѝ вече бе преуспяващ управител на свой собствен магазин — в една напълно самостоятелна къща на Бърлинг Стрийт, само на една пресечка от предишното място. Къщата не беше луксозна. В архитектурата ѝ нямаше нищо кой знае колко новаторско или завладяващо. Определено не беше дело на Мис ван дер Рое или Франк Лойд Райт. Беше просто уютна. Къща от онези, в които ти е приятно да се прибиращ у дома. Те я обичаха, имаха намерение завинаги да останат в нея. И тогава, през един августовски следобед, майка ѝ излезе, за да отиде на предварително записания си час за лекар и никога повече не се върна.

После всеки тръгна по свой собствен път — Морийн се върна в Харвард, Джес обратно към правото и сватбата си с Дон, баща им пък към зачестилите търговски пътувания до Европа. Някога обичаната къща остана празна. Накрая баща ѝ най-после събра достатъчно кураж и я продаде. Не можеше повече да понася да живее сам там.

А сега в живота на баща ѝ имаше друга жена.

Това не би трябвало да я изненадва чак толкова, осъзна Джес, като зави отново зад ъгъла и отново се озова на Шератон Роуд. Всъщност, изненадващото бе, че беше чакал в продължение на осем дълги години. Жените винаги го бяха намирали за привлекателен. В интерес на истината, той беше съвсем обикновен на вид и темето му бе напълно оплешивяло, но в очите му все още играеха весели пламъчета, а в гласа му постоянно напираше смях.

Много дълго време никой не се смееше.

Арт Костър беше главният и единствен заподозрян в продължение на дни, дори месеци след изчезването на Лаура Костър. Независимо от факта че по времето на нейното изчезване той се намираше извън града — бе заминал да закупува стоки — полицията отказваше да отхвърли евентуалната възможност и той да е замесен. В края на краищата би могъл да наеме някого, заявяваха те и се ровичкаха из семейните им взаимоотношения, разпитваха съседите и приятели, проучваха внимателно неговите делови и финансови сделки.

Какви са били взаимоотношенията между двамата? Карали ли са се? Колко често? За пари ли? Времето, което прекарваше далече от дома? Други жени?

Разбира се, че се карали, бе им отвърнал Арт Костър. Не често, но по всяка вероятност по-често, отколкото му се е струвало. Не за нещо важно. Не за пари. Не заради спорадичните му служебни пътувания. Със сигурност не и заради други жени. Нямамо други жени, бе казал той на полицията. Сам бе настоял да бъде подложен на полиграфен тест, тест, при който чрез едновременното събиране на различни данни за дишането, пулса, изпотяването, се установяваше дали даден човек лъже или казва истината. Бе го издържал. Полицията изглеждаше разочарована. В края на краищата нямаха друг избор, освен да му повярват.

Никога не бе ставало дори и въпрос за това, тъй като Джес бе напълно уверена: баща ѝ беше невинен. Беше съвсем ясно. Каквото и да се бе случило на майка ѝ, баща ѝ нямаше нищо общо с него.

На Арт Костър му бяха необходими години, за да възстанови нормалния ритъм на ежедневието си. За известно време той се отдаде изцяло на работата си. Отдръпна се от старите приятели, после съвсем се затвори. Рядко общуваше с някого, не се срещаше с жени. Премести се в един апартамент на самия бряг, прекарваше часове втренчен в езерото Мичиган, виждаше се единствено с Джес, Дон и Морийн. Всеки увещаваеше останалите. Хайде, това ще ти се отрази добре. Трябва да излизаш. И ние имаме нужда да те видим. Само ние си останахме.

По всяка вероятност съчетанието от сватбата на Морийн с развода на Джес върна Арт Костър към нормалния му ритъм на живот. Беше толкова разочарован от факта, че Джес и Дон се развеждат, колкото бе и преди, когато се ожениха. Не че не харесваше Дон. Напротив. Дори много. Просто бе искал Джес да поизчака малко. Толкова млада беше още. Току-що бе започнала да учи право. Дон беше единайсет години по-възрастен от нея, вече се бе утвърдил. Джес имаше нужда от време, за да разбере какво точно иска, така ѝ бе казал, подемайки отношението на майка ѝ по въпроса, както бе правил винаги.

Макар по-късно да си призна, че е бил благодарен, задето тя има към кого да се обърне след изчезването на майка ѝ. Това бе свалило

част от товара върху плещите му. И Дон се бе погрижил добре за помалката дъщеря на Арт Костър. Той искрено съжаляваше, когато бракът им се разпадна. Съжаляваше, но я подкрепяше. Както обикновено. Беше винаги на разположение, когато Джес имаше нужда от него и отново бе възприел бащинската си роля. Водеше я на вечеря, на театър, на опера. Искаше да е сигурен, че тя няма да се скрие от света в апартаментата си, че няма да се зарови в работата си, както той самият бе направил. Опитваше се да се погрижи за това тя да се храни редовно и както трябва. Една напълно обречена битка.

И тогава Морийн бе родила първото му внуче и внезапно сякаш всичко си бе дошло на мястото. Може би просто беше въпрос на време, помисли си тя и продължи да се движи на север, все по-далече от града и от проблемите си. Не че времето лекуваше, както всички се кълняха. Просто времето наистина си имаше начин да върви напред. И в края на краищата не ти оставаше нищо друго, освен и ти да вървиш с него. И ето, баща ѝ беше влюбен.

Отдясно внезапно изникна Нортуетърнския университет. Джес премина покрай обсерваторията, с нейния огромен телескоп, насочен нагоре към космоса, общежитията, сградата на драматичния отдел, центъра за изящни изкуства, подгизналите от дъжда тенис кортове. Продължи през Лайтхаус Бийч и зърна за миг през развалената чистачка стария фар, който някога бе предупреждавал моряците за опасните скали. После зави наляво по Сентръл Стрийт, прекоси няколкото пресечки до Ридж Роуд и бавно се заизкачва към върха на стръмния склон. Премина покрай спирката на електричката, която, според твърденията на Бари, превозвала престъпниците обратно към предградията; покрай болницата; покрай общинското игрище за голф. Прекоси моста над Чикаго. Премина покрай стадион „Дайтч“, където футболният отбор на Нортуетърнския университет играеше ролята на вечно губещите от всевъзможни гостуващи отбори; покрай изпълнения с еврейски ресторантчета квартал, известен като „Последната спирка на крем-карамела“; докато накрая стигна до киносалоните „Евънстън“, разположени всичките в радиус от един километър.

Улицата бе претъпкана със спрели коли. Джес трябваше да обиколи цялата пресечка, преди да си намери място за паркиране. Наближаваше десет часа. Пицарията надолу по улицата бе полупразна, а в сладкарницата за сладолед нямаше никой. Не беше възможно най-

подходящата нощ за сладолед, помисли си тя и си припомни вкуса на екзотичния мус от круши с ягодов сос на Морийн.

Не, няма да мисли за Морийн, реши Джес. Изскочи от колата си и притича до един от киносалоните. Не знаеше кой филм прожектират. Не я и интересуваше твърде. Каквото и да даваха, все беше по-добре, отколкото да се прибере вкъщи и да мисли за тазвечерните откровения. Животът на сестра ѝ си беше нейна лична работа, животът на баща ѝ също. Трябваше да ги остави да си живеят, така както намират за добре, защото и тя самата също бе искала да е свободна да живее, така както намери за добре.

— За кой филм? — попита момичето, с накриво сложена папийонка, облечено във фланелка на розови и бели райета, когато Джес тикна парите си през прозорчето на гишето.

Джес направи опит да се съсредоточи върху списъка от филми, напечатани с бели букви върху черния плакат зад момичето, но заглавията се размазаха пред очите ѝ, след което се сляха в едно и изчезнаха преди да са успели да стигнат до съзнанието ѝ.

— Няма значение — отвърна тя на касиерката. — Някой, който сега започва.

— Всичките вече са почнали. — Момичето изглеждаше едновременно отегчено и объркано.

— Добре, тогава, който вие ми изберете. Трудно ми е... — Тя млъкна, като остави мисълта си недовършена.

Момичето сви рамене, взе парите, перфорира някакви цифри на касата си и подаде на Джес един билет.

— „Демони“. Салон едно, вляво — заяви набързо тя. — Започна преди десет минути.

В преддверието нямаше никой, който да скъса билетите на Джес, никой, който да провери дали няма да обърка салона, изобщо никой, който да го е грижа какво прави тя.

Отвори вратата на салон едно и веднага потъна в пълна тъмнина. Каквото и да ставаше върху екрана, явно ставаше посред нощ. Не можеше да се види нищо.

Джес почака няколко минути, за да могат очите ѝ да посвикнат. Изненада се каква малка част от салона е в състояние да различи, дори и след като екранът се изпълни със светлина. Тя се придвижи бавно

надолу по пътеката, вирайки се през редовете с насядали хора за свободно място.

В продължение на няколко минути изглеждаше, че изобщо нямаше свободни места. Естествено, помисли си Джес, продава ми билет за филм, за който всичко вече е разпродадено. Но после го видя — едно единично място по средата на четвъртия ред. Естествено, петък вечер е, напомни си сама. Вечер за срещи. Всички са по двойки, помисли си тя, докато се опитваше да се промуши между неподатливите крака и да се добере до празното място, пренасяйки и самотата си, приличаща на ярък неонов надпис, заедно със себе си.

— Няма ли да седнете — изсъска някой изотзад. Беше заповед, а не въпрос.

— За бога, колко време ще се туткате, госпожо?

— Извинете — прошепна Джес, натъкнала се на колене, които отказваха да се помръднат.

В следващия момент вече бе седнала на мястото си. Достраша я да свали палтото си, да не би отново да смути околните. Около нея се разнесоха, подобно есенни листа, сърдити гласове, после всичко утихна.

Върху екрана един млад мъж, в чиито сини очи се четеше див ужас, бягаше от разярена тълпа. Тълпата — близки планове на лица изкривени от ярост — размахваше юмруци във въздуха и му крещеше всевъзможни мръсотии, после, когато той се спъна и падна, тълпата избухна в смях и насъска ръмжащи питбул териери по него. Няколко секунди по-късно кучетата се нахвърлиха върху злочестия млад мъж, докато той се опитваше да се изправи на крака и го свлякоха, стенещ отново на земята. Джес видя как един гигантски нокът се заби в гърлото на мъжа, от раната шурна кръв и заля целия екран. Публиката се смееше.

Какво, по дяволите, гледаше?

Тя затвори очи. Отвори ги отново, за да види същия млад мъж в леглото с една красива жена, чийто къдрави руси коси възбуждащо се спускаха покрай зърната на голите ѝ гърди. Или ретроспекция, или прекалено бързо оздравяване, помисли си Джес, докато наблюдаваше как езикът на всеки един изчезва в устата на другия.

Какво се бе случило с диалога? — почуди се тя. Откакто беше седнала, никой от екрана не бе казал нито дума. Целуваха се, убиваха,

бягаха, развратничеха. Но никой не говореше.

Може би така беше и по-добре, реши Джес, докато си мислеше колко по-хубаво биха се чувствали всички, ако никой никога не казваше нищо. Това със сигурност щеше доста да улесни работата ѝ на обществен обвинител. Просто щеше да застрелва лошите, вместо да се опитва да убеждава докачливите съдебни заседатели. А що се отнасяше до семейните въпроси, едно добре нанесено ляво кроше в челюстта щеше да сложи край на разправиите ѝ с нейния досаден зет. И нямаше изобщо да е необходимо да изслушва обезпокоителните изявления на баща си.

Баща ѝ беше влюбен, помисли си тя отново и видя как образът му изскача на екрана, много по-голям отколкото в действителност, как заема мястото на младия мъж, възприемайки ролята му на звезда. Сега баща ѝ беше този, който притискаше голата млада жена в ръцете си, целуваше сочните ѝ устни и мачкаше копринената ѝ руса коса между пръстите си. Джес се опита да извърне глава настрани, но не можа. Седеше хипнотизирана, безсилна, заклещена от собственото си въображение. Видя как баща ѝ взема в големите си ръце лицето на младата жена. Дватама наблюдаваха как косата ѝ от руса се превръща в кестенява, прошарена тук-там. Около очите и устата ѝ се появиха бръчици. Ирисите ѝ потъмняха от светлосиньо през морскосиньо до тъмнозелено. Тя се извърна и погледна от екрана към Джес.

Майка ѝ, осъзна Джес, докато усмивката на жената постепенно я обгръщаше. Хубавата ѝ майка.

Джес се наклони напред и обви здраво ръце около тялото си.

После друга жена, по-дребна, по-слаба, с коса черна като боя за обувки, облечена в развяващ се шифон и индийски сандали, затанцува от екрана в ръцете на баща ѝ. Баща ѝ не забеляза смяната на главната героиня. Майка ѝ неуверено се отдръпна отстрани на екрана, образът ѝ постепенно започна да се замъглява, да избледнява и накрая изчезна.

Отиде си.

Джес се задъхваше. Отпусна глава върху коленете си и притисна стомаха си, сякаш беше простреляна.

— Сега пък какво има? — измърмори някой.

Джес се опита да седне изправена, усети как нещо я стяга в гърдите. Размърда рамене, изви гърба си, почуди се дали няма някакъв

незабележим начин да си разкопчее сутиена, реши, че няма. Стана ѝ топло, изчерви се, главата ѝ се замая.

Е, много ясно, че ще ѝ е топло. Естествено, че ще ѝ се замае главата. За бога, тя дори не бе свалила палтото си. Салонът бе претъпкан. Бяха наблъскани един до друг като сардели. Нищо чудно, че едва успяваше да си поема въздух. Истинско чудо си беше, че все още не е припаднала. Джес наведе рамене напред и задърпа ръкавите си, свличайки ги бързо от ръцете си, сякаш горяха.

— За бога — оплака се един глас до нея. — Не можете ли да стоите спокойно?

— Съжалявам — прошепна Джес. Продължаваше да ѝ е топло, продължаваше да се изчервява, продължаваше да ѝ се вие свят. Не бе постигнала нищо, като свали палтото си. Започна да раздърпва пуловера си. Син, зелен, тюркоаз — независимо от цвета си, проклетото нещо бе прекалено топло. Задушаваше я. Пречеше ѝ да диша. Защо не можеше да си поеме въздух?

Джес бясно започна да се върти и да търси изхода, главата ѝ се извиваше ту наляво, ту надясно, очите ѝ се стрелкаха във всички посоки едновременно, стомахът ѝ напираше към ребрата. Лъжливата супа от костенурки я бе преметнала, помисли си тя, дърпайки високата яка на пуловера си. Представи си, че внезапно е обградена от море обезглавени костенурки.

Щеше ли да ѝ се догади? *О, не, моля ти се не повръщай. Моля те, не повръщай.* Тя погледна отново към екрана. Младият мъж лежеше мъртъв на земята, лицето му бе така изпоръфано от кучетата, че той вече беше неузнаваем. Не приличаше на човек. Тълпата, доволна го зарязва на един изоставен участък от магистрала.

Дали и майка ѝ я бе сполетяло същото? Обезобразена и захвърлена на някое изоставено шосе.

Или пък сега си седеше в някое подобно кино, гледаше някой също толкова нелеп бълвоч и се питаше дали някога ще се завърне отново у дома, дали дъщерите ѝ ще могат някога да ѝ простят това, че ги е изоставила?

— Не заслужавам това, Джес — бе извикала тя сутринта, преди да изчезне. — Не заслужавам това от теб, Джес!

Джес почувства как жлъчката се надига нагоре в гърлото ѝ. Усети вкуса на лъжливата супа от костенурки, примесен с този на

газираното с мед пиле и „Горгонзолата“. *Не, моля те, не повръщай,* молеше се тя, стегнала челюстта си и стиснала здраво зъби.

Поемай си дълбоко въздух, припомни си съвета на Дон. *Поемай си често и дълбоко въздух. От диафрагмата. Вдишвай. Издишвай.*

Не помогна. Нищо нямаше да помогне. Усети капчиците пот, които избиха по челото ѝ, усети как се стичат надолу по лицето ѝ. Щеше да ѝ стане лошо. Щеше да повърне по средата на филма, по средата на един наблъскан с хора киносалон. Не, за бога, не можеше да направи това. Трябваше да излезе навън. Трябваше да се измъкне.

Тя скочи на крака.

— О, не. Сядайте долу, госпожо!

— Какво става, по дяволите?

Джес сграбчи палтото си и започна да си пробива път през реда към пътеката. Настъпваше пръсти, блъскаше се в раменете на хората от предния ред, почти се спъна в нечий мокър чадър.

— Извинете — прошепна тя.

— Шшт!

— Не се връщайте повече!

— Извинете! — повтори, без да се обръща конкретно към някой и се втурна към преддверието, вдишвайки жадно въздуха отвън. Момичето зад билетното гише я изгледа подозрително, но не каза нищо. Джес се затича надолу по улицата към колата си. Навън продължаваше да вали, вече по-силно отпреди.

Тя непохватно започна да рови из чантата си за ключовете, после отново непохватно се опита да ги вкара в ключалката. Докато успее да се настани зад волана, вече бе мокра до кости, водата от косата ѝ се процеждаше в очите ѝ. Пуловерът ѝ бе прилепнал за тялото, подобно на студена пот. Захвърли палтото си на задната седалка, после се изтегна върху предните и остави мокротата да я успокои. Поглъщаше студения нощен въздух ѝ го задържаше в устата си, сякаш бе хубаво вино. Остана да лежи така, докато постепенно дъхът ѝ не се нормализира.

Паниката стихна, после изчезна.

Джес се изправи, бързо запали колата. Чистачките незабавно се задвижиха. Или поне едната от тях. Другата просто пръскаше горедолу в едно и също положение, а после се провлачваше върху

прозореца, подобно на тебешир по черна дъска. Определено трябваше да я даде на поправка. Едва виждаше, за да шофира.

Тя изкара колата от мястото, където бе паркирала и се отправи на юг по Сентръл Стрийт. Пусна радиото, чу как високото виене на Марая Кери вибрира из цялата малка кола и рикошира в прозорците и вратите. Нещо за чувстването на чувствата. Джес разсеяно се замисли какво ли друго би могъл да чувства човек.

Не забеляза бялата кола, докато тя не се изравни съвсем с нея. Инстинктивно Джес отби встрани от пътя, колелата се подхлъзнаха по мократа настилка, автомобилът се завъртя, преди да спре, докато в същото време кракът ѝ бясно натискаше спирачките.

— Господи! — надвика тя самозабравилите се бляскави трели на Марая Кери. — Кретен такъв! Можехме да се претрепем и двамата!

Но бялата кола бе изчезнала отдавна. Джес си викаше на вятъра.

Втори път за днес за малко не бе пометена от бели коли, първата бял крайслер, тази... не беше съвсем сигурна. Може да беше и крайслер, предположи и се опита да си припомни в общи линии формата на колата. Но тя направо бе профучала, освен това валеше, пък и беше тъмно. И една от чистачките ѝ не работеше. А и каква щеше да е разликата, дори ако работеше? Вероятно бе по нейна вина. Тя не се бе съсредоточила върху това, което правеше, не знаеше дори къде отива. Бе прекалено заета с други неща. Бе прекалено заета с това да не бъде прекалено заета. С мислите за сестра си. За баща си. За пристъпите ѝ на паника.

Може би трябваше да се обади на приятелката на Морийн Стефани Банак. Джес потърси в джоба на спортните си панталони листчето, на което сестра ѝ бе написала адреса и телефона на психотерапевтката.

Джес помнеше Стефани Банак като прилежна, неособено женствена жена с леко прегърбени напред рамене и с нос, който винаги бе изглеждал прекалено голям в сравнение с останалата част от тясното ѝ лице. Сестра ѝ и Стефани бяха неразделни още от гимназията и все още поддържаха връзка. Джес, която не я беше виждала от години и бе забравила, че е станала психотерапевт, реши, че не е необходимо да ходи при нея. Нямаше нужда от психотерапевт; имаше нужда просто хубаво да се наспи.

Сентръл Стрийт се вля в Шератон Роуд и после в Лейк Шор Драйв. Джес започна да се отпуска, чувствайки се по-добре, когато наближи парка „Линкълн“ и почти нормално, когато зави надясно към Норт авеню. Вече си беше у дома, нищо че бе обърнало на сняг.

Домът ѝ се намираше на последния етаж на триетажната кооперация на Орчард Стрийт, близо до Ермитаж авеню. Старият, все по-замогващ се квартал бе застроен с красиви стари къщи, повечето къщи-близнаци — почти всички бяха претърпели доста подобрения през последното десетилетие. Къщите представляваха истинска еkleктична смесица: някои бяха огромни, други съвсем малки, някои бяха тухлени, други обшити с боядисани дъски. Истински миш-маш от стилове и форми: кооперации за даване под наем, еднофамилни къщи, някои от които имаха преден двор, други пристроени гаражи. Повечето коли обаче, които представляваха същата еkleктична смесица от цветове и модели, бяха паркирани по улиците. Разрешителните им за паркиране бяха изложени на видно място отгоре върху таблата.

Тухленочервената фасада на къщата, в която живееше Джес, бе изстъргана с пясък през лятото и дървените капаци на прозорците бяха получили прясно покритие от лъскава черна боя. На Джес ѝ ставаше хубаво всеки път, когато видеше старата къща. Знаеше, че бе имала истински късмет, дето успя да наеме най-горния етаж. Само да имаше и асансьор, прииска ѝ се изведнъж, въпреки че обикновено нямаше нищо против трите етажа. Днес обаче краката ѝ бяха уморени, сякаш бе прекарала последните няколко часа в тичане.

Не бе тичала, откакто се бе развела. Двамата с Дон редовно пробягваха разстоянието между Норт авеню и крайбрежната Оук Стрийт, докато живееха на Лейк Шор Драйв. Тичането бе по инициатива на Дон и Джес се бе отказала от него, веднага щом се изнесе, заедно с трите редовни хранения на ден и осемте часа сън през нощта. Изглежда се бе отказала от всичко, което всъщност бе добро за нея. Включително и от Дон, помисли си тя и реши, че тази вечер е просто една от онази вечери, в които би било хубаво да не се прибиращ в празен апартамент.

Джес паркира стария си червен мустанг зад новия сив металик лексус на жената, която живееше на отсрещната страна на улицата и претича през ситните пръски — Това наистина ли беше сняг? — към външната врата. Тя отключи вратата и прекрачи в малкото фойе,

запали лампата и заключи отново зад себе си. Отдясно се намираше заключената врата на партерния апартамент. Право напред бяха покритите с тъмночервен килим стълби. Като проследяваше с ръка някаква невидима линия отстрани по бялата стена, Джес започна да се изкачва нагоре. Чу музиката, която звучеше от апартамента на втория етаж, когато мина покрай него.

Рядко виждаше другите наематели. Двама от тях бяха млади общински служители, като самата нея: единият, на два пъти развеждан архитект, който работеше в комитета по градско планиране, другият, аналитик, занимаващ се с гей системите. Независимо какво точно означаваше това. С какво точно се занимаваха системните аналитици, бе едно от нещата, които никога нямаше да може да разбере, независимо от това колко често и колко подробно ѝ се обясняваше.

Системният аналитик беше запален по джаза и жаловития вой на саксофона я придружи чак до вратата ѝ. Стълбищното осветление, което бе на автоматичен брояч, загасна точно когато пъкна ключа в ключалката си. Веднъж озовала се у дома, тъжните звуци на саксофона отстъпиха място на по-щастливата песен на нейното канарче.

— Здравей, Фред — провикна се Джес, докато затваряше вратата. После се запъти право към кафеза и допря устни до тънките решетки. Сякаш беше на свиждане на приятел в затвора, помисли си тя. Зад нея, по радиото, което оставяше включено през целия ден, заедно с по-голяма част и от лампите, звучеше една стара песен на Том Джоунс.

— Защо, защо, защо, Дилайла...? — припя заедно с него Джес, докато се отправяше към кухнята.

— Съжалявам, че закъснях толкова много, Фреди. Но повярвай ми, ти си много щастлив, че си стоиш у дома. — Отвори фризера и извади една кутия с ванилена торта. Отрязва си голямо парче и докато върне кутията обратно във фризера, и успее да затвори вратата, парчето вече беше наполовина изядено.

— Зет ми беше в страхотна форма и аз отново му се вързах — каза Джес, връщайки се обратно във всекидневната. — Баща ми е влюбен, а явно това не ме радва. Изглежда наистина започва да вали сняг и аз сякаш го приемам като лична обида. Мисля, че преживявам нервен срив. — Тя преглътна останалото от тортата. — Ти какво ще кажеш, Фред? Смяташ ли, че господарката ти се побърква?

Канарчето прехвъркваше напред-назад между стойките си, без да ѝ обръща никакво внимание.

— Съвсем правилно — кимна Джес, приближи се до големия прозорец откъм предната страна на къщата и се загледа през старинните дантелени пердета надолу към Орчард Стрийт.

Един бял крайслер бе паркиран на улицата, точно срещу къщата ѝ. Джес рязко се сепна, мигновено се отдръпна от прозореца и се облегна на стената. Още един бял крайслер. Беше ли там, когато пристигна?

— Престани да се правиш на глупачка — опита се да заглуши шумните удари на сърцето си тя. Канарчето се впусна в нова песен. — В този град сигурно има хиляди бели крайслери. — Не беше задължително, само защото в един и същи ден един за малко не я бе премазал, друг едва не се бе блъснал в колата ѝ и трети сега бе паркиран пред апартамента ѝ, всичко това да надхвърля случайното стечение на обстоятелствата. Естествено, никога преди и не бе валяло на празника на Все светии, помисли си тя и си напомни, че всъщност дори не беше сигурна дали колата, която едва не се сблъска с нейната в „Евънстън“, беше крайслер.

Джес се наклони към прозореца и надзърна през дантелените пердета. Белият крайслер все още си беше там. Зад волана неподвижно стоеше някакъв мъж, сенките на уличните лампи закриваха лицето му. Той се бе втренчил право напред, без да поглежда към нея. Мракът, времето и разстоянието се допълваха взаимно, за да хвърлят плътна завеса върху чертите му.

— Рик Фергюсън? — попита тя на глас.

Самото прозвучаване на името му от устните ѝ я накара да напусне тичешком всекидневната и лутайки се през коридора да се озове в спалнята си. Отвори със замах вратата на гардероба. Застана на колене и започна да рови из сякаш безкрайния запас от обувки, много от които все още си стояха в оригиналните кутии.

— Къде, по дяволите, съм го сложила? — измърмори, стана от пода и се протегна към най-горната полица, където държеше още обувки — стари любими обувки, излезли вече от мода, но прекалено ценни, за да бъдат изхвърлени. — Къде съм скрила проклетия пистолет?

С един замах Джес разчисти кутиите от най-горния рафт, като закри с ръце главата си, за да я предпази от изсипващия се порой обувки.

— Ето къде е! — извика, зървайки нещо лъскаво и черно под смачканите бели опаковъчни хартии.

Чифт чисто нови черни обувки с висок ток, откри тя и се почуди какво изобщо я бе накарало да купи обувки с десетсантиметрови токове. Беше ги обула един-единствен път.

Най-накрая Джес намери малкия притъпен отпред пистолет, скрит зад огромните платнени цветя, които разкрасяваха чифт отворени лачени обувки. Патроните бяха старателно натъпкани отпред в обувките. С треперещи ръце Джес зареди шест патрона в барабана на 38-калибровия „Смит и Уесън“, който Дон бе настоял да вземе със себе си, когато се изнесе да живее сама.

— Нека това бъде подаръкът ми за развода — беше й казал, прекратявайки всякакви по-нататъшни обсъждания на въпроса.

Четири години си бе седял в кутията за обувки. Дали все още беше в изправност? — почуди се Джес, запита се дали и върху пистолетите, както например върху млечните произведения или пък върху други краткотрайни продукти има предупреждение от сорта на: „Да се консумира преди...“. Тя остави пистолета да я заведе обратно във всекидневната, допря късата му цев до ключа на лампата и стаята потъна в мрак. Канарчето рязко спря да пее.

Джес се приближи до прозореца. Държеше пистолета отстрани.

— Само не се прострелвай в крака — предупреди се сама. Чувстваше се колкото глупаво, толкова и уплашена. Раздели дантелените пердета с треперещи ръце.

Навън нямаше нищо. Никакъв бял крайслер. Нямаше каквато и да е било бяла кола. Нищо бяло, освен снега, който постепенно наръсваше тревата и уличната настилка. Нищо, освен спокойната улица с жилищни сгради. Имало ли бе изобщо бяла кола?

— Господарката ти определено се побърква — заяви Джес на канарчето си, без да светва лампата. Покри кафеза с една тъмнозелена кърпа и изключи радиото. После отнесе пистолета обратно в наскоро покритата си с килим от обувки спалня. Защо не беше колекционирала марки? — запита се тя, докато оглеждаше царящия хаос. Марките със сигурност заемат по-малко място, не могат да създадат такава

бъркотия, неподвластни са на фриволния диктат на модата. Естествено, никой не би критикувал Имелда Маркос за това, че е успяла да събере три хиляди чифта марки.

Ставаше налудничава, осъзна тя, клекна на пода и започна да разчиства бъркотията. Нямахме начин да успее да заспи, когато подът ѝ изглеждаше така, сякаш можеше да бъде обявен за район на национално бедствие. Ако приемеше, че изобщо би могла да заспи.

— Каква нощ само! — възкликна Джес и се вгледа в пистолета в ръката си. Щеше ли да може наистина да го използва? Присви рамене, беше благодарна, че не ѝ се бе наложило да проверява. Върна го обратно в кутията за обувки зад големите хартиени цветя на отворените ѝ лачени обувки. *Guns'n Roses*^[1], помисли си тя и незабавно извади пистолета оттам.

Може би щеше да е по-добре да го скрие на някое полеснодостъпно място. Дори и никога да не ѝ се наложеше да го използва. Просто, за да се почувства по-добре.

Джес отвори горното чекмедже на нощното си шкафче и натика пистолета най-отзад, зад един стар албум със снимки.

— Само за тази вечер — обеща си тя на глас, докато си представяше как се опитва да се измъкне от глутница кръвожадни бултериери.

Само за тази вечер.

[1] Името на популярния състав означава „Пистолети и рози“. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Джес пристигна първа от нейните хора в „Скузи“. Заведението се намираше на Хърън Стрийт в „Ривър Уест“. За разлика от малките тъмни барчета по Калифорния Стрийт, в които тя и нейните колеги обществени обвинители бяха свикнали да висят, „Скузи“ представляваше огромен стар склад, превърнат в ресторант и бар, с огромни високи тавани със старовремски прозорци, оградени от полици с винени бутилки. Огромен полилей в стил арт деко висеше в центъра на точното копие на тосканийски салон. Отзад имаше огромна глинена делва, пълна с ярки изкуствени цветя, отпред неизменно претъпкан бар. Основният салон на ресторанта бе запълнен с добре лакирани дървени маси. От двете страни на приповдигнати платформи имаше сепарета и още маси. Джес прецени, че огромната зала без всякакви проблеми би могла да побере повече от триста човека. От невидими високоговорители гърмеше италианска музика. В края на краищата, ресторантът бе идеалното място за отпразнуването на четирийсет и първия рожден ден на Лео Памийтър.

Джес не бе виждала близо една година Лео Памийтър, от момента, в който бе напуснал щатската адвокатска служба и бе преминал на частна практика. Беше убедена, че единствената причина да я поканят и нея на тържеството по случай рождения му ден, бе само защото целите единайсети и дванайсети етажи бяха поканени. Не беше толкова сигурна, обаче, защо бе решила да приеме.

Просто за да прави нещо, помисли си тя и се усмихна с разбиране, когато метрдотелът ѝ каза, че все още не е дошъл никой от нейните хора и я попита вежливо дали не би искала да почака на бара. Барът вече бе претъпкан, независимо от факта, че едва минаваше шест. Джес погледна часовника си, повече от нямане какво да прави, отколкото заради самия час и отново се запита какво търси тук.

Беше тук, отвърна сама на себе си, защото винаги бе харесвала Лео Памийтър, въпреки че не бяха имали достатъчно време да се сблизат. Искрено съжаляваше, когато той напусна. За разлика от

повечето обществени обвинители на щатска служба, включително и Грег Оливър, Лео Памийтър говореше тихо и внимателно, оказваше успокоително въздействие върху околните, вероятно защото никога не позволяваше на амбициите си да вземат връх над добрите обноски. Всички го харесваха, поради което и всички щяха да дойдат. Джес се почуди колко ли хора щяха да се появят, ако това беше нейният рожден ден.

Тя напълни шепата си със солети и някакви бисквитки със сирене под формата на малки рибки и ги натъпка в устата си. Видя, че няколко от рибките изпаднаха от ръката ѝ върху предницата на кафявия ѝ пуловер.

— Позволете да ги събера вместо вас — каза игриво мъжкият глас от съседното място.

Джес бързо вдигна ръце към гърдите си.

— Благодаря, мога и сама да го направя.

Младият мъж имаше дебел врат, късо подстригана руса коса и огромен гръден кош, който издуваше коприната на жълтозеленикавата му риза. Приличаше на футболист.

— Вие футболист ли сте? — попита без да иска, докато събираше своенравните рибки от пуловера си.

— Ако кажа „да“, ще мога ли да ви почерпя с едно питие?

Тя се усмихна, падаше си малко нещо зевзек.

— Чакам някого — отвърна му Джес и се извърна встрани. В живота ѝ нямаше място за зевзеци.

Какво ѝ ставаше? — почуди се тя, като сграбчи нова шепа солени рибки. Всички непрекъснато ѝ казваха колко е привлекателна, колко е интелигентна, умна, талантлива. Беше млада. Беше здрава. Беше необвързана.

В продължение на месеци не бе излизала с никого. Сексуалният ѝ живот не съществуваше като такъв. Животът извън работата не съществуваше като такъв. И ето този приятен на вид мъж, може би малко едричък за нея, но въпреки всичко приятен на вид, я питаше дали може да я почерпи с едно и тя му отказваше. Това ли имаше предвид Нанси Рейгън?

Обърна се отново към набедения футболист, но той вече бе потънал в разговор с жената от другата си страна. Много е бърз, помисли си Джес, и се изкашля в ръка, за да не може никой да види как

се изчервява. Какво си въобразяваше? Наистина ли бе решила да позволи на някакъв непознат в бара да я забърше, само защото си падаше малко нещо зевзек, а тя пък беше малко нещо самотна?

— Малко нещо глупава — промърмори на глас.

— Извинете? — попита барманът, въпреки че това едва ли можеше да се приеме за въпрос. — Казахте ли, че искате нещо за пиене?

Джес се втренчи в меланхоличните му сини очи.

— Бих искала чаша бяло вино. — Тя взе още една шепа рибки и ги натъпка в устата си.

— Господи, погледни само какви боклуци яде — гласът дойде иззад нея.

Джес се извърна рязко и изпусна цял пасаж рибки върху кафявата си пола, после скочи от високото столче на земята.

— Дон! Не мога да повярвам.

Ръцете му бързо я обгърнаха, привличайки я в топла приласкаваща прегръдка. Тя остана разочарована, когато само миг покъсно той се отдръпна.

— Съвпадението отново не е чак толкова случайно, колкото ти си мислиш — обясни той. — Двамата с Лео завършихме заедно право. Помниш ли?

— Бях забравила — призна си Джес. Наистина ли бе забравила? Не подозираше ли, че Дон може да е тук тази вечер? Не беше ли това най-малкото една от причините, поради които дойде? Не беше ли той онзи някой, който каза на набедения футболист, че чака?

— Знаех, че ще си първа тук. Помислих си, че и ние бихме могли да дойдем по-рано, за да ти правим компания.

Ние? Думата се заби подобно тъпо острие в ушите на Джес.

— Джес, това е Триш Макмилан — казваше Дон. Той придърпа хубавата късо подстригана руса жена към себе си. — Триш, това е Джес.

— Здравей, Джес — поздрави жената. — Радвам се да се запознаем. Слушала съм много за теб.

Джес измънка нещо напълно безсмислено, забелязвайки дълбоките й трапчинки и фактът, че ръката ѝ се намираще около кръста на Дон.

— Какво пиеш? — попита Дон.

Джес се протегна назад към чашата си.

— Бяло вино — отпи голяма глътка, без да усети абсолютно нищо.

Триш Макмилан се разсмя и Дон засия. Джес се почувства неловко. Не беше казала нищо смешно. Тя крадешком опипа пуловера си, да не би някоя заблудила се рибка да се е закачила на гърдите ѝ. Нямаше нищо. Може би Триш Макмилан беше просто един от онези гадно щастливи хора, на които не им е необходима конкретна причина, за да се разсмеят гръмогласно. Смахът ѝ бе неприятен, сякаш знаеше нещо, което Джес не знае. Отпи още една голяма глътка от виното си.

— Две чаши марково вино — поръча Дон на бармана. — Аз черпя — настоя той, когато Джес започна да рови из чантата си за портмонето. — Сама ли си?

Тя сви рамене. Въпросът не се нуждаеше от отговор. Защо изобщо бе попитал?

— Не съм виждала Лео, откакто напусна отдела — каза Джес, тъй като почувства, че просто трябва да каже нещо.

— Справя се отлично — отвърна ѝ Дон. — Както знаеш, той се присъедини към „Ремингтън и Фаскин“. — „Ремингтън, Фаскин, Картър и Блум“ беше малка, но много престижна адвокатска фирма в Чикаго. — Изглежда се чувства много добре там.

— А ти с какво се занимаваш? — попита Джес Триш Макмилан, като се опитваше да не обръща внимание на това, че ръката ѝ все още се намираще около кръста на Дон.

— Учителка съм.

Джес кимна. Нищо кой знае колко впечатляващо.

— Е, не е просто учителка — допълни гордо Дон. — Триш преподава на децата в болница „Мемориал“, в отделенията за мозъчно увредени и в това за хемодиализа.

— Не разбирам — каза Джес. — Какво им преподаваш?

— Всичко — отвърна Триш, смехът ѝ заглуши бързо увеличаващата се глъчка в ресторанта.

Джес си помисли: *всичко, разбира се.*

— Преподавам на деца от първи до дванайсети клас, които са закачени към машините за хемодиализа и не могат да ходят на училище или на деца, които са претърпели мозъчни операции. Такива, които се намират в болницата за по-продължително лечение.

— Звучи много потискащо.

— Възможно е, но аз се опитвам да не падам духом. — Тя отново се размия. Очите ѝ блестяха. Трапчинките ѝ се извиха встрани. На Джес ѝ беше много трудно да не я намрази. Същинска майка Тереза, с късо подстригана руса коса и неприятен смях.

Джес понечи да отпие още една глътка от виното си, но с известна изненада откри, че от него не бе останало нищо. Направи знак на бармана за още едно. Настоя да си го плати, сама.

— Разбрах, че следобед си водила доста разгорещени дебати — подхвърли Дон.

— Кой ти каза?

— Мълвата бързо се разпространява.

— Хал Бристъл има наглостта да се опитва да ме убеди две седмици преди процеса, че било непредумишлено убийство. — Джес долови гнева в гласа си. — Някакво копеле простреляло с арбалет жена си право през сърцето и адвокатът му се опитва да ме убеди, че било нещастен случай!

Триш Макмилан не каза нищо. Само зениците на тъмните ѝ очи се разшириха.

— Бристъл твърди, че било нещастен случай? — дори Дон изглеждаше изненадан.

— Казва, че клиентът му нямал намерение да я застреля, а само да я посплаши малко. И как не? Искам да кажа, тя направо била подлудила нещастния човек. Нали така? Какво друго му е оставало, освен да си купи арбалет и стрела и да я простреля по средата на една оживена пресечка?

— Знаеш, че Бристъл по всяка вероятност се е опитвал да те накара да приемеш някакво средно положение.

— Няма никакво средно положение.

Дон тъжно се усмихна.

— С теб никога няма. — Той притисна Триш Макмилан по-близо до себе си.

Джес допи втората си чаша вино.

— Радвам се, че се видяхме — заяви тя, възможно най-делово. — Искан да те попитам нещо.

— Стреляй направо.

Джес си представи как стои зад старинното дантелено перде на прозореца на нейния апартамент и гледа надолу към Орчард Стрийт, с пистолет в ръка. Искаше ѝ се Дон да бе избрал друга дума.

— Каква кола кара Рик Фергюсън?

Дон сложи ръка на ухото си.

— Извинявай, не те чух.

Джес повиши глас.

— Рик Фергюсън бял крайслер ли кара?

Дон не направи никакво усилие да прикрие явната си изненада.

— Защо?

— Така ли е?

— Мисля, че да — отвърна Дон. — Питам те пак, защо?

Джес усети как празната чаша започна да трепери в ръката ѝ. Тя я вдигна към устните си, усмирявайки я със зъби.

Изведнъж избухна невероятна глъчка, гласове се приветстваха и поздравяваха, гърбове се потупваха, ръце се стискаха и в следващия миг Джес се озова на една от приповдигнатите платформи от страни на залата, с нова чаша в ръката си, а купонът около нея течеше с пълна пара.

— Чух, че наистина си му дала да се разбере на стария Бристъл — мучеше Грег Оливър, като се надвикваше с глъчката.

Джес не каза нищо. Търсеше Дон из тълпата и чуваше как неприятният смях на Триш ѝ се подиграва някъде в дъното на платформата.

— Виждам, че мълвата бързо се разпространява — използва тя думите на Дон и зърна за миг как бившият ѝ съпруг представя новата си приятелка на останалите от събирането.

— Е, и какво стана? Ще се съ согласиш ли на непредумишлено убийство? Ще спестиш ли на данъкоплатците разходите по един проточен процес?

— Явно не смяташ, че бих могла да получа присъда — заяви Джес, отчаянието я гризеше вече отвътре в стомаха. Трябваше ли винаги да ѝ казва онова, което най-малко искаше да чуе?

— За непредумишлено убийство, може би. За убийство? Никога.

Тя разтърси глава от отвращение.

— Мъжът съвсем хладнокръвно е убил жена си.

— Бил е излязъл от кожата си. Жена му си е имала любовник. В продължение на седмици му е натяквала за провалите му като мъж. Сигурно му е дошло много. Избухнал е ужасен скандал. Каза му е, че го напуска, че никога повече няма да види децата си, че ще си получи тъпкано онова, което си е заслужил. Просто е превъртял.

— Засегнат грубиян, който не може да понесе факта, че жена му най-после е събрала смелост да го напусне — отвърна му Джес. — Не се опитвай само да ме убедиш, че престъплението е било извършено в безумен пристъп на ярост. Това си е чисто и просто убийство.

— Не чак толкова чисто — заяви Грег Оливър — и съвсем не просто. — Той млъкна, по всяка вероятност очакваше Джес да каже нещо и когато тя не го направи, продължи: — Не забравяй, че се е надсмивала на мъжествеността му. Доста мъже, съдебни заседатели, ще разберат и ще одобрят напълно направеното от него.

— Тоест, ако съм те разбрала правилно — каза Джес, като довърши питието си и сграбчи ново от минаващия сервитьор, — ти смяташ за напълно приемливо един мъж да убие жена си, ако тя обиди с нещо безценната му мъжественост?

— Да, смятам, че Бристъл може да успее да убеди съдебните заседатели в това.

Джес поклати глава с отвращение.

— Значи... ловният сезон за жени е открит, така ли?

— Просто те предупреждавам. Спомни си, че се оказах прав за случая Барновски.

Джес огледа внимателно салона, с надежда да открие някого, на когото да махне, към когото да се насочи. Който и да е. Но нямаше никого. Изглежда всички бяха или по двойки или вече бяха потънали в приятен разговор. Никой дори и не поглеждаше към нея.

Вината си беше нейна. Не се сприятеляваше лесно с хората. Никога не се бе сприятелявала лесно. Беше прекалено сериозна, прекалено напрегната. Плашеше хората, отблъскваше ги. Трябваше да положи много усилия, за да се сприятели с някого и още повече, за да поддържа приятелските си отношения. Отказала се бе от излишните преструвки. И без това работата ѝ в службата беше прекалено много.

— Изглеждаш прекрасно тази вечер — казваше Грег Оливър, беше се наклонил към нея и устните му докоснаха леко косата ѝ отстрани.

Джес рязко се извърна, бръсвайки доста грубо бузата му. Видя как той обидено трепна.

— Къде е жена ти, Грег? — попита тя, достатъчно силно, за да бъде чута от хората, които се намираха в непосредствена близост. После се обърна и се отдалечи, въпреки че нямаше ни най-малка представа къде точно отива.

Следващите петнайсетина минути прекара в задълбочен разговор с един от сервитьорите. Не можеше да схване по-голяма част от онова, което той казваше — салонът бе започнал лекичко да се люлее пред очите ѝ — но успя да си придаде вид, че е дълбоко заинтригувана и кимаше любезно през съответния интервал от време.

— По-спокойно с пиенето — прошепна Дон зад нея.

Джес облегна глава на гърдите му.

— Къде е майка Тереза? — попита тя.

— Кой?

— Тереза — упорито настоя тя.

— Искаш да кажеш Триш?

— Триш, да, моля да ме извиниш.

— Отиде до тоалетната. Джес, защо ме попита за колата на Рик Фергюсън?

Джес му каза. За това как се бе отървала на косъм на Мичиган авеню, как почти не се бе обърнала в „Евънстън“, за бялата кола, която стоеше пред апартамента ѝ. Върху лицето на Дон в бърза последователност се изредиха първо интерес, после загриженост и накрая гняв. Както можеше и да се очаква, отговорът му бе съвсем практичен.

— Записа ли номера на колата?

Джес с ужас осъзна, че подобно нещо дори не бе ѝ минало през главата.

— Всичко стана толкова бързо — оправда се тя, извинението прозвуча неубедително, дори и в собствените ѝ уши.

— В Чикаго има много бели крайслери — каза ѝ Дон и тя кимна. — Но ще проверя, ще поговоря с клиента си. Не мога да повярвам, че би постъпил толкова глупаво броени дни преди процеса.

— Надявам се да си прав.

Джес чу смеха на Триш. Видя как ръката ѝ се уви около талията на Дон, затвърждавайки правото си на собственост върху територията.

Тя се извърна, огледа се по протежение на целия салон за някой, при когото можеше да отиде. Една млада жена бързо прекоси долния етаж и се насочи към платформата. В ръцете ѝ имаше голям преносим касетофон. Нещо в нея не беше както трябва. Изглеждаше не на място. В тежкия ѝ грим прозираше някакво отчаяние, сякаш опитваше да скрие коя бе всъщност. Краката ѝ се клатушкаха върху прекалено високите токове. Непромокаемото ѝ палто бе старо и ѝ стоеше зле. Имаше и още нещо, помисли си Джес, докато наблюдаваше как младата жена се приближава към рожденика: изглеждаше уплашена.

— Лео Памийтър? — попита момичето с глас на дете, което се бе загубило.

Лео Памийтър кимна внимателно с глава.

Младото момиче, чието лице бе обградено от огромно количество разрошени черни къдрици, натисна копчето на касетофона и внезапно салона се разтресе от обичайната гърмяща музика на стриптийз програмите.

— Честит рожден ден, Лео Памийтър — извика младото момиче, захвърли палтото си и започна да подскача по платформата само по бял банелен сутиен и бикини, допълнени от съответния за случая колан с жартиери и чорапи.

Последваха дюдюканията на мъжете и смутеният смях на жените, докато младата жена разклащаше нереално големите си гърди към тях, преди да съсредоточи цялата си енергия върху безпомощния рожденик.

— Господи! — простена Джес и зарови поглед в чашата си с вино.

— Невъзможно е да са истински — възкликна Триш някъде отстрани.

Джес погледна нагоре, чак когато музиката спря. Младата жена стоеше пред Лео Памийтър гола, с изключение на една тъничка препаска. Лео прояви благоприличие да изглежда смутен. Тя се наведе и залепи гореща розова целувка върху челото му.

— От Грег Оливър — каза тя. После бързо събра нещата си. Наметна палтото си и избяга, придружена от по някое стеснително ръкопляскане.

— Каква веселба — промърмори Джес, когато Грег Оливър се приближи до нея.

— Ти си тази, която трябва да се поразвесели. — Очите му се отпразвиха предизвикателно към нейните. — Трябва да се научиш да се забавляваш, да си позволиш да се отпуснеш, да разкажеш някой и друг виц.

Джес глътна набързо онова, което беше останало в чашата ѝ, пое си дълбоко въздух и като се опитваше на всяка цена да избегне погледа му каза:

— Чу ли за чудното бебе, което се родило в „Мемориал“? — усети как всички погледи се извърнаха към нея.

— Чудно бебе? — повтори думите ѝ Грег, истински удивен, това пък какво общо можеше да има с него.

— Да — високо отвърна Джес. — Имало и мозък, и пенис!
В следващия миг стаята се завъртя и Джес се озова на пода.

— Наистина, Дон, не е необходимо — настояваше Джес. — Мога да взема такси.

— Не ставай глупава. Няма да те оставя да се прибиращ сама.

— Ами майка Тереза?

— Триш — натърти Дон — ще ме изчака в апартамента ми.

— Съжалявам. Нямах намерение да ти развалям вечерта.

— Не съжаляваш и не си я развалила, така че не се притеснявай за това. Просто влизай в колата.

Джес пролази на предната седалка на черния мерцедес и чу как вратата се затвори зад нея. Тя се облегна назад върху меката черна кожа, притвори очи, усети как Дон заема мястото си зад волана, запалва двигателя и се отлепя от бордюра.

— Наистина съжалявам — започна тя отново, после спря. Беше прав. Не съжаляваше.

Едва бяха тръгнали и вече спираха. Чу как вратата на колата се отваря, после затваря. Сега пък какво? — помисли си и отвори очи.

Намираха се пред каменната ѝ къща. Дон заобиколи откъм нейната страна на колата, отвори вратата и ѝ помогна да излезе.

— Стана много бързо — чу се да казва тя, чудейки се колко ли време беше минало.

— Мислиш ли, че ще можеш да вървиш? — попита Дон.

Джес каза да, въпреки че не беше чак толкова сигурна. Облегна се на Дон, почувства как ръката му се плъзва около талията ѝ и му позволи да я отведе от колата до външната врата на голямата къща.

— С останалото мога да се справя и сама — заяви тя, докато го наблюдаваше как рови из чантата ѝ за ключовете.

— Естествено, че можеш. Нямах нищо против, ако просто остана тук и погледам, нали?

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита Джес, след като вече се озоваха вътре във фойето. Пред нея се възправяха трите етажа от стълби.

— Искаш да си тръгна ли?

— Искам да ме занесеш догоре.

Дон се разсмя, постави лявата ѝ ръка върху дясното си рамо и пое тежестта ѝ върху себе си.

— Джес, Джес, какво ще те правя сега?

— Обзалагам се, че го казваш на всички момичета — промърмори тя, когато започнаха да се изкачват бавно нагоре.

— Само на тези, които се казват Джес.

Какво, по дяволите, я бе накарало да пие толкова много? — питаше се Джес, докато едва налучкваше стълбите. Тя не пиеше, рядко изпиваше повече от една чаша вино. Какво ѝ ставаше? И защо ѝ се струваше, че е започнала да си задава този въпрос прекалено често напоследък?

— Знаеш ли... — каза Джес, като си припомни подигравателните нотки в гласа на Грег Оливър — не че не харесвам мъжете. Просто не се разбирам много с адвокатите.

— Опитваш се да ми кажеш нещо ли? — попита Дон.

— И със счетоводителите — добави Джес, спомняйки си за зет си.

По взаимно съгласие прекараха в мълчание остатъка от пътя. Когато успяха да стигнат до последната площадка, Джес вече се чувстваше така, сякаш бе покорила Монт Еверест. Краката ѝ сякаш бяха от размекната гума, коленете ѝ не искаха да се заковат на едно място. Дон продължаваше да я придържа, докато въртеше наляво-надясно ключа в ключалката. Някъде звънеше телефон.

— Твоят телефон ли звъни? — попита Дон и отвори вратата. Звънът се усили, стана по-настойчив.

— Не го вдигай — инструктира Джес бившия си съпруг. Затвори очите си, за да не ѝ блести светлината, докато той внимателно я поставяше на кушетката.

— Защо? — Той погледна към кухнята, където телефонът продължаваше настойчиво да звъни. — Може да е нещо важно.

— Не е.

— Знаеш ли кой звъни?

— Баща ми — отвърна му Джес. — Опитва се в удобно за мен време да ме запознае с новата си приятелка. — *Срещнах се с достатъчно нови приятелки за една нощ*, помисли си тя, но не го каза на глас.

— Баща ти си има гадже?

— Е, едва ли бих я нарекла гадже, на тези години. — Джес се сгуши върху канапето и придърпа колене към гърдите си. — Аз съм един ужасен човек — простена тя върху кадифената възглавница. — Защо просто не мога да се радвам заради него? — Телефонът продължаваше да звъни. После внезапно милостиво спря. Тя отвори очи. Къде беше Дон?

— Ало? — чу го да казва от кухнята и за миг си помисли, че някой е влязъл в апартамента ѝ. — Съжалявам — продължи той. — Не мога да разбера какво ми казвате. Можете ли да говорите по-бавно?

— Казах ти да не го вдигаш — каза Джес, довлече се до кухнята и протегна ръка.

Дон ѝ подаде слушалката, челото му се бе сбърчило от тревога.

— Някаква жена, но не мога да разбера и дума от онова, което казва. Има много силен акцент.

Джес усети как съзнанието ѝ се мъчи да изтрезнее. Не ѝ се искаше да изтрезнява, помисли си тя и вдигна слушалката до ухото си. Пиянското ѝ настроение се процеждаше от нея, сякаш някъде отвътре имаше теч.

Женският глас се наби в ушите ѝ, преди да има време да каже „ало“.

— Съжалявам. Какво? Кой е на телефона? — Джес усети как изведнъж я присви под лъжичката. — Мисис Гамбала? Мисис Гамбала, вие ли сте?

— Коя е мисис Гамбала?

— Майката на Кони Девуоно — прошепна Джес, като сложи ръка върху слушалката. — Мисис Гамбала, трябва да се успокоите. Не ви разбирам... Какво? Какво искате да кажете с това, че не се е прибрала?

Джес изслуша останалото, без да каже нищо, напълно зашеметена. Когато затвори телефона, цялото ѝ тяло трепереше. Тя се извърна към Дон и видя как очите му се присвиват от недоизказаните въпроси.

— Кони не е прибрала сина си от къщата на майка си след работа — каза тя, явно ужасена от всяка своя дума. — Изчезнала е.

СЕДМА ГЛАВА

— Не мога да повярвам, че бях толкова глупава.

— Джес...

— Толкова глупава и толкова дяволски егоцентрична!

— Егоцентрична? За бога, Джес, за какво говориш?

— Реших, че той имаше мен предвид.

— Кой? За какво говориш?

— Рик Фергюсън!

— Рик Фергюсън? Джес, успокой се. — Дон отметна няколко несъществуващи кичура от челото си, изражението му се колебаеше между любопитство и раздразнение. — Какво общо има Рик Фергюсън с това?

— Хайде, Дон. — Джес направи опит да скрие собственото си раздразнение от бившия си съпруг. — Знаеш много добре, както и аз, че Рик Фергюсън е отговорен за изчезването на Кони Девуоно. Не се опитвай да ме убеждаваш, че не си наясно с това. Не си играй игрички с мен. Не и сега. Това не ти е съдебната зала. — Джес се отпрати от кухнята към всекидневната и закрачи напред-назад пред кафеза. Канарчето подскачаше нагоре-надолу между стойките си, сякаш съзнателно имитираше стъпките ѝ.

Дон беше точно зад нея, бе вдигнал ръце във въздуха и се опитваше да накара Джес да се поуспокои.

— Джес, поне за миг се успокой... — Той сграбчи раменете ѝ с две ръце. — Престани поне за част от секундата да се щураш напред-назад. — Натискът на дланите му я принуди да спре. Дон се втренчи в очите ѝ, докато накрая не ѝ оставаше нищо друго, освен да обърне поглед встрани. — А сега можеш ли да ми кажеш точно какво се е случило?

— Рик Фергюсън... — започна тя.

Той веднага я прекъсна.

— Не онова, което мислиш, че се е случило, а онова, което знаеш, че се е случило.

Джес си пое дълбоко въздух, освободи раменете си от здравата хватка на ръцете му.

— Кони Девуоно се е обадила на майка си около четири часа днес следобед и е казала, че си тръгва от работа. Щяла да мине след двайсетина минути, за да прибере сина си, можела ли да го облече, така че да е готов да тръгне веднага. Синът ѝ има тренировка по хокей всеки понеделник от пет и половина, така че всичко винаги е малко на тъгъдък.

— Майката на Кони ли се грижи за сина ѝ?

Джес кимна.

— Той отива при нея след училище и чака Кони да го вземе, когато свърши работа. Кони винаги се обажда преди да си тръгне от работа. Днес също се обадила. Но изобщо не се появила.

Очите на Дон подсказаха на Джес, че очаква още нещо.

— Това е — каза Джес, долавяйки насмешката на Дон, при все че той не каза нищо.

— Добре. Следователно онова, което знаем, е — натърти Дон, — че Кони Девуоно не е прибрала сина си след работа...

— След като се е обадила и е казала, че тръгва — припомни му Джес.

— И не знаем дали някой изобщо я е видял да си тръгва от работа, или в какво настроение може да е била, или дали не е казала на някого, че трябва да се отбие някъде, или...

— Нищо не знаем. Полицията няма да започне официално разследване, докато не се потвърди, че я е нямало от повече от двайсет и четири часа. Знаеш това.

— Не знаем дали не е била депресирана или разстроена — довърши мисълта си Дон.

— Естествено, че е депресирана и разстроена. Беше изнасилена. Беше пребита. Мъжът, който я нападна, убеди съдията, че е образцов гражданин, кореняк, единствената опора на престарялата си майка и други подобни глупости, така че го пуснаха под гаранция. Кони Девуоно трябваше да свидетелства в съда следващата седмица. И твоят клиент я заплаши, че ще я убие само ако опита. Дяволски си прав, тя е депресирана и разстроена! Всъщност уплашена е до смърт! — Джес усети пискливите нотки в гласа си. Канарчето ѝ започна да пее.

— Достатъчно уплашена, за да се махне? — Дон подчерта важността на въпроса си, като навъси вежди.

Джес се готвеше да му отговори, после се спря и преглътна думите, преди още да са излезли от устата ѝ. Припомни си как изглеждаше Кони Девуоно в кантората ѝ миналата седмица, колко уплашена беше, колко твърдо бе решила, че не би могла да свидетелства. Джес я бе разубедила. Беше я убедила да тръгне срещу собствената си преценка, да се изправи срещу мъчителя си в съдебната зала.

Джес трябваше поне да признае евентуалната възможност Кони отново да е променила решението си, да е решила, че не би могла да преживее свидетелските показания, че е прекалено рисковано. Съвсем логично бе да се е почувствала неудобно да уведоми Джес за промяната на решението си, особено ако се е страхувала да не би тя да я застави да свидетелства и ако е изпитвала вина за това, че е толкова страхлива. Колко странно, помисли си Джес, често невинният се чувстваше най-виновен.

— Никога не би изоставила сина си — отвърна Джес тихо, думите почти се бяха отронили от устата ѝ, преди тя самата да осъзнае, че е казала нещо.

— Може би просто се нуждае от време, за да възвърне самообладанието си.

— Никога не би изоставила сина си.

— Може би сега се намира някъде в някой хотел. И след ден-два, когато се поуспокои, когато си отпочине и реши какво иска да прави, тя ще се обади.

— Ти изобщо не ме слушаш. — Джес се отправи към прозореца и се загледа надолу към улицата. Върху тревата и тротоара, подобно на разкъсана салфетка, се белееха преспи сняг.

Дон застана зад нея и започна да разтвива врата ѝ със силните си ръце. Внезапно спря и отпусна длани върху раменете ѝ. Джес го усети как мисли, как формулира думите, които искаше да изрече.

— Джес — започна той, говореше бавно и отмерено, — не всеки, който не се прибира навреме вкъщи, изчезва завинаги.

Никой не помръдна. Отзад канарчето на Джес подскачаше от стойка на стойка в ритъма на една стара песен на „Бийтълс“. Джес се опита да каже нещо, но поради внезапния спазъм в гърдите си, не

мога. Най-накрая успя да принуди насила думите да излязат от устата ѝ.

— Не е заради майка ми — каза му тя предпазливо.

Отново последва тишина.

— Не е ли?

Джес се отдръпна от него, заобиколи отпред канапето и се отпусна безжизнено върху меките му възглавници, заравяйки лице в ръцете си. Само десният ѝ крак издаваше отчаянието ѝ, като потрепваше непрекъснато под нея. Погледна нагоре, чак когато усети, че възглавниците до нея потъват, чак когато Дон пое ръцете ѝ в своите.

— Аз съм виновна — започна тя.

— Джес...

— Не, моля те, не се опитвай да ме убеждаваш в противното. Аз съм виновна. Знаех го. Приех го. Аз бях тази, която я убеди, че трябва да свидетелства, когато тя всъщност не искаше да го направи. Аз бях тази, която я насили, която ѝ обеща, че всичко ще бъде наред. „Кой ще се грижи за сина ми?“ — попита ме тя и аз ѝ отговорих с някаква тъпа шега. А Кони ме попита съвсем сериозно. Знаела е, че Рик Фергюсън наистина има предвид онова, което казва.

— Джес...

— Знаела е, че ще я убие, ако не оттегли обвиненията си.

— Джес, наистина си вадиш прибързани заключения. Жената я няма от по-малко от шест часа. За бога, не знаем дали е мъртва.

— Освен всичко друго бях и толкова горда от себе си. Толкова горда, че съм успяла да обърна нещата, да убедя нещастната уплашена жена, че трябва да свидетелства, че може да е в безопасност, единствено ако свидетелства. О, да, бях изключително горда от себе си. В крайна сметка, това е голямо дело за мен. Още една възможност за спечелено дело за моите архиви.

— Джес, направила си това, което всеки би направил.

— Направих онова, което всеки обществен обвинител би направил! Ако у мен имаше поне грам истинско съчувствие към тази жена, щях да ѝ кажа да оттегли обвиненията си и да бяга. Господи! — Джес скочи на крака, въпреки че нямаше къде да отиде. — Говорих лично с това животно! Застанах в преддверието на административната сграда и го предупредих да стои далече от Кони. И това копеле ми каза, каза ми го право в очите, но аз бях прекалено заета със самата себе си,

за да го чуя наистина, каза ми, че имало начин хората, които го отегчават, да изчезнат. И аз реших, че заплашва мен! Та кой друг би могъл да заплашва? Нима светът не се върти около Джес Костър? — Тя се изсмя, рязък студен смях, който увисна във въздуха. — Само че той просто не е имал мен предвид. Ставало е въпрос за Кони. И сега вече нея я няма. Изчезнала. Точно както той заплаши.

— Джес...

— Така че, да не си посмял да седиш тук и да се опитваш да ме убеждаваш, че твоят клиент няма нищо общо с изчезването ѝ! Да не си посмял да се опитваш да ме убеждаваш, че Кони би зарязала сина си, дори и за ден-два, защото много добре знам, че тя не би го направила. И двамата много добре знаем, че Рик Фергюсън е отговорен за онова, което се е случило с Кони Девуоно, независимо какво е то! А и двамата знаем, че ако не се случи някакво чудо, тя вече е мъртва.

— Джес...

— Нима не знаем и двамата, а, Дон? Не знаем ли и двамата, че тя е мъртва? Знаем. Знаем го много добре. И трябва да я намерим, Дон. — Без да иска, сълзите започнаха да се стичат надолу по бузите ѝ. Тя ги изтри с опаката страна на ръката си, но от това те само започнаха да се стичат по-бързо.

Дон се изправи до нея, но тя бързо се премести, така че да не може да я достигне. Не искаше да я успокояват. Не го заслужаваше.

— Трябва да намерим тялото ѝ, Дон — повтори Джес и започна да трепери. — Защото ако не го намерим, онова малко момченце ще прекара останалата част от живота си, питайки се непрекъснато какво се е случило с майка му. Ще прекара години да я търси из тълпата и да си мисли, че я е видяло някъде, ще се пита непрекъснато какво толкова ужасно е направило, че тя си е отишла и никога повече не се е прибрала вкъщи. И дори когато вече и разумно приеме факта, че тя е мъртва, никога няма да повярва в това напълно. Част от него винаги ще продължава да се пита. Той никога няма да разбере със сигурност. Никога няма да успее да го преодолее и да жали за нея по начина, по който самият той има нужда да жали. — Тя млъкна и позволи на Дон да я прегърне, да я притисне към себе си. — Трябва да има някакво решение, Дон. Трябва да има някакво решение.

Останаха така в продължение на няколко минути, толкова близо един до друг, че сякаш дъхът им излизаше от едно тяло. Дон беше този,

който най-накрая наруши покоя.

— И на мен ми липсва — прошепна той и Джес разбра, че говори за майка ѝ.

— Мислех си, че с течение на времето би трябвало да ми стане по-леко — отвърна Джес, като остави Дон да я отведе обратно до канапето. Тя седна и се сгуши в ръцете му, докато той лекичко я люлееше напред-назад.

— А то само се отдалечава — отвърна протичко Дон.

Джес се усмихна тъжно.

— Толкова съм уморена.

— Отпусни глава на рамото ми — каза той. Тя го послуша, благодарна, че има кой да ѝ казва какво да прави. — Сега затвори очи. Опитай да поспиш.

— Не мога да спя. — Тя немощно се помъчи да стане. — Наистина трябва да отида до къщата на мисис Гамбала.

— Мисис Гамбала ще ти се обади, когато Кони ѝ позвъни. — Той притисна главата ѝ обратно към рамото си. — Шшш, поспи мъничко.

— Ами приятелката ти?

— Триш е голямо момиче. Ще разбере.

— Да, тя наистина проявява разбиране. — Джес долови омаломощения си глас, разбра, че всеки момент може да изгуби съзнание. Клепачите ѝ примигваха. Насили се отново да отвори очи. — Може би защото работи в болница.

— Шшш.

— Изглежда е чудесен човек.

— Наистина е.

— На мен не ми харесва — каза Джес, затвори очите си и им разреши да останат затворени.

— Знам, че не ти харесва.

— Аз не съм кой знае колко чудесен човек.

— Никога и не си била — отвърна той и Джес почувства усмивката му върху лицето си.

Щеше да му се усмихне в отговор, но не можеше да овладее мускулите на лицето си. Те се обтягаха надолу към брадичката ѝ, поддавайки се на силата на земното притегляне.

В следващия миг вече бе заспала и някъде звънеше телефон.

Джес отвори очи и откри, че се намира в стерилната чакалня на един лекарски кабинет.

— На телефона — каза лекарят, изваждайки обикновен черен апарат от чантата си. — Майка ви е.

Тя пое слушалката.

— Майко, къде си?

— Стана катастрофа — отвърна майка ѝ. — В болницата съм.

— В болницата?

— Мозъчното отделение. Прикачили са ме към всичките тези машини.

— Веднага идвам.

— Бързо. Няма да мога да издържа още дълго.

Джес внезапно се озова пред „Нортуестърн Мемориал Хоспитал“, редици от разгневени демонстранти препречваха пътя ѝ.

— Срещу какво протестирате? — попита тя една от сестрите, млада жена с късо подстригана руса коса и трапчинки, толкова дълбоки, че за малко щяха да изличат останалата част от лицето ѝ.

— Срещу лицемерието — просто отвърна жената.

— Не разбирам — промърмори Джес и в следващия миг се пренесе сред една развълнувана група от медицински сестри. Половин дузина млади жени с колосани бели касинки и колани с жартиери и чорапи стояха зад гишетото, увлечени в оживен разговор. Никой не погледна към нея.

— Идвам да видя майка си — провикна се Джес.

— Току-що се разминахте — отвърна ѝ една от сестрите, въпреки че устните ѝ изобщо не помръднаха.

— Къде отиде? — Джес се извърна и сграби за ръкава минаващия дежурен лекар.

Пред нея изникна намръщеното лице на Грег Оливър.

— Майка ви я няма — отвърна ѝ той. — Тя изчезна.

В следващия момент Джес стоеше на улицата пред къщата на родителите си. На ъгъла със запален двигател бе спряла бяла продълговата лимузина. Джес наблюдаваше как мъжът отваря вратата и слиза на тротоара. Беше тъмно и не можеше да различи лицето му. Долавяше само дългите му провлачени стъпки, докато той се отправяше към нея, усещаше как изкачва стъпалата зад гърба ѝ, как ръката му се опитва да я сграбчи, когато тя със замах отвори вратата и

я затръшна след себе си. Лицето му се притисна силно към мрежата за комари, отвратителната му усмивка бавно се процеди през нея.

Тя изкрещя, викът ѝ прониза разстоянието, разделящо съня от будното състояние и я събуди с внезапната пронизителност на будилник. Къде се намираше?

Дон веднага се озова до нея.

— Джес, всичко е наред. Всичко е наред. Било е просто кошмар.

Реалността отново нахлу в съзнанието ѝ: събирането, виното, Триш, мисис Гамбала, Дон.

— Още си тук — промълви тя с благодарност и се отпусна отново в ръцете му. Избърса примесените с пот сълзи от страните си и се опита да успокои лудешкото биене на сърцето си.

— Поеми си дълбоко въздух — посъветва я той, сякаш можеше да види хаоса, който се надигаше вътре в нея. Гласът му бе уморен и сънлив. — Добро момиче. Вдишвай, издишвай. Равномерно. Точно така. Ето, готово.

— Беше същият сън, както и преди — прошепна Джес. — Помниш ли? Онзи със Смъртта, която ме причаква.

— Знаеш, че никога няма да разреши на някого да ти направи нещо лошо — успокои я той, гласът му отново възвърна увереността си. — Всичко ще бъде наред, обещавам ти.

Точно както майка ѝ, помисли си тя, сгушвайки се в ръцете му.

Около час и половина по-късно, с глава все още отпусната върху рамото му, той я отведе до спалнята.

— Мисля, че е време да си лягаш. Ще се справиш ли, ако те оставя сама?

Джес немощно се усмихна, докато Дон я пъхаше, така както си беше облечена, под завивките на двойното ѝ легло. Една част от нея искаше той да остане; друга — да си тръгне, както ставаше винаги, когато бяха заедно. Щеше ли някога да разбере какво точно иска? Щеше ли някога изобщо да порасне?

Как би могла да порасне без майка?

— Всичко ще е наред — увери го тя, докато той се навеждаше да я целуне по челото. — Дон...?

Той не помръдна.

— Ти си чудесен човек — каза му тя.

Дон се разсмя.

— Мислиш ли, че ще си спомниш за това след няколко дни?
Беше прекалено изтощена, за да го попита какво има предвид.

— Копеле такова! — крещеше тя само четирийсет и осем часа по-късно. — Гадняр! Мръсно лайно такова!

— Джес, успокой се. — Дон заобикаляше продълговатата дървена маса, като се опитваше да бъде поне на една ръка разстояние от разярената си бивша жена.

— Не мога да повярвам, че ми извъртя такъв номер!

— Не можеш ли поне да говориш по-тихо?

— Лайно мръсно! Нищожество проклето! Гадно... лайно!

— Да, разбрах много добре какво имате предвид, г-жо адвокат. А сега, мислите ли, че бихте могли да се успокоите, за да обсъдим случая, както биха направили двама напълно разумни адвокати?

Джес скръсти ръце на гърдите си и се втренчи в кървавочервения бетонен под. Намираха се в една малка стаичка без прозорци на втория етаж на полицейския участък, който обслужваше самия център на Чикаго. Върху матовия, шумоизолиран таван имаше вдлъбнати многоватови лампи. До едната стена бе опряна пейка, а до другата се намираше, завинтена в земята, маса от термоустойчива пластмаса с няколко неудобни стола до нея. В съседната стая, която беше по-малка и създаваше дори още по-силно чувство на клаустрофобия, навъсен и смълчан седеше Рик Фергюсън. Не бе казал нито дума, откакто полицията го бе довела за разпит рано тази сутрин. Когато Джес опита да му зададе няколко въпроса, той само се прозина и затвори очи. Не ги отвори, дори и след като приковаха ръцете му с белезници към стената. Държеше се невъзмутимо и се престори на истински възмутен, когато го попитаха какво е направил с Кони Девуоно. Съдебната процедура изглежда го заинтересува едва когато пристигна адвокатът му Дон Шоу и вбесен от онова, което той окачестви като преднамерено нарушаване на правата на неговия клиент, заплаши, че ще изкърти вратата, ако не му позволят да влезе и да разговаря с клиента си.

— Нямах никакво право да идваш тук — каза му Джес спокойно, сдържайки гласа си. — Мога да направя оплакване за теб пред дисциплинарната адвокатска колегия.

— Ако някой ще прави оплакване пред дисциплинарната адвокатска колегия — отсеке той в отговор, — то това ще съм аз.

— Ти? — Джес бе прекалено сащисана, за да отговори нещо.

— Ти си тази, която наруши етичните норми — заяви той.

— Какво?

— Ти наруши професионалната етика, Джес — повтори Дон. — Нямах никакво право да арестуващ клиента ми. И със сигурност нямаш право да го разпитваш в отсъствието на адвоката му.

Джес се стараше да сдържа гласа си.

— Клиентът ти не е арестуван.

— Виждам. Стои си в една килия, прикачен с белезници към стената, просто защото така му харесва. Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Не е необходимо да ти казвам нищо. Имам пълно право да постъпвам така.

— А какво ще кажеш за правата на Рик Фергюсън? Или си решила, че понеже не ти е симпатичен, той изобщо няма такива?

Джес сви, после отпусна юмруци, сграбчи облегалката на един стол, за да се подпре и даде възможност на съзнанието си да се проясни, на мислите си — да се подредят. Тя се бе втренчила в бившия си съпруг със зле прикрита ярост. Той не обърна внимание на посланието в очите ѝ и продължи с лекцията си.

— Накарала си полицията да прибере клиента ми от работното му място; не си му прочела правата; не си му позволила да се обади на адвоката си. И не е като да не си знаела, че има адвокат. Адвокат, който вече те уведоми, че клиентът му няма какво да каже, че упражнява законното си право да запази мълчание. Вече беше уведомена за възприетата от нас позиция по въпроса. Всичко това го има в писмен вид. Но това не ти попречи да го zlepоставиш в работата му, да го довлечеш тук и да го вържеш с белезници към стената... Джес, за бога, беше ли наистина необходимо?

— Мислех си, че да. Твоят клиент е опасен човек. Не беше кой знае колко отзивчив.

— Изобщо не му влиза в работата да е отзивчив. Виж, твоята работа обаче, е да се погрижиш да се отнасят с него справедливо.

— А той справедливо ли се отнесе с Кони Девуоно?

— Сега тук не става въпрос за това, Джес — напомни ѝ Дон.

— А ти справедливо ли се отнесе с мен?

Настъпи моментно мълчание.

— Ти ме използва, Дон. — Джес долови в гласа си болката, примесена с неверие. — Как можа да постъпиш така?

— Как можах да постъпя как? Какво мислиш, че съм ти направил? — Изражението, което се появи върху лицето на Дон, изразяваше искреното му недоумение.

Джес поклати глава. Наистина ли водеха подобен разговор?

— Беше с мен през нощта, когато изчезна Кони Девуоно — започна тя. — Знаеше, че подозирам Рик Фергюсън, че имахме намерение да го задържим.

— Знаех, че го подозираш. Но нямах ни най-малката представа, че имаш намерение да го задържаш — отвърна ѝ Дон.

— Че какво друго бих могла да направя?

— Най-малкото, мислех си, би могла да изчакаш още няколко дни. Джес, още не са изминали и четирийсет и осем часа, откакто жената изчезна.

— Знаеш толкова добре, колкото и аз, че тя никога повече няма да се върне.

— Изобщо не знам подобно нещо.

— О, моля те! Не обиждай интелигентността ми.

— И ти моята — парира я Дон. — Какво очакваш да направя, Джес? Да ти отпусна юздите, само защото някога си била моя жена? И без това ми е ужасно трудно да се опитвам да се преструвам, че ти за мен си просто един обикновен адвокат. Трябва ли да оставя чувствата ми към теб да надделят над задълженията ми пред моя клиент? Трябва ли?

Джес не отговори нищо. Тя погледна към стената, която разделяше двете малки стаички. Бе видяла самодоволната усмивка на Рик Фергюсън, когато напусна стаята, за да се разбере с Дон. Знаеше, че той много добре разбира какво става, че се наслаждава на неудобното положение, в което тя се намираще.

— Сега или предяви обвиненията си към моя клиент, или го пусни.

— Да го пусна? Нямам никакво намерение да го пускам.

— В такъв случай арестувах ли го? На какво основание? Въз основата на какви уличаващи доказателства? Знаеш, че не разполагаш

с абсолютно нищо, което да свърже Рик Фергюсън с изчезването на Кони Девуоно.

Джес притисна ръце към устните си и дълбоко пое въздух. Беше прав и тя го знаеше. Не разполагаше с никакви солидни доказателства, които да оправдаят задържането му.

— За бога, Дон, не искам да го арестувам. Искам само да поговоря с него.

— Но клиентът ми не иска да разговаря с теб.

— Може и да поиска, ако адвокатът му престане да се меси.

— Знаеш, че няма да направя това, Джес. — Сега беше ред на Дон да си поеме дълбоко въздух. — Що се отнася до мен, ти си нарушила пета и шеста поправки, гарантиращи на обвиняемия правото на адвокат и правото да запази мълчание, както гласи пета поправка. Имам пълното право да съм тук.

Джес не можеше да повярва на ушите си.

— Какво се опитваш да докажеш? Знаеш наскорошното постановление на Върховния съд толкова добре, колкото и аз. Постановлението въз основа на случая „Миранда“ гласи, че правото на адвокат се отнася само за първото арестуване. Не и за последвало закононарушение.

— Може би да, а може би не. Може би трябва да оставим адвокатската дисциплинарна колегия да определи дали предприетите от теб действия са били законосъобразни, да оставим съдът да реши с какви права още разполага моят клиент, ако изобщо има такива. Нека съдът да реши, дали Конституцията все още е в сила в Кук Каунти!

— Наистина блестящо произнесена реч, г-н адвокат — отвърна му Джес, впечатлена, въпреки че вътрешно не ѝ се искаше да го признае.

— Във всеки случай, Джес — продължи Дон, гласът му поомекна, — трябва да имаш някаква законосъобразна причина, за да арестуваш клиента ми. Ти просто нямаш такава. — Той замълча за миг. — А сега, свободен ли е клиентът ми да си тръгне, или не?

Джес погледна към стената, която разделяше двете стаи за разпит. Дори и през затворената врата можеше да усети силата на пренебрежението на Рик Фергюсън.

— Как разбра, че сме го арестували? — надяваше се поражението да не проличи прекалено явно в гласа ѝ.

— Майка му се обади в кантората ми. Явно го е търсила в работата му и началник-смяната ѝ е казал какво се е случило.

Джес поклати глава. Не се ли получаваше винаги така? По всяка вероятност жената не го бе търсила в работата му с години, но точно днес бе решила да се обади.

— Да не би да ѝ се е свършило пиенето?

— Искам да разговарям с клиента си, Джес — отвърна Дон, като се направи, че не забелязва сарказма в думите ѝ. — Ще ми позволиш ли да разговарям с него, или не?

— Ако ти позволя да разговаряш с него, ти ще му кажеш да си държи устата затворена — заключи Джес.

— Ако ще го арестуващ, длъжна си да му позволиш да се види с адвокатата си.

— На това ли викат параграф 22?

— На това викат закон.

— Няма нужда ти да ме учиш на законите — горчиво отвърна Джес, съзнавайки, че е безсмислено да продължава.

Тя излезе в коридора и почука на съседната врата. Почти незабавно ѝ бе отворено от един униформен полицаи. Джес и Дон бързо влязоха вътре. Още един полицаи, облечен в цивилни дрехи, върху чието лице вече бе изписано примирение, сякаш предварително знаеше какъв щеше да е резултатът от разговора им — стоеше до стената в дъното и дъвчеше края на незапалената си цигара. Рик Фергюсън, облечен в черни джинси и кафяво кожено яке, седеше на ниско дървено столче, с ръце, прикачени с белезници към стената.

— Свалете тези неща незабавно — нетърпеливо заповяда Дон.

— Нищо не съм им казал, г-н адвокат — каза му Рик и обърна поглед към Джес.

Джес направи знак на детектива, който на свой ред кимна на униформения полицаи. В следващия миг ръцете на Рик Фергюсън вече бяха свободни.

Той не разтърка китките си, нито скочи веднага на крака, както биха направили повечето заподозрени. Вместо това бавно и спокойно се изправи и се протегна, като че за никъде не бързаше, подобно котка, разбудена от дрямката си, която смята просто да се позавърти наоколо.

— Обясних ѝ, че нямам какво да ѝ кажа — повтори той, като втренчи поглед в Джес, — но тя не ми повярва.

— Да тръгваме, Рик — подкани го Дон от вратата.

— Защо така се получава, че никога не ми вярваш, а, Джес? — Рик Фергюсън натърти на „с“-то, така че то прозвуча като съскане.

— Стига толкова, Рик — остротата в гласа на Дон бе съвсем ясно доловима.

— За малко да ми наденеш маскарадното костюмче за празника на Все светии — продължи той. Устните му се разтегнаха в познатата, зловеща усмивка, езикът му мръснишки се промуши между зъбите. — Почерпка или гаден номер — изимитира той децата, които на празника на Все светии се маскираха и обикаляха съседите си, заплашвайки ги на шега, че ако не им дадат лакомства, ще им свият някой гадничък номер.

Без да каже нито дума, Дон рязко издърпа клиента си през вратата. Смехът продължаваше да звучи в ушите на Джес, дълго след като Рик Фергюсън вече си беше отишъл.

ОСМА ГЛАВА

— Искам да бъде обвинен в убийство — каза Джес на шефа си.

Том Олински надникна през бюрото си над малките кръгли очила с метална рамка, наистина прекалено малки за доста закръгленото му лице. Беше направо огромен мъж, близо два метра висок и тежеше най-малко сто и десет килограма. В резултат на което той сякаш побеждаваше всичко, което му се изпречи на пътя.

Кръглите му очилца в метални рамки, задължителен аксесоар на подрастващите през шейсетте години, въпреки че изобщо не му подходяха, му придаваха по-човешки вид, правеха го по-достъпен.

Джес се въртеше неспокойно в големия кожен стол с висока облегалка, намиращ се от другата страна на огромното бюро на Том Олински. Също както и самият човек, обзавеждането на малката кантора в края на коридора бе прекалено голямо за околната обстановка. Винаги, когато Джес прекрочеше в неговата кантора, тя се чувстваше като Алиса в страната на чудесата, след като е отхапала от погрешната страна на баничката. Чувстваше се смалена, незначителна, не на мястото си. Компенсираше това, като говореше по-високо, по-бързо и по-често, отколкото бе необходимо.

— Джес...

— Знам какво ми каза преди — упорито продължи тя, — че без тялото...

— Без трупа, в съда направо ще ни се изсмеят. — Том Олински заобиколи бюрото си, огромните му размери заплашваха да изтласкат Джес извън стаята. — Джес, знам, че смяташ, че този човек е извършил убийство и по всяка вероятност имаш право. Но ние просто не разполагаме с никакви доказателства.

— Знаем, че я е изнасилил и пребил.

— Кое то така и не бе доказано пред съда.

— Защото той я уби, преди тя да може да свидетелства против него.

— Докажи го.

Джес отметна назад глава и се втренчи в тавана. Нима вече веднъж не бе водила подобен разговор?

— Рик Фергюсън е заплашвал Кони, казал ѝ е, че никога няма да доживее, за да свидетелства против него.

— За да го докажем, разполагаме единствено с нейните показания.

— Ами онова, което каза на мен? — попита Джес. Прекалено силно. Прекалено отчаяно.

— Не е достатъчно.

— Не е достатъчно ли? Какво искаш да кажеш с това, че не е достатъчно?

— Просто не е достатъчно — повтори Том Олински, без да си направи труда да се доизясни. — Няма да минем през предварителното изслушване. И двамата го знаем много добре.

— Ами предварителното изслушване на съдебните заседатели?

— Дори и съдебните заседатели ще искат някакво доказателство, че жената е мъртва!

— Многобройни са примерите на хора, обвинени в убийство, без тялото впоследствие изобщо да бъде намерено — припомни му Джес упорито.

— И колко от тях ги признават за виновни? — Том Олински замълча за миг, облегнат на бюрото си. Джес усети как дървото изскърца. — Джес, необходимо ли е да ти напомням, че мъжът има алиби за времето, по което е изчезнала Кони Девуоно?

— Знам — пресветата му майка! — каза саркастично Джес. — Той ѝ осигурява пиячка, тя му осигурява алиби.

Том Олински се върна от своята страна на бюрото и бавно седна в огромния си кожен стол.

Не каза нищо. Мълчанието му бе много по-смустващо от думите.

— Значи просто ще му позволим да се измъкне безнаказано — настоя Джес. — Това ли искаш да ми кажеш? — Тя размаха ръце във въздуха, изправи се и извърна глава, така че той да не може да види сълзите, които пълнеха очите ѝ.

— Какво става, Джес? — попита Том Олински, докато Джес се отправяше към вратата.

Тя спря, избърса очите си, преди да извърне лице към него.

— Какво имаш пред вид?

— Взимаш прекалено навътре този случай. Не ме разбирай погрешно — продължи той, без да го подканят, — едно от нещата, което те отличава толкова много от останалите обществени обвинители, е съчувствието, с което явно се отнасяш към повечето от жертвите. То те кара да виждаш неща, които ние, останалите, често пъти пропускаме, поддържа ожесточението ти, подтиква те да се бориш много по-яростно. Но в този случай усещам и нещо друго. Прав ли съм? Ще ми кажеш ли какво има?

Джес повдигна рамене, докато същевременно отчаяно се опитваше да не си представя лицето на майка си.

— Може би просто не обичам да оставям нещата недовършени — опита да се усмихне, но не успя. — Или може би просто си падам по хубавите битки.

— Дори и на теб ти трябва нещо, с което да се биеш — отвърна й Том Олински. — А ние просто не разполагаме с такова. Една добра защита — а твоят съпруг е много добра защита — би ни направила на кайма. Имаме нужда от доказателства, Джес. Имаме нужда от труп.

Джес си припомни как изглеждаше Кони Девуоно, с очи, в които гореше гняв, седнала срещу нея в малката заседателна зала. „Кой ще се грижи за сина ми? — бе попитала тя — Вие ли?“ — и се опита да си я представи как лежи безжизнена и студена на някоя запустяла отсечка от магистрала. Стана много по-лесно, отколкото Джес бе очаквала. Започна да ѝ се гади. Тя веднага стегна челюстта си и стисна зъби, докато накрая не я заболяха.

Джес не каза нищо, кимна с глава в знак, че приема изложените факти и напусна кантората на шефа си. Украсата по случай празника на Все светии по коридора бе свалена и заменена от богат асортимент пуйки и пилигрими в очакване на Деня на благодарността. Джес се върна в кантората, колкото да вземе палтото си и да каже довиждане на помощниците си, върху чиито лица се изписа явно учудване от факта, че си тръгва толкова рано; независимо че вече бе пет часа.

Не че искаше да си тръгне от работа по-рано. Не че нямаше какво да прави. Просто нямаше друг избор, каза си тя. Беше обещала. След десетте дена на „Наистина не мога, затънала съм до гуша в работа“, Джес най-накрая се бе поддала на увещанията на сестра си и

се бе съгласила да се запознаете Шери Хасек, новата жена в живота на баща им. Вечеря в седем. Бистро 110. „Да, ще дойда. Обещавам.“

Зет ѝ и новата любов на баща ѝ, всичко в една вечер, две главоболия наведнъж.

— Точно от това имам нужда — простена Джес на висок глас. Испита истинско облекчение, когато откри празен асансьор. — Точно това ми трябва за капак на един „чудесен“ ден.

Асансьорът спря на следващия етаж и една жена се качи, засичайки Джес по средата на изречението. Джес бързо изкриви устата си в прозявка.

— Дълъг ден, а? — попита жената и Джес за малко не се разсмя.

Случилото се през деня се изреди набързо отново в съзнанието ѝ, подобно на филм на бързи обороти. Тя се видя как стои пред съдия Ърл Харис и бившият ѝ съпруг беше до нея, и настояваше за правото на неговия клиент на незабавен процес по делото за изнасилването на Кони Девуоно. „Отлагането на правосъдието е отказ на правосъдие“, бе пропял той.

Видя подигравателната усмивка на Рик Фергюсън, чу собствения си неубедителен отговор: „Ваша светлост, принудени сме да отправим иск за отлагането на процеса, тъй като свидетелят ни днес не би могъл да бъде на разположение днес“.

— Колко време искате?

— Ваша светлост, дайте ни трийсет дни — помоли Джес.

— Става прекалено близо до Коледа — напомни ѝ съдията.

— Да, Ваша светлост.

— Нека бъдат трийсет дни.

— Е, да се надяваме, че старата госпожа ще се появи до трийсетина дни — каза Рик Фергюсън, без дори да се опита да прикрие подигравката в гласа си. — Мразя непрекъснато да довличам задника си напразно дотук.

Джес се облегна на стената на асансьора и се изсмя на глас, като се опита да се престори, че се е разкашляла.

— Добре ли сте? — попита я жената до нея.

— Чудесно — отвърна Джес, припомняйки си неотдавнашното си чувство на безсилие в автомобилния гараж, където тази сутрин, преди да се захване с каквото и да е било друго, бе откарала колата си. „Как така колата ми няма да стане до довечера? За бога, та това е само

една чистачка!“ Сега трябваше да вземе електричката до вкъщи, щеше да е претъпкано и неприятно. А на всичкото отгоре трябваше и да бърза, за да смогне да отиде в ресторанта до седем.

Можеше да вземе такси, помисли си тя, но много добре знаеше, че наоколо нямаше да има нито едно спряло такси. Такситата не обичаха да се навъртат дори и отдалече близо до 26-та улица и Калифорния авеню, особено пък по тъмно. Естествено, би могла да си извика такси от кантората, но това щеше да бъде прекалено лесно. Или можеше да се обади на Дон. Не, никога нямаше да го направи. Беше му сърдита, бе направо бясна. За какво? За това, че беше обективен? За това, че вярваше, че има вероятност Рик Фергюсън да е невинен? За това, че не позволяваше на чувствата си към нея да надделят над правата на клиента му? За това, че беше толкова добър адвокат? Да, за всичко това, осъзна тя.

Така че, в края на краищата съвсем не се чувстваше чудесно, помисли си Джес, когато асансьорът спря на четвъртия етаж, за да погълне цяла тълпа високи чернокожи мъже с богато многообразие на разноцветни вълнени шапки. Тя беше обезсърчена, бе й дошло до гуша от всичко, беше бясна.

— Мамка му — промърмори един от високите тъмнокожи мъже, когато вратите на асансьора се разтвориха на партера.

И аз така викам, помисли си Джес, натъпквайки чантата си отдолу под палтото, докато прекосяваше бързешком фойето по посока на въртящите се врати.

Навън беше много студено. Тези неустрашими чикагски синоптици бяха прогнозирали необичайно студен ноември и поне засега се бяха оказали прави. Евентуална възможност за обилни снеговалежи през декември, официално бяха съобщили. Джес все още не си беше купила нови зимни ботуши.

Тя наближи автобусната спирка на ъгъла и за миг остана поразена от онова, което мракът не можеше да скрие: бездомните торбалани, които за да се постопят се бяха накачулили с всичко, което имаха; побърканите, сражаващи се с невидими зли демони, скитащи безцелно наоколо, с бутилка в ръка, боси, без обувки; децата, толкова вкочанявали се от студ, че нямаха нито сили, нито желание да изтръгват от ръцете им допълнително подсилената със спирт пиячка; сводниците; уличните проститутки; пласърите; хората, лишени от

илюзии. Всичко беше тук, Джес го знаеше, и ставаше все по-голямо и по-голямо с всяка изминала година. Сякаш наблюдаваш с очите си разрастването на тумора, помисли си тя. Бе благодарна, когато автобусът дойде.

Тя се качи на него до пресечката на Калифорния авеню с 8-ма улица, взе метрото до Стейт Стрийт и се прехвърли на електричката с минимум бързане и затруднения. Ако Дон можеше само да я види отнякъде сега, помисли си Джес и за малко не се разсмя. Щеше направо да побеснее: „Да не си превъртяла?“ — почти можеше да го чуе, как крещи — „Не знаеш ли колко е опасна електричката, особено пък вечерно време? Какво се опитваш да докажеш?“

Просто се опитвам да се прибера у дома, отвърна тя наум, не желаейки да бъде сплашвана от някой, който дори не беше там.

Перонът на електричката бе претъпкан. Някакъв младок блъсна Джес отзад и дори не си направи труда да се извини, докато я избутваше, за да мине бързо покрай нея. Една възрастна жена я настъпи по краката, докато се намърдваше пред нея, след което я погледна така, сякаш Джес ѝ дължеше извинение. Черни лица, кафяви лица, бели лица. Студени лица, помисли си Джес, съзнанието ѝ пребоядиса всяко едно от тях в студено синьо. Телата потрепваха от нощта. Всички бяха уплашени по малко един от друг. Сякаш наблюдаваш с очите си как се разраства тумора, помисли си тя отново, виждайки как лицето на майка ѝ внезапно се появява на предното стъкло на приближаващата се електричка.

Влакът спря и Джес усети как я понасят към вратата, едва усещаше краката си да докосват земята. В следващия миг бе пометена нагоре и поставена на една изпочупена пластмасова седалка, притисната между огромен чернокож отдясно и възрастна мексиканка с голяма пазарска чанта отляво. От другата страна на претъпканата пътека седеше една филипинка, която се опитваше да задържи на скута си извиващо се бяло дете. Свирката изсвири. Влакът се наклони рязко напред, после потегли. Телата се поклащаха в такт с движещата се електричка. Зимни палта, подобно на тежка завеса, закриваха зрителното поле на Джес. Горещи дихания изпълваха въздуха около нея.

Затвори очи, видя се като малка, хваната за ръката на майка си. Стояха на перона и чакаха електричката. „Това е един обикновен влак,

миличка — казваше ѝ майка ѝ и притискаше ужасеното дете в ръцете си, докато влакът се носеше към тях. — Няма от какво да се страхуваш.“

Къде бях аз, когато ти беше толкова уплашена? — запита се Джес сега? Къде бях аз, когато ти имаше нужда от мен?

„Не заслужавах това от теб, Джес!“ — чу тя как вика майка ѝ, а хубавото ѝ лице бе обляно в сълзи.

Електричката изскърца, спирайки на следващата си спирка. Джес продължи да стои със затворени очи, чу как вратите се отвориха, почувства смяната на пътници, добавената тежест, повече хора, притискащи се към коленете ѝ. Свирката изсвири. Вратите се затвориха. Електричката бавно започна да набира скорост. Джес продължи да стои със затворени очи, докато влакът се движеше с пълна скорост през центъра на града.

Припомняше си сутринта на деня, в който изчезна майка ѝ. Беше прекалено горещо, дори и за през август, температурата се бе вдигнала до четирийсет градуса преди десет часа сутринта. Джес бе слязла долу в кухнята, облечена в шорти и стара тениска, украсена отпред с главата на Джери Гарсия. Баща ѝ бе заминал да закупува стоки. Морийн беше в библиотеката, подготвяше се за завръщането си в Харвард през есента. Майка ѝ стоеше до телефона в кухнята, облечена в бял ленен костюм, внимателно гримирана, сресана грижливо назад. Явно се готвеше да излиза.

— Къде отиваш? — попита я Джес.

Гласът на майка ѝ прозвуча така, сякаш седеше на тръни.

— Никъде.

— Откога се докарваш толкова, за да си стоиш вкъщи?

Думите отекваха отново и отново с ритъма на влака. *Откога се докарваш толкова, за да си стоиш вкъщи? Откога се докарваш толкова, за да си стоиш вкъщи? Откога се докарваш толкова, за да си стоиш вкъщи?*

Влакът рязко спря и се разлюля, Джес усети как някой се блъсна силно в коленете ѝ. Отвори очи, видя една възрастна чернокожа жена, която се мъчеше да си възвърне равновесието.

— Съжалявам — каза жената.

— Няма нищо — отвърна Джес, сграбчи я за ръката и се опита да ѝ помогне, понечи дори да ѝ отстъпи мястото си.

Точно тогава го видя.

— О, господи!

— Ударих ли ви? — попита възрастната жена. — Наистина съжaliaвам. Влакът спря толкова рязко, че изгубих равновесие. По крака ли ви настъпих?

— Не, нищо ми няма — прошепна Джес, измъквайки насила думите от устата си, докато се взираше в ухиления млад мъж, който стоеше на няколко крачки зад старата жена, с ръце на кръста, упорито отказващ да се хване за нещо, дързостта му го крепеше, държеше го изправен.

Рик Фергюсън отвърна на погледа ѝ. После изчезна зад навалищата.

Може би изобщо не го е видяла, помисли си Джес и взе да се озърта в натъпкания вагон, като се опитваше да го намери отново. Припомни си онова, което се беше случило с белия крайслер пред нейната каменна къща. Може би изобщо не е видяла нищо. Може би въображението ѝ си правеше жестоки шеги с нея. Или може би не.

Със сигурност не, каза си Джес, опитвайки се да се престори, че нещата съвсем не са такива, каквито в действителност знаеше, че са. Тя се насили да се изправи. Мястото ѝ незабавно бе заето от някой друг. Проби си път към противоположния край на вагона.

Той се бе облегал на вратата, носеше същите джинси и кафяво кожено яке, с които бе и в съда тази сутрин. Дългата му, мръсна руса коса бе вързана отзад на опашка, в тъмнокафявия матов блясък на очите му се съдържаше цялото му минало: разрушения дом, малтретиращия баща, майката алкохоличка, пагубната бедност, честите неприятности със закона, скапващата работа по фабриките, честите уволнения, потокът от несполучливи връзки с жени, гневът, огорчението, презрението. И винаги все същата усмивка през здраво стиснати устни, мрачна, ненормална.

— Извинете — прошепна Джес на един немощен на вид господин, който препречваше пътя ѝ и той веднага се отдръпна. Усмивката на Рик Фергюсън стана по-широка, когато Джес влезе директно в зрителното му поле.

— О, о — каза той. — Докато дишам, надявам се.

— Следиш ли ме? — попита Джес достатъчно силно, та да бъде чута от всички в претъпкания вагон.

Той се разсмя.

— Аз? Да те следя? Че защо да го правя?

— Ти ми кажи.

— Не съм длъжен да ти казвам нищо — отвърна той, като погледна над главата ѝ към прозореца. — Адвокатът ми поне така казва.

Влакът намали, приготвяйки се за следващата спирка.

— Какво правиш тук? — настоя Джес.

Не последва отговор.

— Какво правиш тук? — повтори тя отново.

Той се почеса по носа.

— Возя се. — Гласът му бе отпуснат, сякаш самото говорене изискваше прекалено големи усилия.

— Къде отиваш? — попита Джес.

Рик Фергюсън не отвърна нищо.

— На коя спирка слизаш?

Той се усмихна.

— Не съм решил още.

— Искам да знам къде отиваш.

— Може би си отивам вкъщи.

— Майка ти живее на „Абърдийн“. Това е в обратната посока.

— Ами ако не отивам при майка ми?

— В такъв случай нарушаваш гаранцията си. Мога да накарам да те арестуват.

— В условията на гаранцията ми се казва, че трябва да живея при майка ми, докато съм пуснат под гаранция. В тях не се казва нищо за това, кои електрички мога да вземам и кои не — напомни ѝ той.

— Какво направи с Кони Девуоно? — попита тя, надявайки се въпросът ѝ да го завари неподготвен.

Рик Фергюсън погледна нагоре към тавана, сякаш наистина обмисляше дали да ѝ каже.

— Протестирам! — внезапно заяви подигравателно той. — Не смятам, че адвокатът ми би одобрил подобен въпрос.

Влакът се залюля и спря. Джес направи крачка напред, за да застане по-стабилно, за да достигне до нещо, за което да се хване, но наоколо нямаше нищо и като изгуби равновесие тя политна напред, удряйки се право в гърдите на Рик Фергюсън. Той я сграбчи, ръцете му

я стиснаха толкова силно отстрани, че Джес почти можеше да усети синините, които щяха да се образуват.

— Пусни ме — извика тя. — Моментално ме пусни!

Рик Фергюсън вдигна ръце във въздуха.

— Хей, просто се опитах да помогна.

— Не ми трябва помощта ти.

— За малко да се претрепеш — отвърна той, оправи якето си и повдигна рамене. — А не бихме искали да ти се случи нещо. Не и сега. Не точно когато нещата едва започват да стават интересни.

— Какво означава това?

Той се разсмя.

— Е, какво ли знаеш ти? — отвърна, и отново погледна край нея към прозореца. — Ето я моята спирка — запробива си път към изхода. — До скоро — каза той и се провря през вратите, малко преди да се затворят.

Докато влакът се отдалечаваше от перона, Джес наблюдаваше как Рик Фергюсън ѝ маха за довиждане от открития перон.

Тя седеше на леглото съвсем гола, неспособна да направи и най-малкото движение. Дрехите ѝ бяха подредени внимателно до нея. Не беше сигурна от колко време стои така, колко време бе минало, откакто излезе изпод душа, колко минути бяха изтекли, откакто краката ѝ изтръпнаха и започна трудно и тежко да си поема въздух.

— Това е направо абсурдно — казваше си Джес. — Не можеш да го направиш. Всички те чакат. Ще закъснееш. Не можеш да го направиш.

Не можеше да направи нищо.

Не можеше да се помръдне.

— Хайде, Джес — подкани се тя. — Не ставай глупава. Трябва да се раздвижиш. Трябва да се облечеш. — Погледна към черната копринена рокля, която лежеше на леглото до нея. — Хайде, вече си решила какво да си облечеш. Остава ти единствено да го намушиш през главата си.

Не можеше. Ръцете отказваха да се вдигнат от скута ѝ.

Пристъпът бе започнал на излизане от банята с усещането за хиляди иглички в едната половина от тялото. Първоначално се опита

да го прогони, като се разтриваше с хавлиената кърпа, но то бързо се бе разпростряло към стомаха и гърдите, после към ръцете и краката. Бе принудена да седне. Много скоро след това дишането започна да ѝ причинява болка. Мисленето започна да ѝ причинява болка.

Телефонът до леглото взе да звъни.

Джес се загледа в него, не бе в състояние дори да вдигне слушалката.

— Моля ви, помогнете ми — прошепна тя, тялото ѝ трепереше от студ. — Моля ви, някой да ми помогне.

Телефонът извънхя веднъж, два пъти, три пъти... спря на десетия път. Джес затвори очи, олюля се, усети как страхът ѝ се надига в гърлото, подобно на слюнка.

— Помогнете ми — извика тя отново. — Моля ви, помогнете ми. — Втренчи се в огледалото срещу леглото. Оттам я погледна едно малко уплашено дете. — Мамо, моля те, помогни ми — извика жално детето. — Обещай ми, че ще се оправя.

— О, господи — простена Джес, присви се надве, челото ѝ допря коленете. — Какво става с мен? Какво става с мен?

Телефонът отново започна да звъни. Веднъж... Два пъти... Три пъти.

— Трябва да го вдигна — каза тя. — Трябва да го вдигна.

Джес насила се изправи, чу как тялото ѝ изпука, подобно на вкочанясал труп. Четвърти... Пети път.

— Трябва да го вдигна — застави ръката си да стигне до телефона и докато поднасяше слушалката към ухото си, я наблюдаваше така, сякаш принадлежеше на някой друг.

— Ало, Джес? Джес, ти ли си? — попита гласът, без да изчака нейното „ало“.

— Морийн? — едва успя отчаяно да прошепне Джес.

— Джес, къде се губиш? И какво правиш вкъщи? Трябваше да си тук! — Морийн звучеше някак истерично.

— Колко е часът?

— Почти осем. Чакаме те от седем. Умираме от глад, да не споменавам, че се разтревожихме почти до смърт. Звънях и звънях. Какво става? Ти никога не закъсняваш? — Отделните изречения почти се сляха в едно.

— Току-що се прибрах — излъга Джес, все още не беше в състояние да почувства краката си.

— Добре, идвай веднага.

— Не мога.

— Какво?

— Моля те, Морийн, просто не мога да дойда. Не се чувствам много добре.

— Джес, ти обеща.

— Знам, но...

— Никакво „но“.

— Не мога, просто не мога.

— Джес...

— Моля те, предай на татко, че наистина съжалявам, но ще трябва да се запозная с приятелката му някой друг път.

— Не го прави, Джес.

— Честно, Морийн, мисля, че се разболявам от нещо.

Чу как сестра ѝ плаче.

— Морийн, моля те, недей да плачеш. Не го правя нарочно. Бях си приготвила роклята и всичко останало. Просто не мога да дойда.

За миг настъпи мълчание.

— Както искаш — отвърна сестра ѝ. Линията прекъсна.

— По дяволите! — изкрещя Джес, затръшвайки слушалката, изтръпналата летаргия внезапно я бе напуснала. Тя скочи на крака. Какво, по дяволите, ставаше? Какво си причиняваше сама? Какво причиняваше на семейството си?

Ненавиждаше ли самата тя хората да закъсняват? Не си ли бе наложила сама винаги да бъде точна? Осем часа, за бога! Беше седяла на леглото си в продължение на деветдесет минути. Чисто гола, с дрехите отстрани до нея, без да е в състояние да се облече, без да е в състояние да помръдне.

Деветдесет минути. Час и половина. Най-лошият пристъп засега и със сигурност най-дългият. Какво щеше да стане, ако тези пристъпи започнеха да я връхлитат и в съда, да я парализират по време на важен кръстосан разпит? Какво щеше да прави тогава?

Не можеше да поеме подобен риск. Не можеше да позволи това да се случи. Трябваше да направи нещо. Трябваше да направи нещо и то още сега.

Джес отиде до гардероба, издърпа черните си спортни панталони и започна да преравя джобовете им. Откри листчето, на което сестра ѝ бе надраскала телефонния номер на нейната приятелка Стефани Банак.

— Стефани Банак — прочете Джес на глас и се запита дали психотерапевтката изобщо би могла да ѝ помогне. — Обади ѝ се и разбери.

Джес натисна съответните копчета и внезапно си спомни колко е часът.

— Ще ти отговори единствено телефонният ѝ секретар. — Джес си мислеше дали да ѝ остави съобщение, или не, когато от другата страна вдигнаха още на първото позвъняване.

— Стефан Банак — каза гласът вместо „ало“.

Джес остана напълно слисана.

— Извинете, това телефонния секретар ли е?

Стефани Банак се разсмя.

— Не, страхувам се, че е истинската Стефани Банак. С какво мога да ви помогна?

— Джес Костър се обажда, сестрата на Морийн.

Последва мигновено мълчание. После:

— Как си, Джес? Всичко наред ли е?

— Морийн е добре, ако ме питаш за това. Става въпрос за мен — добави бързо тя. Страхуваше се, че ако се забави само за миг, изобщо няма да го каже. — Чудех се, дали имаш малко време да ме прегледаш... възможно най-скоро.

— И да нямам, ще намеря — отвърна психотерапевтката. — Какво ще кажеш за утре по обед?

Джес се поколеба, напълно объркана. Не беше очаквала, че ще стане толкова скоро.

— Хайде, Джес. Не се отказвам от обедната си почивка заради всеки.

Джес кимна в телефонната слушалка.

— Дванайсет часа — съгласи се тя. — Ще съм при теб.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Кабинетът на Стефани Банак се намираше на Мичиган авеню, в централната търговска част на града.

— Явно се справя добре — прошепна Джес в яката на палтото си, докато чакаше асансьора, който трябваше да я изкачи до четиринайсетия етаж. Не беше виждала Стефани Банак от години, не бе чувствала ни най-малкото желание да я види, никога не бе разбирала трайното приятелство, което свързваше сестра ѝ и тази жена. Ала в края на краищата имаше толкова много неща в Морийн, които тя не разбираше. Но това беше друг въпрос. Нещо, което нямаше нищо общо с онова, поради което бе тук.

Защо беше тук?

Джес се огледа в облицованото с огледала черно-бяло мраморно фоайе и се опита да измисли някакъв подходящ отговор. Незабавно заключи, че такъв просто нямаше. Нямаше сериозна причина да е тук. Губеше ценно време и енергия за нещо, което не си заслужаваше нито едното, нито другото. Погледна си часовника, видя, че е дванайсет без пет, все още имаше време да се обади горе и да откаже срещата, без да причини кой знае какво неудобство на приятелката на сестра си. Жената бе казала, че е готова да се откаже от обяда си, за да ѝ е удобно на нея. Сега вече просто нямаше да има нужда да го прави. Нямаше да я притеснява, щеше дори да ѝ направи услуга.

Джес търсеше телефон по облицованите с огледала стени, когато най-близкият асансьор се отвори. Стоеше празен в очакване пред нея. *Е, сякаш казваше той, какво ще правиш? Няма телефон, а и аз няма да те чакам вечно или се напъни, или ставай от гърнето*, бръмчеше нетърпеливо той, *какво реши?*

— Май идвам с теб — отвърна Джес и се зарадва, че няма кой да я чуе във фоайето. — Говоря си с асансьори и още питам какво правя тук. — Влезе вътре, вратите на асансьора се затвориха зад нея.

Отвътре и трите му стени, също както и фоайето, бяха облицовани с огледала и Джес откри, че независимо от това на коя

страна извърща главата си, почти е невъзможно да избегне собственото си отражение. Дали това беше умишлена тактика от страна на психотерапевтите, които заемаха по-голяма част от сградата? Не принуждаваха ли съвсем незабелязано пациентите, които идваха без желание, да се сблъскат сами със себе си?

— Остави ме на мира — каза Джес на глас, нямаше да се остави да бъде сплашена от собственото си отражение. Вгледа се в изпълнените си с тревога очи и приглади косата си зад ушите.

Вратите на асансьора се разтвориха на четиринайсетия етаж. Джес стоеше притисната към задната стена, усещаше как асансьорът вибрира зад гърба ѝ и леко я подбутва да продължи напред. *Първо не искаше да влезеш, а сега не искаш да излезеш*, сякаш ѝ казваше той. Джес решително прекрачи в коридора, стиснала здраво зъби, да не би да му каже и довиждане.

— Току-що премина границата от сравнително нервна към тотално побъркана — заключи тя и се отпрати по мекия сивкавосин килим към съответната врата в края на коридора. *Стефани Банак*, гласеше релефният златен надпис върху тъмното дъбово дърво, следваха впечатляващ брой титли.

Прекалено впечатляващ, помисли си Джес, припомняйки си невзрачното момиче, което често изглеждаше като залепено за сестра ѝ. Не можеше да си го представи като жена, способна да натрупа толкова много инициали след името си: бакалавър на хуманитарните науки; магистър на общественото подпомагане; доктор на философските науки. Явно жената страдеше от комплекс за малоценност. Всичките тези скъпи титли, за да се повдигне самочувствието ѝ, а всъщност по всяка вероятност имаше нужда само от една корекция на носа.

Джес тъкмо посягаше към дръжката на вратата, когато тя се отвори и оттам се появи млада жена с руса конска опашка и тъмновиолетови очи. Тя се усмихна, с онези смахнатите усмивки, насочени на всички страни едновременно.

— Вие ли сте Джес Костър? — попита.

Джес отстъпи крачка назад, обмисляйки дали да признае правото на собственост върху самоличността си, или не. Кимна, без да каже нищо.

— Аз съм секретарката на д-р Банак. Д-р Банак ви очаква. Можете да влизате направо.

Тя отвори вратата пред Джес и Джес, като сдържаше дъха си, смело пристъпи в кабинета. Всичко, което трябваше да направи, бе да почака няколко минути, за да е сигурна, че секретарката си е отишла, после и тя можеше да си тръгне. Щеше да намери някъде по улицата обществен телефон, да се обади на Стефани Банак, Б. Х. М.; М. О. П.; Д. Ф. Н. и да ѝ каже, че изобщо няма нужда от консултация. Нямаше нужда някой да ѝ казва, че е превъртяла, можеше да достигне до това заключение и сама. Нямаше нужда да губи времето на Стефани Банак. Нямаше нужда да я оставя гладна.

Чакалнята е доста приятна, реши Джес, чу как вратата на асансьора се отваря и затваря надолу по коридора. Стените и килимът бяха в пастелен нюанс на сивото, двата меки фотьойла до стената бяха тапицирани в приятно за окото тъмнозелено на сиви райета. Имаше стъклена масичка за кафе, върху която бяха подредени най-новите информационни и модни списания. Бюрото на секретарката бе от светло дъбово дърво, върху него имаше компютър последен модел. Няколко плаката на Калдер и Миро висяха по стените, заедно с едно огледало, поставено до малък гардероб. Единият от ъглите бе запълнен от голям фикус. В края на краищата, доста уютно и предразполагащо. Дори окуражаващо. *Създаваш много добро първоначално впечатление, мила*, призна тя мълчаливо, чувайки в ушите си гласа на съдебната заседателка по делото „Ерика Барновски“.

— Трябва да се измъкна оттук — каза си Джес.

— Джес, ти ли си? — прозвучалият от вътрешния кабинет глас беше звучен, приятелски и властен.

Джес нищо не отвърна, очите ѝ не можеха да се откъснат от полуотворената врата.

— Джес?

Чу някакво раздвижване и почувства присъствието на Стефани Банак, още преди тя самата да се бе появила на прага.

— Джес? — колебливо попита Стефани Банак, като привлече насила очите на Джес към своите.

— Господи, та ти си красива — възкликна Джес, думите изскочиха от устата ѝ, преди да успее да ги обмисли.

Стефани Банак се разсмя — смях, богат по звучност, изпълнен със солидно духовно равновесие, помисли си Джес и протегна ръка напред, за да стисне вече протегнатата ръка на Стефани Банак.

— Предполагам, че не си ме виждала, откакто оправиха носа ми.

— Оправили са носа ти? — попита Джес, като се опитваше да изглежда искрено изненадана.

— И косата ми е изсветлена. Е, позволи ми да ти помогна за палтото.

Джес разреши на Стефани Банак да ѝ помогне да си свали палтото и да го закачи в гардероба. Изведнъж се почувства чисто гола, независимо от тежката вълна на черната пола и пуловера ѝ.

Терапевтката се отправи към кабинета си и махна с ръка.

— Нека да влезем вътре.

Бледосивото и зеленото на приемната продължаваха и във вътрешния кабинет, заедно с плакатите и растенията. Срещу едната стена бе сложено голямо дъбово бюро, покрито отгоре с множество, поставени в рамки снимки на три ухилени момчета. Зад него имаше въртящ се стол, тапициран в дамаска на индийски мотиви. Светлината, която идваше от прозореца, хвърляше почти свръхестествени отблясъци върху поредицата от научни степени, изложени в рамки върху отсрещната стена. Но преди всичко се набиваше на очи голямото сиво кожено кресло, което се намираще в средата на стаята.

— Не съм те виждала от много отдавна — каза Стефани Банак.
— Как си?

— Добре.

— Все още ли си в държавната адвокатска служба?

— Да.

— Добре ли се чувстваш там?

— Много.

— Не си на свидетелската скамейка, Джес. Не е необходимо да ми отговаряш едносрично. — Стефани Банак потупа високата облегалка на сивото кожено кресло, докато тя самата се отправи към бюрото и щом се настани зад него, незабавно извъртя стола си към Джес. — Защо не седнеш?

Като наблюдаваше гордо изпъчените рамене на Стефани Банак, идеалната ѝ непринудена поза, топлотата и прямотата на усмивката ѝ, Джес упорито продължаваше да стои права. Сигурно беше сбъркала

кабинета. Или бе в кабинета, който трябваше, но не с терапевта, който трябваше. Онази Стефани Банак, която Джес очакваше да види, бе прегърбена и неприветлива. Тя носеше дрехи втора употреба, а не елегантен костюм с панталони от Армани и стилни обувки от Мод Фрайзън. Трябваше да бъде друга Стефани Банак. Не беше съвсем извън царството на вероятностите в центъра на Чикаго под името Стефани Банак да има две практикуващи терапевтки. Може би и двете бяха близки приятелки на сестра ѝ. Или пък тази жена бе самозванка, пациентка, която бе убила истинската Стефани Банак и си приписваше самоличността ѝ. Може би Джес трябваше по възможно най-бързия начин да се измъкне незабавно от тук.

Или просто трябваше да се прегледа в най-близката психиатрична клиника. Явно бе за освидетелстване, без съмнение: напълно побъркана. Откъде ѝ идваха тези странни хрумвания?

— По всяка вероятност беше грешка — чу се да казва тя, като се дистанцира дори от звука на собствения си глас.

— Какво е било грешка?

— Идването ми тук.

— Какво те кара да мислиш така?

Джес поклати глава, без да каже нищо.

— Джес, ти вече си тук. Защо не седнеш? Не трябва да ми казваш нищо, което не искаш да ми кажеш.

Джес кимна, но не помръдна.

— Когато ми се обади снощи — позволи си да ѝ припомни терапевтката, — звучеше доста разстроена.

— Прекалено драматизирах нещата.

— Какво по-точно?

— Не знам — повдигна рамене Джес. — Никога не си ме смятала за човек, който прави от мухата слон, нали?

— Може би никога досега не се е налагало.

— Може би и сега не се налага.

Джес неуверено направи няколко крачки напред и докосна меката кожа на креслото с висока облегалка.

— Говори ли с Морийн?

— Обикновено се чуваме всяка седмица.

Джес се поколеба.

— Всъщност онова, което наистина исках да те попитам, е дали тя е говорила с теб?

Терапевтката изправи рязко главата си. На Джес това внезапно ѝ напомни на приятелски настроен кокер шпаньол.

— Не съм сигурна, че разбирам въпроса ти.

— За мен — отсече Джес. — Казала ли ти е нещо за мен?

— Спомена преди няколко седмици, че може да ми се обадиш — накратко отвърна Стефани Банак, — че имаш някакви проблеми.

— Спомена ли какви точно?

— Не мисля, че и тя самата знае.

Джес заобиколи голямото кресло и бавно се отпусна в него. Облегна се тежко върху облегалката и усети как тя я обгръща, подобно на присвита в шепа ръка. Столът се движеше заедно с нея; поставката за крака тайнствено се издигна, когато облегалката се наклони назад. Джес повдигна стъпалата си и ги постави върху така необходимата ѝ опора.

— Този стол е страхотен.

Стефани Банак кимна.

— И така, кажи ми сега какво мислиш за сестра ми? — попита Джес, решавайки, че след като вече е седнала, ще трябва да се държи приятелски, да завърже някакъв разговор. Дръж се прилично, както майка ѝ винаги казваше.

— Мисля, че е чудесна. Родена е да бъде майка.

— Така ли смяташ?

— Ти не си ли на същото мнение?

— Мисля, че си губи времето. — Джес отправи поглед към прозореца. — Не че смятам за загуба на време да се грижиш за децата си — поясни тя. — Просто някой с възможностите и интелекта на Морийн, без да се споменава работата, от която се отказа, е, просто ми се струва, че тя би трябвало да направи нещо повече в живота си от това да преповива бебета и да задоволява всяка прищявка на мъжа си.

Стефани Банак се наклони напред.

— Смяташ, че Морийн задоволява прищевките на Бари?

— А ти не смяташ ли?

Стефани Банак се усмихна.

— Аз първа те попитах.

— Искам да кажа, че родителите ми не я издържаха през всичките тези години, докато учеше — знаеш колко струва Харвард, дори и със стипендията — само за да видят как зарязва всичко просто ей така.

— Мислиш, че баща ти е разочарован?

— Не знам. — Джес погледна надолу към пода. — Може би не. Той е направо луд по внуците си. Освен това, дори и да е разочарован, никога не би казал нещо по този повод.

— Ами майка ти?

Джес усети как гърба ѝ изтръпва.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти намекна, че родителите ти едва ли биха останали доволни от избора, който наскоро направи Морийн...

— Казах само, че не смятам, че са я издържали през всичките тези години, за да си стои вкъщи и да прави бебета.

— Как мислиш, че би се почувствала майка ти?

Джес извърна глава встрани, притисна брадичка към рамото си.

— Би побесняла.

— Какво те кара да мислиш така?

Джес усети как краката ѝ нервно се извиват върху поставката на креслото.

— Хайде и ти, Стефани, непрекъснато идваше вкъщи. Познаваше много добре майка ми. Знаеш колко важно беше за нея дъщерите ѝ да получат добро образование, да постигнат нещо в живота си, да се научат да стоят сами на краката си.

— Беше доста напредничава жена. Спомням си.

— Е, тогава би трябвало да знаеш как би се чувствала тя по отношение на онова, което прави Морийн.

— Как би се чувствала?

Джес търсеше подходящите определения.

— Ядосана. Объркана. Предадена.

— Ти така ли се чувстваш?

— Казвам ти как смятам, че би се чувствала майка ми.

— Не мислиш, че майка ти би искала Морийн да си има семейство?

— Нямам предвид това.

— А какво имаш предвид?

Джес погледна нагоре към тавана, към прозореца, към поредицата от сложени в рамки научни степени на отсрещната стена и накрая към жената срещу нея.

— Виж, сигурно си спомняш колко разстроена беше майка ми, когато ѝ казах, че ще се омъжвам за Дон...

— Обстоятелствата бяха съвсем различни, Джес...

— Защо? Защо да са били различни?

— Е, първо, защото ти беше прекалено млада. Дон бе толкова по-възрастен от теб. Той беше адвокат с утвърдена практика. Ти завършваше първата си година в университета. Не мисля, че майка ти беше толкова против самия брак като такъв, колкото против съответния момент.

Джес започна да отлюпва светлия лак върху ноктите на ръцете си. Не каза нищо.

— Но Морийн вече бе завършила образованието си — продължи Стефани. — Тя вече се беше установила, когато срещна Бари и се ожени за него. Не смятам, че майка ти би имала нещо против това, тя да отдели от времето си, за да създаде семейство.

— Не казвам, че майка ми не би искала Морийн да се ожени и да има деца — заяви Джес, гневът изтласкваше думите от устата ѝ. — Защо да не го направи? На майка ми ѝ харесваше да има деца. Харесваше ѝ да бъде омъжена. Тя отдаде целия си живот на това да бъде най-добрата съпруга и майка, която някой някога би си пожелал. Но...

— Но какво?

— Но тя искаше нещо повече за дъщерите си — заяви Джес. — Толкова ли е ужасно? Има ли нещо лошо в това?

— Зависи какво искат самите дъщери.

Джес притисна горната си устна между пръстите на дясната си ръка и изчака, преди отново да проговори, ударите на сърцето ѝ да се поуспокоят.

— Виж, не съм дошла тук, за да говоря за Морийн или за майка ми.

— Тогава за какво си дошла?

— Наистина не знам.

Настъпи моментно мълчание. За първи път Джес забеляза часовника върху бюрото на Стефани. Вгледа се как минутната стрелка

се помести към следващата си спирка. Още една изгубена минута. Времето си тече, помисли си тя, като се сети за всички неща, които трябваше да свърши. В един и половина имаше среща в отдела на медицинската експертиза; в три — разговор с един от свидетелите по убийството с арбалет; в четири — среща с няколко полицаи. Би могла да използва това време, за да се подготви. Какво получаваше в замяна на този толкова ценен един час — нищо?

— Какво правеше, когато ми се обади снощи? — питаше Стефани Банак.

— Какво искаш да кажеш с това, какво съм правила?

Стефани Банак изглеждаше смутена.

— Зададох ти един доста ясен въпрос, Джес. Какво правеше снощи, точно преди да ми позвъниш?

— Нищо.

— Нищо? И просто от скука реши, ей, не съм виждала Стефани Банак от години, я чакай да ѝ се обадя?

— Нещо такова.

Отново мълчание.

— Джес, не мога да ти помогна, ако не ми дадеш поне възможност да го направя.

Джес искаше да говори, но не можеше.

— Джес, защо поиска от сестра ти телефонния ми номер?

— Не съм ѝ го искала.

— Значи тя сама предложи да ми се обадиш?

Джес повдигна рамене.

— Защо тогава?

— Ще трябва да попиташ нея.

— Виж, може би в момента ти пречи фактът, че съм приятелка на сестра ти. Трябва да знаеш, че всичко, което ми кажеш, ще си остане напълно поверително. Но ако предпочиташ да ти препоръчам някой друг...

— Не — отвърна бързо Джес. — Вината не е в теб. Вината си е в мен.

— Разкажи ми за себе си — каза спокойно Стефани Банак.

— Получавам пристъпи на паника.

— Какво имаш предвид под пристъпи на паника?

— Чувство на мъчително безпокойство.

— Какво става, когато те обземе това чувство?

Джес втренчи поглед в скута си. Люспите от лака ѝ за нокти проблясваха отгоре върху черната ѝ пола подобно на пайети.

— Недостиг на въздух. Изтръпване. Краката ми отказват да се движат. Изтръпват, омекват. Усещам главата си лека, после натежава. Сърцето ми започва да бие лудо. Усещането в гръдния ми кош е такова, сякаш някой ме извива и притиска с все сила. Парализа. Буквално не мога да се помръдна. Чувствам се така, сякаш всеки момент ще повърна.

— Откога получаваш тези пристъпи на паника?

— Започнаха отново преди няколко седмици.

— Отново?

— Моля?

Стефани Банак кръстоса, после разкръстоса краката си.

— Каза, че са започнали отново преди няколко седмици.

— Така ли казах?

— Да.

— Предполагам, че това наричат фройдистка грешка на езика — разсмя се горчиво Джес. Наистина ли нейното подсъзнание бе готово да разкрие всичките ѝ тайни?

— Значи тези пристъпи не са нещо ново — забележката беше по-скоро потвърждение, отколкото въпрос.

— Не. — Джес замълча за миг, после бързо продължи: — Получавах ги, след като майка ми изчезна. Почти всеки ден в продължение най-малкото на една година, после през следващите няколко години само от време на време.

— След което спряха?

— Не бях получавала пристъпи около четири години.

— И сега започнаха отново?

Джес кимна.

— Взеха да се случват все по-често и по-често. Продължават все по-дълго. Стават все по-лоши.

— И това е започнало отново, каза ти, преди няколко седмици?

— Да.

— Какво смяташ, че е стартирало тази наскорошна поредица от пристъпи?

— Не съм сигурна.

— Има ли някакъв определен повтарящ се момент в тези пристъпи?

— Какво имаш предвид под определен повтарящ се момент?

Стефани Банак замълча за миг, потърка с пръсти съвършено оформеният си нос.

— Дали се случват по някое точно определено време през деня или нощта? Дали се случват в службата ти? Когато си сама? На някое определено място? Около конкретни хора?

Съзнанието на Джес подред отмяташе набързо всеки един от въпросите. Пристъпите я връхлитаха по всяко време на деня или нощта. Случваше се в службата, в апартамента ѝ, когато беше сама, когато вървеше по някоя оживена улица, когато беше на кино, когато излизаше от банята.

— Няма никакъв определен повтарящ се момент — отвърна тя безпомощно.

— Пристъп ли бе получила преди да ми се обадиш снощи?

Джес кимна.

— Какво правеше?

Джес ѝ каза, че се е приготвяла да излиза.

— Бях решила какво щях да си облека — чу се как шепне тя. — Бях го извадила отвън и изобщо.

— Трябвало е да се срещнеш с новата жена в живота на баща ти?

— Да — призна си Джес.

— Струва ми се, че това спокойно би могло да предизвика усещане за мъчително безпокойство.

— Е, не беше нещо, което очаквах с особено нетърпение. Предполагам, че това пък от своя страна ме прави да изглеждам като един отвратително гаден човек.

— Защо го казваш?

— Защото би трябвало да искам баща ми да бъде щастлив.

— А ти не искаш ли?

— Искам! — Джес усети сълзите, които напиреха в очите ѝ. Тя се бореше да ги сдържи. — Точно това не разбирам. Наистина искам да бъде щастлив. Разбира се, че искам да бъде щастлив. Онова, което го прави щастлив, би трябвало да радва и мен.

— Защо?

— Какво?

— Откога онова, което ощастливява някой друг, трябва да прави и нас самите щастливи? Искаш много от себе си, Джес. Може би дори прекалено много.

— Морийн обаче, изглежда приема ситуацията съвсем нормално.

— Ти не си Морийн.

Джес набързо прехвърли наум всичко казано дотук.

— Не може да е само заради баща ми. Пристъпите започнаха, преди дори да знам, че има връзка с жена.

— Кога точно започнаха?

Джес си спомни нощта, когато се събуди и откри, че тялото ѝ трепери и чаршафите на леглото са подгизнали от пот.

— Бях си в леглото, заспала. Сънувах кошмар. Той ме събуди.

— Спомняш ли си какъв беше кошмарът ти?

— Майка ми — отвърна Джес. — Непрекъснато се опитвах да стигна до нея, но все не можех.

— Беше ли си мислила за нея, преди да заспиш?

— Не си спомням — излъга Джес. Целият ден бе изпълнен с мисълта за майка ѝ. Всъщност, първият пристъп изобщо не бе предизвикан от кошмара. Беше станал по-рано през деня, в съдебната зала по време на процеса по делото за изнасилване на Ерика Барновски, когато ѝ се бе сторило, че вижда майка си в лицето на една от съдебните заседателки.

Не искаше да говори повече за майка си.

— Виж, мисля, че знам защо се получават — обяви Джес. — Мисля, че е свързано с един мъж, срещу когото съм завела дело. — Тя видя лицето на Рик Фергюсън да се отразява в стъклата, покриващи поставените в рамка научни титли на Стефани Банак. — Той отправи към мен известни заплахи...

— Какви точно заплахи?

Има начин хората, които ме отегчават да изчезнат...

Изчезнат.

Като майка ѝ.

Не заслужавам това, Джес. Не заслужавам това от теб, Джес.

Не искаше да мисли за майка си.

— Виж, наистина не смятам, че е чак толкова важно да разбере защо получавам тези пристъпи, по-важното е какво да направя, за да престанат.

— Мога да ти дам някои прости упражнения за релаксация, някои техники, които да ги притъпят — отвърна Стефани Банак, — но смятам, че за да се освободиш наистина от тях, трябва да преодолееш скритите проблеми, които предизвикват тези атаки.

— Говориш за продължителна терапия?

— Да, говоря за някакъв вид терапия.

— Нямам нужда от терапия. Трябва просто да натикам този човек зад решетките.

— Защо ми се струва, че не е чак толкова просто?

— Защото така си научена да мислиш. Това ти е работата. — Джес си погледна часовника, въпреки че вече знаеше колко е часът. — Та, като заговорихме за работа, трябва да се захващам отново с моята. — Тя се оттласна от удобното кресло и се запъти бързо към вратата на приемната, сякаш следваше указанията на безшумна противопожарна тренировка.

— Джес, почакай...

Джес прекоси чакалнята без да спира, издърпа междувременно палтото си от гардероба и го наметна върху раменете си, насочвайки се към вратата на коридора.

— Беше ми приятно да те видя отново, Стефани. Грижи се за себе си. — Тя пристъпи в коридора и продължи с уверени крачки към асансьорите.

— Тук съм по всяко време, Джес — извика Стефани Банак след нея. — Трябва само да се обадиш.

Не си хаби думите, искаше да ѝ отговори Джес, но не го направи. Нямаше нужда. Мълчанието ѝ беше достатъчно красноречиво.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— С какво мога да ви помогна?

— Просто разглеждам, благодаря ви.

Какво правеше пък сега? — почуди се Джес, докато оглеждаше чифт зелени кадифени обувки с ниски токчета, марка „Бруно Магли“. Какво я бе накарало да влезе в този магазин? Чифт нови обувки, бе последното, от което имаше нужда.

Погледна си часовника. Наближаваше дванайсет и половина. След един час имаше среща с шефа на медицинската експертиза. Отделът на медицинската експертиза се намиреше на Харисън Стрийт, най-малкото на двайсетина минути с кола, а тя все още не бе прибрала нейната от гаража. Рано сутринта ѝ се бяха обадили оттам, нещо за някаква друга дребна повреда, при все това наложително да бъде поправена. Трябваше да си вземе такси.

— Просто с няколко думи ми опишете типа обувки, които търсите... — настоя продавачът.

— Наистина нямам никаква представа — отвърна Джес на ниския мъж на средна възраст, със зле нагласено кестеняво тупе. Той се поклонил с преувеличена любезност и се насочи бързо към жената, която тъкмо влизаше през вратата.

Очите на Джес обходиха с поглед дългия плот, покрит с изненадващо разнообразие от всекидневни обувки във всякакви цветови нюанси и от всякакви кожи. Тя вдигна чифт охреножълти мокасини и ги поглади отвътре с пръсти. Нищо друго не можеше да накара проблемите на света да изчезнат така, както чифт нови обувки, помисли си тя, поглаждайки мекия велур. Това беше цялата терапия, от която имаше нужда. Със сигурност и по-евтина, реши тя, като погледна етикетчето с цената, залепено отзад на тока. 99 долара в сравнение с...

В сравнение с какво?

Дори не бяха говорили за цената със Стефани Банак, дори не ѝ бе хрумвало да се позаинтересува колко взема на час. Бе зарязала жената,

без дори да я попита какво ѝ дължи. Не само че не беше обядвала, но дори не ѝ бе и платено. Две несправедливости, вместо една.

Джес върна обувката на масата и поклати ужасено глава. Едно бе да си груб, съвсем друго — да си арогантен. Беше се държала отвратително с приятелката на сестра си. Трябваше да се извини, може би да ѝ изпрати цветя с една кратичка благодарствена бележка. И да ѝ каже какво? Благодаря за спомените? Няма за какво да ти благодаря? Благодаря ти, но без да ти благодаря?

„Мисля, че за да се освободиш наистина от тях — чу отново отговора на Стефани Банак — трябва да се справиш със скритите проблеми, които са в основата на тези пристъпи.“

Нямаше никакви скрити проблеми, настоя пред себе си Джес, приближи се до следващия рафт, покрит с по-официални обувки и прокара пръсти по предниците на цяла редица черни маркови обувки с висок ток.

Имаше един-единствен проблем и тя знаеше точно какъв е.

Рик Фергюсън.

Не че бе първият углавен престъпник, който я заплашваше. Омразата, ругатните, заканите — всичко това беше част от работата ѝ. През последните две години редовно получаваше коледни картички от един мъж, делото по чието обвинение бе спечелила и когото бе пратила за десет години зад решетките. Той заплашваше да ѝ види сметката, още щом излезе. Коледните картички, безвредни сами по себе си, бяха не особено изтънчения начин, по който ѝ напомняше, че не е забравил.

В интерес на истината подобни заплахи рядко се изпълняваха. Те се изричаха; те се приемаха и в края на краищата се забравяха. И от двете страни.

Рик Фергюсън беше нещо съвсем различно.

Мъжът от сънищата ѝ, иронично си помисли тя, припомняйки си кошмара, който започваше с нейните обезумели опити да открие майка си и завършваше с това, че намираще Смъртта. По някакъв начин Рик Фергюсън бе успял да проникне до нейното най-съкровено „аз“, съвсем случайно бе успял да отприщи приспаните от дълго време чувства на вина и мъчителен страх.

Мъчителен страх, да, призна си Джес и вдигна една черна лачена обувка. Стисна я толкова силно отпред, че чак усети как кожата изпука. Не беше виновна. За какво изобщо би могла да бъде виновна?

— Не ставай глупава — измърмори си тя под носа, като си припомни думите на Стефани Банак. — Няма никакви скрити проблеми. — Започна да удря острата част на тока в дланта на ръката си.

— Хей, по-внимателно — извика мъжки глас някъде зад нея. Една ръка се протегна и хвана нейната. — Това е обувка, а не чук.

Джес погледна първо към наранената си длан, после към сбръчканата в другата ѝ ръка обувка и накрая вдигна поглед към мъжа със светлокестенявата коса и разтревожените кафяви очи, чиято ръка леко бе хванала нейната. Картичката, прикрепена към синьото спортно сако го идентифицираше като Адам Стон. Бял, в началото на трийсетте, висок около един и осемдесет, заключи тя наум, сякаш четеше от полицейско досие.

— Съжалявам — започна тя. — Естествено, ще ги платя.

— Не се притеснявам за обувката — отвърна той, като внимателно я измъкна от ръката ѝ и я върна обратно на плота.

Джес видя как обувката се олюля, после се катурна настрани, сякаш някой я бе прострелял.

— Но аз я унищожих.

— Няма нищо, което едно бързо лъсване с боя и добър калъп за обувки да не може да оправя. Ами ръката ви?

Джес усещаше как ръката ѝ пулсира, видя кръглото мораво петно, приличащо на потъмняла монета от двайсет и пет цента, което се бе образувало в центъра на дланта ѝ.

— Ще се оправя.

— Изглежда така, сякаш сте спугали някой кръвоносен съд.

— Нищо ми няма. Всичко е наред — увери го тя, тъй като усети, че той действително е загрижен. Дали магазинът поемаше щетите?

— Да ви донеса ли чаша вода?

Джес поклати глава.

— Какво ще кажете за бонбонче? — Той извади от джоба си един увит в хартийка на бели и червени райета ментов бонбон.

Джес се усмихна.

— Не, благодаря.

— А за един виц?

— Толкова отчайващо ли изглеждам? — Долавяше явното му нежелание да я остави да се оправя сама.

— Изглеждате така, сякаш един хубав виц ще ви се отрази добре.
Тя кимна.

— Прав сте. Давайте.

— Обикновен или малко по-соленичък?

Джес се разсмя.

— Е, какво пък, дявол да го вземе. Цялата съм в слух.

— Тогава малко по-соленичък. — Той замълча за миг. — Един мъж и една жена се любели, когато чули някой да се качва по стълбите и жената извикала: „Господи, това е мъжът ми!“. Любовникът ѝ незабавно скочил през прозореца в един храсталак. И, ето го човекът, крие се в някакви жалки шубраци, съвсем гол, не знае какво да прави и естествено започва да вали. Внезапно покрай него претичва група бягащи за здраве и мъжът веднага съзира предоставилата му се възможност. Скача в средата на групата и започва да тича заедно с тях. След няколко секунди тичащият до него погледнал встрани и казал: „Извинете имате ли нещо против да ви задам един въпрос?“. Онзи отвърнал: „Давай“. И тичащият попитал: „Винаги ли тичате гол?“, мъжът заявил: „Винаги“. Тогава съседът му добавил: „А винаги ли си слагате презерватив?“ и човекът отговорил: „Само когато вали“.

Джес откри, че се смее на висок глас.

— Е, така вече е по-добре. А сега мога ли да ви продам чифт обувки?

Джес се разсмя още повече.

— Извинете. Толкова добър ли сте в продаването на обувки, колкото бяхте в разказването на вицове?

— Уверете се сама.

Джес погледна часовника си. Все още имаше малко време. Естествено един чифт обувки не би ѝ навредил. По всяка вероятност поне това дължеше на магазина, след като бе съсипала нещастната черна лачена обувка. Освен това откри, че колкото и странно да беше, никак не ѝ се искаше да си тръгва. Отдавна мъж не я бе карал да се смее на висок глас. Хареса ѝ как звучи. Хареса ѝ самото усещане.

— Всъщност имам нужда от чифт нови зимни ботуши — спомни си изведнъж облекчена, че е намерила основателна причина да остане.

— Насам, ако обичате. — Адам Стон я поведе към изложените кожени и винилови ботуши. — Седнете.

Джес се отпусна върху едни малък ръждивочервен стол и чак сега обърна внимание на заобикалящата я обстановка. Магазинът беше много модерен, само стъкло и хром. Обувките бяха навсякъде, върху стъклените масички, върху огледалните полици, по кафеникаво-златистия килим на пода, отразяваха се във високите облицовани с огледала тавани. Спомни си, че е пазарувала тук на няколко пъти, въпреки че не можеше да си спомни Адам Стон.

— Отскоро ли сте тук? — попита тя.

— Започнах това лято.

— Харесва ли ви?

— Обувките са моят живот — отвърна той, в гласа му се криеше дяволита усмивка. — А сега, какви ботуши да ви покажа?

— Не знам. Мразя да пръскам излишни пари по кожени ботуши, които после се съсипват от снега и солта.

— Тогава не си купувайте кожени.

— Но все пак бих искала да са елегантни и да ми е топло на краката.

— Значи дамата желае елегантност и топлина. Струва ми се, че разполагам точно с това, от което имате нужда.

— Нима?

— Някога да съм ви лъгал?

— Вероятно.

Той се усмихна.

— Виждам, че помежду ни има циник. Е, тогава нека ви покажа. — Той се протегна към изложения асортимент от елегантни лъскави черни ботуши. — Това е винил, отвътре с каракул, непромокаеми, не изискващи никаква специална поддръжка зимни ботуши. Елегантни са, топли са, с гаранция, че ще издържат и най-студената чикагска зима. — Той подаде на Джес ботуша.

— И са доста скъпи — възкликна Джес, изненадана от етикетчето с цена двеста долара. — Мога да си купя от естествена кожа на тази цена.

— Но вие не искате от естествена кожа. Трябва да ги пръскате, трябва да се грижите за тях. А и естествената кожа пропуска вода, по нея остават и петна — все неща, което вие искате да избегнете. Този ботуш — каза той и го потупа отстрани, — просто го обуваш и забравяш, че си с ботуши. Той е неразрушим.

— В продаването на обувки сте също толкова добър, колкото и в разказването на вицове — отвърна Джес.

— Това означава ли, че искате да ги опитате?

— Номер осем и половина — каза Джес.

— Веднага се връщам.

Джес наблюдаваше как Адам Стон изчезна през вратата към задната част на магазина. Харесваше ѝ небрежната решителност в походката му, изправените му рамене. Увереността, без следа от арогантност. Очите ѝ отново преминаха по облицованите с огледала стени.

Нима човек не можеше да избяга от отражението си? Наистина ли на хората им се искаше да се виждат през всеки един миг от денонощието? Тя улови в огледалото разочарования поглед на продавача на средна възраст със зле прикритото тупе. Затвори очи. *Знам, помисли си тя, в отговор на мълчаливото му смърряне, аз съм повърхностна и лесно се влияя от чуждото мнение.*

— Няма да повярвате — появи се отново Адам Стон с две големи кутии в ръце, — номер осем и половина се е свършил. Имам номер осем и номер девет.

Тя ги пробва. Както можеше да се предполага, номер осем ѝ бяха прекалено малки, номер девет — прекалено големи.

— Сигурен ли сте, че нямате осем и половина?

— Претърсих навсякъде.

Джес повдигна рамене, погледна часовника си и се изправи. Не можеше да си позволи да губи повече време.

— Мога да се обадя на някои от нашите магазини — предложи Адам Стон.

— Добре — бързо отвърна Джес. Какво всъщност правеше?

Той отиде до тезгяха в предната част на магазина и вдигна черния телефон, натисна някакви копчета и заговори в слушалката, като поклащаше глава. Обади се на още две места.

— Можете ли да повярвате? — попита на връщане. — Обадох се в три магазина. Никой от тях няма номер осем и половина. Но... — продължи той, пръстът му прободеше въздуха, за да подчертае казаното — един магазин е поръчал вече няколко и ще ми се обадят веднага, щом ги получат. Искате ли да ви се обадя?

— Извинете, не ви разбрах?

— Когато пристигнат ботушите, бихте ли желали да ви се обадя?

— О, разбира се. Да, ако обичате. Това би било чудесно. — Джес осъзна, че говори само за да прикрие объркването си. Какво си мислеше? Защо изобщо ѝ бе хрумнало, че би могъл да я покани да излязат? Само защото ѝ бе предложил бонбонче и ѝ бе разказал един виц за презервативи? Защото на нея така ѝ се искаше? Това, че тя го намираше за привлекателен и чаровен, означаваше ли непременно, че и обратното бе вярно?

Я не се прави на идиотка, Джес, нахока се тя, докато вървеше след него към щанда в предната част на магазина. За бога, та човекът е продавач на обувки. Едва ли и това влиза в цената.

Не бъди такъв сноб, скастри я набързо едно тънко гласче. Поне не е адвокат.

— Как се казвате? — попита той и се пресегна към стоящия наблизо бележник с химикалка.

— Джес Костър.

— Телефонен номер, на който човек би могъл да ви намери през деня.

Джес даде номера си в службата.

— Може би е по-добре да ви дам и домашния си телефон — предложи тя. Не можеше да повярва, че думите излизаха от нейната уста.

— Разбира се. — Той записа цифрите, после ги повтори на глас. — Аз се казвам Адам Стоун. — Той посочи към картичката на сакото си, произнасяйки Стоун като Стоун. — Няма да се забавят повече от една седмица.

— Чудесно. Надявам се да не завали дотогава.

— Няма да посмее.

Джес се усмихна и го изчака да каже още нещо, но той си замълча. Вместо това погледна през рамото ѝ към една жена, която се възхищаваше на чифт доматеночервени отворени обувки с марката на Чарлс Джордан.

— Още веднъж благодаря — каза тя, отправяйки се към вратата, но той вече се бе запътил към другата жена и единственото, което Джес получи в отговор, бе едно небрежно махване с ръка.

— Не мога да повярвам, че направих това — промърмори Джес, докато се пъхаше на задната седалка на едно жълто такси. Не може ли да го направи още по-явно? Защо просто не си закачеше една голяма табела на врата: *САМОТНА И УЖАСНО НЕУРАВНОВЕСЕНА?*

Таксито вонеше на цигари, въпреки че върху гърба на предните седалки имаше набиващ се на очи надпис, изразяващ благодарност към хората за това, че не пушат. Тя даде на шофьора адреса на главния отдел на медицинската експертиза и се облегна назад върху протритата и изпокъсана черна винилена седалка. По всяка вероятност така ще изглеждат и моите ботуши до края на сезона, помисли си Джес, като прокара ръка по грубата повърхност.

Какво ѝ ставаше? Вече за втори път този месец беше почти готова да позволи на приятни на вид непознати мъже да я забършат. Нима не си бе взела поука от делото Ерика Барновски? А в този случай въпросният мъж дори не ѝ бе дал повод да си мисли подобни неща. Бе ѝ предложил чаша вода, ментов бонбон и някакво забавно остроумие, търсейки единствено някаква евентуална възможност за комисионна. Докато ѝ разказваше вица за голия тичащ за здраве, се бе опитвал да влезе в портмонето, а не в гащите ѝ. И тя съвсем свободно го остави да направи това, без дори да се съпротивлява. Бе поела ангажимент за възможно най-скъпите гумени ботуши, които някой някога бе правил. Не бяха дори кожени, упрекна се сама и мушна пръста си в изтърбушения прорез върху евтината тапицерия — приличаше на голяма отворена рана.

— Извинете? — каза шофьорът на таксито. — Казахте ли нещо?

— Нищо. Съжалявам — извини се Джес на свой ред и добави наум: *просто отново си говоря сама*. Нещо, което започна да се повтаря тревожно често тези дни.

Двеста долара за чифт винилени ботуши. Луда ли беше?

Е, всъщност, да, помисли си тя. Фактът си беше факт.

— Хубав ден — отбеляза Джес, опитвайки се да възстанови вътрешното си равновесие.

— Извинете?

— Казвам, че е хубаво, дето слънцето отново се показва.

Шофьорът повдигна рамене и не каза нищо. Изминаха останалата част от пътя до медицинската експертиза в пълно

мълчание, нарушавано единствено от инструкциите и смущенията, идващи по радиостанцията на шофьора.

Службата на главната медицинска експертиза представляваше безлична триетажна сграда на една пресечка, пълна с такива постройки. Джес плати на шофьора на таксито и се запъти бързо към фасадата на сградата, като придърпа палтото здраво около себе си, за да предпази максимално тялото си от духащия право срещу нея студен вятър.

Майкъл Андерсън, 45-годишен, умрял внезапно в резултат на автомобилна злополука, цитира наум Джес, докато прекосяваше фойето към стъклената кабинка на пропускателна, припомняйки си сутрешните некролози. Ирен Клеманс, умряла спокойно в съня си през сто и втората си година, за нея с любов си спомнят нейните приятели от старческия дом „Уиспъринг Пайнс“. Дейвид Лоусън, на 33 години. Напусна ни завинаги. Вечно скърбящи: майка, баща, сестра и куче. Благодарение на щедростта ти към предпочитаните от теб благотворителни заведения, на гроба ти, в знак на вечна признателност, ще бъдат поставени много, много цветя.

Защо някои хора си отиваха в разцвета на младостта си, докато други издържаха до второто си столетие? Къде беше справедливостта, почуди се тя, изненада се сама на себе си. Мислеше си, че отдавна е престанала да храни всякакви илюзии по отношение на справедливостта.

— Тук съм, за да се видя с Хилъри Уо — каза тя на младата жена, дъвчещата дъвка зад гишетото на пропускателна.

Жената, чиято права кестенява коса се нуждаеше от едно добро измиване, спуска балончето си и набра съответния номер.

— Каза, че сте подрали — информира тя Джес малко покъсно, в гласа ѝ се долавяше укор. — Ще дойде при вас след няколко минути. Ако искате, седнете...

— Благодаря. — Джес се отдалечи от малката кабинка на пропускателна и се запъти към избелялото кафяво рипсено канапе, което бе поставено до една от боядисаните в бежово стени, но не седна. Всъщност, едва се съдържаше да стои на едно място. Обви ръце около себе си и разтри рамене с напразното усилие да се постопли.

Хосе Матеус, напуснал ни внезапно в петдесет и петата си година, споменът за него ще живее вечно в паметта на майка му,

Алма, жена му Роза и двете му деца Паоло и Джино продължи да цитира паметта ѝ. Томас Нилсен, пенсиониран държавен служител, починал от сърдечен удар през седемдесет и седмата си година. За него вечно ще скърбят жена му Линда, синовете му Питър и Хенри, снахите — Рита и Сюзън, внуците: Лиза, Карън, Джонатан, Стивън и Джефри. Семейството му ще приема съболезнования в дома на покойника „Дж. Хъмфри“ през цялата седмица.

Не като тези нещастници, които се намират на „Бут Хил“, помисли си Джес, като неволно извика в съзнанието си спомена за онази част от моргата, където в редици тежки метални чекмеджета се складираха неидентифицираните, непотърсените от никого трупове. Единствените, които идваха при тези изгубени души, бяха хора като нея, хора, чиито професионални интереси изискваха ако не уважението, то поне присъствието им.

Джон Доу, чернокож, заподозрян в търговия с наркотици, умрял от рана от огнестрелно оръжие в главата, 22 годишен. Джейн Доу, бяла, заподозряна в проституция, около 18-годишна, удушена, намерена на брега на река Чикаго; Джон Доу, бял, по всяка вероятност сводник, смъртта е настъпила вследствие на три прободни рани в гърдите, 19-годишен; Джейн Доу, чернокожа, наркоманка, 28-годишна, пребита до смърт, преди това изнасилена. Джо Доу...

— Джес?

Главата на Джес рязко се извърна по посока на името ѝ.

— Съжалявам — казваше Хилъри Уо, приближавайки се към нея. — Не исках да те стресна.

Джес стисна протегнатата за поздрав ръка на Хилъри Уо. Никога нямаше да престане да се удивлява на това колко свежа и в каква добра форма изглеждаше винаги завеждащата медицинската експертиза на Кук Каунти, независимо от неприятния и дългочасов характер на работата ѝ. Хилъри Уо приближаваше петдесетте, при все това кожата ѝ все още бе като тази на жена на половината от годините ѝ, а и фигурата ѝ, подчертана от бялата ѝ престилка, бе безупречна. Тя носеше дългата си до раменете коса, прибрана назад във френски кок, а лешниковите ѝ очи бяха обградени от големите черни рамки на очилата ѝ.

— Благодаря ти, че ми отдели малко време — каза Джес, като последва Хилъри през вратата, която водеше от фоайето към

вътрешните кабинети.

— Винаги ми е приятно да те видя. Какво мога да направя за теб?

Дългият коридор бе стерилен и бял, леко миришеше на формалдехид. Но Джес подозираше, че всяка миризма, която долавя, е всъщност част от нейното собствено превъзбудено съзнание. Моргата се намираше в мазето, достатъчно далече, за да не може да бъде достигната от обонянието.

— Седни — каза Хилъри, когато влязоха в малката бяла преградена кабинка, която ѝ служеше за кабинет и хвърли поглед към празния бял стол, намиращ се срещу бюрото ѝ.

— Ако нямаш нищо против, ще остана права. — Джес огледа кабинета на шефа на медицинската експертиза на Кук Каунти. Беше съвсем оскъдно мебелиран с едно старо метално бюро и два стола, по един от всяка страна на бюрото. Виненочервените калъфи на седалките се бяха разръфали по шевовете. Отстрани до стената бяха подредени шкафове с картотеки, до тях бяха натрупани купища с документи, които всеки момент заплашваха да се сринат. Едно високо зелено декоративно растение избуяваше, независимо от факта, че бе набутано в ъгъла, почти зарито от книги. Нямаше прозорци, флуоресцентното осветление бе заместило слънцето.

— Явно оказваш страхотно влияние на растенията — отбеляза Джес.

— О, то е изкуствено — разсмя се Хилъри. — Копринено е. Създава по-малко проблеми. И е много по-приятно за окото. Така и така виждам достатъчно мъртви неща. Което пък, повече от убедена съм, е и причината за твоето посещение.

Джес си прочисти гърлото.

— Търся една жена, американка от италиански произход, висока около метър и шейсет, около шейсет килограма, може и по-малко. Всъщност, ето — каза тя, като бръкна в чантата си. — Това е снимката ѝ. — Джес ѝ подаде стара снимка на Кони Девуоно, на която Кони гордо бе прегърнала сина си Стефан, тогава на шест години. — Снимката е отпреди няколко години. Малко е поотслабнала оттогава. Косата ѝ е по-къса.

Шефът на медицинската експертиза взе снимката и се вгледа в нея за миг.

— Много привлекателна жена. Коя е тя?

— Казва се Кони Девуоно. Изчезна преди повече от две седмици.

— Заради тази жена ли ми се обади миналата седмица? — попита Хилъри Уо.

Джес кимна смутено.

— Съжалявам, че съм толкова досадна. Само че просто непрекъснато си мисля за нейното малко момченце...

— Прилича много на майка си — отбеляза Хилъри, докато Джес взимаше обратно снимката и внимателно я прибираше отново в чантата си.

— Да. И му е много тежко... като не знае какво точно се е случило с нея. — Джес преглътна слюнката, която бе заседнала на гърлото ѝ.

— Уверена съм, че е така. И бих искала да можем да помогна.

— Не са ли се появили някакви трупове, отговарящи на описанието на Кони Девуоно?

— В момента в „Бут Хил“ имаме три неидентифицирани трупа на бели жени. Двете са тийнейджърки, по всяка вероятност избягали от къщи. Едната е умряла от свръхдоза, другата е била изнасилена и удушена.

— А третата?

— Дойде тази сутрин. Все още не сме направили никакви изследвания. Но степента на разлагане сочи, че е мъртва само от няколко дни.

— Възможно е — заяви бързо Джес, въпреки че ѝ се стори малко вероятно. Рик Фергюсън едва ли щеше да бъде толкова безразсъдно дързък да отвлече Кони и да чака няколко седмици преди да я убие. — Горедолу на колко години е? Е била? — поправи се, чувайки как думата „разлагане“ рикошира в съзнанието ѝ.

— Засега е невъзможно да се определи. Била е пребита така, че в момента е неузнаваема.

Джес усети как стомахът ѝ се обърна. Опита се да запази спокойствие.

— Но не смяташ, че е Кони Девуоно.

— Жената долу на масата е русокоса и е висока горедолу метър и седемдесет и пет. Мисля, че това определено елиминира напълно

възможността тя да е жената, която търсиш. Сигурна ли си, че не искаш да седнеш?

— Не, наистина трябва да тръгвам — отвърна Джес и пристъпи неуверено към вратата на кабинета. Хилъри Уо бутна назад стола си и се изправи. — Не, не е необходимо да ставаш — настоя Джес. Не беше сигурна дали се почувства разочарована или облекчена от това, че неидентифицираната жена не беше Кони Девуоно. — Ще ми се обадиш ли, ако... — Тя млъкна, не бе в състояние да довърши мисълта си.

— Ще ти се обадя, ако се появи някоя, която има дори и най-далечна прилика с Кони Девуоно.

Джес излезе в коридора, поколеба се, после се обърна към Хилъри Уо.

— Ще взема зъбните регистри на Кони и ще накарам да ти ги изпратят — каза тя, като си мислеше за жената, която лежеше долу, пребита до неузнаваемост. — Просто за да са ти под ръка... — Джес млъкна, прочисти гърлото си и заяви: — Това може да поускори нещата.

— Ще ни бъде доста от помощ — съгласи се Хилъри Уо, — ако въобще намерим тялото ѝ.

Ако въобще намерим тялото ѝ. Думите последваха Джес надолу по коридора и после през фойето. *Ако въобще намерим тялото ѝ.* Тя бутна вратата навън и се затича надолу по стълбите към улицата. Отметна назад глава и си пое дълбоко глътка свеж въздух, усети как студеното слънце стопля лицето ѝ.

Ако въобще намерим тялото ѝ, помисли си Джес.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Четиристотин и единайсет долара? — извика Джес. — Вие да не сте полудели?

Младият негър зад високия бял тезгях запази спокойствие, лицето му остана съвсем безразлично. Явно беше свикнал с подобни гневни избухвания.

— В сметката всичко е внимателно описано точка по точка. Ако просто си направите труда да погледнете още веднъж...

— Погледнах вече. И все още не разбирам какво би могло да струва повече от четиристотин долара! — Джес осъзна, че гласът ѝ придобива опасни пискливи нотки и останалите клиенти в гаража, където бе оставила колата си преди почти три седмици, я гледат.

— Имаше доста неща, които трябваше да се оправят — напомни ѝ отново младият мъж.

— Имаше една чистачка!

— Всъщност, две чистачки — заяви мъжът, чиято картичка го идентифицираше като Робърт. — Спомнете си, че ви се обадохме и ви казахме, че и двете трябва да се сменят, заедно с каталитичния преобразувател и генератора — обясни ѝ Робърт търпеливо. — Колата ви не е била на сервиз от доста време.

— Никога не е ставало нужда.

— Да, добре, имали сте голям късмет. Проблемът с тези стари коли е, че изискват доста поддържане...

— Цели три седмици?

— Трябваше да поръчаме частите. Забавиха доставката им.

— А какво е всичко това? — каза Джес, отчаяно сочейки с пръст изброените в края на сметката цял куп останали неща.

— Зареждане с антифриз, регулиране, смяна на клапаните. Всъщност, като си помислите, излиза ви доста евтино.

— Така ли! — избухна Джес. — Искам да разговарям с шефа на гаража.

Джес безпомощно се заозърта наоколо. Един мъж на средна възраст, чакащ на съседния тезгях, бързо се извърна встрани; някаква млада жена се разкикоти; възрастната жена, която чакаше, застанала до съпруга си, вдигна юмрук към гърдите си и скришом я поздрави.

— Още не е дошъл — обясни Робърт на Джес, като погледна към големия часовник на стената. Той показваше 7:55.

При нормални обстоятелства щеше да бъде в кантората си още преди десет минути. Вече щеше да преглежда календара си, да си води бележки, да решава какво още трябва да направи, за да се подготви за предстоящото изслушване в съда. И вместо да упражнява предварителното изложение на фактите по най-шумното дело за убийство в кариерата ѝ, тя се караше за колата си с някой си на име Робърт.

— Вижте, наистина нямам време да се разправам с вас. Какво ще стане, ако просто откажа да платя?

— Тогава няма да си получите обратно колата — отвърна също толкова просто Робърт.

Джес се загледа в черно-белите мозаечни плочки на пода.

— Наясно сте обаче, че кракът ми повече никога няма да стъпи тук.

Робърт едва сдържа усмивката си.

— Мога ли да ви дам чек?

— Само в брой или с кредитна карта.

— Естествено. — Джес си извади портмонето и му подаде кредитната си карта, като в същото време си мислеше, че по-забележително дори и от броя на ежегодно извършваните убийства в Чикаго, е обстоятелството, че случаите на насилствена смърт всъщност не са много повече.

— Дами и господа съдебни заседатели — започна Джес. Вгледа се за миг в очите на всяка от осемте жени и шестимата мъже, съставляващи съдебните заседатели и техните заместници в онова, което пресата наричаше: „Процесът по убийството с арбалет“, — на седми юни тази година, по средата на пресечката между Гранд авеню и Стейт Стрийт обвиняемият Тери Уелс е прострелял право в сърцето с арбалет и стрела със стоманено връхче своята съпруга. Никой не

оспорва това. То е факт, ясен и прост. Защитата ще се опита да ви убеди, че в това дело няма нищо просто, още по-малкото пък ясно — продължи тя, като използва сполучливата фраза на Грег Оливър. — Но фактите са си факти, дами и господа, а факт е, че Нина Уелс, хубава и интелигентна жена на трийсет и осем години е била безмилостно простреляна по най-жесток и ужасен начин от бруталния си съпруг, когото малко преди това е събрала достатъчно смелост да напусне.

Джес извърна леко глава от съдебните заседатели, привличайки погледите им към обвиняемия Тери Уелс, сравнително безвреден, дори някак си плах на вид мъж около четирийсетте. Слабо и хилаво телосложение, блед, с оредяваща безцветно руса коса. Както можеше и да се предполага, всички погледи се приковаха върху неговия адвокат, Хал Бристъл, тъмнокос, много едър мъж, може би около шейсетте. Тери Уелс седеше до него и изглеждаше напълно смирен и съсипан, върху лицето му бе надяната маска на недоумение, сякаш не можеше да повярва на думите, които чуваше, или пък на положението, в което се намираше.

Може би наистина не можеше, помисли си Джес, очите ѝ бяха привлечени от Библията, която Тери Уелс извиваше нервно в ръцете си. Престъпниците, подобно на малолетните нарушители, се мислеха за неприкосновени. Независимо от това колко сериозно беше престъплението им, независимо колко явни бяха мотивите им, независимо колко зле за тях вървеше процеса, те всъщност никога истински не вярваха, че ще ги пипнат. Винаги бяха убедени, че някак ще им се размине. И понякога наистина им се разминаваше. Понякога, единственото от което имаха нужда, бе помощта на добре квалифициран адвокат и добре изпомърляно от прелистване издание на Новия завет. Дали съдебните заседатели щяха да се хванат на подобно евтино театралничене? — запита се цинично Джес.

— Не се заблуждавайте от внимателно заучената роля на смирена невинност и покаяние, която виждате пред себе си, дами и господа — предупреди ги Джес, като се отклони за миг от предварително подготвената си реч, виждайки как Хал Бристъл поклаща глава. — Недейте да мислите, че само защото този мъж стиска Библията, той разбира написаното вътре, или че изобщо го е грижа какво пише там. Къде е била тази Библия, докато Тери Уелс постоянно е пребивал жена си по време на единайсетгодишния им

брак? Къде е била, когато я е заплашил, че ще я убие, ако се опита да го напусне? Къде е била, когато в деня преди убийството си е купил арбалет? Къде е била Библията, която сега Тери Уелс стиска в ръка, когато е взел арбалета и с него е прострелял жена си, докато тя е слизала от таксито, за да се срещне с адвоката си? Нямамо е изобщо никаква Библия, дами и господа. Тогава Тери Уелс изобщо не е имал нужда от Библия. Сега има нужда от нея и то само защото вие го наблюдавате.

Тя се върна отново към предварителните си бележки.

— Защитата ще се опита да ви убеди, че хладнокръвното предумишлено убийство на Нина Уелс е всъщност престъпление, извършено в безумен пристъп на гняв. Да, ще признаят те, Тери Уелс наистина си е купил арбалет и стрела; да, той наистина е прострелял жена си. Но нима не разбирате? Всъщност той изобщо не е имал намерение да я нарани. Искал е само да я сплаши. Обичал я е, ще се опитат да ви убедят. Той я е обичал, а тя го е напускала. Опитал се е да я разубеди; придумвал я е; умолявал я е; увещавал я е. Дори я е и заплашвал. Бил е наранен, бил е объркан. Бил е извън себе си от мъка при мисълта, че изгубва жена си. Също така ще се опитат да ви убедят, че и Нина Уелс е донякъде виновна за собствената си смърт. Тя е мамела съпруга си, ще твърдят те, въпреки че като доказателство за това разполагаме единствено с твърденията на човека, който я е убил. Ще ви кажат, че Нина Уелс се е подигравала на съпруга си за провалите му като любовник, че се е заканвала да му вземе всичко, че го е заплашвала да му отнеме децата, да ги настрои завинаги против него: нищо не му е оставила, дори и самоуважението му. Но въпреки всичко, той продължавал да я обича, ще ви кажат те, продължавал да я умолява да остане, а тя продължавала да отказва. Питам ви — обобща накратко Джес, очите ѝ обходиха двата реда от съдебни заседатели, — какво е трябвало да направи? Нима е имал друг избор, освен да я убие?

Джес замълча, за да могат думите ѝ да бъдат напълно осмислени и като се извъртя леко назад, улови стаята с един-единствен поглед. Видя съдията Харис, върху чието лице, както винаги по време на процес, бе изписано все същото заинтригувано, но безстрастно изражение; видя банката на обвинението, където, приведен напред, седеше Нейл Стрейхорн, главата му кимаше, окуражавайки я мълчаливо; видя наблъсканите със зрители редове, репортерите, които

си водеха бележки, художниците от телевизионните новини, които набързо скицираха портрети на обвиняемия.

Видя Рик Фергюсън.

Той седеше на втория ред отзад напред, третото място от централната пътека. Косата му се спускаше надолу зад ушите, очите му бяха вперени право напред, отвратителната усмивка на чеширския котарак от „Алиса в страната на чудесата“ си бе неизменно на мястото. Джес бързо отмести поглед, сърцето ѝ биеше лудо.

Какво правеше той тук? Какво се опитваше да докаже? Че може да я сплаши? Че може безпрепятствено да я тормози? Че не може да бъде обуздан, не може да бъде спрял?

Не губи самообладание, каза си Джес. Съсредоточи се. Съсредоточи се върху речта, която поднасяш на съдебните заседатели. Не позволявай на един убиец да ти попречи да предадеш на правосъдието друг убиец. Сега се справи с Тери Уелс, а Рик Фергюсън остави за по-късно.

Джес отново се извърна към съдебните заседатели, видя, че те с нетърпение я очакват да продължи.

— Погледнете добре обвиняемия, дами и господа — отново се отклони от предварително подготвената си реч тя. — Обвиняемия изобщо не прилича на хладнокръвен убиец, нали? Всъщност изглежда доста безвреден. Кротък, може би дори малко плах. Доста слабоват за човек, който редовно пребива жена си, по всяка вероятност си мислите вие. Но още веднъж ви повтарям, дами и господа, не позволявайте външния вид да ви заблуди. Факт е, а обвинението винаги ще ви връща към фактите по делото, факт е, че Тери Уелс има черен пояс по карате, факт е, че разполагаме с болнични регистри, които потвърждават цялата история за изпочупени кости и наранявания, причинени на Нина Уелс от съпруга ѝ през всичките тези години, факт е, че Тери Уелс е от хората, които пребиват жените си от бой.

— Нека ви попитам нещо, дами и господа съдебни заседатели — продължи Джес, като твърдо придържаеше погледа си само към двата реда със съдебни заседатели. — Логично ли е да се очаква от нас да повярваме, че Тери Уелс е прострелял жена си в пристъп на силен гняв, когато двамата не са се били виждали от дни наред? Логично ли е да очакват от нас да повярваме, че в извършеното няма нищо предумишлено, независимо от факта че Тери Уелс си е купил оръжието

в деня, преди да застреля жена си? Че не е имало никакъв предварително обмислен план на действие? Че изобщо не е очаквал, когато изстреля стрелата със стоманено връхче в гърдите на жена си, тя да умре? Защото точно тези неща определят едно убийство като предумишлено — обясни Джес, усещайки как очите на Рик Фергюсън се забиват сякаш все по-навътре и по-навътре в тила ѝ. Говореше преднамерено бавно, тъй като искаше да е сигурна, че съдебните заседатели чуват и разбират всяка дума, докато тя цитира по памет закона. — „Ако убийството е извършено по хладнокръвен, предварително планиран и обмислен начин, според предварително замислен план, така че да бъде отнет човешки живот по незаконосъобразен път и поведението на обвиняемия създава реалната възможност в резултат на действията му да последва смъртта на друго човешко същество.“ Ето, дами и господа, това е дефиницията за предумишлено убийство. Защитата ще иска от вас да повярвате, че Тери Уелс, лишен от всякакво мъжко самочувствие от жена си, при все това отчаян от мисълта, че може да я загуби, просто се е опитвал да я сплши, когато се е прицелвал с арбалета право в сърцето ѝ. Искат да ви накарат да повярвате, че всъщност той се е целел в крака ѝ. Те биха искали да повярвате, че Тери Уелс, един вече изцяло съсипан човек, „превъртял“ от непрекъснатите подигравки на жена си, просто се е опитвал да я поразтърси мъничко, когато е стрелял с арбалета си по средата на оживената пресечка, че в това дело Тери Уелс е също толкова жертва, колкото и жена му. Не оставяйте да ви заблудят, дами и господа. Единствената жертва тук е Нина Уелс. Нина Уелс е мъртва. Тери Уелс си е съвсем жив.

Джес се извърна от съдебните заседатели и отново насила насочи погледа си към пейките за зрители. Рик Фергюсън ѝ се усмихна в отговор от мястото си на втория ред отзад напред.

— Обвинението ще докаже — заяви твърдо Джес, обръщайки се отново към съдебните заседатели, — че Тери Уелс редовно е пребивал от бой жена си. Ще докажем, че неведнъж е заплашвал да я убие, ако някога се опита да го напусне. Ще докажем, че след като Нина Уелс е направила точно това, след като е събрала достатъчно смелост да вземе децата си и да избяга, точно тогава Тери Уелс си е купил арбалет от кварталния спортен магазин. Ще докажем, че той е използвал арбалета, за да простреля Нина Уелс право в сърцето, сякаш е била

просто сърна в гората. Изобщо не го е било грижа за страданията ѝ; той е искал тя да страда. Няма място за съчувствие, дами и господа. Не става дума за непредумишлено убийство. Това чисто и просто си е убийство. Убийство, без всякакво съмнение. Напълно предумишлено убийство. Благодаря ви.

Джес тъжно се усмихна на осемте жени и шестимата мъже. Трина бяха черни, двама от испански произход, един азиатец, останалите бели. Повечето бяха на средна възраст. Само двама от съдебните заседатели бяха на двайсетина години. Една жена около шейсетте. Всички изглеждаха напълно сериозни, готови да изпълнят дълга си.

— Г-н Бристъл — казваше съдията, докато Джес се отправяше към банката на обвинението.

Още преди да се изправи на краката си, Хал Бристъл вече говореше, гласът му загърмя из цялата зала и сякаш едновременно сграбчи всички съдебни заседатели за гърлото.

— Дами и господа съдебни заседатели, Тери Уелс не е човек с висше образование. Той е продавач, също както и някои от вас. Продава домакински уреди. Много е добър в професията си и изкарва доста пари. При все това не е богат човек. Но той е горд човек. Подобно на всички вас и той е трябвало да затяга колана в тези времена на рецесия. Не са чак толкова много хората, които купуват. Особено пък скъпоструващи неща, като домакински уреди. Не се строят и кой знае колко нови жилища. Не са кой знае колко хората, които се нуждаят от нови печки или микровълнови фурни. Поръчките са оскъдни. Живеем в трудни времена. Не може да се разчита на кой знае колко много.

Джес се облегна назад в стола си. Значи такъв щеше да бъде подходът на защитата. Убиецът, като някой, с когото всички ние бихме могли да се отъждествим. Убиецът, който бихме могли да разберем, защото неговият образ отразява огледално нашия собствен лик. Убиецът във всеки един от нас.

— Тери Уелс си мислел, че може да разчита на жена си. Оженил се за нея преди единайсет години с убеждението, че и двамата ще продължат да работят в продължение на няколко години преди да създадат семейство. Но Нина Уелс имала различно виждане по въпроса. След като се оженили, тя решила, че иска веднага да има

деца. Не искала да чака. Щяла да продължи да работи, уверявала го тя. Със сигурност нямала никакво намерение да зареже работата си. Но много скоро след като се родило първото дете, Нина Уелс напуснала работа. Искала да се посвети изцяло на майчинските си задължения. Как би могъл клиентът ми да се противопостави на това, особено след като тя набързо отново забременяла? Но на Нина Уелс не можело лесно да се угоди. Независимо от това колко имала, независимо от това колко добре можел да я обезпечи съпругът ѝ, Нина Уелс била от жените, които винаги искали още. Така че, естествено, имало разправии през годините. От време на време дори побоища. Тери Уелс със сигурност не се гордее с участието си в тях. Но и в най-добрите бракове може и се случва да се достигне до прояви на насилие от страна на брачния партньор. Особено когато настъпят тежки за живеене времена.

— Не мисля, че има смисъл жертвата да бъде обвинявана — монотонно продължи Хал Бристъл и Джес нямаше как да не се възхити от факта, че думите се изплъзнаха от устата му, без ни най-малката следа от ирония, — но всички знаем, че за тангото трябва двама. Клиентът ми не е избухлив човек. Трябвало е да бъде доведен до крайност, за да реагира по насилствен начин. А Нина Уелс е знаела точно кои копчета да натисне.

Джес си позволи да отправи поглед към задната част на съдебната зала и почувства как жлъчката се надига в гърлото ѝ. Това ли именно правеше и Рик Фергюсън тук? Натискаше нейните копчета?

Рик Фергюсън гледаше право напред, сякаш хипнотизиран от онова, което казваше адвокатът на защитата. От време на време кимваше с глава в знак на съгласие. Един убиец се съгласяваше с друг. *Дяволите да го вземат*, помисли си Джес. Защо беше тук?

— Нина Уелс била специалист по натискането на копчета — продължаваше Хал Бристъл. — Тя непрекъснато натяквала на съпруга си за спада в поръчките; мърморела му, че не може да ѝ осигури по-големи удобства. Разполагаме със свидетели, които ще потвърдят, че неведнъж са чували Нина Уелс публично да поставя съпруга си в неловко положение. Факти, както казва обвинението. Не само показанията на обвиняемия. Разполагаме и със свидетели, които ще потвърдят, че Нина Уелс отново нееднократно, е заплашвала да вземе децата си и да изчезне, като го остави без нищо. Тери Уелс е горд

човек, дами и господа, въпреки че жена му го карала да се чувства така, сякаш няма почти нищо, за което би могъл да се гордее. Не останало нищо съкровено. Дори и сексуалният им живот се превърнал в мишена за публично достойние и присмех. Нина Уелс се подигравала с представянето на съпруга си в леглото и му се надсмивала при всяка удобна възможност за това, че не може да я задоволи като жена. Тя дори му казала, че си е намерила любовник и въпреки че може и да не е било вярно, Тери Уелс ѝ повярвал. Тръгнала си, без да позволи на съпруга си дори да поговори с децата си. Уведомила го, че ще си наеме адвокат, че ще му отнеме всичко, което притежава, всичко, което е изкарал с толкова труд през живота си. Тери Уелс бил съкрушен. Съсипан. Вече не разсъждавал нито ясно, нито разумно. Бил отчаян. А отчаяните хора в отчаяни времена понякога правят отчаяни неща. Така че той си купил арбалет. Арбалет, дами и господа. Не пистолет, въпреки че притежава няколко отличия за точна стрелба. Въпреки че за човек, предварително замислил да убие жена си, изборът на пистолет би бил много по-логичен: той е много по-лесен за употреба, много по-труден за проследяване, много по-вероятно е използването му да завърши със смъртта на жертвата. Не, Тери Уелс си купил арбалет. Оръжие, което по-скоро би вдигнало шум, отколкото би причинило сериозна вреда на някого. Точно това всъщност имал намерение да направи и моят клиент. Тери Уелс искал да сплаши жена си. Не искал да я убива. Ако вие имате намерение да убиете някого, дами и господа, щяхте ли да изберете като оръжие нещо толкова старомодно и с толкова подозрителни възможности като арбалета? Щяхте ли да извършите убийството посред бял ден по средата на оживена пресечка в центъра, пред очите на поне половин дузина свидетели, които могат да ви разпознаят? Щяхте ли да седнете след това на тротоара и стенойки да чакате полицията да дойде да ви прибере? Звучи ли ви това като действия на един разумен човек, на човек, който, както обвинението твърди, коравосърдечно и преднамерено е замислил хладнокръвното убийство на жена си?

Хал Бристъл прекоси залата и се отправи към банката на обвинението.

— Има нещо, за което защитата и обвинението са на едно и също мнение — каза той, като отправи поглед право към Джес. — Моят клиент е отговорен за смъртта на своята съпруга. — Той млъкна и

уверено се насочи обратно към съдебните заседатели. — Но ние твърдим, че Тери Уелс никога не е искал да убива жена си, че е имал намерение само да я посплаши, да я вразуми, да я върне отново у дома. Колкото и погрешни, колкото и неразумни да са били подобни намерения, те не представляват хладнокръвно, предварително обмислено и предумишлено убийство. Искане ми се по време на процеса да се поставите на мястото на Тери Уелс. Всички ние притежаваме някакъв предел на търпението си, дами и господа. Тери Уелс е бил достигнал до своя. — Хал Бристъл направи една драматична пауза, преди да продължи. — Какво би накарало вас да стигнете до вашия?

Джес си спомни как стоеше с пистолет в ръка пред кремавите дантелени пердета на всекидневната си, втренчила поглед надолу към улицата. Дали наистина щеше да го използва? *Ние всички имаме предел на търпението си, дами и господа*, помисли си тя, извърщайки се към задната част на съдебната зала. Видя как Рик Фергюсън пъкна една дъвка в устата си и започна да дъвче.

— Обвинението готово ли е да продължи? — попита съдията Харис.

— Обвинението моли за десетминутно прекъсване — бързо отвърна Джес.

— Съдът се оттегля за десет минути — съгласи се съдията Харис.

— Какво има, Джес? — попита Нейл Стрейхорн, явно изненадан.

Но Джес вече се бе запътила към дъното на съдебната зала. Ако бе очаквала Рик Фергюсън да скочи веднага на крака, то той не го направи. Всъщност, дори не погледна към нея, принуждавайки я да говори над главите на двамата души до него.

— Има два начина, по които можеш да напуснеш залата, един лесен и един труден.

Той все още не поглеждаше към нея.

— Лесният начин е да станеш и доброволно да излезеш оттук — продължи тя, — без да е необходимо някой да я подканя.

— А трудният? — попита той, втренчил поглед върху празния стол на съдията.

— Ще извикам охраната и ще накарам да те изхвърлят.

Рик Фергюсън се изправи, провря се покрай двамата мъже до мястото, където седеше Джес.

— Исках просто да видя на какво щях да бъда подложен, ако старата госпожа не беше изчезнала по начина по който изчезна — каза той и сведе очите си към нейните. — Кажи ми, г-жо адвокат, и в леглото ли те бива толкова, колкото в съда?

— Сержант! — извика силно Джес.

— Хей, лесният начин, не си ли спомняш? — Рик Фергюсън се обърна и бавно напусна съда.

Джес все още трепереше, когато десет минути по-късно съдията призова за тишина в залата.

Наближаваше седем, когато същата вечер един въоръжен заместник-шериф придружи Джес до гаража за паркиране от другата страна на административната сграда.

Тя, Нейл и Барбара бяха прекарали двата часа след разпускането на съда в обсъждания на случилото се през деня и тактиката за следващия ден. Бе направила опит да се свърже с бившия си съпруг, но в кантората му отговаряха, че целия следобед е по дела и не знаят кога ще са върне. (Джес, ти ли си? — бе полюбопитствал любезният глас, точно когато се канеше да затвори. — Не съм те чувала от много отдавна. Защо не го потърсиш по-късно у дома му? Нали все още му имаш номера?)

— Колата ми е на третия етаж — каза Джес на заместник-шерифа. Напълно въоръжен човек от охраната винаги придружаваше обществените обвинители до колите им, след като се стъмнеше.

— Най-накрая сте си прибрали колата — отбеляза младият мъж, с ръка близо до кобура, докато превеждаше Джес през открития паркинг към многоетажния гараж. Русата му коса стърчеше изпод тъмносиньото кепе. Докато чакаха асансьора, Джес му разказа тъжната история на нейния червен мустанг.

— Ако не друго, поне я измиха — подхвърли тя, когато вратите на асансьора се разтвориха и те влязоха вътре.

— Предполагам, че всяко нещо си има и хубавите страни — отвърна ѝ философски заместник-шерифът и Джес кимна, въпреки че изобщо не бе убедена в това. — За бога, каква е тази воня? — възкликна той, когато излязоха от асансьора на третия етаж. — Тук горе вони като в селски кенеф.

Джес се намръщи, неприятната миризма изпълни ноздрите и гърлото ѝ, направо ѝ се доповръща от нея. Тя се запъти към мястото, където бе паркирала колата си. Не искаше да отваря устата си, за да не се полепи върху езика ѝ онова, което изпълваше въздуха.

— Господи, става още по-гадно.

Завиха зад ъгъла.

— За бога — възкликна охраната ѝ, машинално издърпа пистолета си от кобура и се заозърта наоколо.

— Няма никой — изненадващо спокойно отвърна Джес, докато се взираше в колата си. — Той отдавна си е отишъл.

— Само не ми казвайте, че това е вашата кола — заяви заместник-шерифът, макар Джес да беше сигурна, че той вече е наясно. — Господи, кой побъркан копелдак би направил такова нещо?

Джес бе втренчила поглед в мустанга си, който същата тази сутрин бе току-що измит и изглеждаше съвсем като нов. Сега стоеше тук, по стъклата му бяха засъхнали струйки от неможещите да бъдат сбъркани с нищо друго човешки изпражнения, новите ѝ чистачки бяха счупени и стърчаха изкривени по средата на една голяма купчина лайна. Джес усети, че очите ѝ парят, покри устата и носа си и се извърна встрани.

Човекът от охраната вече говореше по радиостанцията си и съобщаваше, че има нужда от помощ. Джес се върна до асансьора и се свлече върху циментовия под.

— Лайнар — промърмори тя и като реши, че избраната обида е изключително подходяща за случая, избухна в безпомощен смях. Можеше или да се смее, или да плаче, от нея зависеше.

Щеше да си запази сълзите за по-късно.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

— Уолтър! Уолтър, за бога, отново си оставил отключена външната врата! — Джес издумка по вратата на апартамента на втория етаж на построената от пясъчник триетажна жилищна сграда, като се чудеше дали ще бъде чута от тромпета на Майлс Дейвис.

— Позадръж малко, идвам — дойде отвътре плътен мъжки глас.

Миг по-късно вратата се отвори и ниският, закръглен системен анализатор, който живееше в съседство под Джес, застана пред нея, облечен в копиринен зелен халат, отпивайки глътка червено вино от чашата си. Той я огледа набързо от главата до петите.

— Джес, толкова си хубава. И толкова истерична. Искаш ли да влезеш да пийнем по едно?

— Бих искала винаги да проверяваш дали си заключил външната врата — отвърна му Джес. Не беше в настроение за нещо толкова любезно като чаша червено вино.

— О, отново ли съм забравил да я заключа? — Уолтър Фрейзър изглеждаше абсолютно равнодушен. — Внасях покупките и трябваше да претичвам до колата. Просто беше по-лесно да оставя вратата отключена.

— По-лесно и много по-опасно.

— Лош ден, а? — попита Уолтър.

— Просто винаги я заключвай — повтори Джес и се отправи към последната площадка със стълби до нейния апартамент.

Телефонът започна да звъни в момента, в който отвори вратата. Сега пък какво? Докато бързаше към кухнята, за да го вдигне, почука отстрани на кафеза, чувайки как канарчето й цвърти и протестира уплашено.

— Съжалявам, Фред — извика тя и сграбчи като обезумяла телефонната слушалка — Ало! — Гласът й премина в крясък.

— Ох! Някой не е в настроение.

— Дон, ти ли си?

— От офиса ми казаха, че си се опитвала да се свържеш с мен. Случило ли се е нещо?

— Нищо, което не би могло да се оправи, веднага щом видя твоя клиент върху електрическия стол.

— Предполагам, че става дума за Рик Фергюсън — каза Дон, гласът му се скова.

— Отлично предположение. А какво ще кажеш за следното? Днес твоят клиент се появи в съдебната ми зала и няколко часа по-късно колата ми, за чийто ремонт похарчих повече от четиристотин долара, се оказа наполовина покрита с лайна. Ти какво предположение би направил в заключение?

— Задръж за секунда. Казваш, че колата ти е била буквално покрита с...?

— Изпращания, по всяка вероятност човешки. Или поне така смятат ченгетата. Взеха проби, за да ги анализират и се опитват да открият някакви отпечатъци по колата. По дяволите, не че ще успеят да се сдобият с каквото и да било. Сигурна съм, че гумените ръкавици са били на мода днес.

— Господи! — промърмори Дон.

— Просто кажи на клиента си, че ако още веднъж си подаде носа в моята съдебна зала, ще накарам да го арестуват. Без значение за какво.

— По дяволите, вече го предупредих да стои далеч от теб.

— Просто го дръж настрана от съдебната ми зала.

— Няма да го видиш повече там.

Въпреки равната интонация, Джес успя да долови объркването в гласа на бившия си съпруг. Знаеше, че вътрешно той се бори да спазва прилична дистанция между личния и професионалния си живот, а тя правеше за него това почти невъзможно.

— Виж — каза той след продължително мълчание, — приближава девет часа. Като те знам каква си, сигурно още не си яла.

— Не съм много гладна.

— Трябва да ядеш. Хайде. Мога да съм при теб най-много до двайсетина минути. Ще излезем да хапнем набързо по един бифтек...

— Дон, току-що прекарах два часа с една кола, която изглеждаше като сандвич с лайна. Нямам кой знае какъв апетит. — Усети как той се усмихва. — Съжалявам. Някой друг път?

— Когато кажеш. Наспи се хубаво.

— Благодаря.

— О, и Джес...

— Да?

— В щата Илинойс вече не екзекутират престъпниците на електрически стол. Убеден съм, че днес са на мода смъртоносните инжекции.

Джес се разсмя.

— Благодаря за осъвременяването на информацията.

И двамата затвориха, без да си кажат довиждане.

Почти едновременно с това Джес усети, че стомахът ѝ къркори.

— Страхотно. Моментът е съвсем подходящ. — Джес погледна към телефона и реши да не се обажда отново на Дон. Беше прекалено уморена, прекалено вбесена, всичко ѝ бе дошло до гуша, за да ѝ се излиза тепърва. Щеше само да развали и неговото настроение. Освен това, защо да яде бифтек, когато си имаше чудесни, твърди, замразени пици тук, в собствения си фризер?

Тя разви две от целофанената им обвивка и ги пъкна в микровълновата печка, после извади кутия с кока-кола от хладилника, издърпа металната запушалка и дръпна една голяма глътка направо от кутийката. Така беше по-газирана, помисли си тя, отпи още една глътка и се замисли за своя зет и нововъведеното му правило за никакви безалкохолни напитки. („Мисля, че завиждаш — беше казал Бари. — Защото сестра ти си има съпруг и семейство, и е щастлива. А ти какво си имаш? Фризер, пълен със замразени пици и едно проклето канарче!“)

Прав ли беше? Наистина ли завиждаше на щастието на сестра си? Възможно ли бе да е толкова дребнава?

За пръв път от години Морийн не я бе поканила на вечеря за Деня на благодарността. Беше казала нещо от сорта, че за разнообразие ще вечерят с родителите на Бари, но по всяка вероятност на нея просто ѝ бе дошло до гуша. На всички им бе дошло до гуша. Дори и баща ѝ бе престанал да ѝ предлага в подходящо за нея време да се срещне с новата му изгора. Разбирал колко заета е в момента, беше ѝ казал той, цитирайки всички публикации около настоящото ѝ дело. Щял да почака, докато процесът приключи.

Какво причиняваше на баща си? И на неговото щастие ли завиждаше? Нима искаше всички, които я обичаха, да живеят същия изолиран самотен живот, който тя сама си бе избрала? Възможно ли бе да вярва, че проявата на интерес към друга жена от страна на баща ѝ, е по някакъв начин предателство спрямо майка ѝ, дори и сега, след всичките тези години?

Джес зарови глава в ръцете си. Не, осъзна постепенно тя. По-скоро с това, че си позволяваше да обича друга жена, баща ѝ, по някакъв символичен, но доста реален начин, подписваше свидетелството за смъртта на майка ѝ.

Джес вдигна глава от ръцете си и се вгледа в тавана, сълзи се стичаха по страните ѝ. Възможно ли бе все още по някакъв начин да очаква майка ѝ да се върне отново в живота им? Това ли чакаше, на това ли се надяваше, за това ли копнееше? Дори и сега, след цели осем години? Нима още очакваше майка ѝ да се появи на прага, да привлече вярната си дъщеря в прегръдките си, да покрие лицето ѝ с целувки, да ѝ каже, че всичко е простено, че тя не е отговорна за изчезването ѝ, че са я обявили за невинна.

Още ли чакаше мига, в който щяха да обявят оправдателната ѝ присъда? Не можеше ли животът ѝ да продължи и без нея?

Микровълновата печка изпиука, с което оповести, че вечерята ѝ е готова и Джес се върна рязко към реалността. Внимателно постави двете димящи пици върху една чиния на сини цветчета. Занесе чинията и кутийката с кола във всекидневната и седна на канапето, чак сега долавяйки музиката от шейсетте, която се излъчваше по радиото.

— „Понеделник, понеделник“ — пееха на два гласа „The Mamas and the Pappas“.

Понеделник, понеделник, точно така! Какъв ден само.

— А твоят ден как мина, Фреди? — попита тя канарчето, докато духаше отгоре върху пиците. — По-добре от моя, надявам се. — Тя отхапа огромна хапка от едната и издърпа почти целия кашкавал отгоре ѝ в устата си.

Телефонът иззвъня.

Джес натъпка с език пицата в лявата страна на устата си.

— Ало.

— Джес Костър ли е на телефона?

Мъжкият глас ѝ беше някак си смътно познат.

— Кой се обажда? — попита Джес, тялото ѝ застина в очакване.

— Адам Стоун.

— Адам Стоун?

— От магазина за обувки. Ботушите, които поръчахте — дойдоха късно следобед. Позвъних в работата ви. Оттам ме уведомиха, че сте в съда. Не ми казахте, че сте адвокат.

Джес усети как сърцето ѝ започва да бие лудо, пицата стоеше залепена отстрани на устата ѝ.

— Не са ми предали съобщението ви.

— Не съм оставял такова.

Мълчание.

— Значи ботушите ми са дошли — отвърна Джес, след, както ѝ се стори, цяла вечност.

— Можете да си ги вземете по всяко време.

— Чудесно. Благодаря ви, че ме уведомихте.

— Или пък мога да ви ги донеса — предложи той сам услугите си.

— Какво?

— Да ви спестя едно идване до центъра. Бихте могли просто да ми дадете чек, попълнен на името на магазина, разбира се.

— Кога?

— Ако ви е удобно, бих могъл да дойда веднага.

— *Какво? Кога? Веднага?* — чу се Джес да повтаря. Кога се бе превърнала в такъв блестящ оратор?

— Предвиждат сняг за утре.

— Така ли?

— Всъщност, аз още не съм вечерял. А вие? Какво ще кажете да си разделим една пица?

Джес незабавно изплю в чинията полусдъвканата буца кашкавал от устата си.

— Звучи страхотно.

— Добре. Защо не ми кажете тогава къде живеете?

— Защо просто не се срещнем някъде? — предложи на свой ред Джес.

— Кажете къде.

Джес назова един малък италиански ресторант на Ермитаж авеню, до който лесно можеше да се стигне пеша.

— Петнайсет минути?

— Ще се видим там.

— Подранила сте — отбеляза той, докато се пъхаше в червеното сепаре от изкуствена кожа в дъното на малкия семеен ресторант. Носеше дънки и черно кожено яке върху сиво поло.

— Винаги идвам по-рано. Лош навик — отвърна му тя, мислейки си, докато изучаваше лицето му, че всъщност изглежда по-добре, отколкото си го спомняше. Дали и той си мислеше нещо от сорта за нея? Прииска ѝ се да се бе преоблякла в нещо по-елегантно от обикновения черен пуловер и панталони. По всяка вероятност и малко грим не би ѝ навредил. Но всъщност единственото, което направи, бе да наплиска набързо със студена вода лицето си, да си измие зъбите, да си сложи малко червило и да излети от къщи.

— Здравейте, синьорина — поздрави собственичката на средна възраст Джес и постави на масата две покрити с лекета хартиени менюта. — Радвам се да ви видя отново.

— И аз вас — съгласи се Джес и се усмихна на тъмнокосата кръглолика жена. — Карла прави най-хубавите пици на света.

— Е, без съмнение поне тук в Де Пол — доуточни Карла. — Да ви донеса ли една кана „Кианти“, докато преглеждате менюто?

— Чудесна идея — отвърна Адам и хвърли набързо поглед към изброените ястия.

— Аз вече си избрах — каза нетърпеливо Джес. — Искам специалитета на заведението. Най-любимото ми нещо на света, мога да го ям непрекъснато.

— В такъв случай я направете голяма — набързо допълни Адам. — Ние ще си я разделим. — Карла вдигна менютата от масата и се отправи към кухнята. — Между другото, ботушите ви са в колата. Подсетете ме да ви ги дам.

— А вие ме подсетете да ви напиша чек.

— Господи, все трябва да се подсецаме. — Той се разсмя. — Явно идвате често тук.

— Просто живея надолу по улицата. А и не съм много по готвенето — добави Джес.

— Доколкото разбирам, не ви остава и кой знае колко време за готвене.

— Вярно, но и да ми оставаше, пак не бих готвила.

Той изглеждаше изненадан.

— Въпрос на принципи?

— Ние, адвокатите наистина имаме такива — каза тя и се усмихна.

— Никога не съм се и съмнявал.

— Майка ми готвеше непрекъснато — обясни Джес. — Мразеше да готви и така и не ни научи. Може би си е мислела, че ако сестра ми и аз не можем да готвим, никога няма да бъдем принудени да го правим.

— Интересна теория.

— Не че се получава на практика.

Той изглеждаше озадачен.

— Сестра ми наскоро се превърна в изрядната домакиня.

— И вие не го одобрявате?

— Предпочитам да не говоря за сестра си.

Карла се върна с каната „Кианти“ и две чаши за вино.

— Снощи във вестника прочетох за убиеца с арбалет — каза Карла, наливайки вино в чашите. — Споменава се и вашето име и всичко останало. Много впечатляващо.

Джес се усмихна.

— Би било впечатляващо, ако спечеля.

Карла махна презрително с ръка.

— Без съмнение. Ще спечелите. Без съмнение. — Тя изтри ръце в болнично зелената си престилка, прилепнала към огромните ѝ гърди, след което се отправи към предната част на ресторанта. В малкия салон бяха наблъскани пет сепарета и може би десетина маси, половината от които в момента бяха заети. Стените бяха покрити с пъстроцветни, нарисувани на ръка сцени от Италия. От тавана, на неравномерно разстояние един от друг, висяха пластмасови гроздове.

— Е, значи вечерям със знаменитост — заяви Адам и вдигна чашата си към нейната.

— Страхувам се, просто с един преуморен, зле платен обществен обвинител. — Те чукнаха чашите си. — Здраве и пари, както би казал зет ми.

— За вашата предстояща победа.
— Ще пия за това. — Пиха. — Е, а вие? Откога продавате обувки?
— В този магазин, от лятото. Иначе, от около година.
— А преди това?
— Разни работи. Тук и там. Пътуващ търговец. Знаете как е.
— Баща ми беше търговец.
— О?
— Имаше си собствен магазин. Всъщност, няколко. Сега е пенсионер.
— И влудява майка ви?
Джес отпи дълга глътка от чашата си.
— Майка ми умря.
Джес видя как челюстта на Адам увисна надолу.
— О, съжالياвам. Това беше малко недодялано от моя страна.
Кога е починала?
— Преди осем години. Извинете... ще възразите ли, ако сменим темата?
— Както искате.
— Разкажете ми нещо повече за вас. От Чикаго ли сте?
— От Спрингфийлд.
— Никога не съм ходила в Спрингфийлд.
— Хубав град.
— Защо го напуснахте?
— Време за промяна. — Той повдигна рамене. — А вие? Родена и израснала в Чикаго?
Тя кимна.
— Нямате ли желание да опитате някъде другаде?
— Падам си малко нещо домошар.
— Тук ли сте завършили право?
— В Нортуетърнския университет.
— От който сте се дипломирали сред първите трима във випуска? — предположи той.
— Бях четвърта.
Той се усмихна на чашата си.
— И после сте отхвърлили всички предложения за доходоносна частна практика, за да станете преуморен, зле платен обществен

обвинител в щатската адвокатска служба.

— Не ми се искаше да се озова в правния отдел на голяма фирма, където единственото дело, което някога щях да видя, щеше да бъде войната на разните резюмета, минаващи през бюрото ми. Освен това, един от моите преподаватели бе адвокат на щатска служба; кандидатира се за шеф на службата и бе избран, а после назначи и мен. Единственият въпрос, който ми зададе бе, ще мога ли да искам смъртни присъди.

— Явно сте му отговорили правилно.

Тя се разсмя.

— В щатската адвокатска служба не желаят либерали.

— Е, как ви се струва работата?

— Честно?

— Ако настоявате.

Джес пак се разсмя.

— Обичам работата си. Поне засега. В началото беше малко суховато. Първоначално ме назначиха в отдела за пътнотранспортни злополуки. Не бе безкрайно вълнуващо, но човек трябва да изплати дълга си, предполагам. Бях там около година, после преминах към първи общински отдел, който се занимава с дребни провинения, всичко от щети върху собствеността до тежки физически насилия. Повече съдийски дела, малко истински процеси със съдебни заседатели. Неща, които винаги са със сериозни последствия единствено за самата жертвата. Коравосърдечно ли звучи?

— Бих казал, че работейки в щатската адвокатска служба, сте се сдобили с доста твърда черупка.

Образът на обезглавената костенурка изскочи в полезрението ѝ.

— Прекарах в първи общински отдел още една година — продължи Джес, говореше бързо. — После отидох към отдела за преразглеждане на углавни престъпления. Това вече беше доста по-интересно.

— Какво го правеше по-интересно?

— Свързано бе с истинска следователска работа, оглед на местопрестъплението, разпит на жертвата и свидетелите. Работи се в близки взаимоотношения с полицията. Нали знаете, онова, което повечето хора не осъзнават, е, че ченгетата всъщност не могат да отправят обвинения към никого. Само щатът може да отправя

обвинения. Ченгетата разследват, но прикрепения към тях щатски юрист решава дали да приеме обвиненията и да пусне делото по каналния ред.

— Първият привкус на истинската власт.

Джес отпи още една голяма глътка от виното си.

— Моят зет твърди, че когато жена се сдобие с малко власт, тя изгубва чувството си за хумор.

— Хей, та вие се разсмяхте на моя виц за презерватива.

— Всъщност, и аз имам един виц за вас — заяви Джес, като се опита набързо да събере мислите си. — Една от секретарките в службата ми го каза. — Замълча за миг и се помъчи да си спомни как точно бе формулирано. — Какво става, когато върху телеграфна жица кацнат сто коса в редица и изведнъж деветдесет и девет от тях отстъпят крачка назад?

— Не знам. Какво става?

— Косопад! — Джес се разсмя, после рязко спря. — Беше ужасно. Това е един ужасно тъп виц. — Тя поклати глава с недоумение. — Не мога да повярвам, че ви разказах толкова тъп виц.

— Вицът си го биваше, разказан с много чувство за хумор, бих добавил — отвърна Адам, кикотейки се тихичко. — Следващия път, когато видите зет си, му кажете, че е едно голямо лайно.

Тя първо си представи зет си, после изплесканата с лайна кола.

— Дали не бихме могли да говорим за нещо друго, а, как мислите?

— Значи сте останали в отдела за преразглеждане на углавни престъпления още една година — каза той, без да се отклонява от темата.

— Седем месеца.

— После сте станали обществен обвинител?

Тя изглеждаше изненадана.

— Откъде разбрахте?

— Остана ли нещо друго? — попита простиичко той.

— Всяка съдебна зала има трима щатски юристи, прикачени към съответния съдия; обикновено за около година, но може и за по-дълго. Най-главният от тези юристи се казва първи юридически съветник. Именно това съм аз. — Тя млъкна и допи виното от чашата си. — Как изобщо стигнахме дотук?

— Предполагам, тъй като аз попитах какво представлява щатската адвокатска служба.

— Е, поне не можете да се оплачете, че не съм ви казала. — Джес погледна към скута си. — Съжалявам, не исках да се отплесвам. Предполагам, че темата е доста суховата.

— Напротив. — Той й наля още вино в чашата. — Разкажете ми още нещо.

Джес вдигна чашата към устните си, благодарна, че има какво да прави с ръцете си. Вдиша от тежкия аромат на виното и се опита да проникне отвъд топлото кафяво на очите на Адам. Почуди се дали наистина беше толкова заинтригуван от подробностите в кариерата ѝ, колкото изглеждаше на пръв поглед. Запита се какво всъщност търси той тук. Запита се какво прави тук тя самата.

— Е, добре — поколеба се Джес, преди да продължи. — Аз отговарям за всичко, което става в тази съдебна зала. Водя по-важните дела. Решавам кои от тях да оставя на втория и третия юридически съветник. Нещо като учител съм, или като наставник, както искате го наречете. И аз съм тази, която опира пешкира, ако те оклепат нещо. Ако нещо се обърка в моята съдебна зала, отговорността ляга върху мен.

— И колко дела водите годишно?

— От около дванайсет до двайсет. Става въпрос за дела, изискващи съдебни заседатели. Болшинството от делата се решават чрез съдийски процеси или по договаряне между двете страни. — Тя се разсмя. — Става много оживено по това време на годината. Обикновено това, кой от съдиите може да реши максимален брой дела преди Коледа, се превръща в истинска надпревара.

Пицата пристигна, димяща и гореща, четирите различни вида сирене бяха потекли отстрани на алуминиевата тава, отгоре бе покрита с най-различни зеленчуци и наденички.

— Изглежда умопомрачително — отбеляза Адам и отрязва по едно парче за всеки. Усмихна се, когато Джес веднага награби своето с ръце и набута крайчето му в устата си. После избухна в смях.

— Изглеждаш точно като малко дете.

— Съжалявам. Трябваше да те предупредя. Ям като прасе. Нямам никакви обноски.

— Удоволствие е да те наблюдава човек.

— Не мога да разбера как хората ядат пица с нож и вилица — добави тя, после рязко спря, дълга нишка разтопено сирене се люлееше между устата и чинията ѝ. — Сега ще ми кажеш, че винаги използваш нож и вилица, нали?

— Не бих се осмелил. — Адам вдигна парчето пица в големите си ръце и го поднесе към устата си.

— Страхотна е, нали?

— Наистина е страхотна — съгласи се той, очите му не се откъсваха от нейните. — А сега, разкажи ми още за Джес Костър, щатския юрист.

— Мисля, че вече казах повече от достатъчно. Не съветвах ли по книгите жените да оставят мъжете да говорят? Нали разбираш, да открият от какво се интересува той? Да се престорят, че и те се интересуват от същото? — Тя замлъкна, пицата в ръката ѝ остана да виси във въздуха. — Или може би ти правиш тъкмо това с мен?

— Не вярваш, че си интересна?

— Само защото аз самата смятам правото за интригуващо, не означава, че и всички останали трябва да са на същото мнение.

— Какво точно те заинтригува в правото?

Джес остави пицата си върху чинията, замисли се сериозно над въпроса, подбирайки внимателно думите си.

— Предполагам, че не е толкова просто. Искам да кажа, повечето хора обичат да възприемат криминалната правораздавателна система като битка между правдата и неправдата, между доброто и злото, истината и нищо друго освен истината. Но нещата изобщо не стоят така. Не са черно-бели. По-скоро различни нюанси на сивото. И двете страни покваряват истината, опитват се да я използват така, както им е изгодно. Един добър адвокат винаги ще „извърти“ лошото деяние, така че да не звучи чак толкова лошо.

— Адвокатите в ролята на политици?

Джес кимна.

— Тъжната истина е, че истината почти няма място в съдебната зала. — Тя повдигна рамене. — Понякога за адвокатите е много лесно да изгубят всякаква представа за основните морални принципи и етични норми.

— Каква е разликата между двете?

— Моралът е вечен — обясни просто Джес. — Етиката се определя от професионалните норми, свързани с поетата отговорност. Толкова безнадеждно надутото ли прозвуча, както на мен ми се стори?

— Прозвуча очарователно.

— Очарователно!? Аз звуча очарователно!? — Джес се разсмя.

— Това изненадва ли те?

— „Очарователно“ едва ли спада към определенията, които чувам да се използват при описанието ми — непринудено отвърна тя.

— И какви определения чуваш?

— О, ревностна, сериозна, ревностна, отдадена изцяло на работата си, ревностна. Чувам доста „ревностна“.

— Което може би те прави и толкова добър обществен обвинител.

— Кой твърди, че съм добра?

— Пита тя, която при дипломирането си е била четвърта във випуска.

Джес се усмихна смутено.

— Не съм сигурна дали едното има нещо общо с другото. Искам да кажа, че може да наизустяваш прецеденти и процедури, може да научиш наизуст законите, но в действителност трябва вътре в себе си да усещаш какво всъщност представлява закона. Предполагам, че е както в любовта. — Тя отклони поглед встрани. — Въпрос на лични убеждения.

— Интересна аналогия — каза Адам. — Предполагам, че си разведена.

Джес се пресегна да вземе чашата си, вдигна я към устните си, после я свали надолу, без да отпие изобщо.

— Интересно предположение.

— За двамата интересни хора — отвърна Адам и отново чукна чашата си в нейната. — Колко време си била женена?

— Четири години.

— А от колко време си разведена?

— Четири години.

— Хубава симетрия.

— А ти?

— Женен шест години, разведен от три.

— Имаш ли деца?

Той допи виното си, наля каквото бе останало от бутилката в чашата си и поклати глава.

— Сигурен ли си? — попита Джес и се разсмя. — Паузата беше много многозначителна.

— Нямам деца — повтори той. — А ти?

— Не.

— Прекалено заета?

— Предполагам, че аз самата съм още прекалено голямо дете.

— Съмнявам се — отвърна й той. — Изглеждаш така, сякаш имаш много стара душа.

Джес прикри внезапно изпитаното неудобство с нервен смях.

— Предполагам, че имам нужда от още сън.

— Нямах нужда от нищо. Ти си много хубава — каза той и изведнъж съсредоточи цялото си внимание върху пицата.

И Джес направи същото. За няколко мига настъпи неловко мълчание.

— Не исках да те смутя — обади се той, все още съсредоточил поглед в чинията си.

— Не съм смутена — отвърна Джес, без да е сигурна как всъщност се чувстваше.

— Е, има ли някаква връзка между развода ти и това, че си обществен обвинител? — попита Адам, като внезапно превключи на друга тема.

— Извинявай?

— Ами, предполагам, че да си обществен обвинител е нещо като да си състезателен кон. Дресиран си да бъдеш винаги нащрек. Чуваш камбанката и излизаш на пистата да тичаш. Егоцентричен си, а това ти е нужно, защото винаги си на стартовата линия. И най-лошото нещо е да загубиш. Когато си по средата на някой процес, много е трудно изведнъж да изтриеш всичко от съзнанието си. Всъщност ти си женен за самото дело, докато то продължава. Не съм ли прав?

Джес поклати глава.

— Прав си.

— А съпругът ти с какво се занимаваше? — Адам отрязва и на двамата по парче пица.

Джес се усмихна.

— Адвокат е.

— Приключих с изложението си.

Джес се разсмя.

— Ами бившата ти съпруга?

— Тя беше вътрешен декоратор. Последното, което чух за нея е, че се е оженила. — Адам си пое дълбоко въздух и вдигна ръце във въздуха, сякаш за да покаже, че вече се е уморил да говори по този въпрос. — Е, както и да е, стига толкова за миналото. Време е да продължим напред.

— Много бързаш.

— Няма кой знае какво за разказване.

— Не обичаш да говориш кой знае колко за себе си, нали?

— Не повече от теб самата.

Джес остана удивена.

— Какво искаш да кажеш? Говоря за себе си, откакто съм дошла.

— Говориш за правото. Винаги когато въпросите придобият личен оттенък, ти стисваш толкова здраво устни, сякаш си враждебно настроен свидетел, изправен да дава показания.

— Правя ти едно предложение — каза Джес, учудена от факта, че е била толкова прозрачна. — Няма да ти казвам моите тайни, ако ти не ми казваш твоите.

Адам се усмихна, кафявите му очи бяха непроницаеми.

— Не споделяй тайни с мен и аз няма да те лъжа.

Настъпи продължително мълчание.

— Звучи добре — отбеляза Джес.

— Мен също ме устройва.

Продължиха да се хранят, довършвайки мълчаливо онова, което бе останало от пицата.

— Защо ми се обади тази вечер? — попита Джес, като бутна встрани празната си чиния.

— Искях да те видя — отвърна той. — Ти защо прие?

— Предполагам, че защото и аз исках да те видя.

Те се усмигнаха един на друг през масата.

— Е, какво прави един амбициозен адвокат като теб с един обикновен продавач на обувки като мен? — Той направи знак да донесат сметката.

— Имам усещането, че около теб няма нищо обикновено.

— Това се дължи единствено на факта, че си адвокат. Винаги търсиш неща, които просто не съществуват.

Джес се разсмя.

— Чух, че утре ще вали и един чифт нови зимни ботуши биха ми били от полза.

— Имам точно каквото ти трябва на задната седалка на колата си. Мога ли да те откарам до вас?

Джес се поколеба, питайки се от какво точно се страхува.

Карла донесе сметката.

— Е, как беше всичко? Хареса ли ви пицата? — попита тя Адам.

— Без съмнение най-хубавата пица в „Де Пол“.

Джес видя как Адам вади една двайсетдоларова банкнота от джоба си, помисли си дали да не предложи да си разделят сметката, после ѝ хрумна нещо по-добро. Следващия път, реши Джес, тя щеше да плати вечерята.

Ако имаше следващ път.

Джес спеше дълбоко, без да сънува, истински лукс, който не бе могла да си позволи от седмици. Внезапно се събуди, изправена, с изпънати напред ръце, сякаш падаше някъде надолу. Наоколо звъняха звънци, виеха аларми.

Телефонът звъни, осъзна тя, протегна се през леглото и предпазливо вдигна слушалката към ухото си. Фосфоресциращия циферблат на часовника ѝ показваше 3 часа сутринта. В три часа сутринта никога не идваха добри новини, много добре знаеше това. Само смъртта и отчаянието не изпитваха неудобство от това да събуждат хората посред нощ.

— Ало — каза тя, гласът ѝ бе буден и овладян, сякаш бе чакала да ѝ позвънят.

Очакваше да чуе полицията от другата страна на линията или пък медицинската експертиза. Но телефонът мълчеше.

— Ало? — повтори тя. — Ало? Ало?

Никой не ѝ отговори. Липсваше дори благовъзпитаното дишане в слушалката.

Джес затвори, главата ѝ се отпусна тежко върху възглавницата, чу се глухо тупване. Някаква досадна грешка, помисли си тя, не

искаше да обмисля останалите възможности.

— Заспивай отново — промърмори, но сънят я бе напуснал и тя лежа будна, наблюдавайки през прозореца на спалнята си как снегът тихо се стеле отвън, докато накрая не дойде време за ставане.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— И така, общо взето, как според вас мина днес? — Джес погледна през бюрото си към Нейл Стрейхорн и Барбара Коен, те и двамата се бореха с различни степени настинка и грип. Настинката на Нейл се бе проточила толкова дълго, че сега книжните кърпички, които непрекъснато се движеха от ръцете до дългия му орлов нос изглеждаха като постоянен придатък. Зачервените по края очи на Барбара приличаха на рохки яйца и заплашваха всеки момент да се разтекат по зачервените ѝ бузи. Джес завъртя стола си към прозореца и се загледа в примесения със сняг дъжд, който шибаше настрани през потъмнялото небе.

— Според мен мина доста добре — отвърна Нейл, гласът му безпомощно заглъхваше през задръстената му носоглътка. — Отбелязахме няколко важни точки.

— Като например? — Джес кимна към Барбара Коен.

— Ели Лупино свидетелства, че е чувала Тери Уелс да заплашва жена си, че ще я убие, ако някога се опита да го напусне. — Барбара се разкашля, трябваше да прочисти гърлото си, за да може да продължи. — Тя потвърди, че Нина Уелс не е имала любовник.

— Потвърди, че доколкото знаела, Нина Уелс нямала любовник — поясни Джес.

— Тя е била най-добрата приятелка на Нина почти десет години. Нина е споделяла всичко с нея — допълни Нейл. — Без съмнение това не може да не повлияе на съдебните заседатели.

— Ели Лупино също така призна, че е чувала Нина Уелс неведнъж на всеослушание да се подиграва на креватните прояви на съпруга си, че го е заплашвала да му отнеме всичко, което притежава — напомни им Джес.

— Е, и? — попита Барбара, думите предизвикаха лек пристъп на кашлица.

— Е, и точно това цели защитата. Ако могат да убедят съдебните заседатели, че Нина Уелс сама е предизвикала изблика на

неконтролируема ярост у съпруга си...

— То тя сама е виновна за собственото си убийство — кихна Барбара в знак на възмущение.

— Тогава в най-добрия случай ни остава непредумишленото убийство.

— Е, и какво ако Нина Уелс е вбесявала съпруга си с факта, че никак не го бива в леглото? И какво ако го е заплашвала, че ще го напусне? Той я е пребивал от бой. Думите са били единственото ѝ оръжие! — Барбара Коен се хвана за гърдите и упорито преглътна още един пристъп на кашлица, при което изглеждаше така, сякаш се задушавала.

— Имаме мотив, имаме злонамереност, имаме хладнокръвно обмислена предумисъл — редеше едно след друго Нейл като подчерта думите си с шумно изсекване.

— Всичко се свежда до въпроса за предизвикателството от нейна страна — преповтори отново Джес, надвиквайки се с нарастващата какофония на бронхиалния спектакъл. — Наскоро имаше един случай в Мичиган, в който съдебните заседатели признаха за виновен единствено в непредумишлено убийство съпруг на съдийка, убил жена си, която го била напуснала, в собствената ѝ съдебна зала. Съдебните заседатели решили, че разривът го е предизвикал да я убие. При друго дело в Ню Йорк, един американец от китайски произход бил осъден условно, след като пребил жена си до смърт с един чук. Жената го мамела и съдията отсъдил, че поради културното наследство на съпруга, прелюбодеянието се смятало за предизвикателство. — Тя си пое дълбоко въздух, като се опитваше да не вдишва бацилите, които почти видимо се разнасяха из въздуха. — Единственият въпрос, който тези съдебни заседатели ще си задават, е, дали при същите обстоятелства те не биха могли да извършат същото нещо.

— Е, ти какво ще кажеш? — попита Барбара, една сълза се стрелна надолу от навлажнените ѝ очи.

— Казвам, че всичко се свежда до това, колко добре ще се представи Тери Уелс на свидетелската скамейка — отвърна им Джес. — Казвам, че е по-добре да знаем всичко, което Тери Уелс ще каже на съдебните заседатели, преди още да го е казал и не само да сме подготвени да го подложим на кръстосан разпит, а да го разкъсаме на парченца. Казвам, че няма да е никак лесно да се спечели това дело.

Казвам, че е по-добре вие двамата моментално да изчезнете отгук и да се пхнете на топло в леглото.

Нейл кихна набързо три пъти последователно.

— Наздраве — машинално отвърна Джес.

— Не е необходимо да казваш „наздраве“, когато някой е настинал — информира я Барбара. — Така поне твърди майка ми — обясни смутено тя и се отправи към вратата.

— Мисля, че съдията Харис изглеждаше малко киселичък днес — отбеляза Нейл и я последва.

— Сигурно е преял от пуйката снощи по случай Деня на благодарността — отвърна Джес и като затвори вратата зад тях, се стовари върху най-близкостоящия стол. Гърлото нервно я засърбя. — О, не. Само не се разболявай сега. Нямах време да се разболяваш. Сърбеж, изчезвай — заповяда тя и се върна на мястото си зад бюрото. Прехвърли бележките, които си бе водила този следобед в съда, като през цялото време несъзнателно поглеждаше към телефона.

Е, и какво щеше да стане, ако седмицата си минеше, без Адам да се обади? Наистина ли очакваше да ѝ се обади? Вечерта, която бяха прекарали заедно, бе завършила доста делово — той ѝ бе дал ботушите, тя му бе дала чека. Бе я оставил пред дома ѝ, без дори да я целуне по бузата. Не го беше поканила горе; той не бе и пожелал. Казаха си довиждане. Без: „Ще те видя ли отново“, без: „Ще ти се обадя“. Без нищо. Тогава защо очакваше нещо повече?

Наистина ли си мислеше, че може да се обади, да предложи да прекарат заедно Деня на благодарността? Двама напълно непознати, разделящи си пуйката и соса от червени боровинки? Общественият обвинител от Кук Каунти и продавачът на обувки от Спрингфийлд? Кое беше по-важно, че бе продавач на обувки или че не се беше обадил?

Всичко свърши с това, че в Деня на благодарността вечеря с аналитика на гей системи, който живееше на долния етаж и осем негови приятели, придавайки си вид, че изобщо не се вслушва през тавана дали горе телефонът ѝ не звъни. След няколко чаши вино тя бе погълната от музиката на Чарли Паркър и Джери Мълиган и се присъедини към другите в произнасянето на благодарствената молитва за това, че съдбата ги е събрала, за късмета, че са живи, когато толкова много техни приятели вече са си отишли.

Беше прекалила с пиенето и се наложи Уолтър да я придружи нагоре по стълбите. Поне не се бе наложило да шофира до вкъщи, помисли си тя.

Джес зарови глава в ръце, когато си спомни колата си — вандалски съсипана до неузнаваемост. Подарък от родителите ѝ, след приемането ѝ в Нортуетърнския университет. Беше преживяла правото, брака, развода и четирите години в щатската адвокатска служба. Но не бе успяла да издържи на това последно жестоко унижение. Не бе успяла да преживее Рик Фергюсън.

Джес не бе забелязала веднага нацепените гуми, не бе видяла изтърбушената тапицерия или спирачката, изкъртена от пода. Бяха изминали дни, преди да научи пълния размер на щетите. Разбира се, трябваше напълно да я отпише. Нямаше смисъл да се опитва отново да събира парчетата заедно. Беше прекалено трудно. Прекалено скъпо, дори и със застраховката. Вече се бе набутала с повече от четиристотин долара.

Не бяха открили никакви отпечатъци, нищо, което можеше да свърже Рик Фергюсън с „убийството“ на нейната кола. Бил се появил в съдебната ѝ зала същия този ден. Е, и? Никой не го бе видял в гаража. Никой не го бе видял да се мотае в близост до колата ѝ. Никой никъде изобщо не го бе видял. Хора изчезват; собственост бива унищожена; Рик Фергюсън си продължава нататък с усмивка.

Джес вдигна слушалката и набра отдела на медицинската експертиза.

— О, колко хубаво, че си още там — възкликна тя, когато чу гласа на Хилъри Уо.

— Точно се готвех да си тръгна — отвърна ѝ Хилъри.

Джес разбра, че с това всъщност искаше да ѝ каже, късно е, давай направо.

— Доколкото разбирам, не се е появила никоя, която да прилича на Кони Девуоно — започна Джес, сякаш Кони Девуоно все още можеше да е жива, сякаш се шляеше в кабинета на шефа на медицинската експертиза по свое собствено желание.

— Не, не се е.

— Получи ли зъбните регистри, които ти изпратих?

— Получих ги; стоят тук и чакат.

— Те биха ускорили нещата...

— Да, биха ги ускорили. Наистина трябва да тръгвам сега, Джес. Малко ме втриса. Мисля, че се разболявам.

— Добре дошла в клуба — каза Джес, пожелавайки на Хилъри Уо бързо оздравяване. Остави слушалката, след което веднага я вдигна отново. Имаше нужда да чуе приятелски настроен глас. Не беше се чувала със сестра си отпреди Деня на благодарността. Не беше в стила на Морийн да не се обажда, независимо от това колко заета беше. Джес се надяваше, че тя е добре, че не е повалена от грипа, който върлуваше из града.

— Ало. — Усмивката в гласа на Морийн можеше ясно да се долови. Джес веднага се почувства по-уверена.

— Как си? — попита тя.

— Добре — отвърна Морийн, усмивката бързо се стопи, оставяйки гласа ѝ студен и делови. — На Тейлър му е запушен носа, но останалите сме добре. Ти как си?

— Добре. Как мина вечерята по случай Деня на благодарността?

— Чудесно. Майката на Бари готви страхотно. Но теб това всъщност едва ли те интересува. — Настъпи неловко мълчание. — Е, заета си както обикновено?

— Ами, делото, което в момента вода, е наистина доста горещо...

— Горещо?

— Даде му се доста гласност. Сигурна съм, че си чела за него. — Джес млъкна, спомни си, че Морийн вече не четеше предните страници на вестниците.

— Всъщност, да. Следя го внимателно. Предполагам, че за теб е доста успешен удар да водиш толкова нашумяло дело като това.

— Само ако го спечеля.

Настъпи мълчание.

— Не те бях чувала от доста време — реши се най-послед да каже Джес и внезапно осъзна, че досега винаги сестра ѝ е била тази, която се грижеше да се чуват редовно.

— Мислех, че ти така искаше.

— Как съм искала? Какво те кара да мислиш така?

— О, не знам. Може би просто защото винаги си толкова заета. Или поне прекалено заета, за да се срещнеш с приятелката на татко.

Прекалено заета, за да отделиш време за вечеря в бистро едно-десет.
Прекалено заета, за да спазииш уговорената среща със Стефани Банак.

— Отидох на срещата.

— Технически, да, сигурно си отишла. Виж, Джес, не държа кой знае колко да обсъждаме този въпрос. Оценявам факта, че си заета, повярвай ми, наистина съм наясно горе-долу какво означава това. Но не се опитвай само да ми казваш, че си толкова заета, че нямаш време за семейството си. Не обиждай умствените ми способности. Ако не желаш да бъдеш част от това семейство, то това си е лично твой проблем. Предполагам, че ще трябва просто да го приема.

— Не че не искам да бъда с теб, Морийн...

— Просто не искаш да бъдеш със съпруга ми.

— Просто не се разбираме. Случва се. Това не е края на света.

— А татко? Колко дълго още ще продължаваш да го отбягваш?

— Не го отбягвам.

— Него не. Само жената, която обича.

— Не смяташ ли, че малко прекалено драматизираш нещата?

— Смятам, че татко ще се жени за тази жена, Джес.

Отново настъпи мълчание.

— Той ли ти каза?

— Не е необходимо да го прави.

— Е, ще се тревожа за това, когато му дойде времето.

— Защо изобщо трябва да се тревожиш? — попита рязко Морийн. — Защо просто не можеш да си щастлива заради него? Защо просто не можеш да му окажеш необходимото внимание, като се срещнеш с нея?

Джес се вгледа през прозореца в нахлуващата нощ. Още нямаше шест, а вече беше толкова тъмно.

— По-добре да те оставям, за да успееш да приготвиш вечерята навреме.

— Естествено. За това най-много ме бива.

— Морийн...

— Дочуване, Джес. Обаждай се.

Линията прекъсна, преди Джес да успее да каже довиждане.

— Страхотно, направо страхотно — постави слушалката на мястото ѝ. Помисли си дали да не се обади на баща си, но реши да не

го прави. В момента не беше в състояние да понесе още разочарования.

Какво причиняваше на семейството си? Защо просто не се примиреше с факта, че зет ѝ е задник, сестра ѝ средностатистическа домакиня, а баща ѝ е влюбен? Откога беше станала толкова нетолерантна, толкова непреклонна? Трябваше ли всички да живеят живота си според нейните изисквания? Нима тя самата се справяше толкова добре със собствения си живот?

Вратата на кантората ѝ се отвори. От другата страна на прага стоеше Грег Оливър. Острият сладникав аромат на „Арамис“ се втурна към бюрото ѝ.

Точно това ми трябваше, помисли си Джес и ознаменува присъствието му с дълга въздишка.

— Защо не съм изненадан от факта, че те намирам тук — по-скоро заяви, отколкото попита той.

— Може би защото си ме чул да говоря по телефона?

— Ти ли хленчеше?

Джес изпусна още една дълбока въздишка.

— Да, аз.

— Звучи така, сякаш една чашка няма да ти се отрази зле.

— Имам нужда единствено от хубав здрав сън.

— И това може да се уреди — намигна ѝ той.

Джес извърна поглед и се изправи.

— Как върви делото О’Мали?

— В кърпа ми е вързано. Ще бъде приключено до края на седмицата. Ами прочутият отмъстител с арбалет?

— Надявам се, до петък да бъде предаден в ръцете на съдебните заседатели.

— Дочух, че са предложили споразумение.

— Непредумишлено убийство, десет години затвор? Възможност да бъде пуснат на свобода след четири? Голямо споразумение.

— Наистина ли смяташ, че решението на съдебните заседатели ще бъде много по-различно?

— Мога поне да се надявам — отвърна му Джес.

Лекото ухилване на Грег Оливър се разтегна в истинска усмивка.

— Хайде, ще те закарам до вас.

— Не, благодаря.

— Не ставай глупава, Джес. Колата ти е мъртва и погребана; никога няма да можеш да си хванеш такси отгук; ако сега си извикаш по телефона, ще дойде най-малкото след час; а аз ти предлагам да те откарам, докдето си пожелаеш: Вегас, Маями Бийч, Грейсленд?

Джес се поколеба. Знаеше, че е прав — на едно такси щеше да му е необходима цяла вечност, за да се добере дотук по това време. А след последното си пътуване с електричката, нямаше никакво намерение да я взима пак. Можеше да се обади на Дон, въпреки че не го бе чувала, откакто му отказа да прекара Деня на благодарността с него и майка Тереза. Не, не можеше да се обади на Дон. Нямаше да е честно. Той беше бившият ѝ съпруг, а не личният ѝ шофьор.

— Добре — съгласи се Джес, — но право вкъщи.

— Както кажете. Тук съм, за да отведе дамата до където пожелае.

Черното порше на Грег Оливър спря пред каменната къща на Джес. Той изключи двигателя. Силната рок музика, която ги бе съпровождала по време на пътуването и милостиво превръщаше разговора просто в невъзможен, рязко спря.

— Значи, тук живееш.

— Да. — Джес се протегна към ръчката на вратата, нямаше търпение да се отърве от миризмата на неговия одеколон. — Благодаря ти, Грег, наистина съм ти задължена за това, че ме докара.

— Няма ли да ме поканиш вътре?

— Не — отвърна Джес.

— Хайде, Джес. Не ми позволяваш аз да те почерпя с едно. Най-малкото, което можеш да направиш, е да ми предложиш нещо, като награда за дългото пътуване към дома, което ми предстои.

— Грег, уморена съм, боли ме гърлото, а имам и среща — добави тя, лъжата остана върху езика ѝ, подобно на горчиво хапче.

— Шест и половина е; вземи два аспирина, а няма да имаш среща и след петдесет години. Качвам се горе.

В следващия миг той вече бе излязъл от колата.

Джес рязко отпусна глава назад върху тъмната кожена седалка. Какво беше очаквала? Тя отвори вратата, сложи едновременно и двата си крака върху тротоара и се изтласка с ръце от ниската рамка на колата.

— Справяш се отлично — отбеляза Грег. — Много жени не знаят как би трябвало да слизат от тези коли. Те изваждат първо единия си крак, после другия. — Той се разсмя. — Естествено, последното е много по-забавно за онези, които се намират на тротоара.

— Грег — започна Джес, отправяйки се бързо пред него към външната врата, — не те каня горе.

— Не може да говориш сериозно — настоя той. — Хайде, Джес. Искам само нещо малко за пиене. От какво толкова се страхуваш? Какво си мислиш, че ще направя?

Джес спря пред външната врата и бръкна в чантата си за ключовете. Защо по-рано не бе помислила как да уреди нещата?

— Мислиш, че ще ти налетя ли? Това ли си мислиш?

— А не е ли така?

— По дяволите, Джес. Аз съм щастлив женен мъж. Жена ми току-що ми купи порше. Защо трябва да налитам на жена, която явно ме ненавижда до мозъка на костите ми?

— Защото ти е паднала? — попита Джес, намери ключа си и отключи вратата.

— Забавна си — отвърна той, бутна врата и влезе във фоайето. — Точно затова понасям всичките ти глупости. Хайде, Джес, та ние сме колеги и на мен ми се иска да мисля, че бихме могли да бъдем и приятели. Толкова ужасно ли звучи това? — Той внезапно коленичи и събра няколкото писма, които лежаха на пода под процепа за пощата, хвърляйки им по едни бегъл поглед: — Пощата ти — постави писмата върху протегнатата ѝ в очакване ръка.

— Само една чашка — предаде се Джес, беше прекалено уморена, за да продължава да спори.

Той я следваше по петите като куче нагоре през трите етажа.

— Типично в твой стил да живееш на последния етаж — каза, когато стигнаха до вратата на апартамента ѝ.

Джес отключи. Грег Оливър се намъкна вътре, едва ли не преди самата тя да успее да влезе.

— Оставяш радиото пуснато по цял ден? — попита той, тъмните му очи набързо прецениха, след което напълно пренебрегнаха онова, което се намираще във всекидневната ѝ.

— Заради канарчето. — Джес хвърли чантата и пощата си върху канапето, разсъждавайки на ум дали да свали палтото и ботушите си.

Въпреки че това си беше нейният апартамент, не искаше да окуражава Грег Оливър да остава за по-дълго.

Грег Оливър предпазливо се приближи до кафеза и надникна през решетките.

— Мъжко или женско?

— Мъжко.

— Откъде знаеш? Надничала си под перцата му ли?

Джес се запъти към кухнята, намери няколко бири отзад в хладилника, отвори едната и се върна с нея във всекидневната. Грег Оливър вече удобно се бе настанил върху канапето ѝ, палтото му бе захвърлено на масата за ядене, връзката беше разхлабена, обувките свалени.

— Недей да се настаняваш прекалено удобно — предупреди го Джес и му подаде бирата.

— Ти пък недей да мърмориш — парира я веднага той и потупа мястото до себе си. — Ела да седнеш.

Джес закачи палтото си в гардероба отвън в коридора, но остана с ботуши, набързо преценявайки ситуацията. Беше позволила на един мъж, който едва понасяше, мъж, който явно си търсеше само с кого да легне, да я докара до къщи. Същият този мъж в момента седеше върху канапето във всекидневната ѝ и пиеше бира, която лично тя му бе дала. Беше интелигентна жена, помисли си тя, докато се вслушваше в собствените си подигравки, как бе успяла да се постави в такова положение?

— Слушай, Грег — каза му тя и се отправи към канапето, — нека да оправим възникналото недоразумение. Не искам да правя сцена. Не искам да докарам нещата до там, че да стане невъзможно да работим в един и същ отдел. Не искам да усложнявам излишно твоя или моя живот.

— За какво изобщо става дума? — попита той, като отпи голяма глътка бира направо от бутилката.

Джес осъзна, че е забравила да му даде чаша.

— Става въпрос, че се чувствам много неудобно от факта, че си тук.

— Щеше да се чувстваш много по-удобно, ако беше седнала. — Той отново потупа мястото до себе си.

Джес видя как пощата ѝ отскочи на съседната възглавница.

— Нямам никакво намерение да спя с теб — заяви, решила, че може би най-добре ще е да подходи направо.

— Кой е казал, че трябва да спиш с мен? — Грег Оливър успя да си придаде едновременно изненадан и обиден вид.

— Значи вече се разбрахме.

— Разбрахме се — отвърна той, въпреки че очите му говореха за нещо съвсем друго.

Джес седна на страничната облегалка на канапето.

— Добре, защото наистина не съм в настроение за нещо толкова безвкусно като изнасилване по време на среща. Знам слабите места в системата и дори и да не съм прекалено объркана и смутена, за да те обвиня в подобно нещо, ти по всяка вероятност ще се измъкнеш безнаказано. Затова искам да те предупредя, че в нощното си шкафче до леглото имам зареден пистолет и само ако посмееш да ме пипнеш, ще ти пръсна черепа. — Тя се усмихна сладко, като видя как челюстта на Грег Оливър увисна почти до коленете му. — Просто исках да сме наясно.

В продължение на няколко мига Грег Оливър седеше в сащисано мълчание.

— Това е някаква шега, нали?

— Не се шегувам. Искаш ли да видиш пистолета?

— Господи, Джес, нищо чудно, че не си имала среща в близките петдесет години!

— Допивай бирата си и си върви у дома, Грег. Жена ти те чака. — Тя се изправи и се запъти към вратата.

— Защо, по дяволите, ме покани да се кача? — Гласът му излъчваше основателно възмущение.

Джес можа само да повдигне рамене. Защо се изненадваше?

— Прекалено стара съм за това — промърмори тя.

— Не си стара, ти си фригидна — отвърна ѝ Грег и се пресегна да си вземе палтото. — Фригидна и задръстена или, както казваха момчетата в училище, истинска задръстачка.

— Аз съм задръстачка?! — Джес не можа да прикрие яростта в гласа си.

— Даже и това е меко казано — отвърна той, докато припряно натъпкваше краката си в мокасините марка „Гучи“. Той тикна бирата към гърдите ѝ. Джес се опита да я хване, но студената течност се разля

върху бялата ѝ блуза. — Благодаря ти за гостоприемството — каза той, вече на вратата, затръшвайки я след себе си.

— Много мило — въздъхна Джес и загледа как канарчето ѝ прехвърча от пръчка на пръчка. — Наистина мило. — Разтърка чело, чудеше се точно в кой момент бе започнала да губи контрол над живота си. Тя, която педантично закачваше всяка дреха в гардероба според цвета ѝ, която внимателно подреждаше праните си гащи под онези, които още не беше обувала, която си правеше списък на всичко: от важните срещи до това, кога трябва да измие косата си и после, след като я изпълнеше, зачеркваше внимателно всяка отделна точка. Кога бе изгубила контрол над живота си?

Върна се при канапето и разрови пощата си. Тежкият аромат на одеколона на Грег все още висеше над облегалката, където бе седял. Джес отнесе писмата до прозореца, открехна го, за да си поеме глътка чист нощен въздух. Старинните дантелени пердета се раздвижиха от изненада.

Пощата се състоеше главно от сметки. Доста по-малко молби за дарения от обикновено, явно не очакваха кой знае какво по това време на годината. Известие за индивидуалните пенсионни влогове. Джес ги прегледа всичките набързо, после ги захвърли настрани и се съсредоточи върху зацапания бял плик, който остана. Нямаше обратен адрес. Името ѝ бе надраскано със странни печатни букви, сякаш писани от дете. Може би подранила картичка за Коледа от нейния племенник Тейлър. Нямаше марка. Явно е доставено лично. Тя го разкъса, извади отвътре един-единствен бял лист обезцветена хартия, повъртя го в ръцете си, после го вдигна внимателно към носа си.

Мирис на застояла урина, примесен с аромата на одеколона на Грег.

Джес бързо натъпка листа обратно в плика и го пусна на земята, наблюдавайки как вятърът го подема, спуска го и го завърта към пода, подобно опитен партньор по танци. Видя как някакви малки черни неща се посипаха от плика, приличаха на пепел от цигара и почти се изгубиха върху твърдия дървен под.

Коленичи бавно и забърса с длан онова, което се оказа впоследствие къси къдрави власинки. *Косми*, осъзна тя с нарастващо отвращение. *Косми* от слабините. Тя веднага ги изтръска обратно в плика.

Косми от слабините и урина.

Очарователно.

Някой почука на вратата ѝ.

— О, страхотно — прошепна Джес, стана на крака и затвори прозореца. Космалаци, урина и Грег Оливър. Какво повече би могло да иска едно момиче? — Върви си у дома, Грег — извика рязко тя.

— Трябва ли да си ходя у дома, ако името ми е Адам?

Джес изпусна гнусното писмо на масата за хранене, не беше сигурна дали е чула правилно.

— Адам?

— Виждам, че носиш новите си ботуши — отбеляза той, когато тя отвори вратата. — Да не би да ме очакваше?

— Как влезе? — попита Джес, беше ядосана и доста обърквана от това, колко всъщност се радва да го види.

— Външната врата беше отворена.

— Отворена?

Той повдигна рамене.

— Може би Грег не я е затворил както трябва на излизане. — Той се облегна на рамката на вратата. — Вземи си палтото.

— Палтото?

— Помислих си, че бихме могли да хапнем нещо, а може би и да отидем на кино.

— А ако съм прекалено уморена?

— Тогава кажи ми: върви си у дома, Адам.

Джес се вгледа в Адам Стоун, кестенявата му коса падаше както ѝ дойде върху челото му, стойката му бе вбесяващо самоуверена, лицето, толкова непроницаемо, колкото това на заподозрян в редицата за разпознаване.

— Ще си взема палтото — отвърна тя.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Отидоха да гледат едно ново цветно копие на „Казабланка“, независимо от факта, че и двамата бяха гледали филма няколко пъти по телевизията. По настояване на Джес седнаха в дъното на салона, близо до пътеката. Почти не си говориха по време на краткото пътуване към киното; въобще — седнали веднъж в салона, размениха само няколко думи, докато се отправиха после пеша към ресторанта. Нито веднъж не се докоснаха.

Ресторантът, който се намираше на Норт Линкълн авеню, беше малък, тъмен и шумен. Вътре се предлагаха главно бифтеци. Те седнаха на една съвсем малка маса за двама в дъното и чак след като дадоха поръчката си на сервитьора, който имаше тънка златна халка на носа си, направиха няколко несигурни опита да завържат разговор.

— Четох някъде — каза Джес, — че когато са започнали да снимат „Казабланка“, сценарият още не бил довършен и актьорите изобщо не били сигурни коя точно роля изпълняват и какво всъщност трябва да правят. Бедната Ингрид Бергман по всяка вероятност непрекъснато е питала режисьора в кого по-точно би трябвало да е влюбена.

Адам се разсмя.

— Изглежда доста невероятно.

Мълчание. Очите на Адам се отправиха към виненочервените стени. Джес взе една топла питка от панерчето за хляб, разкъса я на две и я натъпка в устата си.

— Имаш добър апетит — отбеляза той, при все че погледът му още бе насочен другаде.

— Винаги съм си похапвала добре.

— Майка ти сигурно ти е казвала да си изяждаш всичко от чинията, а?

— Не е ставало нужда. — Джес преглътна и откъсна още едно парче от питката.

— Сигурно имаш много бърза обмяна на веществата.

— Смятам, че честите истерични пристъпи спомагат за поддържането на килограмите — отвърна му Джес и докато напъхваше хляба в устата си се запита защо се чувстваха толкова неловко един с друг. Бяха контактували много по-добре, докато бяха наистина съвсем непознати. Вместо сега да се отпуснат повече, всяко ново откритие създаваше само още по-голяма скованост помежду им, сякаш постепенно емоционално се вкочаняваха.

— Не ми харесва думата „истерични“ — обади се той след продължително мълчание.

— Какво има да не ти харесва?

— Има доста двойко значение — обясни Адам, — предпочитам „прекомерна възбуда“.

— Смяташ, че означават едно и също ли?

— Двете страни на едно и също равенство.

Джес се замисли над това.

— Не знам. Единственото, което знам, е, че още от малка хората непрекъснато ми казват да се отпусна.

— Което само подсилва отрицателната представа, която имаш за себе си като за истеричен човек. — Той най-накрая я погледна право в очите. Джес се сепна от внезапната настойчивост на погледа му. — Когато хората ти казват да се отпуснеш, това означава, че всъщност те са тези, а не ти самата, които не могат да се справят с прекалената ти възбуда. Така те карат да се чувстваш виновна. Съвсем просто е, нали?

— Още една от твоите интересни теории.

— Аз съм интересен човек, не си ли спомняш? — Той сграбчи силно една малка франзела и отхапа крайчето ѝ.

— Тогава защо си губиш времето с продаването на обувки?

Той се разсмя.

— Притеснява ли те, че продавам обувки?

— Защо да ме притеснява?

— Всъщност, аз обичам да продавам обувки — заяви той, избути назад стола си и протегна крака отстрани на масата. — Всяка сутрин отивам на работа в десет часа. Тръгвам си в шест. Като изключим четвъртъка. Никаква работа за вкъщи. Никакви часове наред в подготовка за следващия ден. Никакви кавги. Никаква отговорност. Отивам на работа; продавам обувки; прибирам се вкъщи. *Vini, vidi, vici*. Или както там искаш го наречи.

— Но сигурно е много потискащо някой да ти отнема времето с часове, за да си тръгне накрая с чифт обувки или пък, което е по-лошо, без нищо.

— Не ми пука.

— На комисионна ли работиш?

— Да, отчасти на заплата, отчасти на комисионна.

— Значи това оказва влияние върху доходите ти?

Той повдигна рамене и седна изправен на стола си.

— Аз съм добър продавач.

Джес почувства колко топли са краката ѝ в новите зимни ботуши.

— Е, със сигурност мога да потвърдя това — остана доволна, когато той се усмихна. — Ами интелектуалната страна?

Той изглеждаше озадачен.

— Какво имаш предвид?

— Вие явно сте един много интелигентен мъж, г-н Стоун. Онова, което правите по цял ден, едва ли стимулира кой знае колко умствените ви способности.

— Напротив. Благодарение на онова, което правя по цял ден, аз се срещам с най-различни интелигентни и интересни хора. Те ми доставят целия интелектуален стимул, от който се нуждая на този етап от живота си.

— На какъв точно етап се намиращ в момента?

Той присви рамене.

— Нямам представа.

— Къде си учил?

— В Спрингфийлд.

— Искам да кажа, в кой университет?

— Кой казва, че съм бил в университет?

— Аз.

Той се усмихна насила.

— Университета в Лойола.

— Завършил си Лойолския университет и сега продаваш обувки?

— Това за престъпление ли се счита в Кук Каунти?

Джес почувства как бузите ѝ се изчервиха.

— Съжалявам. Сигурно прозвуча много нахално от моя страна.

— Прозвуча като от обществен обвинител.

— Ох.

— Разкажи ми за убиеца с арбалет — внезапно смени темата той.

— Какво?

— През изминалата седмица редовно следях по вестниците постигнатото от теб по делото.

— И какво мислиш?

— Мисля, че ще спечелиш.

Тя се разсмя, смехът ѝ прозвуча искрено и щастливо, почувства се някак странно благодарна за изразеното от него доверие.

— Смъртно наказание ли ще искаш?

— Ако имам късмет — отвърна лаконично Джес.

— И как се убиват хората в щата в днешно време?

Сервитьорът се появи с две чаши червено бургундско.

— Смъртоносна инжекция. — Джес бързо вдигна чашата към устните си.

— На ваше място бих го оставил да „подиша“ малко — предупреди я сервитьорът.

Джес послушно постави чашата върху масата. Намери неволната комбинация между „дишащо“ вино и смъртоносна инжекция някак иронично непреодолима.

— Значи смъртоносна инжекция, а? Инжекции, еднократна употреба за хора, еднократна употреба. Предполагам, че в това има известна справедливост.

— Не бих си хабила сълзите за такива като Тери Уелс — отвърна му Джес.

— Никакво съчувствие към низвергнатата класа на престъпниците.

— Никакво.

— Нека отгатна — родителите ти цял живот са били републиканци.

— Ти противник ли си на смъртното наказание? — попита. Не беше сигурна дали има сили да се забърква в един дълъг спор относно „за“ и „против“ смъртното наказание.

Настъпи мълчание.

— Мисля, че някои хора заслужават да умрат — заяви накрая той.

— Звучиш така, сякаш имаш някой конкретно предвид.

Той се разсмя, въпреки че смехът му прозвуча кухо.

— Не, нямам никой предвид.

— Всъщност баща ми членуваше в демократическата партия — добави Джес след още една продължителна пауза.

Адам, вдигнал чашата към носа си, вдишваше дълбоко, без да пие.

— Каза ми, че майка ти е починала.

— Има парк тук наблизо — каза Джес, сякаш говореше сама на себе си. — „Оз Парк“. Майка ми ме разхождаше из него в количката ми, когато съм била бебе.

— От какво почина майка ти?

— Рак — отвърна Джес, като набързо отпи няколко големи глътки от виното си.

Адам изглеждаше първо учуден, после направо сакисан.

— Лъжеш. Защо?

Чашата в ръцете на Джес започна да трепери, няколко капки вино се разляха върху плътната бяла покривка на масата, заприличаха на капчици кръв.

— Кой казва, че лъжа?

— Изписано е върху лицето ти. Ако беше прикачена към детектор на лъжата, писецът вече щеше да е изподраскал цялата лента.

— Никога не трябва да приемаш детектора на лъжата прекалено на сериозно — отвърна му Джес и закрепил с две ръце чашата си върху масата, благодарна бе за смяната на темата.

— Защо да не трябва?

— Тестовете не са много надеждни. Виновен човек може да ги изкара, а невинен да се провали. Ако си невинен, но се провалиш на тестовете, смята се, че си виновен. Ако си невинен и издържиш тестовете, това не те оневинява като заподозрян. Така че, като се подлагаш на този тест, не можеш да спечелиш нищо, но можеш да изгубиш всичко — става въпрос, ако си невинен.

— А ако съм виновен? — попита той.

— Е, тогава може да опиташ. — Джес попи устни със салфетката си, въпреки че те бяха сухи. — Естествено, ние обществените обвинители много не си падаме по детекторните тестове, така че не си чул това от мен.

— Да съм чул какво? — попита Адам и Джес се усмихна. — Защо не ми кажеш какво се е случило с майка ти?

Усмивката ѝ незабавно се стопи.

— Мислех, че имахме уговорка?

— Уговорка?

— Никакви тайни, никакви лъжи, не си ли спомняш?

— Има ли нещо тайно в начина, по който е починала майка ти?

— Просто това е една много дълга история. Предпочитам да не навлизам в нея.

— Тогава няма да навлизаме.

Сервитьорът донесе вечерята им.

— Внимателно, чиниите са горещи — предупреди ги той.

— Изглежда добре — каза Джес, оглеждайки първото отрязано от бифтека парче, плуващо в собствените си тъмни сокове.

— Искате ли масло за печените картофи? — попита сервитьорът.

— И кисела сметана — добави Джес. — Много.

— Същото — съгласи се Адам и загледа как Джес разрязва бифтека си. — Обичам жени, които ядат — заяви той и се разсмя.

В продължение на няколко минути се храниха мълчаливо.

— Ами жена ти? — попита Джес и заби вилицата си в един печен картоф.

— Винаги на диета.

— Пълна ли беше?

— Не мисля. — Той отрязва голямо парче месо и го натъпка в устата си. — Естествено, онова, което аз мислех, нямаше кой знае какво значение.

— Не звучи така, сякаш сте били в особено близки отношения.

— Една от главните причини, поради която се разведохме.

— С бившия ми съпруг си останахме приятели — заяви Джес.

Адам изглеждаше доста скептично настроен.

— Наистина. При това много добри приятели.

— Той ли е прочутия Грег? От: „Отивай си у дома, Грег“?

Джес се разсмя.

— Не, Грег Оливър е един колега обществен обвинител. Докара ме до вкъщи.

— Ти не караш ли кола?

— Колата ми претърпя леко произшествие.

В очите на Адам пробягна сянка на тревога.

— Не съм била вътре, когато се е случило.

Изглеждаше облекчен.

— Е, това е добре. Каква злополука?

Джес поклати глава.

— Предпочитам да не говоря за това.

— Набързо изчерпахме нещата, за които можем да си говорим — отвърна той.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, ти не искаш да говориш нито за колата, нито за майка си, нито за сестра си или зет си, не мога да си спомня дали и баща ти се числеше към списъка?

— Разбирам.

— Я да видим. Бившият съпруг е сравнително безопасна тема. Може би трябва да се придържаме към нея? Как се казва?

— Дон. Дон Шоу.

— И е адвокат, и сте много близки.

— Приятели сме.

— Тогава защо сте се развели?

— Много е сложно.

— И би предпочела да не говориш за това?

— Ти защо си се развел? — отвърна Джес в отговор.

— Също толкова сложно.

— Как се казваше жена ти?

— Сюзън.

— И се е оженила повторно, и е декоратор, и живее в Спрингфийлд.

— Май привършихме с познатата територия. — Той замълча за миг. — Така ли е? Няма да се отдалечаваме от повърхността, а?

— Имаш ли нещо против повърхностните неща? Мислех, че именно за това ти харесва да продаваш обувки.

— Дадено, само на повърхността. Е, кажи ми, Джес Костър, кое е щастливото ти число?

Джес се разсмя, лапна още едно парче от бифтека си и го сдъвка добре.

— Говоря сериозно — настоя Адам. — Щом като ще се придържаме към повърхностното, искам да изчерпим всички теми. Щастливо число?

— Не мисля, че имам такава.

- Избери си някое от едно до десет.
- Добре, четири — каза тя, без да мисли.
- Защо четири?

Джес се разкикоти, чувстваше се като малко дете.

— Предполагам, че защото това е любимото число на племенника ми, който го харесва, тъй като четири е любимото число на Биг Бърд. Биг Бърд е един герой от „Улица Сезам“.

- Знам кой е Биг Бърд.
- Нима продавачите на обувки гледат „Улица Сезам“?
- Продавачите на обувки са непредсказуеми хора. Любим цвят?
- Всъщност, никога не съм се замисляла.
- Замисли се сега.

Джес остави вилницата си в чинията и се огледа в тъмната зала за нещо, за което да се хване.

— Не съм много сигурна. Сиво, предполагам.

— Сиво? — Той изглеждаше озадачен.

— Има ли му нещо на сивото?

— Джес, на кой сивото не му е любим цвят.

— О? Добре, значи тогава е моят. А твоят?

— Червено.

— Не ме учудва.

— Защо? Защо не те учудва?

— Е, червеното е ярък цвят. Силен. Динамичен. Отворен към света.

— И мислиш, че това отговаря на моя характер.

— Не отговаря ли?

— А смяташ ли, че сивото отговаря на твоя?

— Става по-сложно, отколкото развода ми — каза Джес и двамата прихнаха.

— Коя е любимата ти песен?

— Нямам такава. Честно.

— Нищо, което да ти обръща вътрешностите наопаки, когато го чуеш по радиото?

— Добре де, харесвам онази ария от „Турандот“. Нали се сещаш, там, когато тенорът е сам в градината...

— Страхувам се, че съм пълен профан, когато става въпрос за опера.

— Гледаш „Улица Сезам“, а не знаеш нищо за операта! — възкликна на висок глас Джес.

— Какво друго харесваш?

— Харесвам работата си — отвърна му тя и осъзна колко го бива всъщност да отклонява разговора от себе си — и обичам да чета, когато имам време.

— Какво обичаш да четеш?

— Романи.

— Какви романи?

— Преди всичко криминални. Агата Кристи, Ед Макбейн и други такива.

— Какво друго обичаш да правиш?

— Обичам мозайките от различни парченца. Обичам дългите разходки по брега на реката. Обичам да си купувам обувки.

— За което ще съм вечно благодарен — призна той със смях в очите. — И обичаш да ходиш на кино.

— И обичам да ходя на кино.

— И обичаш местата до пътеката.

— Да.

— Защо?

— Защо? — повтори Джес, като се опита да прикрие внезапното си неудобство. — Защо някой може да обича местата до пътеката? Предполагам, защото е по-широко.

— Писецът току-що отново подскочи нагоре по лентата — отбеляза Адам.

— Какво?

— Детекторът на лъжата. Ти се провали.

— Защо ми е да лъжа, че обичам местата до пътеката?

— Ти не излъга за това, че обичаш местата до пътеката, ти излъга за причината да ги обичаш. И аз не знам защо би излъгала, трябва ти да ми кажеш.

— Глупаво е.

— Значи местата до пътеката се присъединяват към листа със забранените теми.

— Няма какво толкова да се каже за тях.

— Кажи ми, защо държеше да седнем до пътеката?

— Не съм държала.

— Държеше.

— Не съм.

Устните му по детски се нацупиха.

И двамата се разсмяха, при все това остана известно напрежение.

— Не мисля, че ми харесва да ме наричат лъжкиня — каза Джес, като нервно си играеше със салфетката върху скута си и я наблюдаваше как пада на земята.

— Наистина не съм искал да те обидя.

— В края на краищата, тя може да даде единствено честната си дума на адвокат. — Джес се наведе, за да вдигне салфетката.

— Не се намираш в съда, Джес — каза Адам. — Не си и подсъдима, съжалявам, ако по някакъв начин съм прекалил.

— Ако ти кажа — внезапно заяви Джес, изненадвайки с това и двамата, — ще си помислиш, че съм пълно ку-ку.

— Вече мисля, че си пълно ку-ку — отвърна Адам. — Искам да кажа, не се впрягай, Джес, че всеки, на който любимият цвят е сиво...

— Страхувах се да не ми се догади.

— Да ти се догади? Тоест, да повърнеш?

— Знам, че звучи глупаво.

— Повръщаше ли ти се?

— Не, чувствах се добре.

— Но те е било страх, че ще повърнеш, ако не седнеш до пътеката?

— Не ме питай защо.

— Друг път повръщала ли си, когато не си сядала до пътеката?
— попита той съвсем логично.

— Не — призна тя.

— Тогова защо смяташ, че би могло да ти се случи сега?

Той зачака.

Джес мълчеше.

— Притеснявам ли те?

— Изобщо не ме притесняваш — излъга тя, после изведнъж отстъпи. — Е, всъщност, наистина ме притесняваш малко, но нямаш нищо общо с повръщането.

— Не разбирам.

— Нито пък аз. Може ли да говорим за нещо друго? — Тя наведе виновно глава. Още една тема бе елиминирана. — Просто това едва ли

е най-подходящото нещо, за което бихме могли да говорим, докато се опитваме да вечеряме.

— Нека да видя дали съм разбрал правилно — не обърна внимание на молбата ѝ Адам. — Харесваш местата до пътеката, защото си мислиш, че ако седнеш, да кажем, по средата на реда, би могла да повърнеш, въпреки че никога досега не ти се е случвало да повърнеш в кино? Така ли е?

— Точно така.

— Откога имаш тази фобия?

— Кой казва, че имам фобия?

— Ти как би го нарекла?

— Кажи ми определението за фобия — заповяда тя.

— Неоснователен страх — предложи той. — Страх, който няма никакво реално основание.

Джес слушаше и попиваше думите подобно на гъба.

— Добре. Имам фобия.

— Какви други фобии имаш? От открити, от закрити пространства, от паякообразни...?

Тя поклати глава.

— Не.

— Другите хора се страхуват от високо или от змии; ти се страхуваш да не повърнеш по средата на киносалона, ако не успееш да седнеш на крайно място.

— Знам, че е абсурдно.

— Изобщо не е абсурдно.

— Така ли?

— Просто това не е всичко.

— Все още ли смяташ, че крия нещо от теб? — попита Джес, чувствайки как гласът ѝ потреперва.

— От какво всъщност се страхуваш, Джес?

Джес бутна настрани чинията си. Бореше се с внезапното желание да избяга, вече нямаше апетит. Насили се да остане на стола си.

— Получавам пристъпи на паника — промълви тя след продължително мълчание. — Получавах ги непрекъснато преди много години. Временно бяха спрели. Наскоро отново започнаха да ме обземат.

— Има ли някаква конкретна причина?

— От всичко би могло да се получи — отвърна Джес, като се чудеше дали тази полуистина ще раздвижи писеца на невидимия детектор, към който бе привързана. — Получавам сърцебиене. Не ми достига въздух. Не мога да се движа. Започва да ми се повдига. Опитвам се да го предотвратя...

— Защо?

— Защо? Какво искаш да кажеш?

— Защо се опитваш да го предотвратиш? Има ли някаква полза?

Джес призна, че няма.

— Какво би трябвало да направя?

— Защо просто не му се оставиш?

— Да му се оставя ли? Не те разбирам.

— Съвсем просто е. Вместо да хабиш цялата си енергия, като си опитваш да се пребориш с мъчителното безпокойство, защо просто не се отпуснеш? Остави се на течението, както биха казали някои. Виж сега, ти си в киното — продължи той, явно долавяйки объркването ѝ — и усещаш, че идва един от тези пристъпи. Вместо да сдържаш дъха си, да броиш до десет, да скачаш от мястото си или каквото там друго правиш, просто остави се на паниката, отдай се на чувството. Какво е най-лошото, което може да се случи?

— Да ми се догади.

— Добре, ще ти се догади.

— Какво?

— Ще повърнеш и какво от това?

— Мразя да повръщам.

— Не от това те е страх.

— Така ли?

— Да.

Джес нетърпеливо се огледа наоколо.

— Прав си, всъщност онова, от което се страхувам, е, че няма да успея да си свърша работата, ако се заседа още. Страхувам се, че ако стоя прекалено до късно тази вечер, няма да успея да се наспя и настинката, с която се боря, накрая ще ме повали, и утре в съда ще е направо истински провал. Страхувам се, че ще загубя това дело и на един студенокръвен убиец ще му се размине с по-малко от пет години затвор. Страхувам се, че наистина трябва да тръгвам. — Надигна се от

стола си и, за да подсили казаното, погледна към часовника си. Салфетката ѝ отново падна на земята.

— Мисля, че те е страх от смъртта.

Джес замръзна.

— Моля?

— Мисля, че онова, от което се страхуваш, е смъртта — повтори той, докато тя бавно седнаше отново на стола си. — В края на краищата, всички фобии се свеждат до това. Страх от смъртта. — Той замълча за миг. — Но в твой случай, страхът по всяка вероятност е основателен.

— Какво искаш да кажеш? — Колко ли пъти тази вечер бе задавала този въпрос?

— Е, предполагам, че си получаваш полагащия ти се дял от заплахи от хората, които пъхаш на топло. По всяка вероятност идват заплахи по пощата, гнусни обаждания по телефона, стандартните неща. Ежедневно си имаш вземане-даване със смъртта. С насилието и убийствата, с нечовешкото отношение на човек към човека.

— Обикновено с нечовешкото отношение на мъже към жени — доуточни Джес, като се питаше откъде той знае всичките тези „стандартни неща“.

— Съвсем естествено е да те е страх.

Джес се наведе да вдигне салфетката си и я захвърли небрежно върху чинията. Като чаршаф върху труп, помисли си тя, наблюдавайки тъмните сокове, които избиваха през бялата салфетка.

— Може би си прав. Може би наистина всичко се свежда до това. Адам се усмихна.

— Е, притеснявам те, нали?

— Малко — отвърна тя. — Всъщност, доста.

— Защо?

— Защото не знам какво си мислиш.

Усмивката му стана срамежлива, предпазлива.

— Така не е ли по-интересно?

Джес не отвърна нищо.

— Наистина трябва да тръгвам — отсече тя накрая. — Трябва да свърша доста неща, за да се подготвя за утре. Вероятно изобщо не биваше да излизам тази вечер. — Какви ги дрънкаше?

— Ще те откарам до вас — отвърна той.

Но Джес чуваше единствено: „Мисля, че онова от което се страхуваш всъщност, е смъртта“.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Следващата събота Джес се записа в курс по самоотбрана.

Изминалата седмица се бе оказала доста необичайна. Вторникът бе свидетел на заключителната част на делото по обвинението на Тери Уелс. Цялата върволица от свидетели — полицаи, медицински експерти, психолози, свидетели, приятели, близки на покойната — се бяха изредили да дават показания. Те без съмнение бяха доказали, че Тери Уелс е убил жена си. Единственият висящ въпрос — упоритият въпрос, загнездил се там още от самото начало на процеса — беше характера на убийството. Щеше ли Тери Уелс да успее да убеди съдебните заседатели, че всичко е било грешка с трагичен край?

Със сигурност бе започнал много убедително. В четвъртък сутринта Тери Уелс бе заел свидетелското място, за да се защити и бе отговорил бавно и внимателно на внимателно подбраните въпроси на адвокатата си. Да, бил избухлив. Да, между него и съпругата му от време на време избухвали свади. Да, веднъж й бил счупил и посинил окото. Да, бил я заплашвал, че ще я убие, ако го напусне.

Но, не, в действителност никога не си го бил и помислял. Не, нямал никакво намерение да я нарани. Не, той не бил безчувствен и хладнокръвен убиец.

Обичал жена си, беше казал той, втренчил светлосините си очи в съдебните заседатели. Винаги я бил обичал. Дори и когато го обиждала на всеослушание пред приятелите му.

Дори и когато се нахвърлила върху него, с явното намерение да му извади очите, като го принудила да я удари в самозащита. Дори и когато го заплашвала, че ще му отнеме всичко. Дори и когато го заплашвала, че ще настрои собствените му деца против него.

Искал само да я постресне, когато изстрелял стрелата по средата на оживената пресечка. Нямал представа, че целта му ще се окаже толкова фатална. Ако искал да я убие, щял да използва пистолет. Имал няколко, бил отличен стрелец, докато не бил стрелял с арбалет откакто като дете бил на лагер.

Тери Уелс завърши деня облян в сълзи, гласът му бе задрезгавял, кожата — пребледняла и на петна. Адвокатът му трябваше да му помогне да напусне свидетелското място.

Джес и двамата ѝ помощници бяха стояли до посред нощ да преразглеждат отново свидетелските показания на всеки един от свидетелите, да препрочитат внимателно полицейските доклади, да търсят нещо, което евентуално може да им е убягнало. Нещо, което би могло да помогне за кръстосания разпит, на който Джес трябваше на следващата сутрин да подложи Тери Уелс. Джес бе останала будна и след като Нейл и Барбара, кихайки и кашляйки надолу по коридора, си бяха тръгнали. Беше отишла до апартамента си в шест сутринта, за да си вземе един душ и да се преоблече, преди пак да се върне обратно в кантората си.

В четвъртък се появи в съда само за да види как съдията Харис отлага делото за следващия понеделник. Обвиняемият явно не се чувствал много добре и защитата поискала няколкодневна отсрочка. Съдията Харис с хриптене бе дал съгласието си и съдът бе разпуснат. Джес прекара по-голямата част от деня в разговор с детективите от полицията, като ги подтикваше да използват отлагането, за да открият допълнително доказателство, което би могло да бъде в полза на обвинението.

Петъкът стана свидетел на пристигането на ежегодната коледна картичка от федералния затвор. *ЖЕЛАЯ ТИ ВСИЧКО НАЙ-ХУБАВО ПО ПРАЗНИЦИТЕ*, четеше се от яркозлатистите букви, украсени с ореолчета. *Мисля за теб*, казваше се накрая, сякаш беше от някой близък приятел, следваше простичък подпис: *Джак*.

Джак бе убил приятелката си по време на една пиянска разправа за това, къде бил сложил ключовете на колата си. Джес го бе пратила в затвора за дванайсет години. Джак се бе закълел, че ще я посети веднага щом излезе, за да ѝ благодари лично за проявеното великодушие.

Мисля за теб. Мисля за теб.

Джес бе прекарала останалата част от петъка в търсене на курсове по самоотбрана из града. Намери един на Клейбърн авеню; не беше много далече от дома ѝ и се намираще точно до спирката на метрото. Два часа събота следобед, в продължение на три последователни седмици, бе я уведомил по телефона нежният азиатски

глас. Нещо наречено Уен-До. Щяла да отиде, каза Джес на жената, като си припомни думите на Адам. Наистина ли се страхуваше от смъртта? — почуди се тя и неволно извика в съзнанието си лицето на майка си. Чу как майка ѝ я успокоява, че ще се оправи.

Мисля за теб. Мисля за теб.

После дойде съботата, безоблачна, слънчева и студена.

Заниманията се провеждаха в една двуетажна къща. УЕН-ДО, гласеше черният надпис, голям почти толкова, колкото и самата постройка.

— Моля, дайте ми палтото си, после, моля, облечете това и моля, влезте вътре. — Младата азиатка на гардероба инструктираше Джес, докато заменяше дългото ѝ зимно палто с къса тъмносиня памучна роба и съответстващия широк колан. Джес бе облечена в широк анцуг и клин, както я бяха предупредили по телефона. Сиви, отбеляза тя, съдържайки усмивката си, нейният любим цвят.

— Подрали сте — изхихика младата жена. Хванатата отвисоко черна конска опашка се полюшваше при всяко движение на раменете ѝ. — Още никой не е дошъл.

Джес се усмихна и се приведе леко напред, не знаеше какво точно изисква етикета в такива случаи. Младата жена вдигна завесата от дясната си страна и Джес, покланяйки се отново, премина през нея.

Дължината на стаята, в която се озова, беше два пъти по-голяма от широчината ѝ. Съвсем празна стая, с изключение на няколкото зелени постелки, подредени една върху друга в ъгъла върху добре излъсканите дъски на пода. Джес улови отражението си върху стената от огледала, която се простираше отляво на стаята и ѝ придаваше реално несъществуваща дълбочина. Изглеждаше абсурдно, помисли си тя, като културен хибрид с нейния американски клин и ориенталската роба. Повдигна рамене, опъна косата си назад и я прихвана с широка еластична лента.

Какво правеше тук? Какво точно се надяваше да научи? Наистина ли си мислеше, че би могла да се защити от... от какво? От природните стихии? От неизбежното?

Чу някакво прошумоляване зад себе си, обърна се и видя измежду зелените пердета на цветя да се появява една жена, която много явно накуцваше.

— Здравейте — каза жената. Вероятно беше на годините на Джес. — Казвам се Василики. Наричайте ме за по-кратко Вас.

— Джес Костър — отвърна Джес и пристъпи напред, за да стисне ръката ѝ. — Василики е доста интересно име.

— Гръцко е — отвърна жената и се вгледа в отражението си върху огледалната стена. Беше висока, с едър кокал. Тъмната коса, която ограждаше мургавото ѝ лице, стигаше само до квадратната ѝ челюст. Ако не се смяташе накуцването ѝ, изглеждаше доста внушителна. — Бях нападната преди около година от една банда тринайсетгодишни момчета. Тринайсетгодишни! Можете ли да повярвате? — Интонацията ѝ подсказваше, че тя самата не можеше. — Искаха портмонето ми. Казах им: „Хайде, взимайте го. Няма нищо в него“. Те го взеха и когато видяха, че имам само десет долара, тъй като никога не нося много пари в брой със себе си, започнаха да ме бият, свлякоха ме на земята и ме ритяха толкова силно, че ми счупиха капачката. Имам късмет, че изобщо мога да ходя. Реших, че щом приключа с терапията си, ще се запиша в курс по самоотбрана. Следващия път, когато някой ме нападне, вече ще бъда подготвена. — Горчиво се разсмя. — Е, разбира се, звучи малко като след дъжд качулка. — Тя се опита да върже колана на кръста си още веднъж.

Джес поклати глава. В Чикаго малолетната престъпност бе достигнала епидемични размери. Беше издигната цяла нова сграда, за да се оправя с тези брутални малки престъпници. Сякаш една сграда можеше да оправя нещата.

— Ами ти? Какво те е довело тук? — питаше Вас.

Страхът от неизвестното, страхът от известното, отвърна Джес наум.

— Не знам — каза тя на глас. — Помислих си само, че няма да е лошо да знам как да се защитавам.

— Е, умно. Да ти кажа, в днешно време никак не е лесно да бъдеш жена.

Джес кимна, искаше ѝ се да има къде да се седне.

Пердетата отново се разделиха и вътре пристъпиха две чернокожи жени, очите им разтревожено огледаха стаята.

— Аз съм Василики. Наричайте ме Вас — заяви Вас, като им кимна. — Това е Джес.

— Мериелън — отвърна по-възрастната и по-светла от двете. — И дъщеря ми, Айша.

Джес прецени, че Айша е на около седемнайсет, майка ѝ приближаваше четирийсетте. И двете бяха много красиви, въпреки че над дясното око на майката можеше да се види голяма моравя синина.

— Страхотно е, че ще посещаваме курса заедно — заяви Вас, когато пердетата отново се разделиха и още една жена, ниска, пълничка, на средна възраст, с видимо прошарена коса, влезе в стаята, мачкайки нервно синята си роба. — Василики, наричайте ме Вас — казваше вече Вас. — Това са Джес, Мериелън и Айша.

— Катарина Сантос — отвърна жената, гласът ѝ бе неуверен, сякаш не бе съвсем сигурна.

— Чудесно, ние сме едно истинско малко ООН — остроумно отбеляза Вас.

— Събрани тук да научим древното ориенталско изкуство на Уен-До — добави Джес.

— О, в него няма нищо древно — поправи я Вас. — Уен-До е създадено само преди двайсет години от двама души, мисля, че в Торонто, Канада. Можете ли да си представите?

— Ще изучаваме бойно изкуство, създадено в Канада? — попита Джес недоверчиво.

— Явно то включва едновременно техники, взети и от карате, и от айкидо. Някой знае ли какво представлява айкидото? — попита Вас.

Никой не знаеше.

— Водещите принципи на Уен-До са предпазливост, отбягване и действие — продължи Вас, после се разсмя смутена. — Цитирам по памет рекламната брошура.

— Аз съм изцяло за действието — промърмори Айша, докато Катарина се отдръпна от покритата с огледала стена.

Пердетата отново се разтвориха и един млад мъж, тъмнокос, подстриган в стил помпадур, с наперена походка се приближи към застаналите в кръг жени. Беше нисък и мускулите на добре изваяните му ръце можеха да бъдат различени дори и през синята му роба. Лицето му бе гладко избръснато, малко момчешко, в горната част на носа му, до дясната вежда имаше малък белег, по всяка вероятност вследствие на прекарана в детството варицела.

— Добър ден — поздрави той, говорейки явно от диафрагмата.
— Аз съм Доминик, вашият инструктор.

— Странно — прошепна Вас на Джес, — не изглежда много Уен-дойски.

— Колко от вас смятат, че биха могли да парират евентуален нападател? — попита той, с ръце върху бедрата и вирната напред брадичка.

Жените отстъпиха назад, без да кажат нищо.

Доминик бавно се приближи към Мериелън и дъщеря ѝ, Айша.

— Ти какво ще кажеш, майче? Мислиш ли, че можеш да счупиш носа на някой, който преследва дъщеря ти?

— Ще бъде щастлив да се отърве с глава върху раменете си — пресилено се закани Мериелън.

— Е, същността на Уен-До — започна Доминик, — се състои и това да осъзнаете, че и вие самите сте не по-малко ценни от вашето дете, детето, което обичате. Толкова ценни — добави той, направи добре обмислена пауза, за да подсили ефекта на думите си и продължи, — но не и толкова уязвими. Поне не чак толкова, колкото преди. Може да сте по-слаби от евентуалния си нападател — каза той, отстъпи крачка назад от Мериелън и се обърна подред към всяка една от жените, — но вие не сте безсилни и вашият нападател не е всесилен. Важно е да не смятате нападателите си за огромни, непреодолими мечки, а да ги приемете като сбор от уязвими мишени. И помнете — погледна право към Джес, — в повечето случаи яростта върши много по-добра работа от молбите. Така че не се страхувайте да се ядосате.

Джес усети как коленете ѝ се разтреперват и изпита явно облекчение, когато той се извърна и впери поглед в друга от жените. Джес изучаваше лицата на останалите, мини ООН-то, както Вас точно ги бе описала, показателно за всичките промени, настъпили в града през последните двайсет години. Толкова различен днес от Чикаго на нейното детство, помисли си тя, като се пренесе за миг в непорочната белота на миналото си. Властната нотка в гласа на Доминик я върна обратно в настоящето.

— Трябва да се научите да се доверявате на собственото си предчувствие за опасност — продължаваше той. — Дори и да не сте напълно сигурни от какво точно се страхувате; дори и да не знаете

какво ви кара да се чувствате несигурни; дори ако се страхувате, че вероятно ще поставите в неловко положение човека, който може или не може да се окаже заплаха за вас, най-доброто, което можете да направите, е да се измъкнете възможно най-бързо от съответната ситуация. Отказът може да ви струва много скъпо. Доверете се на инстинктите и се измъкнете възможно най-бързо.

Ако можете, добави наум Джес.

— В повечето случаи бягството обикновено е най-ефикасното средство за една жена — заключи накратко Доминик. — Добре, подредете се в редица.

Жените си размениха нервни погледи и неуверено се подредиха в права линия.

— До стената с вдигнати ръце, копелета такива — прошепна Вас на Джес, след което се разкикоти като малко дете.

— Трябва да имате достатъчно пространство около вас, точно така. Раздалечете се мъничко. За няколко минути ще трябва малко да се пораздвижите. Направете кръг с раменете. Отпуснете ги. Точно така. Отпуснете свободно надолу ръце. Успокойте се и се отпуснете.

Джес залюля ръцете си от едната страна към другата, нагоре-надолу. Завъртя рамене назад, после напред. Изви врата си от едната страна към другата, чу как той изпука.

— Не забравяйте дишането — инструктиреше Доминик и Джес, благодарна за напомнянето, шумно издиша. — Добре, изправете се. А сега, внимавайте. Първата част на самоотбраната се нарича киуи.

— Киви ли каза? — попита Вас и Джес трябваше да прехапе езика си, за да не се разсмее.

— Киуи е един страховит вик. Един рев, идващ от диафрагмата. *Хо!* — извика той, жените потрепериха. — *Хо!* — изкрещя отново Доминик. — *Хо!*

Ах, ах, ах, помисли си Джес.

— Целта на киуи — обясни той, — е да заличи представата на нападателя, че сте тиха и уязвима жертва. А помага и на нас самите, като ви окуражава да не се смразите от страх. *Хо!* — извика отново и жените отскочиха уплашено назад. — В него също така се съдържат и елементи на изненада. Изненадата може да бъде много полезно оръжие. — Той се усмихна. — А сега опитайте и вие.

Никой не помръдна. След няколко секунди Айша, а после и Вас, започнаха да се кикотят. Джес не беше сигурна дали ѝ се смее или ѝ се плаче. Как би могла да се довери на инстинктите си, почуди се тя, когато дори не беше сигурна какви са точно.

— Нека да се чуе! — окуражи ги Доминик. — *Хо!*

Още един миг на мълчание, последван от слабото, неуверено „*Хо!*“ на Мериелън.

— Не „*Хо!*“, *Хо!* — подчерта Доминик. — Нито му е мястото, нито времето за любезности. Искаме да уплашим нападателя си, не да го окуражим. А сега, хайде, нека да ви чуя. *Хо!*

— *Хо!* — претраши се нерешително Джес, като се чувстваше повече от неловко. Подобни тъжни звуци проецаха из цялата зала.

— Хайде де! — подкани ги нетърпеливо Доминик, стиснал юмруци, за да подчертае думите си. — Сега сте жени, а не дами. Нека да ви чуя как се ядосвате. Нека да ви чуя как вдигате врява. Знам, че можете да го направите. Отраснах заедно с четири сестри. Само не ми казвайте, че не знаете как се крещи. — Той се приближи до Мериелън. — Хайде, майче, един мъж напада дъщеря ти.

— *Хо!* — изкрещя Мериелън.

— Това вече прилича на нещо.

— *Хо!* — продължаваше Мериелън. — *Хо! Хо!* — Тя се усмихна. — Хей, започва да ми харесва.

— Хубаво е да можеш да се защитиш, нали? — попита Доминик и Мериелън кимна. — А какво става с останалите? Да чуем как ще накарате да настръхне вашия евентуален нападател.

— *Хо!* — чуха се гласове, първоначално неуверено, после по-високо, постепенно набирайки сила. — *Хо! Хо!*

Джес се опита да се присъедини, но дори когато отвори уста, от нея не излезе никакъв звук. Какво ѝ ставаше? Откога се страхуваше да се защитава? Откога бе станала толкова пасивна?

Извикай гнева, каза си тя. Помисли за колата си. Помисли за Тери Уелс. Помисли за Ерика Барновски. Помисли за Грег Оливър. Помисли си зет си. Помисли за Кони Девуоно. Помисли за Рик Фергюсън.

Помисли за майка си.

— *Хо!* — изкрещя Джес сред внезапно утихналата зала. — *Хо!*

— Идеално — ентусиазирано извика Доминик и изръкопляска.
— Знаех си, че го таите вътре в себе си.

— Страхотно — каза Вас и стисна ръката ѝ.

— Сега, ако киуи не уплаши евентуалния нападател, ще трябва да се научите да използвате каквото оръжие ви попадне под ръка, като започнете от ръцете, краката, лактите, раменете, ноктите. Ноктите на ръцете са добро оръжие, така че, ако някой от вас си ги гризе, да престане незабавно. Очите, ушите, носа спадат към мишените. — Доминик изкриви ръката си като кука, пръстите му заприличаха на нокти на хищна птица. — Орлови нокти към очите на нападателя — каза той и го демонстрира. — Светкавичен удар с кокалчетата на пръстите по носа... Юмрук отдолу по носа. — Отново го демонстрира. Жените наблюдаваха почти със страхопочитание. — Ще ви покажа как да направите всичко това по-късно — обеща им той. — Повярвайте ми, никак не е трудно. Но най-важното е да не очаквате, че ще можете да противопоставите вашата сила на тази на нападателя ви, защото просто няма да се получи. Онова, което трябва да направите, е да се научите да използвате силата на нападателя срещу него самия.

— Не разбирам — обади се Джес, изненадана от това, че бе проговорила.

— Добре. Ясно и високо питайте, когато не разбирате нещо. Говорете ясно и високо, дори и когато разбирате — усмихна се той. — И не забравяйте да дишате.

Джес, отново благодарна за напомнянето, шумно издиша.

— Точно така, от диафрагмата. Трябва да не забравяте да дишате, в противен случай силите ви ще се изпарят много бързо. Ако някой пуши, ще трябва да откаже цигарите. Вместо това дишайте дълбоко. Всъщност, точно това правите и когато пушите. Вдишвате дълбоко и издишвате. Просто ще трябва да се научите да го правите и без цигара. Какво точно не ви стана ясно? — попита той Джес, връщайки се рязко към въпроса ѝ.

— Казахте, че трябва да използваме силата на нападателя срещу него самия. Не разбирам какво имате предвид.

— Добре, нека да обясня. — Той замълча за миг, очите му се присвиха замислено. — Като пример може да ни послужи кръговрата — започна, рисувайки с показалец кръг във въздуха. — Ако някой ви дръпне към себе си, вместо да се съпротивлявате и дърпате назад,

което сме склонни да правим при подобни ситуации, използвайте силата на нападателя си, за да бъдете привлечени към тялото му и ударете чак когато се озовете до него.

Доминик сграбчи ръката на Джес. Тя инстинктивно се дръпна назад.

— Не — поклати глава той. — Точно онова, което не трябва.

— Но вие казахте, че трябва да се доверяваме на инстинктите си.

— Доверявайте се на инстинктите си, когато те ви предупреждават за опасността. Помнете, че забелязването на опасността и възможно най-бързото отдалечаване от нея винаги са на първо място. Но когато вече сте в опасност, нещата коренно се променят. Инстинктите могат да ви подведат. Трябва да ги „образовате“ тези ваши инстинкти. А сега, приближете се. Ще ви използвам, за да покажа на практика какво имам предвид.

Джес пристъпи неохотно напред.

— Ще ви придърпам към себе си и искам да се съпротивлявате, както направихте преди малко. — Доминик рязко се хвърли напред, ръката му сграбчи здраво китката на Джес и той я задърпа към себе си.

Адреналинът ѝ незабавно се покачи, Джес се дърпаше, като се опитваше да застопори краката си върху дървения под, за да може да се изтегли по-силно назад. Нямахше така лесно да се предаде, реши тя, усещайки колко здраво изпъната бе ръката ѝ, почувства остра болка в лакътя. Още по-яростно се задърпа назад, дишането ѝ ставаше все по-учестено.

В следващия миг лежеше на пода и Доминик се бе надвесил застрашително над нея.

— Какво стана? — попита задъхано тя, не беше сигурна как се бе озовала по гръб на пода за по-малко от секунда.

Доминик ѝ помогна да се изправи.

— А сега да опитаме по другия начин. Не се бори с мен. Не оказвай никаква съпротива. Нека моята сила те дръпне близо до мен. После използвай инерцията и ме отблъсни.

Джес отново събра всички сили. Отново ръката на Доминик стисна здраво китката ѝ. Но този път вместо да се съпротивлява, тя се остави да бъде придърпана към него. Чак когато почувства телата им да се допират, изведнъж използва цялата сила на тежестта си и го отблъсна. Това го накара да изгуби равновесие и той се просна на пода.

— Страхотно, Джес — поздрави я Вас.
— Браво, момичето ми, ти успя — пригласяше ѝ Мериелън.
— Страхотно — съгласи си Айша.
Катарина кимна стеснително.
Доминик бавно се изправи на крака.
— Мисля, че вече разбираш — каза той, като се изтупа.
Джес се усмихна.
— *Хо!*

— *Хо! Хо! Хо!* — шепнеше си Джес, докато излизаше от метрото близо до „Магнифисънт Майл“. От седмици, дори от месеци не се беше чувствала толкова силна. Толкова обнадеждена. Браво на нея. — *Хо!* — разсмя се тя, уви се здраво в палтото си и се запъти към Мичиган авеню.

Кой казваше, че трябвало да чака Адам да ѝ се обади? В края на краищата, живеехме в деветдесетте. Жените не седят и не бездействат, чакайки мъжете да им се обадят. Те вдигат телефона и сами набират номера. Освен това беше събота, тя нямаше никакви планове за вечерта и Адам по всяка вероятност би останал доволен от факта, че тя поема инициативата.

— *Хо!* — каза Джес по-високо, отколкото бе възнамерявала и привлече разтревоженото внимание на една жена.

Жената ускори крачката си. *Точно така, уважаема г-жо, заяви Джес наум. Инстинктите ви предупреждават за опасността, бързо се махайте.*

— *Хо!* — почти извика тя. Наближи витрината на магазина за обувки и надникна вътре. — Адам Стоун на работа ли е днес? — попита тя продавача със зле прикритото тупе, който се затича да я посрещне още щом прекрачи прага.

Очите на продавача се присвиха, за малко почти щяха да изчезнат. Дали си спомняше последната им среща?

— Той има клиент. — Брадичката му насочи Джес към дъното на магазина.

Адам стоеше до една млада жена, с ръце, пълни с обувки и лице, изпълнено със смях. Джес тихичко се приближи, не искаше да го обезпокои по средата на продажбата.

— Значи, нищо от тези обувки не ви хареса? Е, да видим. Не бих ли могъл да ви заинтригувам с чаша вода, вместо това?

Младата жена се разсмя, дългата ѝ руса коса се посипа върху грижливо напудрените ѝ бузи, когато поклати глава.

— А какво ще кажете за едно бонбонче?

Джес видя как Адам бърка в джоба на сакото си за ментовото бонбонче, увито в хартийка на червени и бели райета, видя как младата жена се замисли, преди да откаже предложението.

— Ами тогава един виц? Изглеждате като жена, която би оценила хубавия виц.

Джес усети как очите ѝ парят и бързо се отдалечи. Реши да не изчаква „репликата с вица“. В края на краищата, тя самата ставаше за виц.

— Открихте ли го? — попита продавачът със зле прикритото тупе, когато тя се отправи към предната част на магазина.

— По-късно ще поговоря с него. Благодаря ви — отвърна Джес, чудейки се за какво всъщност му благодари. Жените толкова бързаха да кажат „благодаря“, да бъдат учтиви. — Съжалявам — отдръпна се тя от пътя на една жена, която също ѝ се извини. И за какво толкова сме засъжалявали?

По дяволите, помисли си тя. Беше объркана и се чувстваше неловко. Какво я бе накарало да дойде тук? Защо бе решила, че само защото тя самата се чувства добре и защото ѝ се иска да сподели това с някой друг, Адам би проявил желание да изпълни ролята на този някой? И какво като се чувства обнадеедена? И какво като е научила да извива ръката си в орлови нокти? Кой го бе грижа дали можеше или не да нанася светкавичен удар по носа? Защо би трябвало да го интересува киуи? Той се интересуваше от продаването на обувки, от печеленето на комисионни. Защо бе решила, че тя се различава с нещо от останалите стотици жени, чиито крака галеше всяка седмица? И защо беше толкова разочарована?

— Хо! — каза тя, застанала сама пред магазина. Но не прозвуча ентузиазирано и думата падна на тротоара, за да бъде премазана от парада на преминаващите крака.

— О, здравей, къде се губиш? — отвърна Дон, гласът му бе като оазис, дори и по телефона. — Това е една много приятна изненада. Бях започнал да си мисля, че все още ми се сърдиш.

— Защо пък да ти се сърдя? — Джес дръпна вратата на телефонната кабинка.

— Ти ми кажи. Аз знам само, че не си разменила с мен и две думи от малкото ни спречкване в полицейския участък.

— Не е вярно.

— Добре де, може би две думи, и двете „не“: веднъж, когато те поканих за Деня на благодарността и още веднъж, когато те поканих да излезем да хапнем по един бифтек за вечеря.

— Точно за това ти се и обаждам — каза Джес, благодарна, че ѝ бе предоставен толкова удобен претекст. — В центъра съм и цяла вечност не съм яла свестен бифтек, мислех си, че ако нямаш нещо предвид за тази вечер... — Гласът ѝ заглъхна, последва мълчание. — Зае си — заключи набързо Джес.

— Господи, Джес — отвърна Дон, гласът му звучеше като извинение, — всеки друг път, знаеш, че не бих пропуснал случая, но...

— Но е събота вечер и майка Тереза те чака.

Отново последва мълчание.

— Всъщност, Триш е извън града за празниците — заяви съвсем спокойно Дон. — Затова приех да вечерям в Джон Макмастър. Спомняш си Джон, нали?

— Разбира се. — Джон Макмастър бе един от съдружниците на Дон. — Предай му много поздрав от мен.

— Бих те поканил...

— Не бих дошла.

— Но ти не би дошла.

Джес се разсмя, изведнъж ѝ се стори много трудно да си поеме въздух. Защо се беше обадила? Наистина ли очакваше, че бившият ѝ съпруг ще чака на телефона всеки път, когато тя се почувства самотна или потисната и се нуждае от малко приятелска подкрепа?

— Имам страхотна идея — казваше той.

— Каква е страхотната ти идея? — Джес усети, че се задушава, че въздухът не достига до дробовете ѝ. Натисна плъзгащата се врата на телефонната кабина, но тя не се отвори.

— Защо да не намина утре сутринта с няколко кифли и сирене крема, а ти да ми направиш малко кафе и да ми кажеш кой е умрял?

Джес се бореше с вратата на телефонната кабина, пръстите ѝ започваха да изтръпват. Не можеше да си поеме въздух. Ако не се измъкнеше бързо от проклетата будка, щеше да припадне и по всяка вероятност да се задуши. Трябваше да се измъкне. Трябваше да излезе на чист въздух.

— Джес? Джес, чуваш ли ме? Шегувам се, разбира се. Не четеш ли вече некролозите?

— Наистина трябва да тръгвам вече, Дон. — Джес заудря с юмруци по вратата.

— Какво ще кажеш за десет часа?

— Добре. Чудесно.

— До утре сутринта.

Джес изпусна слушалката и я остави да виси на дългия ѝ шнур. Наблюдаваше я как се полюшва напред-назад, като линчувана жертва, докато буташе и дърпаше вратата на телефонната кабина, правейки отчаяни опити да се измъкне.

— По дяволите, пусни ме да изляза! — изкрещя тя.

Изведнъж вратата се отвори. Една побеляла възрастна жена, висока не повече от метър и петдесет, стоеше от другата страна, дълбоко набраздените ѝ от вени ръце стискаха дръжката на вратата.

— Тези неща понякога могат да бъдат много коварни — каза тя със снизходителна усмивка, преди да затътри крака отново надолу по улицата.

Джес изскочи от телефонната кабина, пот се стичаше от лицето ѝ, независимо че бе около нулата.

— Как можах да го направя? — прошепна тя в изтръпналите си ръце. — Забравих всичко научено днес. Как ще се защитя от някого, когато не мога дори да се измъкна от една проклетата телефонна будка?

Изминаха няколко минути, преди изтръпването да напусне ръцете ѝ и тя успя да махне на едно такси, за да я откара у дома.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Вечерята ѝ се състоеше от спагети със сирене, две парчета замразена ванилена торта с ягодов сладолед и една голяма бутилка „Кока-Кола“.

— Далече е от хубава вечеря — промърмори Джес на канарчето си, докато отнасяше празните чинии обратно в кухнята. Остави ги в мивката, беше прекалено уморена, за да ги подрежда в машината за миене на чинии.

Тя се завлече отново до всекидневната, обутите ѝ в пантофи крака, прекалено уморени, за да се вдигат от пода, накараха Джес да си спомни за възрастната жена, която този следобед я бе освободила от телефонната кабина.

— По всяка вероятност тя би се справила по-добре от мен с някой нападател — каза Джес, разсъждавайки дали да продължи да посещава курса по самоотбрана и през останалите две седмици. — Защо пък не. Платила съм си — отстъпи накрая тя, изключи уредбата и покри кафеза за през нощта. Изгаси лампата и повлече крака към спалнята си. Докато вървеше, издърпа през глава сивия си анцуг и го захвърли, заедно с клина в коша за пране, въпреки че нямаше представа кога всъщност щеше да се накани да ги изпере. От неотдавна ѝ се бе превърнало в навик да купува само дрехи, върху етикетите на които изрично се казваше: *САМО ХИМИЧЕСКО ЧИСТЕНЕ*. По-скъпо, може би, но и отнемащо по-малко време.

Тя нахлузи дългата бархетна нощница на розово-бели цветя през главата си, след което внимателно пригответи дрехите си за следващия ден: джинсите, червеният пуловер с висока яка, вълнените червени чорапи и чистото бельо само чакаха да се пъкне в тях. Маратонките ѝ бяха поставени на земята до стола, трябваше само да ги обуе. Всичко си бе на мястото, помисли си тя и повлече крака към банята, за да си измие лицето и зъбите. Нямаше търпение да си легне.

Едва приближаваше девет часа, с известна доза изненада осъзна тя, когато загаси лампата в спалнята и пролази между завивките. Би

трябвало да свърши това-онова, за да се подготви за възобновяването на процеса по делото на Тери Уелс в понеделник, но очите ѝ вече се затваряха. Денят бе дълъг и уморителен. За един следобед се бе разочаровала от двама мъже. Бе намерила сили, само за да ги загуби пак. Това беше достатъчно да изтощи всеки.

— Лека нощ, луничке — прошепна тя, като си спомни за детската книжка със същото заглавие, която бе купила за племенника си и се вслуша в смътните шумове, идващи от апартамента на долния етаж. Уолтър сигурно отново има гости, помисли си Джес, докато се унасяше.

В съня си, тя се изправяше срещу съдебните заседатели само по розово-бялата си бархетна нощница и опърпаните си розови пантофи.

— Много харесваме пижамите ви — каза ѝ една от съдебните заседателки, като се протегна от мястото си, за да пипне мекия ръкав на нощницата ѝ. Но ръката ѝ всъщност беше орлов нокът и съвсем лесно разцепи плата, така както остри ножици биха разрязали хартия. Потече кръв.

— Нека да се погрижа за това — предложи Дон и като прескочи банката на защитата, посегна към кървящата ѝ ръка.

Джес му позволи да я привлече към себе си, усети как телата им се допират, после изведнъж стовари цялата си тежест върху него, изкара го от равновесие и го просна на пода.

Съдията Харис удари в израз на недоволство с чукчето си.

— Тишина в съдебната зала! — После: — Джес, чуваш ли ме? Джес? Джес?

Джес седна в леглото, полусъннена, някак странно благодарна, че се намира в спалнята си, а не в съда. Имай ми доверие, помисли си тя, вкопчи се в остатъците от съня, независимо че той бързаше да се изпари и да заличи единствения човек, който се опитваше да ѝ помогне.

— Джес — продължаваше гласът от съня ѝ. — Джес, вътре пи си?

Ударите на чукчето продължаваха. Само че не беше чукче, а някой, който удряше по вратата на апартамента ѝ, осъзна Джес, като се събуди напълно и протегна ръка към нощното шкафче. Издърпа

чекмеджето и напипа пистолета си, обезпокоена, след като вече го бе взела в ръка от факта с каква лекота бе направила всичко.

— Кой е? — извика тя, нахлузи пантофите си и се запъти към вратата, стиснала здраво пистолета в ръка. Подът под краката ѝ се тресеше от музиката, която гърмеше отдолу.

— Адам — дойде отговорът от другата страна.

— Какво търсиш тук? — попита Джес, без да отваря вратата.

— Искях да те видя.

— Никога ли не си чувал за телефона?

— Виждал съм достатъчно телефони — отвърна той и се разсмя.

— Искях да те видя. Стана съвсем импулсивно.

— Как влезе в къщата?

— Входната врата беше отворена. Отдолу се вихри страхотен купон. Виж, наистина мразя да се надвиквам през вратата по този начин. Ще ми отвориш ли?

— Късно е.

— Джес, ако при теб има някой...

Тя отвори вратата.

— Сама съм. — Направи му знак да влезе, като махна с пистолета.

— Господи, това истинско ли е?

Джес кимна. Реши, че той изглежда чудесно. Почуди се дали тя самата изглежда толкова нелепо, колкото ѝ се струваше в бархетната си нощница на бели и розови цветя, с размъкнатите розови пантофи и пистолет „Смит и Уесън“ в ръка.

— Пазя се от среднощни посетители — отвърна тя.

— Среднощни? Джес, десет и половина е.

— Десет и половина?

— Би могла да си купиш шпионка на вратата или пък верига. — Той се вгледа нервно в пистолета. — Не мислиш ли вече да прибереш това? — Свали сакото си и го метна върху облегалката на канапето, сякаш сега, когато вече беше тук, имаше намерение да поостане и се изправи пред нея, облечен в намачкан бял пуловер и изгладени черни джинси. Чак сега тя забеляза бутилката червено вино в ръката му. — Да ти кажа ли какво ще направим — добави той, — ти ще разкараш пистолета, аз пък ще отворя виното.

Джес кимна, нищо друго не ѝ оставаше. Тя се насочи, сякаш задвижвана от автоматичен механизъм, обратно към спалнята, постави отново пистолета в чекмеджето и измъкна розовия ватиран халат от гардероба. Когато се върна отново във всекидневната, Адам вече бе отворил бутилката и бе налял на двамата по чаша.

— „Шатоньоф дьо Пап“ — каза той и като постави чашата в дясната ѝ ръка, я поведе към канапето. — За какво ще прием? — Докато сядаха, преди Джес да се дръпне и да напъха крака под себе си, коленете им за миг се докоснаха.

Тя си спомни любимата наздравица на зет си.

— Здраве и пари? — предложи.

— Какво ще кажеш за хубавите мигове?

— Да прием за хубавите мигове.

Те се чукнаха, вдишаха аромата на виното, после вдигнаха чаши към устните си, при все това никой не пи.

— Хубаво е, че те виждам отново — каза Адам.

Джес съсредоточи вниманието си върху устните му, усещайки, че дъхът му вече лъха леко на алкохол. Почуди се къде ли е бил, преди да се озове пред вратата ѝ. На чашка с клиентката, с която го бе видяла тази сутрин? Срещата им сигурно бе приключила рано, оставяйки в ръцете му единствено времето и бутилка вино.

Джес усети, че всяка нова мисъл я вбесява все повече и повече. Сега, когато се бе разсънила напълно, вече не беше толкова очарована от спонтанността му, колкото ядосана от неговата арогантност. Какво си мислеше, че прави, като думкаше по вратата ѝ в десет часа в събота вечер, едва не ѝ изкара ангелите от уплаха? Наистина ли си мислеше, че може да не ѝ позвъни изобщо цяла седмица и после да изникне изведнъж, без да се обади предварително? Наистина ли бе решил, че тя просто ще го покани вътре, ще изпие виното му и после благосклонно ще го отведе в леглото си? Имаше късмет, че не го бе застреляла!

— Какво правиш тук? — попита Джес, като изненада и двамата с неочаквания си въпрос.

Адам отпи глътка от виното, повъртя я за малко в устата си, преди да я глътне.

— А ти защо мислиш, че съм тук?

— Не знам. Точно затова те питам.

Той изпи още една глътка, този път изсипа течността направо в гърлото си, сякаш беше уиски, а не вино.

— Искях да те видя — отвърна, въпреки че не можеше да фокусира погледа си и очите му гледаха през нея.

— И кога точно го реши?

Адам нервно се размърда върху канапето, изпи още една голяма глътка и напълни чашата си догоре, без да бърза да отговори на въпроса ѝ.

— Не те разбирам.

— По кое време реши, че искаш да ме видиш? — Джес започна нетърпеливо да налучква: — Два часа следобед? Четири? Седем? Десет?

— Джес, какво ти става, това разпит ли е?

— Защо не се обади първо по телефона?

— Вече ти казах. Стана просто импулсивно.

— И ти си просто един импулсивен мъж.

— Понякога. Да, предполагам, че съм.

— Женен ли си?

— Моля?

— Женен ли си? — повтори Джес. За първи път вникна ясно в положението, чудейки се защо не се бе сетила досега. — Един съвсем простичък въпрос, изискващ в отговор само „да“ или „не“.

— Какво те кара да смяташ, че съм женен?

— Женен ли си — да или не?

— Свидетелят, ако обича, да отговори на въпроса — отвърна саркастично Адам.

— Женен ли си? — повтори отново Джес.

— Не — високо заяви Адам. — Естествено, че не съм женен.

— Разведен си.

— Разведен съм.

— Със Сюзън.

— Да, със Сюзън.

— Която живее в Спрингфийлд?

— Която живее на Марс, хич не ме е грижа. — Той допи на една глътка останалото в чашата му вино.

— Тогава защо никога не се обаждаш? Защо просто се появяваш пред вратата ми по всяко време на нощта?

— Джес, за бога, десет и половина е!

— Вече си си заработил комисионната — каза тя, все още я терзаеше малката сцена, на която бе станала свидетел в магазина за обувки този следобед. Страните ѝ пламнаха от смущение. Дали другият продавач му бе казал за посещението ѝ? — Какво търсиш тук?

— Мислиш, че се опитвам да ти продам още един чифт ботуши ли?

— Не съм сигурна какво точно искаш да ми продадеш.

Той си наля още вино, изпи го набързо на две глътки, после изпразни останалото от бутилката в чашата си.

— Не съм женен, Джес. Кълна ти се.

Последва дълго мълчание. Джес бе втренчила поглед в скута си, гневът ѝ се бе уталожил, облекчението, което изпитваше бе по-голямо, отколкото ѝ се искаше да си признае.

— Това току-що не беше ли първата ни караница? — попита той.

— Не те познавам достатъчно добре, за да се карам с теб — отвърна Джес.

— Познаваш ме толкова, колкото е необходимо. — Той допи виното и се загледа втрещено в дъното на празната си чаша, сякаш чак сега осъзнаваше, че бе изпил почти цяла бутилка вино за по-малко от десет минути.

— Необходимо за теб или за мен?

— Просто не обичам да планирам нещата предварително.

Джес се разсмя.

— Кое е смешното? — попита той.

— Аз планирам всичко.

— И какво постигаш с това, че планираш всичко?

Той се облегна назад върху канапето, изсули обувките от краката си и като ги вдигна от пода, непринудено ги протегна върху скута на Джес.

— Предполагам, създава ми илюзията, че нещата са под контрол — отвърна Джес, усещайки тежестта му върху бедрата си. Тялото ѝ се напрегна, после се отпусна и приветства допира. От толкова отдавна не бе докосвала мъж, от толкова отдавна не си бе позволявала удоволствието на мъжката ласка. Може би все пак се бе оказал прав в предположението си? Щеше ли да го пусне вътре, за да изпие виното си и после благосклонно да го отведе в леглото си?

— И цялата тази илюзия за контрол е от значение за теб? — казваше той.

— Това е всичко, което имам.

Адам облегна глава на възглавницата, настани бедрата си така, че почти се излегна.

— Мисля, че май малко прекалих с пиенето.

— Мисля, че си прав — последва дълго мълчание. — Защо дойде, Адам?

— Не знам — отвърна той, очите му се затваряха, думите излизаха бавно, неохотно. — Явно не биваше да го правя.

Не казвай това, помоли мълчаливо Джес.

— Може би трябва да си тръгваш — високо заяви тя, като се бореше с внезапно обзелото я желание да го прегърне. — По-добре да ти извикам такси. Не си в състояние да караш.

— Остави ме да подремна само десетина минути.

— Адам, ще ти извикам такси. — Джес опита да вдигне краката му, но това просто не беше по силите ѝ. — Ако само леко си поместиш краката...

Той ги отмести, присви колене към гърдите си, обърна се настрани и зае полусвито положение. Ако не друго, поне се отпусна още повече отпреди върху нея.

— Страхотно — каза Джес. Взе да го гъделичка по петите, само и само да го накара да се пораздвижи. — Адам, не мога да стоя тук така цяла нощ! — Малко ѝ оставаше да се разплаче. — Не, това е нелепо! — възкликна тя. — Няма да бъда затворник в собствения си апартамент. Няма да прекарам нощта, като седя върху канапето с някакъв изпаднал в делириум тременис пияница, проснат върху скута ми. Имам нужда от сън. Имам нужда да си легна. *Хо!* — извика тя, но Адам не помръдна.

С възобновена решимост, Джес задърпа краката на Адам и след няколко минути най-после успя да ги вдигна достатъчно високо, за да се промуши под тях. С едно тихо „туп“ краката му отново се озоваха върху канапето.

В продължение на няколко минути Джес постоя надвесена над него, наблюдаваше го как спи.

— Адам, не можеш да останеш тук — прошепна тя, после по-силно: — Адам, ще ти извикам такси.

И какво ще им кажеш? Че върху канапето ти се е проснал в несвяст един мъж и искаш някой да го вдигне и свали надолу по трите етажа и после да го заведе до вкъщи, нищо че нямаш представа къде живее? О, да, точно така. Направо ще се изпотрепят за този курс.

Приеми нещата такива, каквито са, Джес, каза си тя, като го покри с якето му. Адам Стоун няма да ходи никъде, поне не тази вечер.

Вгледа се в лицето му, всички следи от грижи бяха прикрити от спокойната маска на съня. Какви ли тайни криеше? — почуди се тя, като отметна няколко кичура от очите му. Пръстите ѝ потръпнаха от допира. Колко ли лъжи ѝ бе казал?

Джес се отдалечи на пръсти от канапето, не знаеше дали постъпва правилно, като му позволява да остане. Щеше ли да се събуди посред нощ и да го намери застрашително надвесен над нея, със собствения ѝ пистолет в ръка? Дали не беше някой побъркан психопат, който проследява самотни обществени обвинители?

Беше прекалено уморена, за да я е грижа за това.

Довери се на инстинктите си, чу Джес да повтаря инструктора си по Уен-До, докато пролазваше обратно в леглото. *Довери се на инстинктите си.*

Но все пак, за всеки случай, преди да си позволи лукса да заспи, тя взе отново пистолета от горното чекмедже на нощното си шкафче и внимателно го напъха под дюшека.

Събуди се на следващата сутрин и усети, че той я наблюдава от вратата на спалнята.

— Винаги ли подреждаш така спретнато дрехите си? — поинтересува се Адам. — Дори и в неделя?

— Откога стоиш там? — попита тя, като пренебрегна въпроса му. Изправи се в леглото и събра завивките около себе си.

— Не много дълго. Може би от няколко минути.

Джес погледна към часовника си.

— Девет и половина — зяпна тя.

— Не трябваше да пия толкова много — каза той и се усмихна смутено.

— Не мога да повярвам, че съм спала до девет и половина!

— Явно си била много уморена.

— Трябва да свърша толкова много неща.

— Всичко по реда си — отвърна той. — Закуската е готова.

— Приготвил си закуска?

Адам се облегна на рамката на вратата.

— Не беше много лесно. Наистина не лъжеше, когато каза, че не готвиш. Трябваше да изтичам да купя яйца и зеленчуци...

— Как влезе отново?

— Взех назаем ключа ти — отвърна простичко той.

— Ровил си в чантата ми?

— Върнах го обратно. — Той се приближи към леглото и протегна ръка. — Хайде, бяхтих се над топлата печка цяла сутрин.

Джес отметна завивките и като пренебрегна подадената ѝ ръка, стана от леглото. Не беше убедена, че ѝ харесва това, дете бе ровил в чантата ѝ.

— Нека първо да си измия лицето и зъбите.

— После! — Той сграбчи ръката ѝ и я издърпа по коридора към трапезарията. Масата беше сложена, в чашите вече беше налят портокалов сок.

— Както виждам, всичко си намерил. — Значи бе преровил и кухненските ѝ шкафове.

— Нямах две еднакви чинии — отбеляза той и се разсмя. — Странна жена си ти, Джес Костър, интересна, но странна.

— И аз бих могла да кажа същото за теб.

Той се усмихна загадъчно.

— Всъщност не съм чак толкова интересен.

Неин ред беше да се разсмее. Джес усети как се отпусна едновременно със звука от смеха си. Ако беше психопат, който щеше да я убива, явно бе решил да го прави след закуска. Така че можеше да се наслади на храната, която бе приготвил. *Довери се на инстинктите си.*

— Какво е менюто? — попита тя, стомахът ѝ започна да къркори при мисълта за една порядъчна закуска.

— Най-добрият каубойски омлет в цял Де Пол — отвърна той и плъзна единия от двата идеални по форма омлета върху чинията ѝ, а другия — в неговата. Гарнира всеки от омлетите с листенца магданоз.

— Купил си дори магданоз. Наистина съм поразена.

— Това бе основната идея. Не му позволявай да изстине — отвърна той, наливайки ѝ чаша кафе. — Сметана? Захар?

— Черно.

— Яж.

— Изглежда страхотно. Не мога да повярвам, че си приготвил всичко това.

— Най-малкото, което можех да направя, след снощното си държание.

— Нищо не е станало снощи.

— Точно така. Най-накрая ми се отдаде възможност да прекарам нощта с една красива жена и аз каква я свърших? Напих се до безсъзнание и заспах на канапето ѝ.

Джес смутено прокара ръка през разрошената си коса.

— Не, не го прави — отвърна той и свали ръката ѝ обратно на масата. — Изглеждаш чудесно.

Джес издърпа ръката си изпод неговата и заби вилица в омлета.

— Е, каква е присъдата? — Той изчака, докато тя сдъвче първата хапка.

— Невероятно! — отвърна Джес ентусиазирано. — Определено най-хубавият омлет в цял Де Пол.

В продължение на няколко минути се храниха мълчаливо.

— Махнах покривалото на клетката — каза Адам — и купих сутрешните вестници. На канапето са.

Джес погледна от кафеза към канапето.

— Благодаря. — Тя замълча за миг. — Има ли нещо друго, което си направил и за което трябва да знам?

Той се наведе през тъмната махагонова маса и я целуна.

— Още не.

Джес не помръдна, докато Адам се навеждаше напред, за да я целуне отново. Устните ѝ потръпваха, сърцето ѝ биеше лудо. Чувстваше се като ученичка. Чувстваше се като изчервяваща се булка. Чувстваше се като идиотка.

Наистина ли толкова лесно можеше да ѝ бъде завъртяна главата? Нима чаша портокалов сок, едно кафе и един каубойски омлет бяха всичко необходимо, за да се проникне в сърцето и леглото ѝ?

А сега той целуваше устните ѝ, страните ѝ, врата ѝ, отново устните. Ръцете му я обгръщаха, придръпваха я към него. Колко време

бе изминало, помисли си тя, откакто мъж не я бе целувал по този начин? Откакто тя не беше целувала мъж по този начин?

— Не трябва да правя това — каза тя, докато целувките му ставаха все по-настоятелни, докато целувките ѝ му отвърщаха със същото. — Трябва да свърша толкова много работа, за да се подготвя за утре.

— Ще я свършиш — увери я той и зарови устни в косите ѝ.

— Повечето дела за убийство продължават само седмица, най-много десет дни — прошепна тя, като се опитваше с думи да надвие страстта си, — но обвиняемият се разболя...

Адам покри устните ѝ със своите, ръцете му се спуснаха надолу към гърдите ѝ.

Опита се да протестира, но в резултат прозвуча единствено сладостното ѝ стенание.

— Убийствата са всъщност сред най-лесните дела за водене — продължи тя упорито, чудейки се кое бе по-странното — онова, което правеше или онова, което говореше. — Освен когато са свързани със смъртното наказание, като този...

С устните си той отново я накара да млъкне. Този път тя не каза нищо и се предаде пред почти непоносимото сладостно усещане от устните му върху нейните, от ръцете му върху тялото ѝ.

Изведнъж прозвуча звънецът. Иззвъня веднъж, после отново.

— Какво е това? — попита Адам измежду целувките.

— Домофона — отвърна Джес, като се чудеше кой ли може да е. — Някой отдолу.

— Ще си отидат.

Звънецът отново иззвъня, набързо три пъти последователно. Кой ли беше? — почуди се Джес. Сега, по никое време. Десет часа в неделя сутрин!

— О, господи! — възкликна тя, измъквайки се от прегръдката на Адам. — Това е бившият ми съпруг! Изобщо бях забравила за него. Каза, че ще намине сутринта...

— Явно държи на думата си — отбеляза Адам, когато звънецът отново иззвъня.

Джес бързо отиде до домофона отстрани на вратата.

— Дон?

— Кифлите ви пристигнаха — огласи апартамента гласът му.

— Започва да става интересно — отвърна Адам и като сграбчи кафето си, се отпусна върху канапето във всекидневната. Очевидно ситуацията му изглеждаше много забавна.

— О, господи — прошепна Джес, чувайки стъпките на Дон по стълбите. Отвори вратата, преди той да успее да почука. — Здравей, Дон.

Дон бе облечен в дебело яке и тъмнозелени панталони от рипсено кадифе, ръцете му бяха запълнени от два големи плика с кифлички.

— Навънка е кучи студ — отбеляза той. — Какво те забави? Не ми казвай, че съм те събудил! — Направи две крачки навътре и замръзна при вида на Адам върху канапето. — Съжалявам — извини се незабавно Дон. Смущението бе изписано и върху лицето му, докато протягаше ръката си към Адам. — Дон Шоу. Стар приятел.

— Адам Стоун — отвърна Адам и стисна ръката на Дон. — Нов приятел.

Настъпи мълчание. Сякаш всеки съдържаше дори дъха си.

— Има кафе — предложи Джес.

Дон погледна към масата.

— Изглежда, вече сте се нахранили.

— Джес забрави да ми каже, че ще се отбиете — обясни Адам, устните му се разтегнаха в усмивка. — С удоволствие бих разбил още един омлет.

— Благодаря, може би някой друг път.

— Нека да закача якето ти. — Джес протегна ръце.

Дон тикна пликите с кифли в тях.

— Не. Мисля, че трябва да тръгвам. Искането просто да ти ги дам. — Той се отправи към вратата. — Сигурно ще ги сложиш във фризера.

Телефонът иззвъня.

— Оживено място — подхвърли Адам.

— Дон, изчакай за секунда, моля те — настоя Джес.

Дон изчака до вратата, докато Джес се запъти към кухнята, за да вдигне телефона. Когато минута по-късно се върна обратно, беше бледа и трепереща, по бузите ѝ се стичаха сълзи. И двамата мъже едновременно се втурнаха към нея.

— Обадиха се от отдела на медицинската експертиза — каза тихо тя. — Открили са Кони Девуоно.

— Какво? Къде? Кога? — попита Дон, думите се изстреляха като сачми от пистолет.

— В Скоки Лагунс. Един рибар се натъкнал на тялото ѝ под леда вчера късно следобед и извикал полиция. Докарали са я с линейка на Харисън Стрийт.

— Сигурни ли са, че е тя?

— Зъбните регистри не лъжат. — Един вопъл заседна в гърлото на Джес. — Била е удушена с парче метална жица, стегната толкова здраво, че почти я е обезглавила. Явно тялото се е запазило доста добре поради студа.

— Джес, съжалявам. — Дон я привлече в прегръдките си.

Джес тихо плачеше върху рамото му.

— Трябва да се видя с майката на Кони. Трябва да ѝ съобщя.

— Полицията ще го направи.

— Не — бързо отвърна Джес. Видя как Адам, праметнал яке върху ръката си, се отправя на пръсти към вратата. — Аз трябва да го направя. Господи, Дон, какво мога да ѝ кажа? Какво мога да кажа на малкото ѝ момченце?

— Ще намериш най-подходящите думи, Джес.

Джес не каза нищо, когато Адам отвори вратата и ѝ изпрати една нежна целувка за довиждане. Вратата тихо се затвори зад него.

— Къде живее майката на Кони? — попита Дон. Дори и да бе забелязал оттеглянето на Адам, той не каза нищо.

— Милър Стрийт. Имам някъде записан точния адрес. — Джес изтри сълзите от очите си.

— Иди си вземи един душ и се облечи. Ще те откарам дотам.

— Не, Дон, не е необходимо да го правиш.

— Джес, ти нямаш кола, а и е изключено да те оставя да преживееш всичко това сама. Сега, моля те, недей да спориш повече с мен.

Джес се протегна и погали бившия си съпруг по бузата.

— Благодаря ти.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Добре ли си? — питаше той.

— Не.

Джес продължаваше да плаче. Не можеше да се успокои. Дори и под душа, сълзите ѝ не спираха. Тя продължаваше да плаче, докато нахлузваше джинсите и червения си пуловер, продължаваше да плаче, докато се пъхаше на предната седалка на мерцедеса на Дон, продължаваше да плаче, когато спряха пред невзрачната къща-близнак на мисис Гамбала в „Литъл Итали“.

— Трябва да престанеш да плачеш — бе я увещавал нежно Дон. — В противен случай тя ще разбере, преди дори да си отворила устата си.

— Така или иначе ще разбере — отвърнала му бе Джес. И се бе оказала напълно права.

Външната врата се бе отворила, преди Джес да успее да стигне до най-горното стъпало на малката претруфена веранда от червени тухли. Мисис Гамбала застана на прага, дребна жена, облечена в черно от главата до петите, внукът ѝ надзърташе предпазливо зад масивните ѝ хълбоци.

— Намерили са я — каза мисис Гамбала, примирявайки се с истината, независимо от това, че поклащаше глава, отказвайки да я приеме.

— Да — призна Джес, гласът ѝ заглъхна. Не беше в състояние да продължи.

Стефан хвърли един поглед на Джес, един поглед на баба си, после се втурна нагоре по тясното стълбище. Вратата на стаята му се затръшна в израз на мъчителен протест.

Бяха влезли вътре и Джес бе описала подробностите на мисис Гамбала, като обеща да ѝ разкаже всичко, веднага щом получи доклада на медицинската експертиза. Втренчила поглед в Дон, сякаш го предизвикваше да ѝ се противопостави, Джес я бе уверила, че виновният бързо ще бъде арестуван и даден под съд.

— Ще изискаш ли заповед за арестуването на Рик Фергюсън? — бе попитал Дон, докато вървяха обратно към колата му.

Нищо не ѝ се искаше толкова много, но знаеше, че докато не научи подробностите около смъртта на Кони Девуоно, беше по-разумно да задържи нещата. Трябваше да разбере точно какви, ако изобщо съществуваха такива, уличаващи телесни доказателства имаше, за да се свърже Рик Фергюсън с убийството на Кони Девуоно.

— Не още. Ще му се обадиш ли?

— За какво да му се обаждам, щом като няма да го арестуващ? — бе попитал той с малко пресилена невинност. — Освен това, днес е неделя. Не работя в неделя.

— Благодаря ти — отвърна му Джес, после отново се разплака.

— Добре ли си? — питаше я той отново.

— Не — отвърна тя, като присвиваше горната си устна под долната, опитвайки се да ги накара да престанат да треперят.

Дон се протегна през предната седалка и взе ръцете ѝ в своите.

— За какво мислиш?

— Мисля си за това, как мисис Гамбала държи всичките си мебели, увити в найлон — отвърна му Джес, като изпусна една дълбока въздишка.

Явно изненадан, Дон се разсмя.

— Повече няма да ти се налага да ги гледаш — съгласи се той.

— Кони веднъж ми бе споменала за това. Беше ми казала, че Стефан не обича да я чака в къщата на баба си, защото тя държала всичките си мебели, увити в найлони и нямало удобно място за сядане. — Джес сподави риданията си. — А сега, ето къде ще израсне той. В една къща, пълна с найлонови калъфи.

— В една къща, изпълнена с любов, Джес — напомни ѝ Дон. — Баба му го обича. Тя ще се грижи добре за него.

— Кони казваше, че майка ѝ е прекадено стара, за да се грижи за него, че не говори добре английски.

— Е, значи той ще я учи на английски, а тя ще го учи на италиански, Джес — каза Дон и отново стисна ръцете ѝ, — не можеш да се тревожиш за всичко. Не можеш да се товариш с болката на всички. Трябва да се щадиш, иначе ще полудееш.

— Винаги съм си мислила, че би било по-добре човек да знае — призна Джес, след продължително мълчание. — Винаги съм си

мислила, че би било по-добре, независимо колко ужасно ще бъде, човек да знае истината, за да се намери някакъв изход. Сега вече не съм толкова сигурна. До днес, поне най-малкото, имаше някаква надежда. Дори и да беше лъжлива, може би беше по-добре, отколкото изобщо никаква.

— Говориш за майка си — промълви тихо Дон.

— През всичките тези години си мислех, че само ако знаех по някакъв начин какво се е случило с нея, тогава бих могла да продължа нататък...

— Ти продължаваш нататък.

— Не, не продължавам. Не истински. — Тя погледна през прозореца на колата, за пръв път забеляза, че се движат на запад по шосе номер I-94.

— Джес, какво искаш да кажеш? Погледни всичко, което си постигнала.

— Знам какво съм постигнала. Нямам предвид това — отвърна му тя.

— Обясни ми тогава — подкани я той внимателно.

— Искам да кажа, че преди осем години аз бях прикована. Няма никакво значение какво съм направила, няма никакво значение какво съм постигнала, емоционално аз все още съм прикована към деня, в който майка ми изчезна.

— И си мислиш, че ако беше разбрала какво се е случило с нея, ако някой, като тебе сега, се бе появил и ти бе казал нещо подобно на това, което ти съобщи днес на сина на Кони, би се чувствала по-добре?

— Не знам. Но поне бих могла да преодоля това веднъж завинаги. Щях да съм в състояние да скърбя. Щях да съм в състояние да продължа да живея.

— В такъв случай ти сама отговаряш на въпроса си — каза ѝ той.

— Предполагам, че да. — Джес избърса сълзите от очите си, изтри нос с опакото на ръката си и се загледа през прозореца на колата. — Къде отиваме?

— В Юниън Пайър.

— Юниън Пайър? — Джес веднага извика в съзнанието си образа на малкото селце на брега на езерото, на около стотина километра от Чикаго, където Дон се уединяваше през празниците. — Дон, не мога. Трябва да се подготвя за заседанието утре.

— Не си ходила там от много отдавна — припомни ѝ той. — Направих някои промени, осъществих част от идеите, които ти някога предлагаше. Хайде, обещавам ти, че до пет часа ще си бъдеш у дома. Знаеш, че и без това дотогава няма да си в състояние да разсъждаваш логично.

— Не знам.

— Дай си почивка, Джес. И двамата знаем, че си подготвена за утре, толкова, колкото изобщо някой би могъл да бъде подготвен.

Продължиха мълчаливо. Джес наблюдаваше пейзажа. Видя как дъждът, който бе запръскал, постепенно се обърна на сняг. Сградите отстъпиха място на полето. Те поеха по разклонението за Юниън Пайър, продължиха на изток към езерото Мичиган. *РАНЧО ЕЛСИНОР ДЮД*, гласеше един голям дървен надпис над извитата във формата на арка порта от ковано желязо. *ЕЗДА И УРОЦИ. СПРАВКИ ВЪТРЕ. ИГРИЩЕ ЗА ГОЛФ*, гласеше друг надпис, независимо от факта че сезонът не бе особено подходящ за голф. Джес си припомни как баща ѝ дразнеше майка ѝ, че когато се пенсионира, ще я научи да играе голф.

КЛУБ ПО СПОРТНА СТРЕЛБА НА ЮНИЪН ПАЙЪР, гласеше друга голяма дървена табела. Докато продължаваха на изток, снегът се усиливаше. Джес се изправи на седалката, изведнъж нещо ѝ прищрака.

— Какво става? — попита Дон.

— Откога тук имат клуб по спортна стрелба? — попита тя.

— Винаги са имали — припомни ѝ Дон. — Защо? Искаш ли да се поразтовариш? Почти сигурен съм обаче, че трябва да си член — продължи той, когато тя не му отговори нищо.

— Имат ли и секция по стрелба с лък?

— Какво?

— Секция по стрелба с лък — повтори Джес. Не беше съвсем сигурна накъде точно водеха мислите ѝ.

— Мисля, че не. Откъде този внезапен интерес към стрелбата с лък? — Той млъкна изведнъж. — Убиецът с арбалет? — попита той.

— Когато даваше свидетелски показания, Тери Уелс се закле, че не е стрелял с лък и стрела, откакто като дете бил на лагер. Какво ще стане, ако успея да докажа, че го е правил?

— Тогава, според мен, веднага нацелваш предумишленото убийство.

— Мога ли да използвам телефона ти?

— Смисълът на това пътуване бе да си починеш.

— Аз така си почивам. Моля те.

Дон извади телефона от поставката му и го подаде на Джес. Тя бързо набра домашния телефон на Нейл Стрейхорн.

— Нейл, искам да издириш всички клубове по спортна стрелба, намиращи се на около два часа път с кола от Чикаго — нареди тя, без излишни предисловия.

— Джес? — Гласът на Нейл проеча в колата през говорителя.

— Искам да разбера дали Тери Уелс не е член на някой от тях, дали изобщо се е приближавал до стрелбище през последните трийсет години. Детектив Мансфийлд сигурно може да ти помогне. Не вярвам да има кой знае колко клуба по спортна стрелба наоколо. Каж ми, че се нуждаем от информацията до утре сутринта. Ще ти се обадя по-късно. — Тя затвори, преди той да може да ѝ се противопостави или да попита нещо.

— Ти си много взискателен наставник — каза Дон, като зави наляво по Смит Роуд.

— Имаше от кого да се науча — напомни му тя и пристегна поздраво колана си, докато колата подскачаше по неасфалтирания неравен път.

Уединеният път бе ограден и от двете си страни с летни вили. Независимо от факта че къщите по склона за последното десетилетие бяха поскъпнали четири пъти, собствениците явно не намираха за чак толкова наложителна поправката на големите дупки на пътя. Джес се хвана здраво за дръжката на вратата, докато колата подскачаше към построената от борови трупи хижа на Дон. Ставаше ѝ все по-трудно и по-трудно да вижда през предното стъкло.

— Изглежда толкова неприветливо — отбеляза Джес, докато снегът се виеше навсякъде около тях.

— Ще запаля огън, ще отворя бутилка вино и няма да изглежда чак толкова зле.

— Наистина започна да вали сняг.

— Ще те хвърля набързо до предната врата — каза Дон.

Джес изскочи от колата и се затича.

— Бях забравила колко красиво е тук.

Джес стоеше до големия стъклен прозорец, който всъщност представляваше задната стена на хижата и се вглеждаше през снега към малката градина, която тя самата бе засадила преди много години. Склонът се намираше точно зад градината. Множество стълби, издълбани направо отгоре върху стръмната му страна, водеха надолу към езерото. Големи смърчове ограждаха отстрани собствеността на Дон, като я отделяха от съседите му и охраняваха правото му на уединение. Зад Джес, в голямата тухлена камина гореше силен огън. Дон седеше на бялата рогозка между камината и едното от двете канапета в стар колониален стил, а пред него бяха разпръснати остатъците от обяда за пикник, който бе приготвил.

— Липсваше ни — каза тихо Дон. — На мен и на градината. Спомняш ли си кога засади тези храсти?

— Разбира се, че си спомням. Току-що се бяхме оженили. Карахме се какви храсти биха израснали най-бързо и биха били най-красиви за окото.

— Не сме се карали.

— Добре, обсъждахме.

— И после се споразумяхме.

— Направихме така, както ти искаше — поправи го Джес и се разсмя. — Беше чудесна идея, идването ни тук. Благодаря ти, че се сети. — Тя се върна на бялата рогозка, седна на пода и се облегна върху канапето на кафяво-охрени райета.

— Преживяли сме много хубави мигове тук. — Гласът му бе пропит от носталгия.

— Да, така е — отвърна тя. — Мисля, че най-много ми харесваше през май, когато всичко започва да нагъпва и знаех, че цялото лято тепърва предстои. Щом дойдеше юни, аз вече започвах да се тревожа, че лятото много скоро ще свърши и зимата отново ще дойде.

— А на мен пък зимата винаги ми харесваше най-много, защото знаех, че независимо от това колко студено е навън, можех да се кача тук горе, да си запаля огън, да си устроя пикник и да ми бъде топло и хубаво. Какво повече би могъл да иска човек от това да му е топло и хубаво?

— Звучи толкова просто.

— Защо трябва да е сложно?

— Често ли водиш Триш тук? — попита тя.

— Не.

— Защо не?

— Не знам.

— Влюбен ли си в нея? — попита Джес.

— Не знам — отвърна отново Дон. — Ами ти?

— Аз определено не съм влюбена в нея.

Дон се усмихна.

— Знаеш какво имам предвид. Доста ме изненада тази сутрин.

— Не беше така, както изглеждаше — отвърна бързо Джес.

— Как изглеждаше?

— Предполагам така, като че ли сме прекарали нощта заедно.

— А не сте ли?

— Е, в известен смисъл, предполагам, че да. Адам попрекали с пиенето и заспа на канапето.

— Очарователно.

— Той наистина е много симпатичен.

— Уверен съм, че е, в противен случай нямаше да те привлича.

— Не съм убедена, че ме привлича. — Джес се почуди дали пък не се оправдаваше прекалено много.

— Откога го познаваш?

— Отскоро. Може би от месец — отвърна тя. *Дори и по-малко*, помисли си.

— Но той се чувства достатъчно удобно, за да преспива на канапето ти. И ти явно се чувстваш достатъчно удобно, за да му го позволяваш.

— Какво друго можеш да направя?

— Не бих могъл да ти отговоря на този въпрос.

— Нито пък аз — призна Джес.

— С какво се занимава?

Джес долови напрежението в гласа на Дон, докато той се опитваше думите му да прозвучат съвсем нормално. Остана развълнувана от това.

— Продавач е.

— Продавач? — Дори не си направи труд да прикрие изненадата си. — Какво продава?

— Обувки. — Джес прочисти гърлото си. — Не ставай сноб, Дон — добави бързо тя. — Няма нищо лошо в това да продаваш обувки. Баща ми, както знаеш, също е започнал като продавач.

— Адам Стоун изглежда малко старичък, за да започва тепърва — отбеляза Дон.

— На него му харесва онова, което прави.

— Толкова, че да се напие до безсъзнание и да заспи?

— Не знам едното да има нещо общо с другото.

— А защо мислиш, че се е напил?

— Протестирам. Разпитът приключи.

— Протестът се отхвърля. Свидетелят да отговори на въпроса.

— Не съм влюбена — заяви Джес.

— Свидетелят може да слезе от свидетелското място — отвърна Дон и Джес с облекчение наведе глава.

— Е, какво ново в престижната правна фирма на Роджърс, Доналдсън, Бейкър и Шоу? — попита тя, припомняйки си как Адам Стоун ѝ бе махнал за довиждане от вратата на апартамента ѝ тази сутрин.

— Всичко е наред.

— Не звучиш много ентузиазизирано.

— Нещата се промениха.

— Наистина ли? Как?

— Когато аз влязох в управителния съвет, бяхме само десет души — обясни той. — Сега има над двеста адвокати. Това доста промени нещата.

— Но ти винаги си искал фирмата да се разрасне, да бъде най-голямата и най-добрата — припомни му тя.

— Най-добрата, да, но не непременно и най-голямата.

— Значи по-голяма не означава непременно по-добра?

— Точно така. Не си ли взе поука от „Мастърс и Джонсън“?

Тя се разсмя.

— Знаеш ли, че те се разведоха?

— Мастърс и Джонсън?

— Шокиращо, нали? — каза Джес, чудейки се как бяха стигнали и до темата за секса. Загледа се през прозореца в непрестанния снеговалеж. — И така, освен от размерите, от какво друго не си доволен във фирмата си?

— Всичко се определя от парите в много по-голяма степен отпреди, което предполагам, е съвсем нормално за днешно време — започна той. — Никой не се интересува от нищо друго, освен да включи в списъка си повече дела за разглеждане. Мисля, че облика на фирмата се промени за последните десет години. И то не към похубаво.

Джес се усмихна. Онова, което той всъщност искаше да каже, бе, че фирмата не отразява вече неговата собствена силна личност, както беше в началото, когато Дон бе един от десетимата, не от двестате.

— Е, и как би променил нещата?

Дон наведе брадичка към гърдите си, както правеше винаги, когато се замислеше сериозно за нещо.

— Не вярвам, че могат да бъдат променени. Фирмата е прекалено голяма. На този етап тя вече не се подчинява на никакви установени закони. Единственият начин да променя нещо, е да я напусна.

— Готов ли си да го направиш?

— Мислил съм за това.

— И с какво би се заел?

— Бих започнал отново отначало — отвърна той, гласът му се ентусиазира от идеята. — Ще взема няколко от най-добрите със себе си, ще наема и неколцина от другите. Ще създам нещо като малка семейна фирма, знаеш как изглеждат, с тухлени стени и висящи растения от покритите с мазилка тавани. Няколко секретарки, няколко бани, една малка кухничка отзад. Интересува ли те?

— Какво?

— Може би току-що ми хрумна една много интересна идея. Какво ще кажеш, Джес? Как ти звучи „Шоу и Костър“?

Джес се разсмя, само защото не знаеше какво друго да направи.

— Помисли си. — Дон се изправи и закрачи към прозореца. — Изглежда няма да можем да се измъкнем оттук този следобед.

— Какво? — Джес веднага се изправи зад него.

— Снегът изобщо не намалява. Дори изглежда ще стане още по-зле. Вятърът се усилва. Не искам да бъда затрупан от виелица по магистралата.

— Но аз трябва да се връщам.

— Ще те върна. Просто не следобед. Може би ще трябва да изчакаме до след вечеря. — Той се отправи към големия кухненски

бокс отляво и отвори фризера. — Ще размразя няколко пържоли, ще отворя още една бутилка вино и ще се обадя на патрула за магистралите, за да разбера доколко са се влошили условията по пътищата. Джес, престани да се притесняваш — каза Дон. — Дори и да се случи най-лошото и да не можем да си тръгнем оттук тази вечер, ще те върна навреме за съдебното заседание утре сутринта, обещавам ти. Дори ако трябва да те отнеса обратно със снегоходки. Ясно? Това ще те поуспокои ли?

— Не особено — отвърна му тя.

— Такова си е моето момиче — отвърна той.

Джес прекара останалата част от следобеда на телефона.

От медицинската експертиза не можеха да ѝ кажат нищо ново. Аутопсията на Кони Девуоно не била приключила; щяло да отнеме няколко дни, докато обработят резултатите.

Нейл Стрейхорн се бе свързал с Барбара Коен и детектив Мансфийлд. Бяха успели да открият имената на два клуба по стрелба с лък в Чикаго и още четири в радиус от сто и петдесет километра. Полицията вече била тръгнала да разпита управите. За щастие, всички клубове били отворени в неделя, въпреки че два, заради бурята, затворили по-рано, тъй като просто нямало как да се стигне до тях. На телефонните им секретари били оставени съобщения на сутринта веднага да се обадят в полицията. Нейл щял да ѝ звънне, щом научели нещо ново.

Джес преповтори наум списъка от въпроси, които бе приготвила за Тери Уелс. Дон беше прав, призна си тя, докато го наблюдаваше как се върти из кухнята и приготвя вечерята. Тя, както винаги, беше готова. Не се нуждаеше от бележките си. Вече бе запомнила въпросите си и вероятните отговори, които те щяха да извлекат. Единственото нещо, което ѝ оставаше да направи сега, бе да се появи в съда навреме.

— По радиото току-що съобщиха, че се очаква снегът да спре до полунощ — каза ѝ Дон, като постави чаша червено вино в ръката ѝ, преди тя да успее да протестира срещу казаното от него. — Предлагам да останем да пренощуваме тук, да се наспим добре и в шест да тръгнем за надолу. Така до седем и половина най-късно ще сме в града

и ти пак ще имаш на разположение достатъчно време, за да се приготиш за заседанието на съда.

— Дон, не мога.

— Джес, не смятам, че имаме друг избор.

— Но какво ще стане, ако снегът не спре до полунощ? Какво ще стане, ако не успеем да си тръгнем оттук утре сутринта?

— Тогава Нейл ще поиска отлагане на делото — отвърна просто Дон. — Джес, ти не си виновна за времето.

— А ако тръгнем сега?

— По всяка вероятност ще прекараме нощта, затрупани под снега. Но ако държиш, готов съм да рискувам.

Джес се вгледа през задния прозорец навън към бушуващата с всичка сила снежна виелица. Трябваше да признае, че е истинска лудост да се опитваш да отидеш някъде във време като това.

— Колко остава до вечеря? — попита тя.

— Беше детектив Мансфийлд — заяви Джес и избута телефона от бялата рогозка, докато разсеяно наблюдаваше извиващите се пламъци, които ѝ заприличаха на готвещи се да нападнат кобри. — В списъците на членовете на никой от четирите клуба, с които са успели да се свържат, не е фигурирало името на Тери Уелс.

— Показали ли са снимката му?

Джес кимна.

— Никой не го е разпознал.

— Все още остават и други места, нали?

— Две. Но не можем да се свържем с тях преди сутринта.

— Тогава не ни остава нищо друго, освен да се наспим хубаво тази нощ.

Дон, както си седеше до Джес на пода, се протегна и нави дългия шнур на телефона около пръстите си, след което го върна на малката борова масичка между двете канапета.

Джес проследи ръцете му, хипнотизирана от бавното им кръгово движение. Когато заговори, гласът ѝ беше толкова бавен, сякаш излизаше от състояние на дълбок транс.

— Споменах ли ти, от експертизата казаха, че жицата така здраво е била стегната около гърлото на Кони, че тялото е било почти

обезглавено?

— Опитай се да не мислиш сега за това, Джес — каза Дон и я прегърна. — Хайде, навечеря се добре, пийна си и чудесно вино, не е ли вече време да...

— Аз съм виновна — продължи тя, почти усещайки как жицата се влива в гърлото на Кони.

— Ти си виновна? Джес, за какво говориш?

— Ако не бях убедила Кони, че трябва да свидетелства, тя все още щеше да е жива.

— Джес, това е абсурдно. Не можеш да си сигурна в това. Не можеш да виниш себе си.

— Сигурно е било толкова ужасно — продължи Джес, тръпки побягнаха по тялото ѝ и тя се притисна още по-силно към Дон — да усеща как жицата се връзва в гърлото ѝ, да знае, че ще умре.

— За бога, Джес...

Очите на Джес се напълниха със сълзи и те започнаха да се стичат надолу по страните ѝ. Дон бързо се наклони да ги изтрие, първо с пръсти, после с устни.

— Всичко е наред, миличко — казваше той. — Всичко ще се оправи. Ще видиш. Всичко ще се оправи.

Допирайки се леко до кожата ѝ, устните му се навлажниха, докато той проследяваше с тях линията на сълзите отстрани, чак до устните. Устата му нежно се притисна към нейната.

Джес затвори очи и си представи как Адам се бе протегнал през масата, за да я целуне. Усети, че отговаря на целувките му, като осъзнаваше, че го прави не с мъжа, с който трябваше, но не бе в състояние да се сдържи.

Беше толкова отдавна, помисли си тя, ръцете ѝ обгръщаха кръста на Адам, дори и когато ръцете на Дон изчезнаха под червения ѝ пуловер и задърпаха ципа на джинсите ѝ. Чувстваше ласките на Адам, докато Дон се отпускаше върху нея с цялата си тежест, Адам, чиито пръсти и устни нещо я доведоха до оргазъм, преди дори още да бе проникнал в нея.

— Обичам те, Джес — чу тя да казва Адам, но когато отвори очи, видя, че това беше Дон.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Кошмарът започна, както винаги, в чакалнята на лекарския кабинет, лекарят ѝ подаваше слушалката и ѝ съобщаваше, че я търси майка ѝ.

— Играя главната роля в един филм — каза майка ѝ. — Искам да дойдеш да ме видиш. Ще оставя билетите на касата.

— Ще дойда — увери я Джес. Само след миг се озова пред салона и потърси билетите си от дъвчещата дъвка билетопродавачка.

— Никой не е оставял никакви билети за вас — отвърна ѝ момичето. — И вече сме разпродали всичко.

— Билет ли търсите? — попита мисис Гамбала и ѝ подаде един. — Не мога да отида. Дъщеря ми глътна една костенурка и умря, така че ми остана един билет повече.

Салонът бе тъмен, филмът щеше да започне всеки момент. Джес забеляза празно място до пътеката, седна и зачака.

— Намерих една бучка на гърдата си — казваше майка ѝ от екрана. Но някаква широка колона напълно препречваше погледа ѝ. Нямаше значение колко отчаяно се опитваше, колко силно упорстваше, Джес не успяваше да види нищо от нея.

— Аз съм виновна — прошепна тя на съдията Харис, който стоеше до нея. — Ако този следобед я бях придружила до лекаря, както ѝ бях обещала, тя нямаше да изчезне.

В следващия момент Джес се озова на улицата и точно се готвеше да изкачи стъпалата пред къщата на родителите си, когато на ъгъла спря бяла кола. Един мъж слезе от колата и се запъти към нея. Лицето му бе обвито в сенки, ръцете му бяха протегнати напред. Той беше точно зад нея, когато тя се изкачи тичешком по стълбите и разкъса мрежата за комари, пръстите ѝ бясно се опитваха да улучат ключалката. Но ключалката бе развалена. Тя усети натиска върху рамката за комари, усети как пръстите ѝ се отпускат, знаеше, че от смъртта я делят сантиметри.

Изправи се рязко, тялото ѝ бе обляно в пот, с мъка успяваше да си поеме въздух, задъхваше се.

Трябваше ѝ време, за да осъзнае къде се намира.

— О, господи — простена тя, виждайки Дон да спи спокойно до нея на бялата рогозка. Останките от някога буйния огън, проблясваха слабо зад мрежестия параван. — О, господи — прошепна тя отново, като отметна одеялото, с което той явно ги бе завил. Събра дрехите си, чудејки се как изобщо бе мога да позволи да се случи това между нея и Дон.

— Обичам те — все още можеше да го чуе да казва.

И аз те обичам, искаше ѝ се сега да му отвърне, но не можеше, защото не го обичаше, не по начина, по който той я обичаше. Тя го бе използвала, бе използвала чувствата му към нея, дълбоката му привързаност, любовта, която бе изпитвал към нея, любовта, която винаги щеше да изпитва към нея. За какво? За да се почувства по-добре за няколко минути? За да не се чувства толкова самотна? Толкова уплашена? За да може да го нарани отново? Да го разочарова отново? По начина, по който винаги нараняваше и разочароваше всички, които някога я бяха обичали.

Ръцете ѝ трепереха, тя набързо си сложи бикините и сутиена, вече я втрисаше, дишаше с усилие, сякаш гигантска боа се бе увила около нея и бавно затягаше пръстените си. Като се олюляваше, Джес се изправи на крака и нахлузи пуловера си през глава, отчаяно опитвайки се да се стопли.

Отпусна се върху канапето зад нея, сви колене към гърдите си и ги притисна здраво. Ужасното изтръпване започваше да се просмуква през тялото ѝ.

— Не — тихо извика тя, не желаше да буди Дон. Егоистично ѝ се прииска той сам да се събуди и да я притисне в прегръдките си, да пропъди виденията ѝ.

Поеми си дълбоко въздух, каза си тя, докато невидимата змия затягаше смъртоносната си прегръдка, обгръщаше я с широките си пръстени от глезените чак до врата, лишаваше я от всякаква надежда да си поеме въздух. Тя се вгледа в студените очи на змията, видя челюстите ѝ да се разтварят в нетърпеливо очакване, усети последното стискане в гръдния си кош.

— Не — задъхваше се тя, бореше се с всички сили да не повърне, съпротивляваше се на въображаемия си мъчител. — Не!

Внезапно видя лицето на Адам и чу гласа му.

— Не се съпротивлявай — казваше ѝ той. — Следващия път, когато получиш такъв пристъп, просто му се остави. Отпусни се.

Какво имаше предвид?

— Кое е най-лошото, което може да се случи? — бе попитал той.

— Ще повърна — бе му отговорила тя.

— Тогава ще повърнеш.

Страх ме е, помисли си тя.

— Мисля, че това, от което се страхуваш, е смъртта.

Помогни ми. Моля те, помогни ми.

— Остави се на течението — казваше той. — Не се съпротивлявай. Просто се остави да те носи.

Същият съвет, осъзна Джес, като този, който им бе дал и инструкторът от курса по самоотбрана.

Когато се сблъскате с нападател, не се съпротивлявайте, оставете му се.

Удряйте, когато се допрете до него.

— Остави му се — повтаряше си тя отново и отново. — Остави му се. Не се съпротивлявай. Остави му се.

Кое е най-лошото, което може да се случи?

Е, добре, ще повърнеш.

Е, добре, ще умреш.

Тя едва не се разсмя.

Затвори очи, за да попречи на замайването, което я обгръщаше отвсякъде и заплашваше да я просне на пода. Усети как главата ѝ омеква, започна да ѝ се гади, беше сигурна, че всеки момент ще изгуби съзнание.

Но не изгуби съзнание.

Не умря.

Нямаше дори да повърне, осъзна с нарастващо недоумение Джес, усети как постепенно гръдният ѝ кош се отпуска, огромната змия бавно изгуби интерес и изпълзя нанякъде. Няколко минути по-късно изтръпването изчезна и дишането ѝ се възстанови. Беше добре. Не беше умряла. Нищо въобще не ѝ се бе случило.

Беше се оставила на паниката да я води, беше се понесла надолу заедно с мъчителното си безпокойство и това бе останало без последствия за нея. Не повърна отгоре си. Не се парализира. Не умря.

Беше спечелила.

Джес остана неподвижно още няколко минути върху раираното канапе, наслаждаваше се на победата си.

— Всичко свърши — прошепна тя, изведнъж се почувства уверена и щастлива, искаше ѝ се да събуди Дон и да му каже какво бе станало.

Само дето знаеше, че не на Дон искаше да каже.

Джес се насили да стане и внимателно опипом потърси под одеялото чорапите си. Откри ги, обу ги, после бързо нахлузи джинсите си. Отправи се към прозореца и се вгледа през мрака към склона отсреща.

— Джес? — сънено се обади Дон.

— Спря да вали — отбеляза тя.

— Облякла си се — надигна се той на лакти и се протегна към часовника си.

— Беше ми студено.

— Щях да те стопля.

— Знам — отвърна му тя, в гласа ѝ се прокрадваха ясно забележими нотки на тъга. — Дон...

— Няма нужда да казваш нищо, Джес. — Той плъзна часовника върху китката си, закопча го и разтри врата си. — Знам, че не изпитваш към мен онова, което аз изпитвам към теб. — Той почти успя да се усмихне. — Ако искаш, ще се престорим, че снощи просто нищо не се е случило.

— Последното, което някога съм искала, е да те нараня отново.

— Не си. Честно. Джес, аз съм голямо момче. Щом ти можеш да се справиш с онова, което се случи снощи, значи и аз мога. — Той замълча за миг, погледна колко е часът. — Часът е четири. Защо не се опиташ да поспиш още малко?

— Няма да мога да заспя.

Той кимна.

— Искаш ли да ти направя чаша кафе?

— Какво ще кажеш аз да ти направя, когато се върнем в апартамента ми?

— Искаш да кажеш, че държиш да тръгваме?

— Имаш ли нещо против?

— Има ли някакво значение?

Джес коленичи на рогозката до бившия си съпруг и нежно го погали по бузата, усети вече наболата му брада.

— Наистина те обичам — каза тя.

— Знам — отвърна ѝ той, като постави ръка върху нейната. — Просто ще почакам да го разбереш.

Почти приближаваше седем, когато пристигнаха обратно в града. Пътуването към дома беше бавно и опасно. На няколко пъти колата поддаваше върху скритите заледени участъци и за малко не се обърна в една канавка. Но Дон не изгуби самообладание. Той само стисна кормилото по-здраво и продължи решително напред, въпреки че на Джес непрекъснато ѝ се струваше, че пеша би могла да стигне по-бързо до Чикаго.

Грабна телефона в момента, в който пристигнаха обратно в апартамента ѝ.

— Има ли нещо? — попита тя Нейл Стрейхорн наместо „Добро утро“.

— Джес, седем часът сутринта е — напомни ѝ той. — Клубовете не отварят по-рано от десет.

Джес затвори телефона, видя как Дон разчиства остатъците от закуската, която Адам ѝ бе приготвил вчера. Нима наистина беше само вчера? — учуди се Джес, струваше ѝ се така, сякаш се бе случило много отдавна.

— Няма нужда да го правиш — каза Джес, като измъкна от ръцете му чинията, която той миеше и я постави върху плота в кухнята.

— Напротив. В цялата къща няма нито една чиста чиния. — Той я вдигна от плота и я изплакна под крана.

— Останало е кафе — разклати каничката Джес, — мога да пъхна няколко чаши в микровълновата печка.

Дон взе каничката от ръцете на Джес и изля мътното ѝ кафяво съдържание в мивката.

— Ти и твоята микровълнова печка — отвърна той. — А сега се махай оттук. Аз ще направя кафе; ти си вземи един душ.

Джес влезе във всекидневната.

— Здравей, Фред — допря нос тя до тъничките решетки на кафеза му. — Как си, приятелю? Не се прибрах снощи да те покрия. Липсвах ли ти? — Птичката подскачаше от пръчка на пръчка, без да обръща никакво внимание на загрижеността ѝ.

— Защо не си вземеш куче или котка? — провикна се Дон от кухнята. — На това чудо изобщо не му пука дали си тук, или те няма.

— Фред ми харесва. Не изисква кой знае какви грижи — отвърна тя, като си мислеше за черните винилени ботуши, които си бе купила от Адам. Определено си струваха парите, реши тя сега, виждайки ги до външната врата. Снегът отпред върху пръстите се бе стопил върху дървения под. *Никакви кръгчета от сол. Никакви следи от вода. Задоволството ви е гарантирано, иначе получавате парите си обратно.*

Тя се замисли за Адам, питаше се какво ли прави сега, къде ли беше отишъл, след като бе напуснал апартамента ѝ. Какви изводи си бе направил от вчерашната конфузна ситуация. Какво би казал, ако разбереше за снощи.

Като се отправи по коридора към спалнята си, Джес разтърси глава; опита да се освободи от всякакви подобни смущаващи мисли. Бе започнала деня почти любейки се с един мъж и го бе завършила, правейки любов с друг. Единият бе случаен познат, човек, за когото всъщност не знаеше нищо; другият — бившият ѝ съпруг, за когото всъщност знаеше всичко. Единият бе тук сега, винаги бе тук, когато имаше нужда от него; другият се появяваше когато му хрумне.

Това ли я привличаше толкова много в Адам Стоун? — запита се тя. Фактът, че никога не беше сигурна кога отново или дали въобще ще го види пак?

Стаята си беше такава, каквато я бе оставила. Леглото неоправено. Джес мразеше неоправените легла, така както мразеше и всичко, останало недовършено. Тя бързо се захвана да го оправи, изтупа възглавниците, подви ъглите. После влезе в банята и пусна душа. Свали пуловера и джинсите си и ги сгъна в гардероба. И след като избра сивия костюм и розовата блуза за днешното си представяне в съда, тя ги подреди внимателно върху белия плетен стол.

Издърпа един безцветен чорапогащник от горното чекмедже на скрина си, заедно с чист розов сутиен и бикини и ги постави внимателно отгоре върху костюма. Точно когато се готвеше да свали бельото си, забеляза едно съдрано място точно на чатала на дантелените ѝ бикини.

— Браво. И как е станало това? — попита тя, като оглеждаше неравния прорез, който разделяше дъното на гащите ѝ от шев до шев.

Тя ги изхвърли в кошчето за непотребна хартия и извади друг чифт от най-горното чекмедже, огледа ги набързо и очите ѝ веднага се спряха на съдраното място върху дъното.

— За бога, какво става тук?

С нарастваща тревога Джес провери цялото си бельо и откри, че всички гащи са съдрани по един и същи начин.

— О, господи! О, господи!

— Джес? — извика Дон от другата стая. — Какво си мърмориш?

— Дон! — изкреця тя, не беше в състояние да каже нищо друго.
— Дон! Дон!

Той мигновено се озова до нея.

— Какво има? Какво се е случило?

Без да промълви нито дума, тя му подаде съдраното си бельо.

— Нищо не разбирам.

— Съдрани са! Всичките са съдрани! — Тя мачкаше фината материя на гащите между треперещите си пръсти.

Той изглеждаше толкова объркан, колкото объркана се чувстваше и Джес.

— Бикините ти са съдрани...?

— Всичките ми бикини са съдрани — заяви тя, когато най-накрая успя да си възвърне гласа. — Всичките, до последния чифт. Виж. Сякаш са разцепени с нож.

— Джес, това е налудничаво. Сигурно са се скъсали в пералнята.

— Пера ги на ръка — отсече Джес, започваше да губи търпение.
— Рик Фергюсън е бил тук, Дон. Рик Фергюсън го е направил. Той е бил тук. Ровил е в нещата ми.

Беше ред на Дон да избухне:

— Джес, разбирам, че си разстроена, но не мислиш ли, че малко избързваш и правиш доста прибързани предположения?

— Кой друг би могъл да го направи, Дон? Кой друг би могъл? Трябва да е Рик Фергюсън. Кой друг би могъл да проникне така лесно тук, сякаш има ключ? — избухна тя рязко.

— Какво? — попита Дон.

Адам бе взел назаем ключа ѝ, помисли си тя. Взел го бе, за да излезе да напазарува, докато тя бе спала. Дали не си бе извадил ключ? Дали не го бе използвал, за да проникне в апартамента ѝ, докато нея я няма?

— Трябва да е Рик Фергюсън — продължи Джес, незабавно отхвърляйки неприятните мисли. — Той е проникнал в апартамента на Кони Девуоно без всякакви проблеми. Сега е проникнал и в моя.

— Не знаеш кой е проникнал в апартамента на Кони — напомни ѝ Дон.

— Как можеш да продължаваш да го защитаваш? — възмути се Джес.

— Не го защитавам. Просто се опитвам да те накарам да погледнеш разумно на нещата.

— Работил е в ключарски магазин!

— През лятото, като момче, за бога.

— Това обяснява защо може да влиза в апартаментите без да оставя никакви следи върху вратата.

— Това не обяснява нищо — настоя Дон. — Всеки би могъл да влезе в този апартамент, при това доста безпроблемно.

— Какво искаш да кажеш?

Той я поведе към външната врата.

— Погледни тази ключалка. Напълно безполезна е. Мога да я отворя с кредитната си карта. За бога, защо нямаш резе? Или верига?

Нима и Адам не я бе попитал същото? Защо не си сложиш шпионка? Или верига? — бе казал той, когато застана пред него с пистолет в ръка.

Пистолетът ѝ! — помисли си Джес, за малко не събори Дон, когато се втурна към спалнята. Дали този, който бе нахлул в апартамента ѝ и бе съдрал бельото ѝ, също така не бе откраднал и пистолета ѝ?

— Джес, за бога, какво правиш пък сега? — извика Дон след нея.

Проклетият пистолет, помисли си тя и издърпа покривката на леглото, което току-що би оправила. Беше ли ѝ откраднал пистолета?

Пистолетът си беше точно там, където го бе оставила. Тя го измъкна изпод дюшека с дълбока въздишка на облекчение.

— Господи, Джес! Зареден ли е?

Тя кимна.

— Спиш със зареден пистолет под възглавницата си? Да се самоубиеш ли се опитваш? Какво ще стане, ако се завъртиш по-силно и проклетото нещо гръмне? Ти да не си се побъркала?

— Моля те, престани да ми крещиш, Дон. Това няма да ми помогне.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, като спиш със зареден пистолет под дюшека си?

— Обикновено го държа в чекмеджето. — Тя кимна с глава към нощното шкафче.

— Защо?

— Защо? Първо на първо, ти беше този, който ми даде това проклето нещо. Ти настояваше да го взема.

— А ти пък беше тази, която настояваше, че никога няма да го използва. Ще разкараш ли тази проклетия, преди да си застреляла някого!

Джес внимателно постави пистолета в най-горното чекмедже на нощното си шкафче.

— Заплашват ме — напомни му тя, като затвори чекмеджето. — Колата ми бе вандалски съсипана и унищожена. Получавам странни писма по пощата...

— Писма? Какви писма?

— Всъщност само едно — поправи се тя. — Накиснато в урина и пълно с отрязани космалаци.

— Господи, Джес. Кога е било това? Обади ли се на полицията?

— Разбира се, че се обадох! Нищо не могат да направят. Няма как да се докаже кой е изпратил писмото. Точно както няма и как да се докаже кой е съдрал бельото ми или кой е проникнал в апартамента ми. Точно както не могат да докажат кой е проникнал в апартамента на Кони или кой е убил и разфасовал костенурката на сина й.

— Джес, не знаем дали съществува някаква връзка между нахлуването в апартамента на Кони и нахлуването в твоя. Не сме сигурни дали изобщо е имало нахлуване — добави той.

— Това пък какво трябва да означава? — попита Джес, гневът се надигаше в гърлото ѝ и ѝ пречеше да говори.

— Кой е този Адам Стоун, Джес?

— Какво? — Дали можеше да прониква в съзнанието ѝ, да чете най-скритите ѝ мисли? *Не споделяй тайни с мен и аз няма да те лъжа*, припомни си тя.

— Адам Стоун — повтори Дон. — Мъжът, който е спал на канапето ти събота вечерта. Мъжът, който ти приготвяше закуска в неделя сутринта. Мъжът, който е могъл съвсем лесно да прерови нещата ти, докато ти си спяла, може би дори и да се позабавлява с някой от кухненските ти ножове.

— Това е абсурдно — запротестира Джес, като се опита да не си припомня, че той, също така, бе ровичкал и в чантата ѝ, бе взимал ключовете ѝ.

— Той нещо не се вмести в картинката, Джес. Кой е този човек?

— Вече ти казах. Запознах се с него, продавач.

— Продавач на обувки, да, знам. Кой те запозна?

— Никой — призна си Джес. — Запознахме се в магазина за обувки.

— Запознала си се с него в магазина за обувки? Да не искаш да кажеш, че си го забърсала, докато си си купувала обувки?

— Всичко си е законно, Дон. Не съм направила нищо лошо.

— Лошо — не, но със сигурност глупаво.

— Не съм дете, Дон.

— Тогава престани да се държиш като такава.

— Благодаря ти. Точно от това се нуждаех тази сутрин. Лекция за това, с кого трябва и с кого не трябва да излизам, изнесена от собствения ми бивш съпруг.

— Не се опитвам да ти изнасям лекции. Опитвам се да те защита!

— Това не ти влиза в работата! — напомни му Джес. — Твоя работа е да защитаваш хора като Рик Фергюсън. Забрави ли?

Дон се тръшна на леглото.

— Така доникъде няма да стигнем.

— Съгласна съм. — Джес се отпусна на леглото до него, по пода лежаха разпръснати няколко чифта гащи. — Толкова е топло тук — каза тя и осъзна, че все още е само по бельо. — Господи, душът!

Втурна се към банята, парата я блъсна, излизайки набързо от малкото помещение, докато тя си пробиваше път към бясно течащата топла вода, за да затвори крановете. Върна се в спалнята, от лицето ѝ се стичаше пот, косата ѝ бе мокра и капеше върху очите ѝ, раменете ѝ бяха приведени напред от отчаяние.

— Как мога да се появя в съда в това състояние? — попита тя, почти разплакана.

— Още няма дори седем и половина — напомни ѝ нежно Дон, — така че все още разполагаш с достатъчно време. А сега всичко по реда си. Първото, което ще направим, е да се обадим в полицията.

— Дон, нямам време да се разправам с полицията сега.

— Можеш да им кажеш какво се е случило и по телефона. Ако сметнат за необходимо, могат да дойдат по-късно, за да снемат отпечатъци.

— Това няма да е от кой знае каква полза.

— Няма, и аз съм на същото мнение. Но така и така ще трябва да съобщиш за случилото си, знаеш го много добре. Необходимо е всичко да бъде официално отбелязано, включително и подозренията ти относно Рик Фергюсън.

— Които ти не споделяш.

— Които наистина споделям.

— Наистина ли?

— Разбира се. Не съм пълен идиот, дори и когато става дума за теб. Но подозренията са едно, а приемането на нещо за дадено, съвсем друго. — Той подчерта думите си с кимване на глава. — Второто, което искам да направиш — продължи той, — е да вземеш един душ и да се облечеш. Засега забрави за бельото. Ще се обадя на секретарката си и ще я накарам да ти донесе нещо, преди да си тръгнала за съда.

— Не е необходимо да го правиш.

— Веднага щом се облечеш, искам да си събереш нещата. Преместваш се в моя апартамент, докато всичко това се изясни.

— Дон, не мога да се преместя в твоя апартамент.

— Защо?

— Защото аз живея тук. Защото всичките ми неща са тук. Заради Фред. Защото... просто не мога.

— Вземи си нещата. Вземи си Фред. Вземи си каквото или когото искаш. Ще спим в отделни спални — отвърна ѝ той. — Изобщо

няма да те закачам, Джес, ако това те притеснява. Просто искам да си в безопасност.

— Знам. И те обичам заради това. Но просто не мога — прошепна тя.

— Добре, тогава искам поне бравата да бъде сменена — отстъпи той, явно разбра, че нищо няма да спечели, ако продължи да настоява. — Искам да се сложи резе и верига.

— Добре.

— Ще го уредя още тази сутрин.

— Дон, не трябва ти да се грижиш за всичко. Аз мога и сама.

— Наистина ли? И кога? Докато си в съда? Или може би докато провеждаш кръстосания разпит на Тери Уелс?

— После, когато се прибера у дома.

— Никакво после. Още тази сутрин. Ще накарам секретарката ми да остане с ключаря.

— Същата, която ще ми донесе и бельото ли?

— В момента нямаме кой знае колко работа в кантората.

— Не се и съмнявам.

— Накрая — продължи той, — искам да си помислиш за бодигард.

— За какво? За кого?

— За дядо Коледа. А ти за кого си мислиш, Джес? За теб, дявол да го вземе!

— Нямам нужда от бодигард.

— Някой току-що е проникнал в апартамента ти и е съдрал бельото ти, вероятно същият, който е унищожил колата ти и ти е изпратил накиснатите в урина писма. И ти не смяташ, че се нуждаеш от охрана?

— Не мога да бъда охранявана непрекъснато двайсет и четири часа в денонощието. Що за живот ще е това?

— Добре, тогава аз ще наема детектив да държи под око Рик Фергюсън.

— Какво? Чакай малко. Май нещо не разбирам. Как можеш да направиш това? Нима е етично? Да наемаш детектив, който да следи собствения ти клиент?

— Почти бях готов да наема един, след като колата ти беше съсипана. Трябваше да го направя, дявол да го вземе. Тогава може би

това изобщо нямаше да се случи. Както и да е, ако е невинен, няма от какво да се тревожи.

— Това и аз го казвам.

— Джес, обичам те. Не мога да рискувам да ти се случи нещо.

— Но наемането на детектив няма ли да е много скъпо? — попита тя, като отклони разговора, тъй като започваше да придобива прекалено личен характер.

— Смятай го за коледния си подарък. Ще го направиш ли заради мен? — попита той и Джес се почуди как успя да го каже така, че да прозвучи сякаш приемайки щедрото му предложение му правеше услуга.

— Благодаря ти — отвърна тя.

— Ще ти кажа само едно — заяви съвсем сериозно Дон. — Ако се окаже, че Рик Фергюсън те тормози, тогава, клиент или не, аз собственооръчно ще застрелям това копеле.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Ако обичате, бихте ли казали на съдебните заседатели цялото си име?

— Терънс Матю Уелс.

Джес стана от стола си зад банката на обвинението и се приближи към свидетелското място, очите ѝ се заковаха върху обвиняемия. Тери Уелс отвърна спокойно, дори почитателно на погледа ѝ. Ръцете му лежаха свити в скута, бе се привел леко напред, сякаш не искаше да пропусне и дума от онова, което тя можеше да каже. Впечатлението, което създаваше в тъмносивия си костюм, някак странно допълващ се с нейния, бе на човек, който цял живот се опитва да постъпва правилно, който най-много от всички е потресен и съжaliaва за развоя на събитията.

— Живеете в Чикаго на Кинзи Стрийт 2427?

— Да.

— Живели сте там в продължение на шест години?

— Точно така.

— А преди това сте живели на Вернон Парк Плейс 16?

Той кимна.

— Боя се, че съдебният стенограф се нуждае от вашето „да“ или „не“, г-н Уелс.

— Да — бързо отвърна той.

— Защо се преместихте? — попита Джес.

— Моля?

— Защо се преместихте? — повтори тя.

Тери Уелс повдигна рамене.

— Защо хората се местят?

Джес се усмихна, гласът ѝ продължаваше да звучи доста безгрижно.

— Г-н Уелс, не ме интересува защо хората се местят. Интересува ме защо вие сте се преместили.

— Нуждаехме се от по-голяма къща.

— Имахте нужда от още пространство? Повече спални?

Тери Уелс се изкашля в дланта си.

— Когато се настанихме в къщата на Вернон Парк Плейс имахме само едно дете. В момента, в който се преместихме на Кинзи, вече имахме две.

— Да, вече заявихте, че жена ви много бързала да ражда деца. Кажете ми, г-н Уелс, колко спални имаше къщата ви на Вернон Парк Плейс?

— Три.

— А къщата на Кинзи Стрийт?

— Три — тихо отвърна той.

— Извинете, три ли казахте?

— Да.

— О, броят на спалните е бил един и същ. Тогава, предполагам, че къщата е била по-голяма като цяло.

— Да.

— Била е с два и половина метра по-голяма — осведоми го Джес.

— Какво?

— Къщата на Кинзи Стрийт е била с два квадратни метра и половина по-голяма от къщата на Вернон Парк Плейс. Горедолу са били еднакви по размер — обясни тя, като очерта в крачки площта пред съдебните заседатели.

— Протестирам, Ваша светлост — провикна се Хал Бристъл от мястото си зад банката на защитата. — Какво общо има това с обвинението?

— Сега ще стигнем и до това, Ваша светлост.

— По-бързо, ако обичате — каза съдията Харис.

— Не е ли вярно, г-н Уелс, че причината да се преместите от къщата си на Вернон Парк са били честите оплаквания срещу вас от вашите съседи? — попита бързо Джес, адреналинът ѝ се покачваше.

— Не, не е вярно.

— Не е ли вярно, че съседите ви са се обаждали в полицията, защото са се страхували за безопасността на жена ви?

— Имаше един съсед, който се обаждаше в полицията, винаги когато си пуснех прекалено силно уредбата.

— Което пък просто случайно съвпадало с всеки един от побоищата, които сте нанасяли на жена си — заяви Джес и погледна към съдебните заседатели.

— Протестирам! — скочи на крака Хал Бристъл.

— Протестът се приема.

— Полицията е идвала в дома ви на Вернон Парк Плейс през нощта на трети август 1984 — започна Джес, като четеше от бележките си, въпреки че знаеше датите наизуст, — през нощта на 7 септември 1984 и отново през нощите на 22 ноември 1984 и 4 януари 1985. Така ли е?

— Не си спомням точните дати.

— Те са записани в досието ви, г-н Уелс. Оспорвате ли някоя от тях?

Той поклати глава, после отговори, поглеждайки към стенографа:

— Не.

— Всеки път, когато е идвала полиция, върху жена ви са личали явни следи от побой. Веднъж дори се е наложило да бъде откарана в болница.

— Вече казах, че разправиите ни често не се свеждаха само до размяна на обиди, не се гордея от участието си в тях.

— Не са се свеждали до обиди? — каза Джес. — По-скоро са се свеждали до юмруци. Вашите юмруци.

— Протестирам!

— Протестът се приема.

Джес се отправи към банката на обвинението и замени единия полицейски доклад с друг.

— В този доклад се казва, че през нощта на 4 януари 1985, нощта, в която жена ви е била откарана в болница, Нина Уелс е имала следи от наранявания върху над четиридесет процента от тялото си, имала е и вътрешен кръвоизлив, носът и две от ребрата ѝ са били счупени, а и двете ѝ очи са били посинени. Вие самият сте имали няколко драскотини по лицето и една по-голяма синина на пищяла. Доста неравностойна „битка“, г-н Уелс.

— Протестирам, Ваша светлост. В това не се съдържа никакъв въпрос.

— Вярно ли е, че жена ви наскоро е била родила второто ви дете?

— Да.

— Момиченце?

— Ребека, да.

— Колко голяма беше дъщеря ви през нощта на 4 януари 1985?

Тери Уелс се поколеба.

— Не може да не знаете кога е рожденият ден на дъщеря ви, г-н Уелс — подкани го Джес.

— Родена е на втори декември.

— Втори декември 1984? Само четири седмици преди побоя, който праща жена ви в болница?

— Точно така.

— Следователно, това означава, че всички останали побоища...

— Протестирам!

— Всички тези *злочастни инциденти* — поправи се Джес, — на 3 август 1984, 7 септември 1984, 22 ноември 1984, всички те са станали, докато жена ви е била бременна. Така ли е?

Тери Уелс отпусна глава върху гърдите си.

— Да — прошепна той. — Но не беше толкова неравностойно, колкото вие го изкарвате.

— О, знам, г-н Уелс — каза му Джес. — Нима някой от нас би могъл да забрави синината върху пиццала ви?

Хал Бристъл отново бе скочил на крака, очите му се извъртяха към тавана.

— Протестирам, Ваша светлост.

— Оттеглям казаното — заяви Джес и взе нов полицейски доклад от протегнатата напред ръка на Нейл Стрейхорн. После отново се върна към свидетелското място. — Да прескочим, ако може, няколко години напред до нощта на 25 февруари 1988, когато отново пращате жена си в болница, нали?

— Жена ми беше излязла и бе оставила децата сами. Когато се върна, стана явно, че е пила. Нещо вътре в мен просто изщрака.

— Не, г-н Уелс, нещо в жена ви е изщракало — поправи го веднага Джес. — По-точно, дясната й китка.

— Беше оставила децата сами. Един господ знае какво можеше да им се случи.

— Има ли свидетели, които да потвърдят факта, че тя е оставила децата сами, г-н Уелс? — попита Джес.

— Аз се прибрах и ги заварих.

— Имаше ли някой с вас?

— Не.

— Следователно, разполагаме единствено с вашето твърдение, че жена ви е излязла и е оставила децата сами?

— Да.

— Е, добре, не знам защо пък да не ви повярваме — заяви Джес, подготвяйки се за протеста, който знаеше, че ще последва.

— Г-жо Костър — предупреди я съдията Харис, — не бихме ли могли да си спестим сарказма и да продължим нататък?

— Съжалявам, Ваша светлост — каза Джес, приглади надолу полата си и изведнъж си спомни за новото бельо, което секретарката на Дон ѝ бе донесла, точно преди началото на заседанието. Сутрешните събития изведнъж нахлуха в съзнанието ѝ. Откриването на трупа на Кони, проникването в апартамента ѝ, съсипаното ѝ бельо, всичко това се завъртя в съзнанието ѝ, като подхрани гнева ѝ и изтласка думите от устата ѝ.

— Какво ще кажете за нощите на 17 октомври 1990, 14 март 1991, 10 ноември 1991, 12 януари 1992?

— Протестирам, Ваша светлост — провикна се Хал Бристъл. — Свидетелят вече призна за участието си в тези семейни разправии.

— Протестът се отхвърля. Свидетелят ще отговори на въпроса.

— Във всеки едни от тези случаи полицията е идвала в дома ви, г-н Уелс — припомни му Джес. — Спомняте ли си?

— Не помня точните дати.

— В два от тези случая жена ви се е озовавала в болница.

— Струва ми се, че и двамата се озовахме в болница.

— Да, виждам, през нощта на 10 ноември 1991 ви е оказана помощ в болницата „Сент Люк“, тъй като ви е текла кръв от носа, после са ви пратили да си ходите. Жена ви обаче, е останала до сутринта. Предполагам, че просто е трябвало да се понаспи.

— Г-жо Костър... — предупреди я съдията Харис.

— Извинете, Ваша светлост. А сега, г-н Уелс, вие заявихте на съдебните заседатели, че причина за повечето от тези побоища са били отпращаните от нейна страна предизвикателства.

— Точно така.

— Не е било кой знае колко трудно да ви предизвикат, нали, г-н Уелс?

— Протестирам.

— Ще го кажа по друг начин, Ваша светлост. Не смятате ли, че сте доста избухлив, г-н Уелс?

— Последните няколко години бяха много трудни за търговията на дребно. Те си взеха своето. Понякога не успявах да сдържам гнева си.

— Явно не само понякога. Включително и доста преди да навлезем в тези тежки за икономиката времена. Искам да кажа 1984 и 1985 бяха доста добри години по отношение на търговията, нали?

— По отношение на търговията, да.

— Виждам счетоводния ви отчет за тези години, г-н Уелс — заяви Джес, като отново подмени един лист хартия с друг.

— Работех много.

— Уверена съм, че е така. И сте били богато възнаграден за труда си. И въпреки това, полицейските извлечения показват, че сте биели жена си. Следователно излиза, че избухливостта ви няма нищо общо с това колко добре ви върви търговията. Ще се съгласите ли с мен?

На Тери Уелс му бяха необходими няколко секунди, преди да отговори.

— Независимо от това колко добре се справях, на Нина никога не ѝ стигаше. Тя непрекъснато се оплакваше, че не изкарвам достатъчно пари, дори и преди да ни удари рецесията. Последните няколко години бяха истински ад.

— Приходите ви рязко са спаднали?

— Да.

— И вашата жена е негодувала срещу факта, че носите по-малко пари вкъщи?

— Много.

— Разбирам. Как точно се отрази намаляването на доходите ви върху домакинството, г-н Уелс?

— Е, така, както и на всички, предполагам — отвърна предпазливо Тери Уелс и погледна към адвокатата си. — Трябваше да се откажем от забавленията, храненето навън, покупките на дрехи. Такива неща.

— Все неща, които са засягали пряко жена ви — заяви Джес.

— Засягаха всички нас.

— Как засегнаха самия вас, г-н Уелс?

— Не разбирам.

— Протестирам. Свидетелят вече отговори на въпроса.

— Придържайте се към същността, г-жо Костър — посъветва съдията Харис.

— Вие единствен сте осигурявали издръжката на вашето семейство, нали така? Искам да кажа, че по-рано доста наблегнахте на факта, че жена ви е била тази, която е настоявала да напусне работа.

— Искаше да си стои вкъщи при децата. Уважих решението ѝ.

— Следователно, единствените пари, които е получавала Нина Уелс, са били парите, които вие сте ѝ давал?

— Доколкото знам, да.

— Каква сума ѝ давахте на седмица, г-н Уелс?

— Толкова, колкото ѝ трябваха.

— Това горе-долу колко е било?

— Не съм сигурен. Достатъчно за пазар и други неща от първа необходимост.

— Петдесет долара? Сто? Двеста?

— Около сто.

— Сто долара седмично за пазар и други неща от първа необходимост за семейство от четири души. Жена ви трябва да е била много пестелива.

— Нямахме друг избор. Просто нямаше излишни пари.

— Вие сте член на „Еден Рок Голф Клуб“, нали, г-н Уелс?

Кратко мълчание.

— Да.

— На колко възлизат годишните ви задължения към клуба?

— Не знам точно.

— Искате ли аз да ви кажа?

— Мисля, че са малко над хиляда долара — бързо отговори той.

— Хиляда сто и петдесет долара, ако искаме да сме точни.

Отказахте ли се от членството си?

— Не.

— А клуба по спортна стрелба „Елмууд“? Членувате и там, нали?

— Да.

— На колко възлизат годишните ви задължение към него?

— Около петстотин долара.

— Отказахте ли се от членството си?

— Не. Но бях платил доста, за да вляза в тези клубове. Това щеше да означава да изгубя първоначалното си капиталовложение.

— Това щеше да означава спестяването на над хиляда и петстотин долара годишно.

— Вижте, знам, че беше егоистично от моя страна, но аз работех много; имах нужда от някакво разтоварване...

— Членувате ли и в други клубове, г-н Уелс? — попита Джес, като сдържа дъха си. Все още чакаше пристигането на тазсутрешния полицейски доклад.

— Не — дойде незабавният отговор.

— Не сте член на никакви други спортни клубове?

Джес дебнеше за някакво моментно колебание в очите на Тери Уелс, но там нямаше нищо.

— Не — ясно отговори той.

Джес кимна и погледна към дъното на залата. Къде се бавеше Барбара Коен? Досега вече трябваше да са се обадили от полицията.

— Да се върнем отново към нощта на 20 януари 1992 — каза Джес, — последния път, когато полицията е идвала в дома ви, за да разследва семеен скандал. — Тя изчака няколко секунди, за да могат съдебните заседатели да се настроят към смяната на темите. — Казахте, че именно през тази нощ жена ви за пръв път ви е казала, че си има любовник.

— Точно така.

— Как точно стана това?

— Не разбирам.

— Кога ви каза? На вечеря? Докато гледахте телевизия? Или когато вече си бяхте легнали?

— След като си бяхме легнали.

— Моля, продължавайте, г-н Уелс.

— Точно бяхме свършили да се любим, протегнах се да я прегърна. — Гласът му потрепери. — Искях само да я прегърна. Аз... знам, че невинаги бях идеалният съпруг, но я обичах, наистина я обичах, и исках всичко между нас да бъде наред. — Очите му се изпълниха със сълзи. — Както и да е, протегнах се да я прегърна, но тя се дръпна. Казах ѝ, че я обичам, а тя започна да се смее, каза ми, че изобщо не знам какво означава любовта, че изобщо не знам какво означава да се любиш, че нямам представа какво е необходимо, за да се

задоволи една жена, за да я задоволя нея. И тогава ми каза, че всъщност това нямало значение, тъй като си била намерила някой, който наистина знаел как да я задоволява. Че си имала любовник, с когото се виждала от месеци, че той бил истински мъж, мъж, който знаел как да задоволи една жена, че може би някоя нощ ще ми позволи да ги гледам, така че да мога да се понауча на туй-онуй. — Гласът му потрепери. — Точно тогава избухнах.

— И я пребихте от бой.

— И я ударих — доуточни Тери Уелс. — Тя започна да ме удря, да ме драска, да ми повтаря отново и отново какъв неудачник съм.

— Вие пък я удряхте отново и отново — допълни Джес, като използва думите му.

— Не се гордея със себе си.

— Така твърдите вие. Кажете ми, г-н Уелс, как се казваше любовникът на жена ви?

— Не знам. Не ми каза.

— А с какво се е занимавал?

— Не знам.

— Знаете ли на колко години е бил, колко висок е бил? Дали е бил женен или не?

— Не.

— Имахте ли някакви подозрения за това, кой би могъл да е? Някой приятел, може би?

— Не знам кой е бил любовникът ѝ. Не беше нещо, което би споделила с мен.

— И въпреки това, тя ви е казала, че си има любовник. Интересно нещо за споделяне с един съпруг, който често посяга, не намирате ли?

— Протестирам, Ваша светлост.

— Протестът се приема.

— Някой друг чу ли, когато жена ви призна, че си има любовник?

— Разбира се, че не. Бяхме в леглото.

— Говорила ли е някога тя за това пред други хора?

— Не. Само когато бяхме сами.

— И тъй като приятелките ѝ вече потвърдиха, че тя никога не е споделяла такова нещо с тях — продължи Джес — изглежда отново

разполагаме единствено с вашите показания.

Тери Уелс мълчеше.

— Значи жена ви ви е казала, че си има любовник; вие сте я размазали от бой и съседите са извикали полиция — обобща Джес, предусещайки протеста на Хал Бристъл, преди още да е излязъл от устата му. — Тази нощ накрая жена ви се озова в болницата, нали? — попита Джес, като парафразира въпроса си.

— Да.

— Колко време след това ви каза, че ви напуска?

— Постоянно ме заплашваше, че ще ме напусне, че ще ми отнеме децата, че ще ми вземе всичко, което имам.

— Кога разбрахте, че наистина е решила да го направи? — попита Джес.

Тери Уелс си пое дълбоко въздух.

— В края на май.

— Казахте, че жена ви е заявила, че се е посъветвала с адвокат и че се изнася от къщата.

— Точно така.

— Казахте, че сте я умолявали и увещавали да промени решението си.

— Точно така.

— Защо?

— Не ви разбирам.

— Според твърденията ви, тя ви е казала, че си е намерила любовник, многократно е поставяла под въпрос мъжествеността ви, натяквала ви е, че ни ви бива нито като любовник, нито като съпруг, нито като глава на семейство, превърнала е живота ви в истински ад. Тогава защо ще я молите и увещавате да остане?

Тери Уелс поклати глава.

— Не знам, предполагам, че въпреки всичко, което си причинихме един на друг, аз все още вярвах в неприкосновеността на брака.

— Докато смъртта ви раздели — заяви Джес саркастично. — В това ли вярвахте?

— Протестирам, Ваша светлост. Наистина протестирам.

Съдията Харис отхвърли протеста с едно нетърпеливо махване на ръка.

— Никога не съм имал намерение да убивам жена си — обърна се направо към съдебните заседатели Тери Уелс.

— Не, само сте се опитвали да привлечете вниманието ѝ — каза Джес, виждайки как вратата в дъното на съдебната зала се отваря и Барбара Коен влиза вътре. Дори и от десетметровото разстояние, което ги делеше, Джес можеше да забележи блясъка в очите на нейната помощничка.

— Ваша светлост, мога ли да се оттегля за минута?

Съдията Харис кимна и Джес се запъти към банката на обвинението.

— С какво разполагаме? — попита тя и като взе полицейския доклад от ръцете на Барбара, го прегледа набързо.

— Бих казала с всичко, от което имаме нужда — отвърна Барбара Коен, без дори да се опитва да прикрие усмивката си.

Джес трябваше да прехапе долната си устна, за да не избухне в смях. Тя се завъртя и се върна обратно, като се стараеше да не изглежда прекалено ентузиасирана. *Настъпвай бавно*, каза си тя, докато ситнеше напред. *После изведнъж нанесе решавация удар.*

— Значи сте били вбесен, унижен и отчаян, така ли? — попита тя обвиняемия.

— Да — призна той.

— И сте решили, че искате да направите нещо, което да разтърси жена ви, да я накара да се вразуми?

— Да.

— Затова сте излезли и сте си купили арбалет?

— Да.

— Оръжие, с което не сте стреляли, откакто като дете сте били на лагер, така ли?

— Да.

— Какъв беше лагерът?

— Моля?

— Как се казваше лагерът, където сте ходили и където за пръв път сте се научили да стреляте с лък и стрела?

Тери Уелс погледна към адвокатата си, но едва забележимото кимване на Хал Бристъл го подкани да отговори на въпроса.

— Мисля, че се казваше лагер „Пълнолуние“.

— Колко години посещавахте лагер „Пълнолуние“? — попита Джес.

— Мисля, че три.

— И там ви учеха как да стреляте с лък и стрела?

— Това беше едно от организираните мероприятия.

— И вие сте спечелили няколко медала, нали?

— Но това беше преди повече от трийсет години!

— И все пак, сте спечелили няколко медала?

Тери Уелс се разсмя.

— Медали се даваха на всички деца.

— Ваша светлост, бихте ли наредили на свидетеля да отговори на въпроса — помоли Джес.

— Едно „да“ или „не“ ще бъде достатъчно, г-н Уелс — каза съдията Харис на обвиняемия.

Тери Уелс наведе глава.

— Да.

— Благодаря ви — усмихна се Джес. — Значи до момента на втори юни тази година, когато прострелвате смъртоносно, право в сърцето, жена си, са били изминали почти трийсет години, откакто не сте стреляли с лък и стрела?

— Двайсет и пет или трийсет — доуточни Тери Уелс.

Джес погледна към папката, която държеше в ръка.

— Г-н Уелс, чували ли сте някога за клуба по стрелба с лък в Аурора Каунти?

— Съжалявам, за какво? — попита Тери Уелс, по страните му избиха едва забележими петна.

— За клуба по стрелба с лък в Аурора Каунти — повтори Джес. — Намира се на около седемдесет и пет километра югозападно от Чикаго. Чували ли сте за него?

— Не.

— Според брошурата, с която разполагам, това е едно дружество с идеална цел, образувано през 1962, поставило си именно за цел да осигурява необходимата спортна база, в която стрелците с лък да могат да упражняват спорта си. „Независимо от това в коя точно област на стрелбата с лък се намират вашите интереси — продължи да чете Джес, — било лов, състезания по мишена или просто стреляне за удоволствие, независимо дали използвате голям лък, извит назад лък,

смесен лък или арбалет, «Аурора Каунти Боумен» ви предлага идеалните условия за упражняване на любимия спорт през цялата година.“ Интересно — добави незабавно Джес, — тъй като клубните списъци показват, че Тери Уелс е бил член на клуба през последните осем години. — Джес вдигна нагоре факса за клубното членство. — Искаме това да бъде приложено като веществено доказателство.

Джес подаде доклада на съдията Харис, който го прегледа, преди да го сложи в протегнатата в очакване ръка на Хал Бристъл. Хал Бристъл внимателно прочете доказателството, кимна сърдито и се върна на мястото си, като открито втренчи поглед в клиента си.

— Сега спомнихте ли си този клуб, г-н Уелс? — многозначително попита Джес.

— Станах член на клуба преди осем години, но почти не съм ходил там — обясни Тери Уелс. — Честно, бях забравил за него.

— О, но те не са ви забравили, г-н Уелс. — Джес внимаваше гласът ѝ да не издаде злорадството ѝ. — Разполагаме с писмените показания на г-н Глен Халам, който отговаря за екипировката в „Аурора Каунти Боумен“. Полицията му е показала снимката ви тази сутрин и той си е спомнил за вас. Казва, че от години посещавате редовно клуба, въпреки че, колкото и странно да е, не бил ви виждал от пролетта. Чудя се защо ли — каза замислено Джес и поднесе писмените показания като веществено доказателство. — Той твърди, че сте доста добър стрелец, г-н Уелс. Улучвате центъра на мишената почти всеки път.

От двата реда съдебни заседатели се чу едно колективно възклицание. Хал Бристъл погледна към скута си. Тери Уелс мълчеше.

Право в центъра на мишената, помисли си Джес.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Разбрах, че си направила страхотен удар днес в съда — поздрави Грег Оливър Джес, когато тя премина покрай кантората му в края на работния ден.

— Беше великолепна — възкликна Нейл Стрейхорн, Барбара Коен вървеше до него. — Постави си капана, после се отдръпна крачка назад, позволи на обвиняемия важно да влезе вътре и затръшна вратата зад него.

— Делото още не е приключило — напомни им Джес, не искаше да ликува прекалено рано. Все още им оставаше кръстосания разпит на останалите свидетели, произнасянето на обвинителната реч и непредсказуемостта на съдебните заседатели, с която трябваше да се преборят. Човек никога не биваше да се перчи прекалено много.

— Любимият ми момент е — казваше Нейл Стрейхорн, докато сядаша зад бюрата си, — когато го попита дали някога е чувал за „Аурора Каунти Боумен“.

— Той не помръдна — продължи Барбара, — но човек можеше да види как бузите му някак си хлътнаха навътре.

Джес си позволи да се изсмее високо, без задръжки. Това беше и нейният любим момент.

— Е, добре, ледът се пропуква. — Грег Оливър надничаше през вратата, ръцете му бяха от двете страни на рамката.

— Какво бихме могли да направим за теб, Грег? — Джес усети как доброто ѝ настроение всеки момент щеше да се изпари.

Грег Оливър бавно се приближи към бюрото ѝ. Разклащаше отпуснатия си юмрук така, сякаш се готвеше да хвърля зарове.

— Имам един подарък за теб.

— Подарък за мен — повтори отегчено Джес.

— Нещо, от което ужасно се нуждаеш — в гласа му се долавяше неприкрит намек.

— По-голям ли е от кутия за хляб? — попита Нейл Стрейхорн.

— Аз имам нужда от кутия за хляб — заяви Барбара Коен.

Джес хладно го погледна право в очите и зачака. Не каза нищо.

— Ти няма ли да опиташ?

— Нямам нерви — отвърна му Джес, докато събираше нещата си. — Виж, Грег, имам да посвърша още нещо тук и после си отивам у дома. Денят беше дълъг.

— Искаш ли да те откарам? — Устните на Грег изписаха вълнообразна линия, която заприлича на малко тъничко змийче.

— Вече предложих на Джес да я откарам до тях — бързо се намеси Нейл Стрейхорн и Джес му се усмихна с благодарност.

— Но само аз имам онова, от което се нуждаеш — настоя Грег Оливър, докато отваряше юмрука си и пускаше връзка ключове върху бюрото пред Джес. — Ключовете от апартамента на мадам.

Джес се протегна към новата си връзка с ключове. От лъскавия метал я лъхна спарения аромат на одеколона му.

— Как ги взе?

— Някаква жена ги донесе следобед. Всъщност, биваше си я, само дето бедрата ѝ бяха в два различни часови пояса.

— Знаем си те, че си от висока класа — каза му Барбара Коен.

— Хей, аз съм новия чувствен мъж на деветдесетте. — Той бавно се запъти обратно към вратата, пръстите му помахаха за довиждане, после изчезна надолу по коридора.

— Къде ми е арбалета? — попита Барбара Коен.

— Никога не са ти под ръка, когато ти дотрябват. — Джес преглеждаше списъка със свидетели, които щяха да дадат показания на следващия ден. Нахвърли си няколко бележки, след което усети, че очите ѝ направо се затварят от умора.

— Как вървят нещата по делото Алварес?

— Окончателният разпит ще е другата седмица — каза ѝ Барбара. — Почти приключих с вземането на показания под клетва и явно Макколиф не е в настроение да се пазари.

— Най-много от всичко Макколиф обича да се наслаждава на ечащия си в претъпканата съдебна зала глас. Внимавайте. Ще се опита да ви стресне, като използва много големи думи, които никой не разбира — предупреди ги Джес. — Мислите ли, че ще можете да се справите с него?

— Ще си приготвя речника — отвърна ѝ Нейл и се усмихна.

На Джес също ѝ се искаше да му се усмихне в отговор, но устата ѝ бе прекалено уморена, за да ѝ окаже необходимото съдействие, успя само леко да я изкриви.

— Стига ми толкова. Приключих за днес.

Барбара Коен си погледна часовника.

— Добре ли си?

— Капнала съм.

— Не се скапвай заради нас. Наближаваме финала.

— Права си, нямам време да се скапвам — съгласи се Джес.

— Хайде, чу как казах на Грег Оливър, че ще те откарам до вас — предложи си сам услугите Нейл Стрейхорн.

— Не бъди глупав, Нейл. Трябва да се отклоняваш заради мен.

— Опитваш се да ме изкараш лъжец ли?

— Кога ще се примириш и ще си купиш нова кола? — попита Барбара.

Джес си представи някога гордия червен мустанг, разбит и изпочупен, изплескан с лайна.

— Веднага, щом натикам Рик Фергюсън зад решетките — заяви тя.

Когато стигна до апартамента си, телефонът звънеше.

— Момент — извика Джес, но всичките ѝ опити с новия ключ останаха безуспешни и тя напразно го извиваше в ключалката.

— По дяволите, хайде. Превърти, за бога.

Телефонът продължаваше да звъни, ключът все още не искаше да се завърти докрай. Дали Грег Оливър не ѝ бе дал друга връзка с ключове? — почуди се тя, после се запита дали подобна грешка би могла да се окаже преднамерена или просто случайна. Или пък може вината да беше в секретарката на Дон. Може тя да е объркала ключовете си с нейните. Или пък ключарят е сгрешил. Може ключовете да бяха дефектни. Може би никога нямаше да успее да си влезе в апартамента. Може би щеше да остарее и да си умре точно тук, на площадката отпред, без никога повече да види апартамента си отвътре.

Може би просто, ако се успокоеше и престанеше да го насилва толкова...

Ключът се превъртя в ключалката. Вратата се отвори. Телефонът спря да звъни.

— Най-малкото си вътре — утеши се Джес и поздрави канарчето с леко махване на пръстите си. Припомни си с неприязън за Грег Оливър. Постави куфарчето си на земята, събу си ботушите и прегледа набързо пощата, която бе напъхала в джоба на палтото. Нищо интересно, помисли си тя и захвърли палтото си заедно с писмата върху канапето.

— Е, Фред, страхотен ден беше днес. Една жена, която едва познавам, ми донесе нови гащи, имам си и нов ключ и я погледни тук, съвсем нови брави. — Тя се отпрати обратно към вратата. Отключи я и я заключи на няколко пъти, докато се увери, че ключът вече не заяжда. Поигра си с резето, сякаш беше лъскава нова играчка. — В съда бях направо изумителна — продължи Джес. — Нека да ти разкажа как ми се отплати моето блестящо хрумване.

Млъкна изведнъж.

— Направо трогателно — извика тя. — Говоря си с едно проклето канарче. — Отпрати се към кухнята и впери поглед в телефона. — Звъни, дявол да те вземе.

Телефонът упорито продължаваше да мълчи. Беше глупаво, помисли си Джес и нетърпеливо го сграбчи от поставката му. Телефонът можеше да звъни, но по него можеше и да се звъни. Кой твърдеше, че тя трябвало да чака, докато някой ѝ се обади?

Впрочем, на кого щеше да се обади? На практика нямаше никакви приятели извън работата си. Съдейки по липсата на джазови рефрени, които обикновено звучаха от апартамента отдолу, Уолтър Фрейзър не си беше вкъщи. Нямаше ни най-малка представа как да се свърже с Адам. Страхуваше се да се обади на баща си. Сестра ѝ почти не ѝ говореше.

Можеше да се обади на Дон, помисли си тя, трябваше да се обади на Дон, да му разкаже как е минал деня ѝ, да му благодари, задето бе настоял да отиде с него в Юниън Пайър вчера. Ако не беше отишла, никога нямаше да види табелата на клуба по спортна стрелба в Юниън Пайър, никога нямаше да ѝ хрумне да потърси клубове по стрелба в околностите на Чикаго, никога нямаше да има възможността да блесне така в съда днес. Без да споменаваме, че трябваше да му

поблагодари за всичко останало, което бе направил за нея — новото бельо, новата брава, новата връзка ключове.

И точно за това не ѝ се искаше да му се обажда, осъзна тя. Подобно на разглезено дете, което е получило прекалено много неща и имаше опасност накрая да бъде затрупано, тя се бе уморила да казва „благодаря“, до гуша ѝ бе дошло да бъде благодарна. Не можеше да сподели с Дон триумфа си днес в съда, без да сподели поне част от благодарността си, а още не беше готова да го направи.

— Колкото повече остаряваш, ставаш все по-егоистична — скара се сама на себе си Джес. После си помисли, че едва ли бе по-егоистична от обикновено. — Кои свидетели от миналото бихме могли да призовем, за да свидетелстват срещу теб? — попита тя.

Образът на обляното в сълзи лице на майка ѝ изникна пред нея, преди да успее да му попречи.

— По дяволите, всички тези глупости — изстена Джес и бързо набра телефона на сестра си в Евънстън. Изчака, докато телефонът не иззвъня шест пъти.

— Сигурно я откъсвам от бебетата — промърмори тя, докато се чудеше дали да затвори или не, когато от другата страна се обади някакъв странен глас.

Гласът беше нещо средно между грачене и стържене, не можеше да се различи дали е мъжки или женски.

— Ало? — промълви мъчително той.

— Кой е? — попита Джес в отговор. — Морийн, ти ли си?

— Бари е — прошепна гласът.

— Бари! Какво се е случило?

— Ужасна настинка — обясни Бари, като едва избутваше думите през устата си. — Ларингит.

— Господи, толкова ли си зле, колкото звучиш?

— По-зле. Лекарят ми предписа антибиотици. Морийн току-що отиде до аптеката, за да изпълни рецептата.

— Страхотно. Сега трябва да се грижи не за три, а за четири деца — каза Джес, без да мисли.

Настъпи моментно мълчание.

— Съжалявам — извини се бързо Джес. Не беше ли възнамерявала това обаждане да бъде нещо като помирителен жест? — Не исках да кажа това.

— Просто не можеш да се въздържиш, нали? — попита Бари дрезгаво.

— Казах, че съжалявам.

Настъпи нова дълга пауза. Прозвуча един почти задгробен глас. Бавен и отмерен.

— Получи ли писмото ми?

Джес замръзна. Накиснатото в урина писмо веднага изникна пред очите и под носа ѝ.

— Какво писмо? — попита Джес, чу далечен бебешки плач.

— По дяволите, събудиха се — възкликна Бари, гласът му бе изненадващо близък до нормалния. — Трябва да тръгвам, Джес. Ще поговорим за това някой друг път. Ще кажа на Морийн, че си се обаждала. Винаги е удоволствие да се разговаря с теб.

Тишината проеца в ушите ѝ. Джес бързо затвори телефона, но не помръдна от мястото си. Не беше възможно. Наистина ли можеше да си мисли това, което си мислеше? Възможно ли бе зет ѝ, мъжът на сестра ѝ, господи, бащата на нейния племенник и нейните племеннички, един уважаван счетоводител, възможно ли бе, наистина ли можеше той да е човекът, отговорен за гнусното писмо, което бе получила по пощата?

Той със сигурност никак не я обичаше. Бяха се хванали за гърлата почти от самата сватба. Тя не харесваше убежденията му, той пък — държанието ѝ. Мислеше, че е разглежена, без чувство за хумор и преднамерено заядлива; тя пък го смяташе за ограничен, властен и отмъстителен. Джес го обвиняваше в подценяването на самостоятелността на сестра ѝ, а Бари нея — в уронването на бащинския му авторитет. *Един ден ще преминеш всякакви граници*, беше ѝ казал онази вечер на вечерята. Това заплаха ли бе, или просто бе отбелязал накъде отиваха нещата?

Спомни си как Бари бе злорадствал, че е отмъкнал клиент от бившия си партньор и предполагаем приятел. *Никога не забравям*, се бе похвалил той. *Винаги си го връщам*.

Нима накиснатото в урина писмо бе начина да си го върне? Нима ѝ беше пратил отрязаните си космалаци, за да демонстрира по някакъв извратен начин отношението си към нея? Нима го беше отблъснала до такава отвратителна степен?

Колко ли мъже бе успяла да отблъсне в живота си?

Джес разтърка горната част на носа си. Списъкът с кандидатите бе безкраен. Дори и ако елиминираше всички мъже, за чието изпращане в затвора лично бе допринесла. Имаше безкрайно много други мъже, срещу които бе водила дела, адвокати на защитата, които бе обиждала, колеги, с които се бе спречквала, потенциални ухажори, които бе отблъснала с презрение. Дори и близките ѝ не бяха имунизирани срещу странния ѝ чар. Всеки един от тези стотици мъже би могъл да ѝ изпрати писмото. Беше си създала достатъчно врагове, за да поддържа работата в пощенските служби със седмици.

Позвъни се. Джес незабавно вдигна телефона. Веднага щом чу свободния сигнал осъзна, че всъщност не беше телефона, а някой отдолу. Тя предпазливо се доближи до домофона. Почуди се кой ли може да бъде, не беше сигурна, че ѝ се иска въобще да разбере.

— Кой е? — попита все пак.

— Адам — дойде краткия отговор.

Джес натисна копчето, за да може да се качи. Няколко секунди по-късно той вече беше пред вратата ѝ.

— Опитах се да се свържа по телефона — заговори Адам, веднага щом я видя. — Първо никой не вдигна, после даваше непрекъснато заето. Ще ме поканиш ли?

Той нещо не се вмести в картинката, Джес. В крайна сметка, кой е този човек? — чу тя да казва Дон.

— Сигурно си бил наблизко. — Джес бе застанала на вратата и му препречваше пътя. — Не говорих чак толкова дълго.

— Бях зад ъгъла.

— Обувки ли доставяше?

— Чаках те. Ще ме поканиш ли? — попита той отново.

Той нещо не се вмести в картинката, Джес.

Върна се светкавично назад в мислите си към момента, когато за пръв път се бе запознала с Адам Стоун. Вандалското съсипване на колата ѝ, на киснатото в урина писмо, съдраното бельо, всичко това се бе случило, след като се бяха запознали. Адам Стоун знаеше къде работи. Знаеше къде живее. Дори беше прекарал една нощ върху канапето ѝ.

Добре, значи бе имал възможност да направи всичко това, призна си мълчаливо Джес, докато в същото време за миг се зарея в

спокойствието, което излъчваха кафявите му очи. Но какъв евентуален мотив би могъл да има, за да иска да я тероризира?

Набързо прерови старите досиетата в съзнанието си. Възможно ли бе някога да е отправяла обвинения към него? Да го е пратила в затвора? Можеше да е брат на някой, който бе изпратила в затвора. Или пък приятел. Можеше да е наетият от някого платен убиец.

Или пък възкръсналият Ал Капоне, иронизира се сама тя. Може би трябваше да прекара останалата част от живота си в съмнения относно мотивите на всеки мъж, демонстрирал към нея най-обикновен интерес. *За бога, той не иска да те убива*, помисли си Джес и като отстъпи назад, позволи на Адам да влезе вътре. *Той иска да спи с теб*.

— Бях любопитен какво се случи вчера — каза той, съблече якето си и го хвърли върху мантото ѝ. Палтата им сякаш се любеха.

Джес му разказа как е трябвало да съобщи вестта за смъртта на Кони Девуоно на майка ѝ и на сина ѝ, разказа му и за днешния триумф в съда. Пропусна да спомене, че междувременно, е прекарала нощта с бившия си съпруг.

— Знаеш ли, той все още е влюбен в теб — заяви Адам, който въртеше скалата на уредбата ѝ, докато накрая не намери станция с кънтри музика. Гарт Брукс весело пееше как баща му в пристъп на ревност убил майка му.

— Кой? — попита Джес, въпреки че знаеше много добре за кого говори.

— Човекът с кифличките — отвърна Адам, докато крачеше нагоре-надолу из апартамента ѝ. Взе от масата плика с кифличките и го вдигна нагоре. — Забравила си да ги сложиш във фризера.

— О, по дяволите, ще станат твърди като камък.

Адам постави отново плика върху масата и бавно се приближи към нея.

— А ти какво чувстваш?

— Аз? Предполагам, че съм малко уморена.

— Какво чувстваш към бившия си съпруг? — поясни той.

— Казах ти, приятели сме. — До болка ѝ се искаше да седне, но не посмя.

— Мисля, че е повече от това.

— Тогава грешиш.

— Търсих те по телефона снощи, Джес — каза ѝ той, вече беше съвсем близко. — Звънях до доста късно. Мисля, че беше три, когато най-накрая се отказах и си легнах.

— Не знаех, че ти дължа обяснения.

Адам спря, отстъпи две крачки назад и вдигна ръце във въздуха.

— Права си. Не ми влиза в работата да ти задавам подобни въпроси.

— Тогава защо го правиш?

— Не знам. — Той изглеждаше точно толкова объркан, колкото се чувстваше и тя. — Предполагам, просто исках да разбера къде точно е моето място. Ако все още си влюбена в бившия си съпруг, просто ми кажи и аз веднага ще изчезна.

— Не съм влюбена — бързо отвърна тя.

— Ами човекът с кифличките?

— Той разбира чувствата ми.

— Но се надява да промени решението ти.

— Той си има друга.

— Освен ако ти не промениш решението си.

— Няма.

В продължение на няколко секунди мълчаха и се гледаха втренчено.

Той нещо не се вмести в картинката, Джес.

В следващия миг се озоваха взаимно в прегръдките си, ръцете му в косата ѝ, устните му върху нейните.

В крайна сметка, кой беше този мъж?

Ръцете му се плъзнаха надолу и притеглиха бедрата ѝ към неговите, устните му се спуснаха по врата ѝ.

Кой всъщност е Адам Стоун, Джес? — чу тя отново да пита Дон, все още усещаше съпруга си вътре в себе си. Как бе допуснала да се случи това снощи? Как можеше да позволи един мъж да я люби едната нощ, друг на следващата? Не бяхме ли в деветдесетте? Годишите на СПИН-а? Развратът не беше ли старомодна реликва от по-невинни времена?

Джес за малко не се разсмя от съпоставката между разврат и невинност. Наистина е адвокат, помисли си тя. Способна бе да „разкраси“ всичко.

— Не мога да го направя — освободи се от прегръдката му тя.

— Не можеш да направиш какво? — Гласът му прозвуча почти толкова дрезгаво, колкото и на Бари.

— Просто не съм готова още за това — обясни Джес, докато търсеше из стаята невидими неодобрителни погледи. — Та аз не знам дори къде живееш.

— Искаш да знаеш къде живея? Живея на „Шефийлд“ — бързо отвърна той. — В едностаен апартамент. На пет минути от стадион „Ригли“.

Внезапно избухнаха в смях, страхотен изблик на смях, идващ право отвътре. Джес усети как напрежението от последните няколко дни се разпръсва и изчезва. Тя се смееше заради самото удоволствие от смеха, заради чудодейното успокоение, което той доставяше. Смя се толкова много, че я заболя коремът и от очите ѝ потекоха сълзи. Адам бързо попи сълзите ѝ с устни.

— Не — каза тя и се отдръпна, така че да не може да я достигне. — Наистина не мога. Имам нужда от време, за да помисля.

— Колко време?

— Бих могла да си помисля, докато вечеряме.

Той се озова до вратата.

— Къде би искала да вечеряш?

Отново избухнаха в смях, този път се смяха толкова, че накрая Джес едва се държеше на крака.

— Какво ще кажеш да приготвя нещо тук?

— Мислех, че не готвиш?

— Последвай ме — нареди му тя и като продължаваше да се смее, се отправи към масата за хранене, взе торбата с кифли и ги отнесе в кухнята.

— Една или две? — попита, докато отваряше вратата на микровълновата печка.

Той вдигна два пръста.

— Аз ще отворя виното.

— Няма такава — призна тя с неудобство.

— Няма вино?

Джес отвори хладилника.

— Няма и нищо газирано.

— Няма вино? — отново повтори той.

— Можем да пием вода.

— Хляб и вода — каза замислено той. — Къде си усвоила кулинарните си умения? Във федералния затвор ли?

Джес рязко престана да се смее.

— Бил ли си в затвора? — попита тя.

Той изглеждаше първо сащисан, после развеселен.

— Що за въпрос е това?

— Просто се опитвам да завържа разговор?

— Такава ли е представата ти за непринуден разговор?

— Не ми отговори.

— Не мислех, че говориш сериозно.

— Не говорех — отвърна Джес, сложи две кифли в една чиния и ги пъкна в микровълновата печка.

— Никога не съм бил в затвора, Джес — каза ѝ Адам.

Тя повдигна рамене, сякаш това нямаше никакво значение за нея.

— Не си посещавал дори някой приятел? — Пресилената нотка на нехайно безразличие подразни дори собствения ѝ слух.

— Смяташ, че се движа с осъдени престъпници ли? Джес, тогава какво търся тук?

— Ти ще ми кажеш — отвърна Джес, но Адам само се усмихна в отговор.

— Значи си единствено дете — повтори Джес, докато седяха на пода пред канапето и довършваха вечерята си.

— Много „развалено“ единствено дете — допълни той.

— Сестра ми винаги казва, че децата не са ябълки, та да се развалят.

— Какво друго казва сестра ти?

— Че едно дете не се разваля от прекалена любов.

— Сигурно е много добра майка.

— Мисля, че наистина е.

— Прозвуча така, сякаш си изненадана от това.

— Просто не очаквах точно това от нея.

— Какво си очаквала от нея?

— Не знам? Великолепна кариера, предполагам.

— Може би е решила да остави това на теб.

— Може би — съгласи се Джес. Почуди се как така разговорът винаги се обръща отново към нея. — Вие с жена ти никога ли не сте искали да имате деца?

— Искахме — каза той. — Просто не се получи.

Джес разбра от начина, по който гласът му заглъхна, че това беше тема, която Адам не искаше да обсъжда. Тя дояде кифлата и вдигна чашата с вода към устните си.

— Как изглеждаше майка ти? — внезапно попита той.

— Какво? — Ръката на Джес започна да трепери, водата от чашата се разля на пода. Тя скочи на крака. — О, господи!

Ръката му веднага се озова върху нейната и нежно я дръпна да седне.

— Успокой се, Джес, това е само вода. — Използва салфетката си, за да избърше разляното. — Какво става?

— Нищо не става.

— Тогава защо трепериш?

— Не треперя.

— Какво ти е направила майка ти?

— Какво искаш да кажеш с това какво ми е направила? — попита Джес ядосано. — Нищо не ми е направила. Какво, изобщо, имаш предвид?

— Защо не говориш за нея?

— Защо да не говоря?

— Защото не искаш — каза той спокойно. — Защото те е страх.

— Още една от фобиите ми ли? — попита саркастично Джес.

— Ти ще ми кажеш.

— Някой някога казвал ли ти е, че от теб би излязъл добър адвокат?

— Какво се е случило с майка ти, Джес?

Джес затвори очи, видя как майка ѝ стои пред нея в кухнята на дома им и по бузите ѝ се стичат сълзи. *Не заслужавам това от теб, Джес*, казваше тя, *не заслужавам това от теб*. Джес бързо отвори очи.

— Тя изчезна — най-накрая отвърна тя.

— Изчезна ли?

— Беше открила малка бучка в гърдата си и беше доста уплашена. Обади се на лекаря и той ѝ каза, че ще я прегледа още

същия следобед. Но тя изобщо не отишла на записания си час. Никой не я е виждал оттогава.

— Тогава е възможно да е все още жива.

— Не, не е възможно — отсече Джес. — Не е възможно.

Той се протегна да я прегърне, но тя се отдръпна.

— Не би ни изоставила, само защото беше уплашена — продължи Джес, говореше отнякъде дълбоко вътре в себе си. — Искам да кажа, въпреки че беше уплашена, знам, че беше така, това не означава, че би избягала от нас. Не беше от онези жени, които просто биха напуснали съпруга и дъщерите си, защото не могат да посрещнат реалността. Без значение колко уплашена беше. Без значение колко ядосана.

— Ядосана?

— Нямах предвид ядосана.

— Ти го каза.

— Нямах това предвид.

— От какво беше ядосана, Джес?

— Не беше ядосана.

— Била ти е ядосана на теб, нали?

Тя погледна към прозореца. Обляното в сълзи лице на майка ѝ я гледаше през старинните дантелени пердета. *Не заслужавам това от теб, Джес. Не заслужавам това от теб.*

— Слязох долу и я открих облечена — започна Джес. — Попитах я къде отива и първоначално тя не искаше да ми каже. Но най-накрая сподели, че си е открила бучка в гърдата и си е записала час за лекар същия следобед. — Джес опита да се изсмее, но смехът заседна на гърлото ѝ, подобно на парче кифла, което не може нито да се преглътне, нито да се изкашля навън. — Беше съвсем в стила на майка ми да се облече още от сутринта, дори и ако не ѝ се налагаше да излиза никъде, чак до вечерта.

— Нецо като това да подбиращ от вечерта дрехите, които ще обличаш на следващия ден.

Тя не обърна внимание на намека му.

— Попита ме дали бих отишла с нея на прегледа. Аз казах, разбира се. Но тогава се скарахме. Както често се случва между майка и дъщеря. Тя смяташе, че съм вироглава. Аз смятах, че тя прекалява с грижите си. Казах ѝ да не се меси в живота ми. Тя ми отвърна да не си

правя труда да я придружавам до лекаря. Отвърнах ѝ, както искаш и затръшнах вратата на къщата. Когато се върнах, тя вече бе тръгнала.

— И ти обвиняваш себе си за онова, което се е случило — беше по-скоро твърдение, отколкото въпрос.

Джес насила се изправи и малко прекалено ентусиазирано се запъти към клетката на канарчето.

— Здравей, Фред, как я караш?

— Фред я кара страхотно — каза ѝ Адам, ставайки след нея. — Но не съм толкова сигурен за господарката му. Това е един дяволски товар, който си носила през всичките тези години.

— Хей, какво стана със споразумението ни? — попита Джес, докато избърсваше сълзите си и съсредоточила цялото си внимание върху малката жълта птичка, упорито отказваше да погледне към него. — Никакви тайни, никакви лъжи, не си ли спомняш? — Тя започна да издава странни чуруликащи звуци, допряла устни до клетката.

— Пускаш ли го понякога навън? — попита Адам.

— Не бива да позволяваш на канарчетата да напускат клетката си — високо обясни Джес, надяваше се да успокои треперенето на тялото си чрез звука на собствения си глас. — Те не са като дългоопашатите папагалчета. Папагалчетата са домашни птици. Канарчетата са диви. Не трябва да се пускат извън клетката си.

— Значи няма защо да се тревожиш, че може да излети — каза тихо Адам.

Този път намекът беше прекалено явен, за да не му обърне внимание. Джес гневно се обърна.

— Канарчето е домашно животно, а не метафора.

— Джес...

— Кога точно се отказа от психиатрията, за да продаваш обувки? — попита тя горчиво. — Кой, по дяволите, си ти, Адам Стоун?

Те стояха един срещу друг. Джес трепереше, Адам беше абсолютно неподвижен.

— Искаш ли да си тръгна? — попита той.

Не, помисли си тя.

— Да — каза.

Той бавно се запъти към вратата.

— Адам — извика тя и той спря, ръката му беше на топката. — Мисля, че може би ще е по-добре, ако не идваш повече тук.

За миг ѝ се стори, че може да се обърне и да я прегърне, да ѝ признае всичко. Но той не го направи и в следващия миг вече си бе отишъл, и тя беше съвсем сама в една стая, пълна с призраци и сенки.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

До края на седмицата доклада на медицинската експертиза относно смъртта на Кони Девуоно вече бе влязъл в съда, а съдебните заседатели по делото за убийство срещу Тери Уелс пък го бяха напуснали.

Кони Девуоно беше изнасилена, после пребита и удушена с парче тънка магнитна жица, която бе прерязала гърлото ѝ и почти бе отделила главата от тялото ѝ. Съдебните експерти бяха доказали, че жицата, причинила смъртта на Кони Девуоно, е идентична с жиците, намерени във фабриката, в която работеше Рик Фергюсън. Току-що бе издадена и заповед за арестуването на Рик Фергюсън.

— Колко време мислиш, че ще се бавят съдебните заседатели? — питаше Барбара Коен, когато телефонът на бюрото на Джес иззвъня.

— Възможно е часове. Може и дни. — Джес повдигна рамене, беше също толкова нетърпелива, колкото и нейната стажантка, но не искаше да го показва. Вдигна слушалката до ухото си.

— Джес Костър.

— Изчезнал е — каза Дон, вместо „здравей“.

Джес усети как стомахът ѝ се свива. Нямахше нужда да пита за кого става дума.

— Кога?

— Вероятно някъде към полунощ. Моят човек току-що ми се обади. Наблюдавал къщата през цялата нощ и когато не видял Рик Фергюсън да излиза за работа по обичайното време, станал подозрителен, почакал малко, най-накрая се послушал наоколо. Видял майката на Рик Фергюсън или заспала, или припаднала върху леглото, но Фергюсън не се виждал никакъв. Моят човек се обадил в склада и естествено Рик Фергюсън не се бил мяркал и там. Явно е видял, че някой го следи, решил е, че полицията се кани да го арестува и докато още е било тъмно, се е спуснал през някой от задните прозорци.

— Иронията се състои в това, че полицията наистина се канеше да го арестува — призна Джес. — Издадохме заповед тази сутрин.

Интонацията в гласа на Дон веднага стана делова, вече не беше загриженият бивш съпруг, а безусловният професионалист, настроен в защита на правата на своя клиент.

— С какво разполагаш? — попита той.

— Жицата, използвана при убийството на Кони Девуоно, е била от същия вид, като откритата в склада, където работи Рик Фергюсън.

— Друго?

— Какво още ми трябва?

— Нещо повече.

— Това е достатъчно, за да го приберат.

— Някакви отпечатъци?

— Не — призна Джес.

— Само едно хилаво парче жица?

— Достатъчно здраво, за да убие Кони Девуоно — отвърна му Джес. — Достатъчно здраво и за да бъде признат за виновен клиентът ти.

Настъпи кратко мълчание.

— Добре, Джес. Не ми се иска да се забърквам във всичко това сега. Мога да говоря за делото срещу клиента ми, веднага щом полицията го залови. Междувременно, ще накарам моя човек да те следи.

— Какво? Дон, казах ти, че не искам бавачка.

— Аз искам — настоя Дон. — Направи го заради мен, Джес. Само за ден-два. Няма да те убие.

— Но Рик Фергюсън би могъл, нали?

Въздишката му отекна в ухото й.

— Дори няма да разбереш, че те следят.

— Но Рик Фергюсън е разбрал.

— Направи го заради мен, моля те.

— Имаш ли представа къде е отишъл клиента ти?

— Не.

— По-добре да приключваме вече — разбърза се Джес. Предварително си подготвяше онова, което щеше да каже на полицията.

— Доколкото разбирам, съдебните заседатели по делото с арбалета още не са влезли, нали?

— Повече от двайсет и четири часа.

— По улиците се носи мълва, че обвинителната ти реч се е превърнала в класика.

— Съдебните заседатели са пословично неотзивчиви към класиката — каза Джес, вече нямаше търпение да затвори телефона.

— Ще ти се обадя по-късно.

Джес затвори, без да каже „довиждане“.

— Детектив Мансфийлд се обади току-що — съобщи й Нейл. — Явно Рик Фергюсън е офейкал. Ще разпространят до всички полицейски участъци заповедта за арестуването му.

Телефонът върху бюрото на Джес иззвъня.

— Днес изглежда ще бъде един от онези дни — въздъхна Барбара. — Искаш ли аз да се обадя?

Джес поклати глава и вдигна телефона.

— Джес Костър.

— Джес, Морийн се обажда. Неподходящ момент ли улучих?

Джес усети как раменете й се отпуснаха.

— Е, не е най-подходящия — почти можеше да види разочарованието върху лицето на сестра си. То се разнесе из въздуха около нея, подобно на невидим отровен газ. — Мога да ти отделя няколко минути.

— Бари едва тази сутрин ми каза, че си се обаждала в понеделник — извини се Морийн. — Съжалявам.

— Защо трябва да се извиняваш за грешките на Бари?

Настъпи мълчание.

— Извинявай — отвърна бързо Джес. Не можеше ли поне веднъж да остави Бари на мира?

— Беше болен цяла седмица. Изобщо не можеше да мисли както трябва, носът, гърлото, всичко му беше толкова запушено. Лекарят се страхуваше да не се окаже пневмония, но каквото и да беше, антибиотиците го пресякоха. Върна се на работа тази сутрин.

— Радвам се да чуя, че се чувства по-добре. — Джес веднага си представи накиснатото в урина и пълно с космалаци писмо, което бе получила по пощата, отново се запита възможно ли беше Бари да го е изпратил.

— Както и да е, той току-що, на излизане от вратата тази сутрин, си спомни, че си се обаждала. За малко не го убих.

— Доста убийства стават тези дни в твоята къща — разсеяно каза Джес.

— Какво?

— Е, как си?

— Аз? Нямам време да се разболявам — заяви Морийн. Звучеше съвсем като по-малката си сестра. — Както и да е, знам колко си заета, но просто не исках да си мислиш, че съм пренебрегнала телефонното ти обаждане. Наистина, много се радвам, че си се обадила... — Гласът ѝ заглъхна от сълзите, които напиха в него.

— Как е татко? — попита Джес, изведнъж осъзна, че не беше говорила с баща си от седмици. Усети познатата смесица от гняв и вина. Вина, че не беше му се обаждала, гняв, заради вината.

— Той наистина е щастлив, Джес.

— Радвам се.

— Шери му се отразява много добре. Кара го да се смее, поддържа го във форма. Ще дойдат на вечеря следващия петък. Ще украсим елхата и къщата, и всичко останало. — Тя замълча за миг. — Искаш ли и ти да се присъединиш към нас?

Джес затвори очи. Колко дълго би могла да продължава да наранява хората, които значеха най-много за нея?

— Разбира се — отвърна тя.

— Разбира се?

— Звучи страхотно.

— Страхотно? — повтори Морийн, сякаш се нуждаеше от потвърждението на собствения си глас, за да приеме онова, което чуваше. — Да — съгласи се тя, — ще бъде страхотно. Липсваше ни, Джес. Тейлър не престава да си играе с този самолет, който му беше купила. Няма да повярваш колко много са пораснали близначките.

Джес се разсмя.

— Всъщност, Морийн, не е минало чак толкова много време.

— Почти два месеца — напомни ѝ Морийн.

Джес се сепна. Наистина ли бяха изминали два месеца, откакто не бе виждала семейството си?

— По-добре да свършваме вече — каза Джес.

— О, разбира се. Сигурно си затрупана с работа. Чух по новините, че съдебните заседатели по това убийство с арбалет са се оттеглили вчера. Нещо ново?

— Още нищо.

— Успех.

— Благодаря.

— Ще се видим другата седмица — добави Морийн.

— Ще се видим другата седмица — съгласи се Джес.

— Случило ли се е нещо? — попита Барбара, когато Джес затвори телефона.

Джес поклати глава. Престори се, че се е съсредоточила върху папката на бюрото си. Почти два месеца! — помисли си тя. Два месеца, откакто за последен път бе ходила на гости у сестра си. Два месеца, откакто за последен път бе прегръщала племенника си и люляла на ръце невръстните си племеннички. Два месеца, откакто не бе виждала баща си.

Как бе могла да позволи това да се случи? Не бяха ли те всичко, което имаше? Какво ѝ ставаше? Беше ли толкова егоцентрична, толкова погълната от самата себе си, че не можеше да вижда отвъд нейния собствен ограничен свят? Толкова ли бе свикнала да се разправя само с престъпници, че не знаеше как да се държи сред нормалните хора, които я обичаха, чието единствено престъпление се състоеше в това, че искаха да живеят както те намират за добре? Нима и тя самата не бе искала винаги именно това — не, нуждала се бе именно от това — за себе си?

Не се ли бяха сдърпали точно за това с майка ѝ в деня, когато тя беше изчезнала?

Джес отметна глава назад, усети как мускулите на раменете ѝ се схващат. Защо не можеше да престане да мисли за майка си? Защо още беше обсебена от нещо, което се бе случило преди осем години? Защо всичко непременно трябваше да се свежда до деня, в който бе изчезнала майка ѝ?

Дяволите да го вземат проклетия Адам Стоун. Схващането в раменете ѝ се разпростря и по мускулите върху гърба ѝ. Той беше виновен за сегашното ѝ състояние. Бе я накарал да разтвори душата си, да говори за майка си. Бе освободил всички терзания, цялата тъга и вина, която от толкова отдавна бе потискала вътре в себе си.

Не беше виновен Адам. Той не можеше да знае за минираното емоционално поле, в което навлизаше, докато задаваше простиците си въпроси, за оголените нерви, които оставяше след себе си. Не можеш да залепиш парче лепенка върху рака, помисли си тя и да очакваш, че това ще го излекува. Дръпни лепенката след години на доброкачествено пренебрегване и ще получиш една напълно неконтролируема злокачественост в естествената ѝ големина.

Нищо чудно, че не бе пожелал да остане, че толкова бе бързал да си тръгне. „Искаш ли да си тръгна?“, беше попитал той и тя бе отвърнала: „Мисля, че ще е по-добре да не идваш повече тук“. Това беше всичко, помисли си Джес. Спомни си как веднъж му бе казала, че всичко, с което разполага, е честната дума на един адвокат.

Той струваше просто толкова, колкото и нейната дума.

— Върви на майната си, Адам Стоун — прошепна тя.

— Каза ли нещо? — попита Барбара, като вдигна поглед от бюрото си.

Джес поклати глава. В гърдите ѝ остро усещане за тревожно изтръпване си играеше с дъха ѝ, разстройваше душевното ѝ равновесие. Почувства как главата ѝ се замайва, олеква, сякаш всеки момент можеше да се строполи от стола си. О, не, помисли си тя и автоматично се стегна. Светът около нея изчезваше, забулен от облака на мъчителното безпокойство. *Не се съпротивлявай, каза си тя бързо. Отпусни се. Отпусни се. Кое е най-лошото, което може да ти се случи? Е, добре ще паднеш от стола. Е, ще се приземиш на задника си. Е, добре, ще повърнеш. Е, и какво от това?*

Бавно, Джес освободи въздуха от дробовете си и се понесе към центъра на една огромна, зловредна мъгла. Почти незабавно мъглата започна да се изпарява около нея. Виенето на свят престана и дишането ѝ се нормализира. Освобождавайки се от напрежението, мускулите в раменете ѝ се отпуснаха. Познати звуци проникнаха до ушите ѝ — бръмченето на факс машината, чаткането на клавишите на компютъра, звъна на телефона.

Джес видя как Нейл Стрейхорн се приближи и вдигна телефона на бюрото ѝ. Колко ли дълго бе звънял?

— Нейл Стрейхорн — произнесе той отчетливо, очите му бяха приковани в Джес. — Свършили са? Сега?

Джес си пое дълбоко въздух и се изправи бързо на крака. Не беше необходимо да пита. Съдебните заседатели се бяха върнали в залата.

— Дами и господа съдебни заседатели, готови ли сте с присъдата?

Въпреки че сдържаше дъха си, Джес усети познатото бързо покачване на адреналина в кръвта ѝ. Едновременно обичаше и ненавиждаше този момент. Обичаше го заради драматизма и напрежението, само няколко думи я делиха от научаването на това дали е победила, или загубила. Мразеше го поради същите причини. Мразеше го, защото мразеше да губи. Мразеше го, защото в края на краищата всичко се свеждаше до това дали печелиш, или губиш. Истината на единия адвокат срещу тази на другия, ролята на справедливостта бе сведена до тази на безпомощен наблюдател. Не съществуваше нищо такова като истината и само истината.

Председателят си прочисти гърлото и преди да заговори, погледна към листа в ръката си, сякаш можеше да е забравил решението, до което бяха достигнали съдебните заседатели, сякаш искаше да е напълно сигурен в написаното.

— Ние, съдебните заседатели — започна той, прочисти отново гърлото си, — признаваме обвиняемия Тери Уелс за виновен в извършването на предумишлено убийство.

Залата незабавно се взриви. Репортерите се втурнаха навън, куфарчета се затваряха, приятелите и близките на покойната се прегръщаха, разплакани от вълнение. Съдията Харис благодари на съдебните заседатели и ги разпусна. Джес прегърна помощниците си. Прие поздравленията им. Улови примирението в очите на Хал Бристъл, както и презрителната усмивка върху устните на обвиняемия, докато го отвеждаха.

Навън от съдебната зала репортерите се скупчиха около нея, навираха микрофоните си в устата ѝ, развяваха бележниците си пред лицето ѝ.

— Изненадана ли сте от присъдата? Очаквахте ли, че ще спечелите? Как се чувствате? — питаха те, докато фотоапаратите щракаха и светкавиците проблясваха.

— Ние храним огромно доверие към съдебната система на тази страна — отвърна Джес на репортерите, докато се отправяше към асансьорите. — Дори и за миг не сме се съмнявали в изхода на делото.

— Ще искате ли смъртна присъда? — провикна се някой.

— Разбира се — отвърна Джес и натисна копчето на асансьора. Чу как Хал Бристъл казва на друг репортер, че има намерение да обжалва.

— Как се чувствате, след като спечелихте? — провикна се една жена в края на скупчилата се тълпа.

Джес знаеше, че би трябвало да напомни на репортерите, че тук важното не беше победата, а истината, че един виновен човек бе признат за виновен в извършването на ужасно престъпление, че бе раздадено правосъдие. Но тя се усмихна широко и каза:

— Страхотно.

— Хей, твоята снимка ли видях по вестниците тази сутрин? — Василики наблюдаваше как Джес хваща косата си на конска опашка пред дългото огледало в залата за тренировки по Уен-До.

— Да, моята — призна срамежливо Джес. Главата ѝ все още пулсираше от прекалено многото бири в ресторанта на Джийни предишната вечер. Обикновено не ходеше там след работа, за разлика от повечето обществени обвинители, за които „При Джийни“ беше нещо като втори дом. Но всеки непрекъснато ѝ повтаряше, че това трябва да се отпразнува и, в интерес на истината, на нея ѝ се искаше да я потупат по рамото.

Още щом се върна в кантората, беше позвънила на баща си, но не можа да го намери. Обади се на сестра си, но тя беше заета с бебетата и имаше време колкото само набързо да я поздрави.

Беше се обадила на Дон, разказала му бе за победата си, чу как той измърмори някакво извинение, че няма да може да я заведе да го отпразнуват някъде, нещо за по-важен ангажимент. По-важен ангажимент на име Триш, беше си помислила Джес, но не бе казала нищо. Почуди се всъщност какво очакваше от този човек.

После направи нещо, което никога дотогава не беше правила, никога не си беше позволявала лукса да го направи: бе отишла в

тоалетната, заключила се бе в една от кабинките, бе затворила очи и просто си бе стояла там.

— Спечелих — бе прошепнала тихо и бе позволила на призрака на своята майка да я притисне гордо към себе си.

Празненството при Джийни беше продължило до рано тази сутрин. Нейният шеф Том Олински я бе откарал вкъщи, бе я изпратил до вратата, за да е сигурен, че се е прибрала невредима. Джес така и не можа да види мъжа, който Дон бе наел да я следи, но знаеше, че той беше там и беше благодарна за това, въпреки че не ѝ се искаше да си го признае.

Потъна в дълбок сън, не беше чула дори будилника си и за малко щеше да закъснее за тренировката си по самоотбрана. Пристигна секунди преди останалите, косата ѝ още не беше дори сресана.

И сега стоеше тук, стомахът ѝ бе празен, главата ѝ пулсираше и трябваше да крещи, да упражнява орлови нокти, светкавични удари и крошета по носа. „Използвайте кокалчетата си!“, можеше да чуе тя как крещи Доминик, дори и преди още той самият да бе влязъл в залата.

— Не си ни казала, че си преуспяващ областен адвокат — скара ѝ се Василики, когато и другите жени се наредиха около нея.

— Щатски адвокат — автоматично я поправи Джес.

— Няма значение — ти си знаменитост!

Джес се усмихна, чувстваше се неловко в новото си положение. Останалите жени я зяпаха с неприкрито любопитство.

— Четох, че ще искаш смъртна присъда — каза Мериелън. — Мислиш ли, че ще я получиш?

— Стискам палци.

— Аз не съм за смъртното наказание — заяви Айша.

— Още е малка — прошепна майка ѝ.

Пердетата се разделиха и Доминик влезе в залата.

— Добър ден на всички. Готови ли сте да раздавате ритници?

Жените отвърнаха със сумтене и вдигнати юмруци.

— Добре. Дайте да се разпръснем. Трябва да имате място около себе си. Точно така. А сега, кое е първото нещо в самоотбраната?

— Киуи — извика Василики.

— Киуи — точно така. И какво представлява киуи? — Доминик се втренчи право в Джес.

— Това е един вик — започна тя.

— Не е вик. Това е един страховит крясък — поправи я той. — Един рев.

— Един рев — повтори Джес.

— Жените крещят без проблеми. Но не реват както трябва — каза им той. — Е, сега, какво е киуи?

— Един рев — отвърна Джес, думата продължи да вибрира в главата ѝ.

— И така, Джес, нека да те чуя как ревеш! — заповяда Доминик.

— Само аз ли? — попита Джес.

— Тези жени по всяка вероятност няма да са с теб, когато някой се опита да те сгази на улицата — подхвърли той.

— Явно не ти е никак трудно да ревеш в съда — напомни ѝ дяволито Василики.

— Хайде — заповяда Доминик. — Нападам те. Аз съм огромен и опасен и искам задника ти.

— Хо! — извика Джес.

— По-силно.

— Хо!

— Можеш и по-добре.

— Хо! — изрева Джес.

— Така е далеч по-добре. Сега ще си помисля, преди да се захвана с теб. Ами ти? — Доминик насочи вниманието си към Катарина.

Джес се усмихна и докато слушаше звука от женски рев, гордо изпъчи напред рамене.

— Добре. А сега да видим орловите нокти, насочващи се към очите на нападателя. — Доминик отново се втренчи в Джес. — Точно така. Малко по-определено — каза ѝ той, докато наместваше пръстите си върху нейните, оформяйки ги като орлов нокът. — А сега замахни към очите ми.

— Не мога.

— Ако не го направиш, ще те накълцам на парченца — предупреди я той. — Хайде. Извади ми очите.

Джес се хвърли към очите му и с облекчение видя как той се дръпна встрани.

— Не беше лошо. Но не се тревожи за мен. Аз мога да се погрижа за себе си. Опитай отново.

Така и направи.

— По-добре. Следващата — продължи той и се насочи нататък по редицата.

Упражняваха орловите нокти, бръснещия удар и крошета изотдолу, докато движенията им не станаха съвсем гладки.

— Не се страхувайте да вкарате хрущяла на носа на вашия нападател в мозъка му.

— В такъв случай — намеси се Василики, — не трябва ли да се целим под кръста?

Жените се разсмяха.

— Хей, знаете ли защо жените изобищо нямали мозък? — попита закачливо Василики, с ръце, опрени на хълбоците.

— Защо? — попита Джес, която вече се кикотеше.

— Защото нямаме пениси, в които да го държим!

Жените избухнаха в смях.

— Знам и още един — продължи набързо Василики. — Защо мъжете никога не могат да кажат кога жените получават оргазъм?

— Защо? — попитаха всички.

— Защото никога не са там!

Жените отново се разкикотиха.

— Ей! — извика инструкторът ми. — Стига толкова. Предавам се. Сразихте ме, дами. Мъртъв съм. Можете да отдръпнете юмруците си. Нямаме нужда от тях.

— Какво е онова малко парченце плът в края на пениса? — прошепна Василики на Джес, докато останалите се подреждаха в редица.

Джес повдигна рамене.

— Мъж, разбира се!

— Добре, добре — каза Доминик. — Да вкараме в употреба част от тази враждебност и агресивност, какво ще кажете, а? — Той замълча за миг, за да се увери, че разполага с цялото им внимание. — Сега ще ви науча на някои други хватки, които са създадени, за да ви помогнат да се отбранявате от евентуален нападател. Да кажем, че се прибирате сами към къщи и някакъв мъж ви сгази изотзад. Или пък изскочи от храстите и ви сграбчи. Какво е първото нещо, което ще направите?

— Киуи! — отговори Мериелън.

— Хо! — каза дъщеря ѝ едновременно с нея.

— Добре — отвърна Доминик. — Започват да крещите! Каквото и да е, само за да привлечете внимание. Не е задължително да е „Хо!“, но трябва да е силно. А сега, какво ще стане, ако той ви запуши устата с ръце и опре нож в гърлото ви? Няма как да крещите. Какво ще направите.

— Ще припаднем — отвърна Катарина.

— Не, няма да припадате — увери я Доминик. — Ще направите какво?

— Ще се отпуснем — заяви Джес. — Няма да се съпротивляваме. Ще използваме силата на нападателя срещу него.

— Точно така. Добре, да опитаме няколко хватки. — Той се приближи към Джес. — Ще те сграбча и искам да се престориш, че ми се оставяш. — Той се протегна и сграбчи ръката ѝ, притегляйки я със забавено движение към себе си. — Ела към мен, точно така. Добре, сега си тук. Отблъсни ме силно. Точно така. Използвай собствената ми тежест срещу мен. Използвай силата на дърпането ми, за да ме отблъснеш. Бутай. Добре. — Той пусна ръката на Джес. — Когато веднъж накарате копелето да загуби равновесие, запомнете, че трябва да използвате каквото там оръжие ви попадне под ръка, включително и краката си. Ритайте, хапете, драскайте, препъвайте. Отработихме някои от нещата, които можете да правите с ръцете си. А сега, ето някои хватки, които можете да правите с краката си.

Джес внимателно наблюдаваше, докато Доминик показваше няколко подобрени движения.

— Ами ритници? Можем ли да ритаме?

Научиха и ритници, заедно с това и как да използват раменете си, за да атакуват, как да понасят тежестта. В края на почти двата часа жените вече дишаха тежко и все по-трудно се биеха.

— Добре, нека да видя как ще сглобите всичко — каза им Доминик. — Разделете се по двойки. Вас, ти с Мериелън; Айша, ти с Катарина. Ти — каза той, като посочи Джес — ела с мен.

Джес пристъпи неуверено към Доминик. Внезапно той се протегна и я сграбчи, дръпна я към себе си.

— Хо! — изкрещя тя, чу как крясъкът ѝ изпълни залата, докато инстинктивно се дърпаше назад. *По дяволите, помисли си Джес, колко пъти трябваше да ѝ се повтаря? Остави му се. Не се съпротивлявай.*

Отпусни се. Тя се остави да бъде привлечена напред, облегна се на него, после го отблъсна с цялата си тежест и преди да падне с него на земята, бързо използва краката си, за да го спъне, и раменете си, за да го зашемети.

Усня, помисли си тя тържествуващо. Беше се оставила на нападателя си, бе използвала превъзхождащата му сила срещу него самия, беше го ритнала право по задника, беше доказала, че в края на краищата не е толкова уязвима. Отметна глава назад и се разсмя.

Изведнъж почувства как нещо опря в слепоочието ѝ. Обърна се и видя, че Доминик ѝ се усмихва, показалецът и средния му пръст бяха опрени до слепоочието ѝ, подобно дулото на пистолет. Палецът му се спусна надолу, после нагоре, сякаш дърпаше въображаемия спусък.

— Бум — спокойно каза той. — Мъртва си.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Проклетият му кучи син — продължаваше още да си мърмори Джес, докато вървеше надолу по Уилоу Стрийт. Какво, по дяволите, правеше, като си губеше времето в събота следобед, един от толкова малкото свободни следобеди, с които разполагаше? Опитваше се да се научи как да се защитава, преструваше се на неуязвима, когато всъщност нямаше да може да се противопостави на никой, който наистина бе решил да ѝ навреди. Навременното „Хо!“ нямаше да свърши кой знае каква работа срещу един арбалет, орловите нокти към очите не можеха да се мерят с куршума в мозъка.

Ето, беше ревала с все сила, беше се почувствала недосегаема, владееща изцяло положението, всесилна и какво? Необходими бяха само два пръста, за да бъдат разбити илюзиите ѝ на жалки парчета. Никой не владееше изцяло положението. Беше толкова уязвима, колкото и всички останали.

Следващата седмица, беше ги уверил Доминик, следващата седмица щял да им покаже как да обезоръжават притежаващ нож или въоръжен с пистолет нападател. Страхотно, помисли си Джес, докато пресичаше улицата. Имаше какво да очаква с нетърпение.

Видя го веднага, щом зави зад ъгъла на Орчард Стрийт. Слизаше по стъпалата пред къщата ѝ; яката на коженото му яке бе вдигната нагоре заради студа.

Тя спря, не знаеше дали да продължи, или да се завърти на пети и да бяга колкото може по-бързо в противоположната посока. Разпознаването на опасността и отбягването ѝ беше на първо място по важност, така я бяха учили. Бягството често се оказваше най-добрият изход за повечето жени.

Не избяга. Просто стоеше там, стоеше си и чакаше по средата на тротоара, докато той не се обърне и не я види, стоеше си, докато той се отправяше към нея, стоеше си, докато той протягаше ръце и я привличаше към себе си.

— Трябва да поговорим — каза Адам.

— Израснах в Спрингфийлд — казваше той, облегнат на малката масичка в италианския ресторант, в който бяха ходили първия път.

Още беше рано. Ресторантът беше почти празен. Карла се мотаеше наоколо, но дори не се приближи към тях, сякаш разбираше, че има неща, които трябва да бъдат казани, преди някой да си помисли за ядене.

— Мисля, вече ти казах, че съм единствено дете — продължи Адам. — Семейството ми е доста заможно. Баща ми е психиатър — каза той и тихо се изсмя, — така че не беше толкова далече от истината, когато ме попита защо съм се отказал от психиатрията, за да продавам обувки. Предполагам, че някои неща се предават чрез гените. Майка ми е изкуствовед. Заедно с къщата, тя върти и свой собствен процъфтяващ малък бизнес. Бих добавил, че къщата е огромна, пълна със скъпи антики и модерна живопис. Израснах с най-доброто от всичко. Научих се да очаквам най-доброто от всичко. Мислех си, че имам право на най-доброто от всичко.

Той замълча. Джес видя как ръцете му се присвиват и отпускат върху масата.

— Нещата винаги ми се удаваха доста лесно: университета, степените, момичетата. Малко или много, получавах всичко, което си пожелаех. В продължение на доста време исках едно момиче на име Сюзън Кънингам. Тя беше хубава, всички я харесваха и едновременно с това беше толкова разглезена, колкото и аз самият. Баща ѝ е Х. Р. Кънингам, ако знаеш нещо за строителството.

Джес поклати глава, съсредоточи се върху устните му, когато той продължи.

— Както и да е, исках я, бях ѝ хвърлил око и се ожених за нея. Не е необходимо да казвам, след като сега сме разведени, че бракът ни не беше щастлив. Нямахме нищо общо помежду си, освен това, че и двамата обичахме да се оглеждаме в огледалото. Какво да ти кажа? Бяхме двама самовлюбени хора, които си мислеха, че всичко, което направят или кажат, заслужава аплодисментите на околните. Когато не ги получавахме, ние се цупехме и се карахме, в крайна сметка взаимно си превърнахме живота в ад.

— Единственото хубаво нещо помежду ни беше Бет.

Джес погледна от устните към очите му, но Адам бързо отклони поглед встрани.

— Бет?

— Дъщеря ни.

— Имаш дъщеря. Но ти каза...

— Знам какво казах. Излъгах.

— Продължавай — подкани го тихо Джес, сдържайки дъха си.

— Бет се роди няколко години след като се оженихме и тя беше най-сладкото малко същество, което човек някога би могъл да си представи. Приличаше на порцеланова кукла, на една от онези порцеланови фигурки, които са толкова красиви и крехки, че почти те е страх да ги докоснеш. Ето — каза той, треперещите му ръце бръкнаха в джоба за портфейла му и извадиха една малка цветна снимка на русо, усмихнато малко момиченце в бяла рокля с яркочервени къдри около врата.

— Прекрасна е — съгласи се Джес, докато се опитваше да успокои ръката му в своите.

— Мъртва е — каза Адам, докато връщаше снимката обратно в портфейла си и го натъпкваше обратно в джоба на джинсите си.

— Какво? О, господи! Как? Кога?

Адам погледна през масата към Джес, но очите му бяха замъглени и Джес знаеше, че той не я вижда. Когато отново заговори, гласът му бе напрегнат, глух, сякаш ѝ говореше някъде отдалече.

— Беше на шест години. Бракът ми почти бе приключил. Сюзън ме обвиняваше, че съм женен за работата си, аз пък я обвинявах, че тя е омъжена за своята. И двамата се обвинявахме, че нито единия, нито другия прекарва достатъчно време с дъщеря ни. И двамата бяхме прави.

— Както и да е, баща ми разбра какво става и ни предложи семейна консултация, опитахме за малко, но всъщност го направихме без особено желание. И нейните родители също виждаха какво става, но техният подход беше малко по-различен. Вместо лечение, те ни купиха билети до Бахамските острови. Мислеха си, че ако прекараме няколко седмици сами заедно, вероятно ще можем да изгладим недоразуменията си. Предложиха да се грижат за Бет. Ние казахме, добре, защо пък не, по дяволите?

— Бет не искаше да заминаваме. Децата усещат, когато нещо не е наред. Предполагам, страхуваше се, че ако тръгнем, единият от нас може и да не се върне повече, не знам. — В продължение на няколко секунди той гледаше към вратата и мълчеше. — Както и да е, започна да плаче, да я боли корем, такива неща. На сутринта, в която трябваше да заминем, се оплакваше, че ѝ се е схванал врата. Не ѝ обърнахме много внимание. В продължение на дни все се оплакваше от нещо. Мислехме, че по този начин иска да ни накара да си останем вкъщи. Премерихме ѝ температурата — нямаше, и родителите на Сюзън ни увериха, че ще се погрижат за нея, че при първите признаци за нещо по-сериозно, незабавно ще я заведат на лекар. Така че ние се отправихме на нашето пътешествие. Още същата нощ вдигнала лека температура. Родителите на Сюзън повикали лекар, който им казал да ѝ дадат малко детски „Тилебол“ и да я доведат в кабинета му на сутринта, ако не се почувства по-добре. Но в полунощ температурата ѝ се вдигнала почти до 44°C и тя колабирала. Бащата на жена ми я увил в едно одеяло и я закарал в болницата, но вече било прекалено късно. Умряла, преди да настъпи утрото.

— Менингит — каза Адам, в отговор на въпроса в очите на Джес.

— Господи, колко ужасно.

— Свързаха се с нас на кораба, уредиха да се върнем у дома, но разбира се, вече нямаше никакъв дом. Единственото, което ни свързваше, си беше отишло. Опитахме да провеждаме сеанси, но бяхме прекалено вбесени един от друг, за да стане нещо. Всъщност, просто не желяехме да става. Искахме взаимно да се обвиняваме. Искахме някой да е виновен за случилото се. Мислех да съдя лекаря, но няхмахме доказателства. Мислех дори да съдя родителите на жена ми. Вместо това, заведох дело за развод. И после избягах. Какво значение всъщност има, щом си изгубил детето си! Махнах се. Дойдох в големия град. Хванах се да продавам вратовръзки в „Карсън, Пири, Скот и компания“. После се захванах с дамски обувки, останалото е минало.

Той погледна от Джес към вратата, после към масата и отново към Джес.

— Срещах се с много жени, но не исках изобщо да се обвързвам, флиртувах; играех си игрички; продадох много обувки. Не, нямаше как

да ме хванете да се обвържа отново. Не, сър. Кой се нуждае от подобни сърдечни рани? И тогава ти влезе в магазина и започна да удряш тока на онази обувка в дланта си толкова силно, че беше само въпрос на време, докато една от двете се счупи. Аз те погледнах, взрях се в очите ти и си казах, тази жена е толкова наранена отвътре, колкото съм и аз.

Джес усети как очите ѝ се пълнят със сълзи и за миг погледна встрани.

— Нямах да ти се обадя — продължи той, гласът му отново привлече очите ѝ към неговите. — Последното нещо, което търсех, бе да се въвличам в нечии чужди проблеми, въпреки че, кой знае, може пък точно това да съм търсел. Поне така би казал баща ми. Може би просто вече беше време, не знам. Но когато пристигнаха онези проклети ботуши, знаех, че трябва да те видя отново. И така, аз ти се обадох и те поканих да излезем, въпреки че непрекъснато си повтарях, че ще е еднократно запознанство. Със сигурност нямах никакво намерение да ти се обаждам отново. Но продължих да се озовавам пред вратата ти. През цялата изминала седмица си мислех за теб и независимо от това, че ми каза да не идвам повече, знаех, че трябва да те видя. По дяволите, не съм продал нито един чифт обувки...

Джес откри, че плаче и се смее едновременно.

— А родителите ти? — попита тя.

— Не съм ги виждал, откакто напуснах Спрингфийлд.

— Сигурно ти е било много тежко.

Адам изглеждаше изненадан.

— Повечето хора биха казали, че на тях им е било много тежко, но, да, и на мен ми беше тежко — призна той.

— Тогава защо го правиш?

— Предполагам, че просто още не съм готов да се срещна с тях — отвърна той. — Чуваме се от време на време по телефона. Те се опитват да ме разберат, дават ми времето и пространството, от което се нуждаем, но ти си права, предполагам, че това вече няма смисъл. Само че просто влизаш в някакви релси. Опасни релси, понякога.

— В Спрингфийлд не си продавал обувки, нали? — попита тя, знаеше предварително отговора, но все пак попита.

Той поклати глава.

— С какво се занимаваше?

— Няма да ти се иска да разбереш.

— Имам ужасното предчувствие, че вече знам — заяви Джес. — Ти си адвокат, нали?

Адам кимна виновно.

— Искях да ти кажа, но продължавах да си мисля, че след като няма да ти се обаждам повече, това всъщност не би имало никакво значение.

— А аз ти говорих ли говорих за правото, за това как действа правната система...

— Хареса ми. Беше като опреснителен курс. Накара ме да осъзная колко много ми липсва правната практика. Ентусиазмът ти е заразителен. И ти си страхотен учител.

— Чувствам се като абсолютна идиотка.

— Единственият идиот на тази маса съм аз — поправи я той.

— Какво право си практикувал? — Тя се разсмя, още преди да е чула отговора му.

— Наказателно — дойде очакваният отговор.

— Разбира се.

Джес разтри челото си, трябваше да избяга, докато все още имаше възможност.

— Никога не съм имал намерение да те лъжа — повтори отново той. — Просто никога не съм си мислил, че нещата ще стигнат толкова далеч.

— Колко далеч? — попита Джес.

— Достатъчно далеч, за да знам, че не искам да те изгубя. Достатъчно, за да разбера, че заслужаваш да научиш истината. Достатъчно, за да разбера, че се влюбвам — добави тихо той.

— Разкажи ми за дъщеря си — помоли Джес, протегна се през масата и улови ръцете му в своите.

— Какво да ти кажа? — попита той, гласът му потрепери.

— Разкажи ми нещо хубаво, което си спомняш.

Настъпи продължително мълчание. Карла се приближи, после улови погледа на Джес и се отдръпна.

— Спомням си я, когато беше на четири години, беше толкова развълнувана, че има рожден ден на следващия ден — започна Адам. — Сюзън ѝ беше купила нови официални дрехи и тя нямаше търпение да ги облече, беше си поканила цяла сюррия деца на тържеството, а ние се бяхме погрижили за фокусник и всичко останало, необходимо за

детското тържество. Както и да е, легнахме си, заспал съм здраво и изведнъж почувствах някой лекичко да ме потупва по ръката. Отворих очи и видях Бет, застанала до мен, да ме гледа. Казах: „Какво има, миличко?“ и тя ми отговори с онова развълнувано тъничко гласче: „Днес е рожденият ми ден“. Аз ѝ отвърнах: „Да, така е, но сега върви да си легнеш, слънчице, три часът е“. И тя заяви: „О, мислех си, че вече е време да ставаме. Облякох се и всичко останало“. Стоеше там, съвсем самичка си бе облякла официалната рокля, беше си обула обувките и белите чорапи с къдрички, стоеше там, напълно готова в три часа сутринта. Спомням си, че тогава си помислих колко е хубаво да си толкова развълнуван от нещо. Станах и я заведох обратно в стаята ѝ. Тя облече отново пижамата си и аз я завих в леглото ѝ. Веднага заспа.

— Много ми хареса тази история! — възкликна Джес.

Адам се усмихна, в угълчетата на очите му се бяха образували сълзи.

— Веднъж в детската градина, трябва да е била най-много тригодишна, тя ми каза, че имало едно малко момче, което я закачало, викало ѝ разни неща, а на нея това не ѝ харесвало. Попитах я какви неща точно ѝ вика това малко момченце и тя ми каза със същия сладък невинен тъничък гласец: „Вика ми пикла и дрисла“.

Джес избухна в смях.

— Да, страхувам се, че и аз реагирах по същия начин — кимна Адам, който също се разсмя. — И разбира се, това само я окуражи. Тя ме погледна с огромните си сини очи и каза: „Ще дойдеш ли днес с мен до детската градина, татко? Ще му кажеш ли да не ми вика повече пикла и дрисла?“.

— А ти отиде ли?

— Казах ѝ, че съм сигурен, че може да се справи и сама с малкия мръсник. Предполагам, така е и направила, защото никога повече не чухме за него.

— По думите ти съдя, че си бил добър баща.

— Иска ми се да си мисля, че съм бил.

— Беше ли добър адвокат? — попита след известно мълчание Джес.

— Най-добрият в Спрингфийлд.

— Някога мислил ли си да се върнеш?

— В Спрингфийлд, никога.

— Към правото.

Той замълча за миг, направи знак на Карла, която се поколеба, после предпазливо се приближи.

— Бихме искали специалитета на заведението и две чаши „Кианти“, ако обичате?

Карла кимна в знак на одобрение, после се оттегли, без да каже и дума.

— Не отговори на въпроса ми — напомни му Джес.

— Дали някога съм мислил да се върна към правото? — повтори той, като отмерваше всяка дума. — Да, мислил съм за това.

— Би ли го направил?

— Не знам. Може би. Коленете ми малко се поумориха от продаването на обувки. Може би, ако попадна на някой вдъхновяващ случай, сигурно ще склоня. Кой знае?

Карла им донесе виното. Джес веднага вдигна чашата си във въздуха и я чукна в тази на Адам.

— За сладките спомени — каза тя.

— За сладките спомени — съгласи се той.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Още щом се озоваха пред апартамента ѝ, разбра, че нещо не е наред.

Замръзна пред вратата, чакаше, ослушваше се.

— Какво има? — попита Адам.

— Чуваш ли? — отвърна тя.

— Чувам радиото, ако това имаш предвид — не го ли оставяш обикновено включено, заради птичката?

— Не толкова силно.

Адам не каза нищо, докато Джес завърташе ключа в ключалката и внимателно отваряше вратата.

— Господи, вътре е кучи студ — възкликна Джес веднага, още щом видя старинните ѝ дантелени пердета да се развяват във въздуха.

— Ти ли си оставила отворен прозореца?

— Не — каза Джес, отпрати се бързо към прозореца и незабавно затвори двете крила. Пердетата се увиха около нея, закриха лицето ѝ подобно на саван, докато музиката се усилваше. Опера, осъзна тя, отърси се от пердетата, сякаш бяха някаква гигантска паяжина и се спусна към уредбата, спря музиката. „Кармен“. Арията на тореадора.

— Може би трябва да извикаме полиция — подхвърли Адам.

Джес се завъртя на токовете на ботушите си. Като изключим отворения прозорец и уредбата, явно нищо друго не бе докоснато.

— Изглежда нищо не липсва. — Тя се отпрати към спалнята си.

— Не отивай натам, Джес — предупреди я Адам.

Джес спря и се обърна към него.

— Защо?

— Защото не знаеш какво или кой може да те чака там — напомни ѝ той. — За бога, Джес, ти би трябвало да знаеш най-добре от всички. Кое е първото нещо, което полицията съветва да се прави, когато мислиш, че в жилището ти е била извършена кражба с взлом? Ще ти кажат да не влизаш вътре — продължи той, без да дочака отговора ѝ. — И защо ще ти кажат това?

— Защото онзи, който е проникнал, все още може да е там — отвърна тихо Джес.

— Да се махаме оттук и да извикаме полиция — повтори отново той.

Джес пристъпи към него, после замръзна на мястото си.

— О, господи!

Адам се завъртя, после пак се обърна към нея.

— Какво? Какво е станало?

— Фред — каза тя, гласът ѝ трепереше, ръката ѝ сочеше към клетката.

За миг Адам изглеждаше объркан, не можа да съсредоточи погледа си.

— Няма го — извика Джес и тичешком се отправи към клетката, надникна през решетките, огледа отвътре, за да е сигурна, че малкото канарче не се крие някъде под хартиите, с които бе покрит пода на клетката. Но птичката без всякакво съмнение бе излетяла.

— Някой е отворил вратата на клетката и го е пуснал — извика Джес. — Сигурно е излетял през прозореца.

Дори и докато говореше Джес осъзна, че беше твърде малко вероятно канарчето да успее да намери пътя си през развяващите се завеси, без нечия твърда ръка да го насочва, осъзна също и реалната неизбежност на това да е измръзнало до смърт, когато веднъж са го запратили навън във враждебната нощ. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи и тя започна да плаче.

— Защо някой би направил това? Защо ще иска да убие бедната малка птичка?

Джес хлипаше в прегръдките на Адам, без да иска, пред очите ѝ се появи обезобразената костенурка на малкото момченце.

Извикаха полиция от апартамента на Уолтър Фрейзър, изчакаха там, докато двамата полицаи претърсят апартамента ѝ.

— Няма да открият никого — каза Джес, докато Уолтър ѝ запарваше чаша чай и настояваше да я изпие. — Отдавна си е отишъл.

— Говориш така, сякаш знаеш кой е — отбеляза Адам.

— Знам — кимна Джес и набързо им разказа за Рик Фергюсън. — Чу ли някой да се качва по стълбите, Уолтър?

— Само приятелят ти тук — отбеляза Уолтър, като смигна към Адам и намести закръгленото си тяло в зеления кадифен фотьойл.

Джес погледна към Адам.

— Той крачеше напред-назад отвънка — продължи Уолтър. — Предполагам, че те чакаше.

— Ами музиката? — попита бързо Адам. — Знаеш ли по кое време се е усилила?

— Е, по-голямата част от следобеда бях навън — отвърна им Уолтър и мислено се върна назад към събитията от изминалия ден — и когато си прибрах, музиката вече гърмеше. Стори ми се доста необичайно, но си помислих, че най-малкото пък аз имам право да се оплаквам. Освен това беше Пласидо Доминго, така че не бе кой знае колко трудно да се изтърпи.

— Не си чул никой да се движи нагоре-надолу по стълбите? — попита Джес.

— Дори и да съм, предполагам, че съм решил, че си ти. — Той я потупа окуражително по ръката. — Изпий си чая.

Полицайте зададоха същите въпроси, получиха същите отговори. Не бяха намерили никой в апартамента на Джес. Явно по другите стаи нищо не беше пипано.

— Сигурна сте, че вие самата не сте оставили прозореца отворен? — попита едно от ченгетата, млада жена с късо подстригана червеникава коса и лунички, бележникът и химикалката ѝ бяха готови да запишат отговора на Джес.

— Убедена съм.

— И уредбата, и кафеза, няма ли начин...?

— Няма — сопна се Джес.

— Можем да изпратим някой да потърси отпечатъци — предложи по-възрастния полицай, който се казваше Франк Метула.

— Не си прави труда, Франк — отвърна му Джес, докато си мислеше, че е побелял още повече от последния път, когато го беше виждала. — Той не оставя отпечатъци.

Джес им каза за подозренията си, за това, че вече е издадена заповед за арестуването на Рик Фергюсън.

— Искате ли полицейска охрана за през нощта? — попита Франк.

— Вече има човек, който ме следи — поясни Джес. — Детектив, нает от бившия ми съпруг.

— Наблюдал ли е къщата? — попита Адам.

— За съжаление, не. Следеше мен, така че, едва ли е видял нещо.

— Както и да е, ще минаваме оттук горе-долу на всеки половин час — доброволно предложи Франк Метула.

— Той няма да се върне — отвърна им Джес. — Поне не тази нощ.

— Ще остана при нея — заяви Адам, гласът му не търпеше възражения.

— А относно пистолета в нощното шкафче до леглото ви — отбеляза жената, — смятам, че имате разрешително?

Джес не отговори нищо, когато младата жена последва по-възрастния си партньор през вратата.

Тя лежеше в прегръдките на Адам, отгоре, върху неоправеното легло.

Унасяше се на няколко пъти, потъваше и изплуваше от странни, объркани сънища, където всичко беше по-голямо от реалното и нищо не беше такова, каквото изглеждаше. Сънищата изчезваха, щом отвореше очи. Всеки път, когато се размърдаше, усещаше как ръцете на Адам я притискат по-силно.

След като полицията си бе отишла, двамата с Адам се бяха върнали обратно в апартамента ѝ, бяха се завлекли до спалнята ѝ и без да се събличат, се бяха свлекли отгоре върху леглото. Не бяха се суетили с копчета, не бяха направили дори опит за някаква близост. Просто лежаха прегърнати, Джес притваряше от време на време очи, отваряше ги, виждаше как Адам я наблюдава.

— Какво има? — попита тя, изправи се и разтърка сънените си очи, като отметна назад косата, която бе паднала върху лицето ѝ.

— Мислех си колко си красива — каза той и Джес за малко не се разсмя.

— Не съм гримирана — отвърна тя. — Цял ден не съм сваляла този анцуг и плаках половината нощ. Как можеш да твърдиш, че съм красива?

— Как можеш да си мислиш, че не си? — попита я той в отговор, докато нежно разтриваше мускулите отзад на врата ѝ.

Джес изви гърба си и го притисна към ръцете му.

— Продължавам да чувам как тези проклети тореадори маршируват през мозъка ми — имаше предвид музиката, която бе звучала, когато се бяха прибрали.

— Странно, никога не съм обичала „Кармен“.

— Така ли?

— Още една надменна жена, която не се държи по начина, по който мъжът иска, така че той накрая я убива. Нагледала съм се на това в работата си.

Опитните пръсти на Адам си пробиваха път през схванатите мускули на врата ѝ.

— Опитай се да не мислиш за всичко това. Просто се отпусни. Опитай се да поспиш.

— Всъщност, аз съм гладна — каза Джес, изненадана сама на себе си. — Направо не мога да повярвам, че независимо какво става, аз непрекъснато съм гладна.

— Искаш ли да ти забъркам един от моите специални омлети?

— Много сложно. Какво ще кажеш просто да пъхна няколко замразени пици в микровълновата печка?

— Звучи страхотно.

Тя се изправи с мъка от леглото и затътри крака към кухнята. Чу как майка ѝ вика след нея да си вдига краката, когато върви. Адам се озова точно зад нея, когато отвори вратата на фризера и извади оттам пакет със замразени пици.

— За мен само една — поръча той.

Джес постави три малки замразени пици върху една чиния и усети как ръцете на Адам се плъзнаха около кръста ѝ. Тя се облегна назад към гърдите му, остави тежестта му да я поддържа, уверена, че няма да я изпусне. Усети устните му в косата си, по врата си, отстрани на бузите си. Бавно, с неохота се откъсна от прегръдката му, отнесе чинията с пица до микровълновата печка и отвори вратичката.

Веднага почувства как една гигантска вълна от отвращение преминава през тялото ѝ, изпълва стомаха ѝ и заплашва да я удави отвътре. Вдигна ръка към устата си, онова, което бе видяла, я бе накарало да зяпне от ужас.

Малкото канарче лежеше вкочанявало на една страна, тъничките му крачка бяха изпружени нагоре във въздуха, жълтата му перушина беше овъглена и почерняла, очите му бяха мъртвешки изцъклени.

— О, господи! — проплака Джес и залитна назад, тялото ѝ се приведе, зави ѝ се свят и краката ѝ се разтрепериха.

— Какво има? — попита Адам и се втурна да я хване, преди да е паднала.

Джес отвори уста, за да проговори, но от нея не излезе нито звук. В следващия миг тя повръщаше из целия под.

Събуди я мирисът на прясно смляно кафе.

Адам седеше в долния край на леглото ѝ и протягаше към нея чаша, пълна с черно кафе.

— Не бях сигурен дали ще ти е до ядене — каза той и повдигна извинително рамене, — така че не ти приготвих нищо.

Джес пое чашата от ръката му и отпи голяма глътка кафе. Изжабурка я в устата си, опитвайки да се освободи от неприятния вкус, който все още имаше в нея. Смътно си спомни как Адам я бе измил, беше съблякъл мокрите ѝ дрехи и ѝ бе сложил нощницата, как беше настоял да си легне и я бе завил в леглото.

— Как се чувстваш? — попита той.

— Сякаш ме е прегазил влак — отвърна Джес. — Сякаш някой с ритник ме е изпразнил цялата отвътре.

— Някой наистина го направи — напомни ѝ той.

— О, господи — изпъшка Джес. — Бедничкият ми Фред!

Сподави стенанието си, видя как ръцете ѝ се разтреперват. Адам се пресегна, за да ги успокои в своите. Взе чашата с кафе от ръцете ѝ и я постави върху нощното шкафче отстриани.

— Каква нощ само — отбеляза Джес и за малко не се разсмя. — Искам да кажа, кога за последен път си имал нощ като тази? Водиш една жена на вечеря и, преди да се усетиш, вече те разпитват от полицията и изстъргваш печени канарчета от микровълнови печки. — Джес преглътна нов изблик на сълзи. — Без да споменаваме, че жената, с която излизаш, междувременно повръща върху теб.

— Всъщност, не можа да ме улучиш — нежно отвърна Адам.

— Наистина ли? Сигурно си бил единственото нещо, което не съм оплескала.

— Горе-долу.

— О, господи, мисълта за чистенето на тази гадост...

— Вече е почистена.

Погледна го с явна благодарност.

— А Фред? — прошепна тя.

— И за него се погрижих — отвърна спокойно Адам.

В продължение на няколко мига Джес не каза нищо. Единственото, което се чуваше в утихналия апартамент бяха подсмъркванията ѝ.

— Истинско удоволствие е да бъде човек с мен — каза тя накрая и избърса сълзите с опакото на ръката си. — Остани при мен.

— Точно това смятам да направя — заяви Адам, наведе се напред и я целуна нежно по устните.

Джес се отдръпна притеснено назад и прикри устата си с ръка.

— Трябва да взема един душ, да си измия зъбите.

Той се отдръпна.

— Ще видя какво мога да открия за закуска. Мислиш ли, че би могла да хапнеш нещо?

— Срам ме е да си призная, че да.

Той се усмихна.

— Е, виждаш ли, в края на краищата не е чак толкова лошо.

— Кое?

— Повръщането. Онова, от което най-много се страхуваше. Направи го — бих добавил, доста ефектно — и оживя, за да се жалваш.

— Продължавам да мразя да го правя.

— При все това оцеля.

— Временно.

— Иди си вземи един душ. Ще се почувстваш много по-добре. — Той я целуна по връхчето на носа и излезе от стаята.

Джес остана в леглото още няколко минути, гледаше втренчено към прозореца и си представяше как студеният въздух притиска лице към стъклото, подобно на малко дете, нетърпеливо да влезе на топло. Изглежда денят ще бъде хубав, помисли си тя, ясен и слънчев. Само едва доловимият полъх на вятъра шумолеше из най-горните клони на дърветата. Запита се, какви ли нови ужаси криеше студеното слънце. *Гледай ме прекалено дълго, сякаш казваше то, докато тя се приближаваше към прозореца на спалнята, и ще ослепееш. Приблужи се прекалено близо и аз ще те превърна в купчина пепел.*

— *Хо!* — изхриптя тя, но слънцето, сякаш закрепено в менгеме, неустрашимо си остана на мястото.

Никога преди не бе осъзнавала колко тих всъщност е апартамента, без трелите на канарчето. Неговото чуруликане винаги бе огласяло стаите, мислеше си тя, докато се отправяше към банята, пускаше душа и изсулваше надолу дрехите си. Толкова нежни звуци, помисли си Джес и затвори вратата на банята. Чу как Адам се суети из кухнята, стъпи във ваната и дръпна завесата. Толкова успокояващи, толкова неизменни, толкова жизнеутвърждаващи.

Сега бяха замлъкнали завинаги.

— Проклет да си, Рик Фергюсън! — прошепна тя.

Той се приближаваше все повече, обмисляше всеки следващ ход, за да постигне възможно най-голям ефект, осъзна Джес, докато заставаеше направо под топлата струя на душа. Точно както бе постъпил и с Кони Девуоно. Безпрепятствени, невидени от никого прониквания в апартамента, нарастващ тормоз, садистично убийство на невинни домашни любимци. Наплашваше до смърт беззащитната жена, преди да предприеме последния си ход и да я довърши напълно. Значи, все още късаше крилете на пеперудите, реши Джес, като си спомни усмивката, от която я бяха полазили тръпки още първия път, когато го беше видяла. Усмивката бе казала всичко.

— *Хо!* — извика Джес, завъртя се бързо, пръстите ѝ се извиха като нокти на хищна птица и прорязаха парата. Петата ѝ се хлъзна по дъното на ваната. Тя се плъзна и загубвайки равновесие, политна напред. Размаха ръце, китката на лявата ѝ ръка изплющя силно върху плочките на стената, пръстите на дясната сграбчиха мушамената завеса и Джес увисна на нея. Чу как завесата изпраска, откъсвайки се от кукичките си, после като по чудо се задържа и пое тежестта ѝ, позволи ѝ да се задържи на крака.

— По дяволите! — изруга Джес и отметна глава назад, мократа ѝ коса изплющя отзад върху плещите ѝ. Пое си няколко пъти дълбоко дъх, изпълвайки дробовете си с горещ въздух.

Протегна се да вземе сапуна и яростно натри тялото и косата си. Нямахше търпение да се разправа с шампоани. Сапунът ще свърши същата работа, помисли си тя. Усещаше как пяната между пръстите ѝ се увеличава, докато натрива косата си. Това внезапно ѝ напомни сцената с душа в „Психо“ на Алфред Хичкок.

В мислите си виждаше как безпомощната Джанет Лей започва невинно да се мие, видя как вратата на банята поскърцва и бавно се отваря, странната, обвита в сенки фигура се приближава, огромния месарски нож се вдига във въздуха, пердето на душа се разтваря, ножът се спуска към плътта на пищящата жена, отново, отново и отново.

— Господи! — възкликна високо Джес, докато нетърпеливо изплакваше пяната от косата си. — Опитваш се да свършиш работата на Рик Фергюсън вместо него ли? Какво ти става?

И тогава видя как вратата на банята се отваря и Рик Фергюсън влиза.

Джес сдържа дъха си, като същевременно се опитваше да изтръгне някакъв вик от устните си, ала не се чу нито звук. *Хо!* — помисли си яростно тя, но нищо не излезе. Рик Фергюсън я наблюдава в продължение на няколко секунди от вратата. Джес се протегна и завъртя кранчетата на душа. Водата постепенно спря. И изведнъж той се запъти към ваната, ръцете му се протегнаха към пердето. Къде беше Адам? — запита се Джес, докато опипом търсеше някакво оръжие. Сграбчи сапуна и се приготви да го цапардоса с него по главата. Как беше влязъл вътре? Какво беше направил на Адам?

Ръцете сграбчиха завесата, разтвориха я и Джес се хвърли напред.

— *Хо!* — изкреця тя с все сила и цапардоса нападателя си със сапуна по главата. Той се отдръпна, залитна назад към мивката и вдигна ръце, за да предпази лицето си.

— Господи, Джес — чу го да крещи. — Да не си се побъркала? Да ме убиеш ли се опитваш?

Джес се вгледа в наведения мъж пред себе си.

— Дон? — попита тя смирено.

— Джес, добре ли си? — извика Адам и се втурна в банята.

— Не съм сигурна — отвърна му искрено Джес. — Какво правиш тук, Дон? Изкара ми ангелите!

— Аз на тебе?! — възкликна Дон. — За бога, едва не получих инфаркт!

— Казах ви да почакате, докато се изкъпе — намеси се Адам, без да успее особено добре да прикрие усмивката си.

— Какво правиш тук? — попита отново Джес.

Дон погледна от Джес към Адам, после отново към Джес.

— Мога ли да поговоря за малко насаме с теб?

Джес отметна няколко мокри кичура от челото си и внезапно осъзна, че стои чисто гола пред двама мъже, единият от които беше бившият ѝ съпруг, а другият евентуалният ѝ любовник.

— Дали някой от вас не би могъл да ми подаде една кърпа? — подхвърли тя, като се опита гласът ѝ да прозвучи съвсем нехайно.

Адам веднага я уви в една прасковена на цвят хавлиена кърпа, помогна ѝ да излезе от ваната и да стъпи на постелката пред нея. Джес се оказа притисната между двама мъже. Не беше сигурна как точно се бе озовала в подобна ситуация, дали това не беше просто един от нелепите ѝ сънища. Малката баня, в която едва имаше място за един, щеше още малко да се пръсне от тях тримата.

— Всичко е наред, Адам — увери го Джес.

Адам погледна към Дон, после даде воля на усмивката, която играеше през цялото време върху ъгълчетата на устните му.

— Трябва да спрем да се срещаме по този начин — каза той на Дон, преди да излезе от банята.

— Какво става, Дон? — попита тя.

— Би трябвало ти да ми кажеш.

— Ти си този, който нахълта в банята ми — напомни му тя.

— Не съм нахълтвал. Извиках те на няколко пъти. Стори ми се, че те чух да казваш нещо. Реших, че ми казваш да вляза. Така и направих. И докато се усетя, бях цапардосан със сапуна по главата.

— Помислих си, че е Рик Фергюсън.

— Рик Фергюсън?

— Въображението ми превърта тези дни — отвърна му тя. — Имаш ли нещо против да отидем в спалнята. Не ми е много удобно да говоря с теб, увита само с една хавлиена кърпа.

— Джес, били сме женени, не си ли спомняш?

— Все още не си ми казал какво правиш тук.

Джес мина покрай него и влезе в спалнята, нахлузи отгоре халата си и използва кърпата, за да подсуши косата си.

— Тревожех се за теб — каза той. — Човекът, който наех да те следи, ми каза, че тук е имало някаква суматоха с полицията.

— Това беше снощи.

— Прибрах се вкъщи едва тази сутрин — призна той с неудобство.

Джес го погледна уж с укор, но всъщност изпита огромно облекчение.

— Дойдох веднага. Приятелят ти — почти се задуши, докато го произнасяше, — ми отвори. Каза, че си под душа, но...

— ... но ти искаше сам да се увериш. Е, увери ли се?

— Какво се е случило снощи? — попита Дон.

Джес му разказа как на прибиране е срещнала Адам пред вратата, намерила е прозореца в апартамента ѝ отворен, канарчето го е нямало. За това как се е събудила гладна през нощта и е решила да похапне, отворила вратата на микровълновата печка и намерила канарчето си мъртво вътре.

— Господи, Джес, толкова съжалявам!

Джес избърса няколкото сълзи, които се стичаха по бузите ѝ, удивена от явно непресъхващия им запас.

— Беше толкова сладка малка птичка. На Фред просто му харесваше да си седи в клетката по цял ден и да си пее. Колко трябва да си извратен...

— Наоколо има много извратени хора — тъжно каза Дон.

— И по-конкретно един.

— Трябва да ти кажа нещо — заяви Дон. — Нещо, което най-накрая би сложило край на терзанията ти. Ако това изобщо е възможно.

— И какво е то?

— Рик Фергюсън в осем часа тази сутрин е отишъл в полицейския участък и сам се е предал.

— Какво? — Джес незабавно се затича към гардероба и набързо потърси какво да си облече.

— Твърди, че нямал ни най-малка представа, че полицията го търси. Бил с някаква жена, с която се запознал...

— Сигурно. Сигурно, обаче, едва ли си спомня името ѝ.

— Не мисля, че я е питал.

Джес облече набързо някакво бельо, после нахлузи джинсите си и един плътен син пуловер.

— Кога научи за това?

Джес забеляза тъгата, която се бе запечатала в очите на Дон.

— Върху телефонния ми секретар имаше две съобщения, когато се прибрах тази сутрин — каза той спокойно. — Едното се отнасяше до теб и онова, което се е случило снощи; другото беше от Рик Фергюсън, който ме уведомяваше, че си е ходил до вкъщи, говорил е с майка си, разбрал е, че полицията го търси и тръгва към участъка, за да се предаде. И аз отивам натам сега. Бих могъл да го убедя, че е в негов интерес да сътрудничи на обвинението.

— Добре. Идвам с теб. — Джес събра косата си на конска опашка.

— Ами какво ще стане с главния готвач?

Джес погледна през стената на спалнята към кухнята.

— Закуската ще трябва да почака, докато се върна.

— Ще оставиш този мъж сам в апартамента си? — Гласът на Дон прозвуча недоверчиво. — Джес, трябва ли да ти напомням, че последния път, когато той беше тук, ти се събуди и откри всичките си гащи разрязани на лентички.

— Не ставай смешен.

— Просто съвпадение ли е било, че се е озовал тук снощи, Джес? — попита Дон нетърпеливо. — Досега не ти ли е хрумвало, че може би Адам е този, който е нахлул в апартамента ти? Адам може да е убил и канарчето ти. Хванала си го точно когато е напускал местопрестъплението, за бога!

— Не съм го хващала — противопостави се Джес, гласът ѝ беше кух. — Той ме търсеше. Не се е качвал горе.

— Кой го казва?

— Той — отсече Джес.

— И ти вярваш на всичко, което ти казва? Дори не допускаш вероятността, че може и да лъже?

— Не споделяй тайни с мен и аз няма да те лъжа — промълви тихо Джес, без всъщност да се усети, че говори на глас.

— Какво?

Върна се рязко в настоящето.

— Няма смисъл, Дон. Защо би го направил? Какви мотиви би могъл да има?

— Нямам представа. Знам само, че откакто срещна този човек, ти се случиха доста странни неща. Странни и опасни.

— Но Адам няма никаква причина да ме наранява.

Изражението върху лицето на Дон се промени от загриженост в тъга.

— Влюбена ли си в него, Джес? — попита той.

Джес въздъхна тежко.

— Не знам.

— Господи, Джес, той е един продавач на обувки. Какво правиш с този човек?

— Не е продавач на обувки — тихо отвърна Джес.

— Какво?

— Да, добре, всъщност продавач е — поправи се тя. — Не че това има някакво значение.

— Какво се опитваш да ми кажеш, Джес?

— Той е адвокат.

— Какво?

— Той е адвокат.

— Адвокат — повтори Дон.

— Нещо се е случило. Бил е отчаян и се е отказал...

— И е намерил призванието си в продаването на обувки, това ли наистина се опитваш да ми кажеш?

— Историята е много дълга.

— И много опашата. Джес, толкова ли си влюбена в този човек, та не можеш да подушиш лайното, дори когато те цапнат с него по носа?

— Много сложно е за обясняване.

— Само лъжите са сложни — отвърна й Дон. — Истината обикновено е съвсем проста.

Джес погледна от пода към тавана, после към прозореца, навсякъде другаде, но не и към съпруга си, отказваше да приеме вероятността, че можеше и да се окаже прав.

— Знаеш, че просто ти желая доброто, нали? — казваше Дон.

Джес кимна, сълзи се стичаха от очите й. Тя сърдито ги избърса.

— Винаги съм ти желал само доброто — добави той тихо.

Тя кимна.

— Трябва да тръгваме към участъка — каза Джес. — Имам няколко въпроса, които искам да задам на клиента ти.

Рик Фергюсън се бе отпуснал върху същия стол, в същата стая за разпити, в почти същото положение, както и предишния път, когато Джес го бе разпитвала. В единия ъгъл седяха двама цивилни детективи. За миг на Джес ѝ се стори, че въобще не беше напускала стаята оттогава.

Той носеше същото кафяво кожено яке, същите сини джинси, същите островърхи черни ботуши. В позата му се четеше същото превъзходство. Веднага щом Джес влезе в стаята, той се стегна, проследи движенията ѝ с подобните си на кобра очи под отпуснатите клепачи. Изправи се, сякаш се готвеше за удар. После рязко се отпусна, разкрачи широко крака, нарочно излагайки на показ издутото място на чатала си.

— Харесва ми косата ти — каза ѝ той провлачено, като мързеливо се почесваше по вътрешната страна на бедрото. — Отива ти да си мокра. Трябва да го запомня.

— Затваряй си устата, Рик — заповяда му Дон, докато влизаше зад Джес в стаята, — и седни изправен на стола си.

Рик Фергюсън намести тялото си в нещо, което смътно приличаше на седнало положение, но продължи да държи краката си широко разкрасени. Дългата му коса се спускаше до раменете. Той се протегна и я пъкна разсеяно зад ушите си. Джес забеляза, че на лявото му ухо има обица.

— Нова ли е? — попита тя и посочи малката златна халка.

— Колко си наблюдателна само, Джес — отбеляза Рик Фергюсън. — Да, нова е. Имам и нова татуировка. Везните на правосъдието. — Той се разсмя. — На задника си. Искаш ли да я видиш?

— Стига си дрънкал, Рик — срязва го Дон.

Рик Фергюсън изглеждаше изненадан.

— Хей, какво толкова се впрягаш? Ти си мой адвокат, не си ли спомняш?

— Не и ако продължаваш да се държиш така.

— Хей, човече, какво става тук? — очите му бързо зашариха между Дон и Джес. — Забърсал си хубавата адвокатка по обвинението, а?

— Обеща, че ще отговориш на няколко въпроса на мис Костър! — отвърна рязко Дон. — Ще ти кажа, ако има нещо, на което не

смятам, че трябва да отговаряш.

— Хей, животът ми е като отворена книга. Карайте направо, г-жо адвокат.

— Ти ли уби Кони Девуоно? — попита незабавно Джес.

— Не.

— Къде беше в деня, когато тя изчезна?

— Какъв ден беше това?

Тя му каза точната дата и приблизителното време.

Рик Фергюсън повдигна рамене.

— Мисля, че този следобед си бях вкъщи, с майка си. Тя не се чувстваше много добре.

— Къде работиш?

— Знаеш къде.

— Отговори на въпроса.

— Попитай ме по-учтиво.

— Отговори на въпроса, Рик. Съгласи се да сътрудничиш.

— Не е необходимо да е груба. — Ръката на Рик Фергюсън потърка чатала на джинсите му.

— Работиш във фабриката за магнитни жици „Ейс Магнетик“, така ли е?

— Позна.

— Би ли могъл да ми опишеш точно с какво се занимаваш, г-н Фергюсън?

— Г-н Фергюсън? — повтори той и се изправи на стола. — Мисля, че ми харесва начина, по който го произнасяш.

— Кажи й какво работиш, Рик — посъветва го Дон.

— Тя знае какво работя. Нека тя да ми каже.

— Караш електрокара, който пренася макарите с жица от склада до дока, така ли е?

— Точно така е.

— Преди това си работил на преса, изтеглял си жицата.

— Пак позна. Явно си си написала домашното, Джес. Нямах представа, че толкова си се интересувала от мен.

— Как ще обясниш факта, че жицата, която прекарваш до дока всеки божи ден е същата като онази, използвана при убийството на Кони Девуоно?

— Не отговаряй на този — бързо каза Дон.

Рик Фергюсън не отговори.

— Къде беше през последните няколко дни?

— Мотах се.

— Можеш ли да бъдеш по-конкретен.

— Всъщност, не.

— Защо си се измъкнал от къщи посред нощ?

— Никога не се измъквам от къщи.

— Къщата ти е била наблюдавана. Видели са те да влизаш вечерта на девети декември, но не са те видели да излизаш. На следващия ден не си се появил и на работа.

— Взех си няколко дни болнични. Имам право на това. А пък ако не сте ме видели да излизам от предната врата, вината си е ваша, а не моя.

— Не си офейкал?

— Ако бях офейкал, защо изобщо бих се връщал? Защо доброволно бих се предал?

— Ти ми кажи.

— Няма какво да ти казвам. Не съм офейкал. Хей, веднага щом чух, че вие, хора, ме търсите, довтасах тук. Нямам причина да бягам. Нямах нищо срещу мен.

— Напротив, г-н Фергюсън — каза му Джес. — Имам мотив. Имам възможност. Имам достъп до оръжието, с което е било извършено убийството.

Рик Фергюсън присви рамене.

— Нищо нямаш — повтори той.

— Така и не ми отговори на въпроса, къде си бил през последните няколко дни.

— Напротив, отговорих. Просто явно не това ти се искаше да чуеш.

— Ами вчера?

— Какво вчера?

— Къде беше вчера? Сигурно, би могъл да си спомниш поне толкова?

— Мога да си спомня. Просто не виждам на теб какво ти влиза това в работата. — Той погледна към адвокатата си. — Какво общо има това, къде съм бил вчера, с арестуването ми?

— Отговори на въпроса — подкани го Дон и Джес му поблагодари с едва забележимо кимване на главата.

— Бях с едно момиче, с което се запознах.

— Как се казва?

— Мелани.

— Фамилия?

— Не съм я питал за фамилията ѝ.

— Къде живее?

— Нямам представа. Отидохме в един мотел.

— Кой мотел?

— В най-близкия.

Джес погледна с отчаяние от кървавочервения бетон на пода към звукоизолирания таван.

— С други думи, не можеш да докажеш къде си бил вчера?

— Защо трябва да доказвам? — Рик Фергюсън отново се обърна към Дон, очите му въпросително премигаха. — Какво общо има това, къде съм бил вчера, с убийството на тази Девуоно?

— Вчера някой е проникнал в апартамента на мис Костър между два следобед и седем вечерта — отвърна му Дон.

— Я гледай, това никак не е хубаво — поклати глава Рик Фергюсън, в гласа му се прокрадваше усмивка. — Липсва ли нещо?

Джес си спомни за отворения прозорец и празния кафез, които я бяха посрещнали.

— Ти ще ми кажеш — отвърна тя спокойно и съвсем равнодушно.

— Какво, мислиш, че аз съм го направил? — Върху лицето на Рик Фергюсън се изписа укорително изражение.

— Ти ли беше? — попита Джес.

— Вече ти казах. Бях с едно момиче на име Мелани.

— Разполагаме със свидетели, които могат да потвърдят, че са те видели на местопроизшествието — излъга Джес, питаше се дали Дон щеше да се противопостави и му беше благодарна, когато не го направи.

— Тогава свидетелите ви грешат — спокойно отвърна Рик Фергюсън. — Защо ми е да влизам в апартамента ти? Това не би било много умно от моя страна.

— Никой не твърди, че си много умен — отвърна му Джес.

Рик Фергюсън се хвана за сърцето.

— Ох! Наистина знаеш как да нараниш един мъж, Джес. — Той й намигна. — Може би някой ден ще мога да ти го върна.

— Рик — каза Дон, преди Джес да успее да отговори, — познаваш ли някой на име Адам Стоун?

Главата на Джес рязко се извърна към бившия й съпруг.

— Я го кажи пак името? — попита Рик Фергюсън.

— Адам Стоун — повтори Дон.

Джес съсредоточи отново вниманието си върху Рик Фергюсън, като с неохота очакваше отговора му.

— Той един от предполагаемите ви свидетели ли е? — попита Рик Фергюсън, после поклати глава. — Страхувам се, че името не ми говори нищо — усмихна се той. — Но знаете как съм с имената.

— Това няма да ни доведе доникъде — нетърпеливо се намеси Джес. — Твърдиш, че не знаеш нищо за убийството на Кони Девуоно, така ли?

— Точно така.

— Просто ни разиграваш — ядосано заяви Джес.

— Просто ви казвам истината.

— В такъв случай — каза му Джес, — смятай, че си арестуван във връзка с убийството на Кони Девуоно. — Тя се извърна и бързо напусна стаята.

Дон веднага я последва.

— Джес, почакай една секунда, за бога. Помисли какво правиш!

Полицаите, които се намираха отвън извърнаха дискретно погледи.

— Няма за какво да мисля.

— Нямах доказателства, Джес.

— Престани да ми повтаряш, че нямам доказателства. Имам мотив. Имам възможност. Имам оръжието, с което е извършено убийството. Какво още ми е необходимо?

— Щеше да е хубаво да имаше и някакви отпечатащи върху оръжието. Някакви стабилни лабораторни тестове, свързващи Кони Девуоно с моя клиент, каквито знам, че нямаш. Няколко свидетели, които може да са видели моя клиент и жертвата заедно по време на нейното изчезване, с което също не разполагаш. Някакви свързващо

доказателство между трупа и Рик Фергюсън, Джес, нещо което да свърже двете неща.

— Аз ще ги свържа.

— Желая ти успех тогава.

— Ще се видим в съда.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Следващия петък Джес спореше с шефа си, точно преди предварителното изслушване по делото на Рик Фергюсън.

— Все още смятам, че беше грешка да не се внесе това за предварително изслушване от върховните съдебни заседатели — каза Джес на Том Олински, докато вървеше до него през окичените с имел коридори, без да обръща голямо внимание на коледната украса, която покриваше стените.

— Аз пък ти казах, че не разполагаме с достатъчно солидни доказателства, за да отнасяме делото до върховните съдебни заседатели.

Том Олински върви много бързо за толкова едър човек, помисли си Джес, налагаше ѝ се да прави огромни крачки, за да не изостава.

— Бившият ти съпруг вече ни удари с иска си за ограничаване.

— Дяволите да го вземат — промърмори Джес. Продължаваше да се чуди защо Дон бе внесъл иск за ограничаване на представените от обвинението доказателства.

— Просто си върши работата, Джес.

— Аз пък се опитвам да върша моята.

Те си пробиха път през приемната, която само дето не бе задръстена от огромната, окичена с гирлянди и отрупана с пуканки елха и се отправиха към външния коридор, който водеше към асансьорите.

— Върховните съдебни заседатели щяха без особени проблеми да разрешат предявяването на обвинение — продължи Джес. — Досега делото щеше да бъде насрочено. — На нея пък нямаше да ѝ се налага толкова бързо да застава лице в лице с бившия си съпруг, тъй като защитата не присъстваше на заседанието на върховните съдебни заседатели и също така не се допускаше провеждането на кръстосан разпит на свидетелите. Общественият обвинител просто изнасяше доказателствата си пред двацет и тримата члена на съвета на върховните съдебни заседатели и молеше да бъде признат за валиден

иска за предявяването на обвинение, за да може по този начин обвиняемият да бъде задържан до насрочването на делото.

Когато делото беше висящо, а явно всички, с изключение на Джес бяха на мнение, че това дело е висящо, общественото обвинение обикновено преминаваше през процедурата на предварителното изслушване. По този начин тежестта на доказването лягаше върху съдията, а не върху обществения обвинител и той трябваше да реши дали има достатъчно доказателства, за да бъде възбудено съдебно преследване срещу някого. Това беше много умен ход, призна Джес, начин, делото да се изкара от системата. Щатската адвокатска служба не обичаше да води дела, които имаше голяма вероятност да загуби. Предварителното изслушване сваляше товара от плещите на общественото обвинение, като заставяше съдията да реши дали съществуват, или не, достатъчно доказателства да се възбуди съдебно преследване срещу някого. Цялата процедура отнемаше по-малко от двайсетина минути.

Джес си припомни за отдавнашния съвет на Дон, да мисли за правно наказателната система като за игра: при едно предварително изслушване обвинението представяше доказателствата си възможно най-общо, стремеше се да разкрие възможно най-малък брой от уликите, с които разполагаше — колкото да бъде признат за основателен иска за възбуждане на дело; защитата междуременно се опитваше да разкрие възможно най-голям брой от доказателствата, с които разполагаше обвинението.

Ако общественото обвинение спечелеше, призоваването в съда щеше да последва три седмици след предварителното изслушване и тогава обвиняемият щеше да бъде изправен пред главния съдия на криминалния отдел на върховния съд на Кук Каунти, за да чуе отправените към него обвинения. Според неписаните правила на играта, това правило обикновено не се спазваше от защитата и обвиняемият се обръщаше към съда, признавайки се или не за виновен.

Обвиняемият никога не се признаваше за виновен, каза си Джес и последва Том Олински в асансьора. Потисна усмивката си, когато и тримата души вътре направиха едновременно гигантска крачка назад, за да му освободят място.

После главният съдия използваше компютър, за да назначи наслуки кой съдия ще гледа делото. Насрочваше се дата и делото се превръщаше в едно от около тристата дела, очакващи повикването на съдията. На делата по убийства обикновено им трябваше някъде от няколко месеца до година, за да влязат в съда и тогава вече играта започваше да става наистина интересна.

Обвинението не можеше повече да задържа доказателствата си. То беше длъжно да разкрие напълно уликите си срещу обвиняемия. Това ставаше чрез поредица от „разкрития“. Всяко доказателство, което би могло да се окаже от полза за обвиняемия, всички полицейски доклади, показания на експерти, документи, снимки, имена и адреси на свидетели, предишни присъди и т.н., трябваше да бъдат предадени на защитата. Защитата на свой ред беше длъжна да разкрие собствения си списък от свидетели, заедно с каквито там медицински и научни доклади смяташе да представи като доказателства, както и да разкрие основната си стратегия на защита, било то алиби, взаимно съгласие, самозащита или различни степени на невменяемост.

Ако на обвиняемия бъде отказана гаранция, щатът имаше на разположение 120 дни, за да го изправи пред съда, в случай че желанието на обвиняемия е такова, а то винаги беше такова. Ако обвиняемият бъде пуснат под гаранция, обвинението разполагаше със 160 дни, за да го предаде на съда, в случай че искането му е такова. Но то никога не беше.

Дори обвиняемият да искаше да бъде изправен незабавно пред съда, на защитата щеше да ѝ е необходимо време, за да прегледа уликите на обвинението. Въпреки че в играта на покер, от страна на защитата влизаше и това да продължава да изисква ускоряване на делото. Кое то имаше за цел да изнерви обвинението и евентуално да принуди обществения обвинител да започне делото преди да е напълно подготвен. Отлагането на справедливостта, всъщност беше отказване на справедливост.

Ако след тези 160 дни обвинението още не беше готово, защитата можеше да внесе иск пред съдията за незабавно анулиране на делото и да го прекрати. Това беше най-лошото, което би могло да се случи на един обществен обвинител, призна си Джес, докато слизаше от асансьора на партера. Том Олински бързо я задмина, когато

закрачиха по коридора, свързващ административната сграда и съдебната палата.

Но всичко това беше за по-нататък, напомни си Джес, токчетата ѝ потропваха по гранитния под. Първо трябваше да го прокара през предварителното изслушване.

Предварителното изслушване щеше да се състои в една от помалките, по-модерни съдебни зали на втория етаж.

— Да се качим по стълбите — предложи Том Олински, докато минаваше между високите, кафяви колони в дорийски стил, покрай подредените един до друг десет асансьора и се насочваше към стълбището. За човек с неговите размери, той е изненадващо пъргав, реши Джес, като в същото време си мислеше, че тя ще се измори, преди дори да е прекрачила прага на съдебната зала.

Докато се отправяха към стълбището, Джес усети мириса на храна, който излизаше от най-различните закусвални на първия етаж. Почуди се, дали Дон и Рик Фергюсън не пият кафе в залата, запазена специално за обвиняемите и техните адвокати, залата, която в щатската адвокатска служба не особено дружелюбно наричаха салона на караманьолките.

Не беше виждала Дон от цяла седмица, дори не бе говорила с него, откакто бе подал ограничителния си иск. Знаеше, дори и Адам ѝ беше напомнил, че бившият ѝ съпруг просто си върши работата, но независимо от всичко това я бе изкарало извън кожата ѝ. Трябваше ли да бъде толкова дяволски добър?

Що се отнася до Адам, него също не го бе виждала цяла седмица, въпреки че се чуваха по телефона всяка вечер. Той беше в Спрингфийлд, бе отишъл да види родителите си за пръв път от почти три години. Щеше да се върне в Чикаго в неделя. Междувременно ѝ се обаждаше всяка вечер в десет часа, за да ѝ пожелае „лека нощ“ и да ѝ каже, че я обича.

Джес още не бе споделила чувствата си. Не беше съвсем сигурна какво точно изпитваше. Със сигурност я привличаше; със сигурност много го харесваше; със сигурност разбираше мъката, която бе преживял. Обичаше ли го? Не знаеше. Беше я страх да се отпусне достатъчно, за да разбере.

Остави чувствата ти да те водят, чу тя да ѝ прошепват далечни гласове. Остави им се. Остави им се.

Може би, след като свършеше предварителното изслушване. Може би, след като успееше да осигури възбуждането на дело срещу Рик Фергюсън, щеше да се освободи от гнетящите я съмнения, които Дон бе насадил в съзнанието ѝ относно Адам, да позволи на онова, което ставаше между тях, да се развива нормално.

Довери се на инстинктите си, мъркаха гласовете. Довери се на инстинктите си.

— След теб — каза Том Олински, дръпна вратата и позволи на Джес да влезе първа.

Неособено подходящ момент на кавалерство, помисли си Джес, докато се оглеждаше в лишената от прозорци кръгла съдебна зала.

Съдебните зали на втория, третия и четвъртия етаж приличаха на Джес на малки космически кораби. Прекрачеше ли веднъж прага им, човек се озоваваше в едно полупразно, преобладаващо сиво, обградено отвсякъде със стъкла пространство. Зрителите изчакваха в нещо като полукръг от другата страна на стъклото, с което беше отделен самият съд. Банката на съдията се намираше точно срещу външната врата, местата на съдебните заседатели или отдясно или отляво, в зависимост от съдебната зала. В тази зала местата за съдебните заседатели, които щяха да останат празни при предварителното изслушване, се намираха отдясно на съдията и отляво на Джес.

След четири часа следобед тези съдилища не се занимаваха с нищо друго, освен с дела за наркотици. Винаги бяха много оживени.

Различните служители работеха усилено по местата си, докато двамата с шефа ѝ се насочваха към банката на обвинението, където вече се бе настанил и Нейл Стрейхорн. Джес остави куфарчето си на пода и огледа внимателно залата, за да види дали не бяха пристигнали някои от нейните свидетели.

— Няма никой — каза ѝ Нейл.

— Провери ли в полицията, за да се увериш, че са получили призовките си? — попита Том Олински, докато седна до Нейл, широките му бедра се изляха отстрани на дървения стол.

— Още в седем и четирийсет и пет тази сутрин — отговори Джес и се почуди защо я пита за толкова елементарни неща. Естествено, че се бе свързала с полицията, за да се увери, че ще дойдат. Беше се обадила също така и в лабораторията, за да провери отново анализите на физическите доказателства по делото и бе

обсъдила с Хилъри Уо въпросите, които щеше да ѝ зададе на свидетелското място. Майката на Кони, мисис Гамбала, също щеше да даде свидетелски показания, заедно с една от колежките на Кони, както и най-добрата ѝ приятелка. Те щяха да докажат твърдението на обвинението, че Кони Девуоно е била уплашена до смърт от Рик Фергюсън, заради заплахите, които е отправял срещу живота ѝ, в случай че повдигне обвинение за изнасилване срещу него. По този начин щяха да осигурят на обвинението мотива на престъплението.

— Том, не е необходимо да оставаш — обърна се Джес към шефа си. — Ние с Нейл ще се оправим.

— Искам да видя как ще го опандизят — каза той и се облегна назад, предните крака на стола се повдигнаха във въздуха от тежестта му.

Джес се усмихна, осъзна, че всъщност му е благодарна за демонстрираната подкрепа. Беше я поозорил доста през седмицата, открито бе заявил, че смята, че уликите, с които разполага обвинението, са прекалено косвени, но накрая бе отстъпил пред неударжимото ѝ желание да заведе дело.

— Имам чувството, че тази там търси теб — подхвърли Том, когато вратата на съда се отвори и една възрастна жена, облечена в черно, неуверено провря главата си вътре.

— Мисис Гамбала — сърдечно се провикна Джес, докато се приближаваше към нея и притисна двете ѝ ръце в своите. — Благодаря ви, че дойдохте.

— Ще натикаме това чудовище зад решетките? — каза мисис Гамбала, увереността ѝ се изви във въпрос.

— Ще натикаме това чудовище зад решетките — увери я Джес. — Помните моя помощник Нейл Стрейхорн. А това е Том Олински, моят пряк началник. Том, запознай се с майката на Кони, мисис Гамбала.

— Здравейте, мисис Гамбала — изправи се бавно на крака той. — Да се надяваме, че ще ви измъкнем възможно най-бързо оттук.

— Погрижете се да бъде раздадено правосъдие — отвърна му мисис Гамбала.

— Ще трябва да изчакате навън, докато ви призоват като свидетел — обясни ѝ Джес и я поведе обратно към преддверието. — Можете да седнете тук. — Джес посочи една пейка до стената.

Възрастната жена остана права. — Разбирате ли онова, което ще трябва да ви попитам, когато застанете на свидетелското място? Нали въпросите ми няма да ви притеснят?

Мисис Гамбала кимна.

— Ще кажа истината. Кони ужасно се страхуваше от този човек. Той заплаши, че ще я убие.

— Добре. Сега не се тревожете. Ако не разбирате някой въпрос или не разбирате нещо от онова, което става, нещо от това, което ви попита адвокатът на защитата, просто кажете, че не разбирате. Имате на разположение колкото време ви е необходимо.

— Ще натикаме това чудовище зад решетките — повтори отново мисис Гамбала, отпрати се към прозореца в края на коридора и се вгледа в сивия мрачен ден отвън.

Малко след това пристигнаха и останалите свидетели. Джес размени няколко думи с полицаите и съдебните експерти, поблагодари на приятелката на Кони и на нейната колежка за точността им. Заведе ги до пейката и им каза, че много скоро ще ги повикат. После се върна в съдебната зала.

Местата за зрители постепенно се запълваха; най-вече с адвокати и техните клиенти, които чакаха реда си при съдията. Дон и Рик Фергюсън още не бяха пристигнали. Възможно ли бе Дон да е замислил някакви фойерверки за последния момент?

Съдебният служител силно прочисти гърлото си, преди да призове за тишина в съдебната зала и представи съдия Каролайн Макмахън. Каролайн Макмахън беше жена в началото на четирийсетте, чието обло лице контрастираше с кокалестата ѝ конструкция. Тя имаше късо подстригана тъмна коса и бледа кожа, която почервеняваше винаги, щом изгубеше търпение, а това се случваше доста често.

Дон се провря през вратата на съдебната зала със съответния за случая драматичен апломб, точно когато съдебният служител прочита на висок глас името на Рик Фергюсън.

— Тук, Ваша светлост — провикна се Дон, докато водеше клиента си към банката на защитата.

— Защитата готова ли е? — попита Каролайн Макмахън. В гласа ѝ, когато надникна над очилата за четене към закъснелия адвокат на защитата, прозвучаха явни нотки на сарказъм.

— Да, Ваша светлост.

— А обвинението?

— Обвинението е готово, Ваша светлост — отвърна Джес, почти нетърпеливо.

— Ще се въздържа да се произнесе върху иска ви, г-н Шоу — незабавно обяви Каролайн Макмахън, — докато не видя накъде върви обвинението. Г-жо Костър, можете да започнете.

— Благодаря, Ваша светлост — заяви Джес, докато се отправяше към празното свидетелско място. — Обвинението призовава за свидетел детектив Джордж Фаркуърсън.

Детектив Джордж Фаркуърсън, висок, оплешивяващ, с много бяла кожа, влезе през външната врата на съдебната зала, премина през вече претъпкания сектор за зрители, през стъклената врата, която разделяше залата на две и застана на свидетелското място. Закле се, както му е редът и седна. Ясно и високо съобщи името и чина си. Явно се чувстваше удобно, не го притесняваше и онова, което трябваше да направи.

— Следобедна на пети декември — започна Джес, — вие сте поели разследването около смъртта на Кони Девуоно, нали?

— Да.

— Можете ли да ни разкажете за него?

— Партньорът ми и аз се отправихме към Скоки Лагунс в отговор на телефонното обаждане на г-н Хенри Съливан, който ловял риба върху леда и открил тялото на г-жа Кони Девуоно. Още щом видяхме тялото, стана явно, че е била убита.

— От какво стана явно?

— Парчето жица все още беше увито около врата ѝ — отговори детектив Фаркуърсън.

— И какво направихте, след като огледахте тялото, детектив Фаркуърсън?

— Обградихме мястото и се обадохме в службата за медицинска експертиза. После тялото бе поставено в една линейка и откарано на Харисън Стрийт.

— Благодаря ви.

Дон бързо се изправи.

— Открихте ли някакви улики на местопрестъплението, детектив Фаркуърсън, нещо друго, освен жицата около гърлото на г-жа

Девуоно?

— Не.

— Никакви отпечатъци? Никакви фасове? Никакви дрехи?

— Не, сър.

— Значи на местопрестъплението не е било открито нищо, което да свързва клиента ми с убитата?

— Не, сър.

— Благодаря ви. — Дон се върна на мястото си.

— Можете да слезете, г-н Фаркуърсън — каза му съдията Макмахън.

— Обвинението призовава д-р Хилъри Уо.

Хилъри Уо беше облечена с виолетово-син костюм с панталони и семпла перлена огърлица, тъмната ѝ коса бе прибрана назад във френски кок, нейната запазена марка.

— Д-р Уо — започна Джес, когато Хилъри Уо зае свидетелското място, — какви бяха резултатите от аутопсията на Кони Девуоно?

— Открихме, че Кони Девуоно е умряла от задушаване, вследствие на това, че е била удушена с парче магнитна жица. Жицата също така беше прерязала гърлото ѝ, но последното е станало след настъпването на смъртта.

— Имаше ли следи Кони Девуоно да е била бита?

— Да. Лявата ѝ китка беше счупена, както и няколко ребра, също и челюстта ѝ беше разместена.

— Съществуват ли доказателства, че е била изнасилена?

— Да. Тялото беше голо и вагината показваше следи от наранявания.

— От колко време е била мъртва г-жа Девуоно, преди тялото ѝ да бъде открито?

— Около шест седмици. Удостоверихме идентичността ѝ чрез зъбните регистри.

— Благодаря ви.

— Във вагината беше ли открита сперма? — попита Дон, който бързо скочи на крака.

— Не открихме следи.

— Белези от ухапвания?

— Само от животни.

— Някакви следи от кръв, която да не принадлежи на Кони Девуоно?

— Не.

— Следи от слюнка?

— Не бихме могли да ги открием на сегашния етап. Г-жа Девуоно е била мъртва от около шест седмици и тялото ѝ беше в напреднал стадий на разлагане.

— Въпреки това, поради студа, разлагането не е напреднало толкова, колкото би било при нормални обстоятелства. Така ли е?

— Да.

— И все пак не сте открили различна кръвна проба, никакви белези от зъби, освен животински, никакви следи от слюнка, нищо, имащо някакво реално значение. Със сигурност нищо, което би могло да ви помогне да идентифицирате извършителя на престъплението.

— Не — призна тя.

— Благодаря ви.

— Обвинението призовава д-р Руди Уонг — каза Джес, веднага щом Хилъри Уо напусна свидетелското място.

Експерт криминалист, д-р Уонг беше нисък, прошарен и въпреки азиатското по звучене име, от полски произход. Той беше облечен в кафяв костюм на тънички бели райета, имаше доста поуплашено изражение, което му придаваше вид на човек, забравил да си сложи очилата.

— Д-р Уонг, имахте ли възможност да проучите жицата, която е използвана при удушването на Кони Девуоно? — попита Джес, приближавайки се към свидетелското място.

— Да, имах.

— Бихте ли могли да я опишете?

— Магнитна жица, стоманеносива, дълга 45 см., с дебелина около 6 мм. Много здрава, много яка.

— Вие също така изследвахте и едно подобно парче жица, взето от фабриката за магнитни жици „Ейс Магнетик“, в която работи обвиняемият, нали?

— Да, бяха идентични.

— Благодаря ви, д-р Уонг.

Дон беше скочил на крака и се бе озовал пред свидетелското място, още пред Джес да успее да се върне на банката си.

— Д-р Уонг, имаше ли някакви отпечатъци върху жицата, намерена около врата на Кони Девуоно?

— Не.

— Частични поне? Нещо изобщо?

— Не. Нищо.

— Как мислите, тези жици разпространени ли са?

Руди Уо повдигна рамене.

— Доста, предполагам.

— Бихте могли да си ги купите от всеки железарски магазин?

— Да, можете да ги намерите по железарските магазини.

— Благодаря ви.

— Можете да се оттеглите — подкани го съдията.

Дон се усмихна на Джес, преди да се върне на мястото си.

— Ненавиждам, когато защитата изглежда толкова щастлива — прошепна Том Олински на Джес.

— Обвинението призовава мисис Розария Гамбала — заяви силно Джес, гневът бе сграбчил ръцете ѝ и ги бе свил в стегнати юмруци.

Мисис Гамбала, облечена в черен пуловер с дълги ръкави и черна пола се запъти полекичка от дъното на съдебната зала към свидетелското място. Докато вървеше, се поклащаше ту на едната, ту на другата страна, сякаш имаше опасност да се прекатури. Тя се облегна на преградата на свидетелското място, докато се кълнеше, очите ѝ нервно зашариха из залата, и се заковаха, когато видя обвиняемия. Един приглушен вик се отрони от устата ѝ.

— Добре ли сте, мисис Гамбала? — попита Джес. — Искате ли чаша вода?

— Добре съм — каза жената, гласът ѝ беше изненадващо силен.

— Бихте ли ни казали, каква е връзката ви с покойната? — попита Джес.

— Аз съм ѝ майка — отвърна възрастната жена, говореше за дъщеря си в сегашно време.

— Мисис Гамбала, кога за пръв път съобщихте за изчезването на дъщеря си?

— На 29 октомври 1992 г., когато тя не прибра Стефан след работа.

— Стефан е синът ѝ?

— Да, моят внук. Той идва при мен след училище, докато Кони свърши работа. Тя винаги се обажда, преди да тръгне към нас.

— Следобеда на 29 октомври, дъщеря ви се обади и ви каза, че тръгва към вас, но изобщо не се появи повече, така ли?

— Обадих се на полицията. Оттам казаха, че трябва да изчакам двайсет и четири часа. Позвъних на вас, но вас ви нямаше.

— Защо позвънихте на мен, мисис Гамбала?

— Защото вие бяхте нейният адвокат. Трябваше да ѝ помогнете. Знаехте, че животът ѝ е в опасност. Знаехте за заплахите, които той ѝ отправяше. — Тя насочи обвинително пръст към Рик Фергюсън.

— Протестирам! — извика Дон. — Свидетелските показания се основават на чути неща.

— Това е предварително изслушване — напомни Джес на бившия си съпруг. — Подобни показания са допустими.

— Разрешавам — отсъди съдията. — Продължавайте, г-жо Костър.

Джес насочи отново вниманието си към Розария Гамбала.

— Рик Фергюсън е отправял заплахи към живота на дъщеря ви?

— Да, тя ужасно се страхуваше от него. Той каза, че ще я убие.

— Протестирам — извика отново Дон. — Ваша светлост, можем ли да се приближим?

Двамата адвокати се насочиха право към съдията.

— Ваша светлост, вярвам, че сега е най-подходящият момент да разрешите моя иск за ограничаване на представените по делото доказателства, въз основа на това, че почти всички доказателства срещу клиента ми са показания, основани на чути неща и са силно предубедени — започна Дон, поемайки инициативата.

— Което е напълно допустимо при едно предварително изслушване — повтори отново Джес.

— Ваша светлост, няма никакви преки доказателства, че моят клиент някога е заплашвал Кони Девуоно.

— Обвинението ще призове още двама свидетели, плюс мисис Гамбала, които ще потвърдят, че Кони е била уплашена до смърт от обвиняемия, че той я е заплашвал, че ще я убие, ако не се откаже от намерението си да свидетелства срещу него в съда.

— Ваша светлост, подобни косвени свидетелски показания са не само предубедени, но и без всякаква връзка с обвинението.

— Без връзка? — попита Джес, чу как гласа ѝ отекна в заобикалящите я стъкла. — Те са свързани с мотива, Ваша светлост, Кони Девуоно обвини Рик Фергюсън, че я е изнасилил и пребил...

— Нещо, което изобщо не беше доказано в съда — напомни ѝ Дон.

— Защото Кони Девуоно не успя да се добере до съда. Беше убита, преди да може да свидетелства.

— Ваша светлост — противопостави се Дон, — клиентът ми винаги е твърдял, че е невинен по отношение на нападението върху г-жа Кони Девуоно. Всъщност, той има желязно алиби за времето на предполагаемото нападение.

— Ще призова няколко полицаи, които ще свидетелстват, че Кони Девуоно със сигурност е идентифицирала Рик Фергюсън като човека, който я е пребил и изнасилил.

— Косвени показания, Ваша светлост — заяви спокойно Дон. — И тъй като Кони Девуоно е съобщила в полицията за Рик Фергюсън чак три дни, след като е била нападната, показанията не могат да бъдат класифицирани като „показания при силна възбуда“ и не са изключение от общото правило за косвени доказателства. Единственият човек, Ваша светлост, който може да идентифицира клиента ми като нейния нападател, който може да свидетелства, че той е заплашвал живота ѝ, е мъртъв. Тъй като изобщо не бе доказано, че моят клиент има нещо общо с нападението върху мисис Девуоно, трябва да ви помоля да забраните представянето на такива силно провокативни и предубедени доказателства срещу моя клиент.

— Ваша светлост — намеси се бързо Джес, — обвинението твърди, че тези доказателства, независимо от това, че са косвени, са без съмнение доказателства. Те засягат същността на обвинението срещу г-н Фергюсън.

— Факт е, че обвинението не разполага с нищо, което да свързва моя клиент с убитата, с изключение на поредица неоснователни, косвени твърдения.

— Съдия Макмахън — каза Джес, независимо че по бузите на съдията вече бяха избили големи тъмночервени петна, — обвинението възнамерява да призове за свидетел най-добрата приятелка на Кони и една нейна колежка. И двете жени ще потвърдят, че Кони Девуоно се е

страхувала много от Рик Фергюсън и им е казала, че той е заплашвал да я убие, ако свидетелства срещу него...

— Ваша светлост, въртим се в затворен кръг. — Дон повдигна ръце в знак на отчаяние.

— Какво става? — извика мисис Гамбала от свидетелското място. — Не разбирам.

Каролайн Макмахън погледна съчувствено към възрастната жена, която се навеждаше напред от свидетелското място.

— Можете да се оттеглите, мисис Гамбала — каза ѝ тя внимателно, петната по бузите ѝ станаха още по-тъмни.

— Не разбирам — повтори мисис Гамбала.

— Всичко е наред — успокой я Джес, докато ѝ помагаше да слезе от свидетелското място. — Справихте се отлично, мисис Гамбала.

— Няма ли да ми задавате още въпроси?

— В момента не.

— Този мъж не трябва ли да ми задава и той въпроси? — Тя насочи треперещия си пръст към Дон.

— Не — тихо отвърна Джес.

Докато Нейл Стрейхорн извеждаше мисис Гамбала навън в преддверието, успя да забележи поражението, изписано върху лицето на Том Олински.

— Сега вече съм готова да се произнеса по иска ви, г-н Шоу — заяви съдията.

Дон и Джес се приближиха по-близо до банката.

— Склонна съм да подкрепя защитата по този въпрос, г-жо Костър — започна тя.

— Но, Ваша светлост...

— Предубедеността на доказателствата просто натежава пред стойността им като такива и аз забранявам обвинението да представя тези доказателства на процеса.

— Но без тези доказателства, Ваша светлост, ръцете ни са вързани. Обвинението не може да докаже мотива. Просто нямаме доказателства.

— Склонна съм да се съглася — заяви съдията. — Готови ли сте да подадете иск за прекратяване на делото?

Джес погледна от съдията към бившия си съпруг. Правеше му чест, че се въздържаше да прояви явно радостта си.

— Твой ред е — каза ѝ той.

В следващия миг всички обвинения срещу Рик Фергюсън бяха оттеглени.

— Как можа да го направиш? — питаше сърдито Джес бившия си съпруг, докато крачеше нагоре-надолу пред него в сега вече празното фоайе на съдебната зала. Том Олински се бе върнал в кантората; Нейл се намираще на другия край на дългия коридор и се опитваше да обясни на мисис Гамбала и на двете други свидетелки какво точно се бе случило, защо Рик Фергюсън нямаше да бъде обвинен в убийство. — Как можа да позволиш на този убиец да се измъкне безнаказано?

— Не разполагаше с никакви доказателства, Джес.

— Знаеш, че той я е убил. Знаеш, че е виновен!

— Откога това има някакво значение в съда? — попита рязко Дон, после веднага смекчи тона си. — Виж, Джес, знам колко много искаш Рик Фергюсън да бъде виновен. Знам колко много искаш да го видиш зад решетките. Честно казано, на мен също би ми олекнало да го видя зад решетките, поне докато не разберем кой те тормози. Но изобщо не съм убеден, че трябва да се притесняваме именно от Рик Фергюсън и аз не мога да изоставя професионалните си задължения към клиента си, само защото те обичам. — Той млъкна, очите му потърсиха в нейните някаква следа от разбиране. Джес упорито отказваше да се съгласи. — Виж, нека сключим примирие — предложи той. — Позволи ми да те заведа на вечеря.

— Не мисля, че предвид конкретните обстоятелства, това би било добра идея.

— Хайде, Джес — настоя той, — не можеш да приемаш нещата толкова лично.

— Явно мога. Съжалявам, ако те разочаровах.

— Никога не ме разочароваш.

Джес усети как гневът ѝ започва да стихва. Какъв беше смисълът да си го изкарва на Дон, когато всъщност трябваше да се ядосва сама на себе си?

— Не тази вечер, Дон. Вече имам уговорка.

— Адам?

— Сестра ми и зет ми — отвърна тя. — И баща ми. И неговата нова любов. Подходящ финал за един страхотен ден. Ще ти се обадя. — Тя се извъртя и едва не се сблъска с Рик Фергюсън.

— Господи!

— Не — отвърна той. — Аз съм. — Усмихна се той. — Надявах се, че можем да излезем и да го отпразнуваме — каза на Дон през главата на Джес.

— Страхувам се, че няма да мога — студено отвърна Дон.

— О, колко жалко — възкликна Рик, усмивката явно опровергаваше думите му. — Ами ти, Джес? Мога да ти покажа как да се позабавляваш.

— Ще ѝ покажеш единствено гърба си — заяви Дон. — Ясен ли съм?

Рик Фергюсън залитна назад с ръка на сърцето, сякаш го бяха ранили смъртоносно.

— Ти си жесток човек, г-н Шоу — каза той и бързо се изправи, — но, по дяволите, щом така искаш, така и ще стане. Просто се чувствах толкова добре, че ми се искаше да предам и на другите доброто си настроение.

— Върви си у дома, Рик — нареди Дон.

Той грубо го сграбчи за лакътя и го поведе към асансьорите. Единият услужливо се отвори, докато се приближаваха. Но точно когато щяха да влязат вътре, Рик Фергюсън се отскубна от адвоката си и се втурна обратно към Джес.

Джес сдържа дъха си, докато той се приближаваше, твърдо решила да не отстъпва и крачка назад. Нямахте как да ѝ направи нещо сега, не и тук в съдебната палата, не и пред адвоката си, който беше по петите му.

— Знаеш ли колко добре се чувствам, г-жо адвокат? — попита я той и се втренчи в очите ѝ, говореше толкова тихо, че само тя можеше да го чуе. — Чувствам се като котката, която глътнала канарчето.

За миг Джес не можа да намери гласа си, едва успя да си поеме въздух.

— Копеле такова! — прошепна тя.

— Страхотно усещане — каза ѝ Рик Фергюсън. — И не се притеснявай — добави той, миг преди Дон да го събори на земята. — Няма да видиш дори и гърба ми.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Джес се отправи към Евънстън с взетата си под наем кола. Спря в алеята пред къщата на сестра си точно в шест без пет. Синият буик на баща ѝ вече беше паркиран отпред.

— Страхотно — прошепна тя, прииска ѝ се да бе имала време поне за една чашка, преди да трябва да се среща с новото попълнение. — Сега, успокой се. Усмиввай се. Изглеждай щастлива.

Повтаряше си тези простички изречения, докато накрая те изгубиха всякакъв смисъл и тя премина към нови.

— Бъди мила. Бъди любезна. Не се заяждай.

Не се заяждай, повтаряше тя, като поклащаше глава нагоре-надолу, докато накрая за малко не заспа. Опитваше се да събере необходимата смелост, за да излезе от колата. *Бъди любезна*.

Предната врата се отвори, появи се Бари и с гигантско махване на ръката си я прикани да влиза. Възможно ли бе зет ѝ наистина да е пратил онова ужасно писмо?

Не ставай смешна, каза си тя, внимаваше да не позволи на устните ѝ да се раздвижат. *Бари не ти е изпратил това писмо. Рик Фергюсън го е направил*.

Сега вече наистина ставаш смешна, противопостави се друг глас. *Рик Фергюсън не е направил нищо. Той е невинен, забрави ли? Просто няма никакво сериозно доказателство, което да го свързва с каквото и да е престъпление. Ти не доказва вината му. Следователно той е невинен*.

Невинен, на свобода, просто те очаква, помисли си тя, докато отваряше вратата на колата си. Слезе, после я тресна, не беше съгласна да я сплашват. Утре щеше да отиде на последната си тренировка по самоотбрана, щеше да се научи как да обезоръжи един евентуален нападател. Съмняваше се, че Рик Фергюсън би предприел нещо дотогава. Това би било прекалено явно, дори и за него. Ако нещо ѝ се случеше, той щеше да е непосредствено заподозрян.

Страхотно, помисли си Джес, беше забравила да донесе бутилка вино или подаръци за децата.

Рик Фергюсън беше непосредственият и единствен заподозрян в убийството на Кони Девуоно. Бе изглеждало също толкова явно. И въпреки това, обвинението не бе успяло да представи достатъчно доказателства, за да възбуди дело срещу него. Без съмнение, щеше да бъде достатъчно умен да я очисти и нея, особено след като сега обвиненията бяха оттеглени и нямаше никаква причина да ѝ навреди.

Като изключим факта, че това би му доставило удоволствие, осъзна Джес. Знаеше, че Рик Фергюсън беше твърдо решен да я преследва. Той щеше да изчака удобния момент, щеше да си поиграе с нея още малко, както котката си играе с жертвата си, и после да нанесе решителния удар. Никакви свидетели. Никакви доказателства. Нищо, което да го свърже с някакво престъпление. Един ден вероятно тя просто щеше да изчезне и повече никой нямаше нито да я види, нито да я чуе.

Както майката, така и дъщерята, помисли си тя, намери странно успокоение в иронията на ситуацията, сякаш съдбата беше затворила кръга.

Баща ѝ се появи на прага зад зет ѝ и за пръв път Джес бе благодарна, че в живота му се бе появила друга жена. Щеше да е полесно за него, когато се случеше неизбежното.

— Господи, Джес — провикна се Бари. — Не можеш ли да вървиш още по-бавно? По дяволите, влизай бързо! Замръзвам!

Сякаш за да подчертае думите му, поривът на вятъра откъм реката се усили и раздвижи голите клони на дърветата. Джес забеляза сините светлинки, промушени през малките вечнозелени храсти пред къщата, запита се дали не бяха посинели от студа. Изглеждаха мрачно, тъжно. Един кръгъл венец от зелена хартия, украсен с ярки червени топчета, висеше по средата на вратата.

— Тейлър го направи в детската градина — каза гордо Бари, докато Джес се изкачваше с мъка по едва изринатите стъпала. Чувстваше се така, сякаш към краката ѝ бяха прикачени оловни тежести.

— Откъде купи колата?

— Взех я под наем този следобед — обясни Джес, докато влизаше вътре. Остави баща ѝ да я прегърне. — Здравей, татко.

— Здравей, миличка. Нека да те огледам. — Той я избута на една ръка разстояние, внимаваше да не я изпусне от ръцете си, после отново я привлече в прегръдката си. — Изглеждаш чудесно.

— Каква марка е тази кола? — питаше Бари.

— Тойота — отвърна Джес за малката червена кола, която току-що бе взела под наем. Беше благодарна на факта, че има нещо толкова обикновено, за което да говори.

— Не трябва да се карат японски коли — скара ѝ се Бари, докато ѝ помагаше да си свали палтото и го окачваше в гардероба. Джес зърна черното палто от норки, което знаеше, че не принадлежи на сестра ѝ и се почуди как ли норките се съчетаваха с индийските сандали. — Американската автомобилна индустрия се нуждае от цялата подкрепа, която заслужава.

— Което обяснява твоя ягуар — каза Джес и изпусна чантата си на пода.

— Следващата ми кола ще бъде американска — увери я Бари. — Мислех си за кадилак.

— Кадилаците са хубави коли — каза Арт Костър, погледът му умоляваше Джес да остави нещата дотук.

Джес кимна.

— Съжалявам, че напоследък бях толкова заета, татко — извини се тя, отлагайки влизането си вътре в самата къща.

— Разбирам те напълно, миличка — отвърна баща ѝ и Джес разбра от състраданието, което присви кафявите му очи, че наистина е така.

— Съжалявам много, ако съм те обидила — прошепна тя. — Знаеш, че това е последното нещо, което бих искала да направя.

— Знам. Няма значение. Нищо не е станало. Вече си тук.

— Съжалявам, но забравих да донеса нещо, за когото и да било — извини се Джес отново, когато Морийн се появи във фойето с една от близначките. Тейлър се бе увил като целофан около краката ѝ. Целият клан Пепльрови, отбеляза тя, беше облечен в празнично червено и зелено. Морийн и бебето бяха с почти еднакви кадифени рокли; Тейлър и баща му бяха с тъмнозелени панталони, жилетки в подходящо червено и широки тъмнозелени вратовръзки. Изглеждаха така, сякаш просто току-що са излезли от някоя поздравителна

картичка. Джес се почувства някак си не на място с нейния пуловер на черни и бели ромбове и обикновените си черни спортни панталони.

— Радвам се, че успя да дойдеш — каза Морийн, в угълчетата на очите ѝ имаше сълзи. — Страхувах се, че може да се обадиш в последната минута и да... — Тя рязко замълча. — Влизайте.

Арт Костър прегърна по-малката си дъщеря и я поведе към всекидневната. Първото, което Джес видя, бе огромното коледно дърво от бял бор, което се намиреше пред рояла и чакаше да бъде украсено. Следващото, което зърна, беше една подобна на мадона фигура, която седеше до него върху тапицираното в розово канапе и държеше в ръцете си едно бебе в червена рокля.

— Шери — баща ѝ я поведе към канапето, — това е по-малката ми дъщеря, Джес. Джес, да ти представя Шери Хасек.

— Здравей, Джес — каза жената и като ставаше да ѝ подаде ръка, прехвърли бебето на баща ѝ. Беше толкова слаба, колкото баща ѝ я бе описал и дори по-ниска, отколкото Джес си я бе представяла. Черната ѝ коса изглеждаше изненадващо естествена и беше събрана със скъпоценна шнола отзад на тила. Едно голямо сърце от оникс висеше на златната верижка около врата ѝ. Беше облечена в семпла бяла копринена блуза и тъмносиви панталони, под които се виждаха солидни черни кожени обувки. Нямаше никакви индийски сандали. Ръкостискането ѝ беше твърдо, но ръцете ѝ бяха леденостудени, независимо от огъня, който бумтеше в камината.

Тя се притеснява колкото мен самата, помисли си Джес. Докато стискаше ръката на жената си повтаряше, че само не трябва да се разплаче.

— Съжалявам, че толкова дълго не можах да се запозная с вас — каза ѝ искрено Джес.

— Случва се — отвърна Шери Хасек.

— Какво да ви донеса за пиене? — попита Бари. — Вино? Бира? Кока-кола? — натърти той.

— Може ли кола за мен? — веднага попита Тейлър.

— За теб има мляко — отвърна Морийн.

— За мен вино — каза Джес, докато взимаше детето от ръцете на сестра си. Реши, че сестра ѝ бе права — близначките наистина бяха пораснали за последните два месеца. — Здравей, сладурче. Какво правиш?

Бебето се вгледа в нея, сякаш беше паднала от космоса, очите му се събраха, докато се опитваше да съсредоточи поглед върху носа ѝ.

— Наистина са пораснали, нали? — обади се гордо Бари, докато наливаше на Джес чаша бяло вино и ѝ го подаваше. — Ще взема Клое — заяви той и размени чашата вино за невръстната си дъщеря.

— Винаги съм искала близнаци — включи се Шери Хасек. — И момичета. Вместо това имах три момчета и то едно по едно.

— Приятелките ми казват, че момчетата създават повече грижи, докато са малки — отвърна Морийн и седна, с едното бебе в ръце и с малкото момченце, увиснало на коленете ѝ. — Но с момчетата е по-трудно, когато навлязат в пубертета.

— Ти какво ще кажеш, Арт? — попита Бари. — Как бяха твоите момичета през пубертета?

Арт Костър се разсмя.

— Моите момичета винаги са били идеални — галантно каза той, докато Джес потискаше образа на разплаканото лице на майка си.

Не заслужавах това, Джес. Не заслужавах това от теб, Джес.

— Не мисля, че сме били идеални — възрази Джес и бързо вдигна чашата към устните си. — Наздраве на всички. — Тя изпи една дълга глътка, после още една.

— Здраве и пари — вдигна чашата си Бари.

Джес опита да се съсредоточи върху овалното лице на Шери Хасек. Очите ѝ бяха тъмни и раздалечени, но останалите ѝ черти бяха странно скупчени на едно място, като че ли нямаше достатъчно място върху лицето за всичко останало. Когато се оживяваше, устата ѝ сякаш отскачаше във всички посоки. Тя говореше с ръцете си, използваше дългите си пръсти с маникюр, за да подсили казаното. Създаваше впечатление за буден, но доста разпилян ум.

Няма нищо общо с майка ми, помисли си Джес и насложи широкото лице на майка си върху това на Шери Хасек. Припомни си синьозеленикавите ѝ очи, нежната ѝ кожа, носът, напълно пропорционален на устата, високите ѝ изпъкнали скули. Беше лице, което създаваше илюзията за спокойствие, караше тези около нея да се чувстват сигурни и в безопасност. Имаше нещо толкова успокоително в изтънченото равновесие на чертите ѝ, сякаш спокойствието, което излъчваше, беше в резултат на дълбок вътрешен покой.

Винаги беше такава, осъзна Джес, чувстваше се толкова добре със себе си, че без каквото и да е усилие можеше да накара и тези около нея да се почувстват добре. Рядко губеше самообладание, почти никога не крещеше. При все това не оставаше и съмнение какво точно изпитва към дадено нещо. Никога не се въздържаеше, нямаше търпение да говори с недомлъвки. Казваше онова, което мислеше и очакваше същото и от другите. Отнасяше се с уважение към всеки, помисли си Джес, докато пред нея се появи обляното в сълзи лице на майка ѝ, дори и тогава, когато околните не го заслужаваха.

— Земя вика Джес — чу да казва Бари. — Земя вика Джес. Обади се, Джес.

Джес усети как чашата с вино се изплъзва от пръстите ѝ и я стисна здраво, преди да е успяла да падне на пода, усети как тънкото стъкло изпука и се разпадна в шепата ѝ, ръката ѝ стана лепкава и мокра. Тя погледна надолу и видя как кръвта ѝ се смесва с бялото вино и се превръща в изящно розе. Ушите ѝ изведнъж чуха виковете на ужас и загриженост, които изпълваха стаята.

— Мами! — извика Тейлър.

— Господи, Джес, ръката ти!

— Как, по дяволите, го направи? — Бари побърза да тикне една салфетка под ръката ѝ, преди кръвта да е покапала по килима.

Едно от бебетата започна да плаче.

— Добре съм — чу се да казва Джес, въпреки че в действителност все още не беше сигурна какво се бе случило, така че не можеше да реши дали е добре, или напротив.

— Доста здраво стискаш — казваше баща ѝ, докато нежно разтваряше юмука на дъщеря си, за да разгледа разрязаната ѝ ръка. Внимателно извади две малки триъгълни стъкълца, попи леко кръвта с бялата си носна ленена кърпа.

— Орловите ми нокти — измърмори Джес.

— Твоите какво? — попита Бари, докато търкаше килима с газирана вода.

— Ходя на курс по самоотбрана — смотолеви Джес, докато се чудеше дали наистина казва точно това.

— И там ви учат как да се защитавате от чаша вино? — попита Бари.

— Ще донеса някаква антисептична паста — каза Морийн и набързо остави и двете бебета в проходилките им, които стояха една до друга близо до вратата. Близначките се заклатушкаха доволно, докато майка им излизаше от стаята. Тейлър продължаваше да плаче, вкопчен здраво в крака на Морийн.

— Наистина съжалявам — промълви Джес.

— Защо? — попита Шери. — Да не би да си го направила нарочно?

Джес ѝ се усмихна с благодарност.

— Ужасно боли.

— Сигурно. — Шери огледа внимателно малките прорези, които се смесваха с естествените линии на ръката ѝ. — Линията на живота ти е много дълга — отбеляза тя между другото.

— За какво, по дяволите, си мислеше? — попита Бари и се изправи на крака, когато жена му се върна отново в стаята.

— Мислех си, че ти не позволяваш в тази къща да се ругае — напомни му Джес.

— Ето, дай да го намажем с това. — Морийн размаза мехлема върху дланта ѝ преди тя да успее да протестира. — Донесох и малко бинт.

— Няма нужда от бинт.

— Вдигни ръка над главата си — инструктира я Бари.

— Наистина, Бари, не съм се порязала дълбоко.

— Може би трябва да повикаме лекар — каза Морийн. — За всеки случай.

При споменаването на думата „лекар“ Тейлър започна да плаче.

— Всичко е наред, Тейлър — увери го Морийн и се наведе да гушне уплашеното дете. — Лекарят не е за теб. — Тя се обърна към Джес. — Мрази лекарите, защото последния път, когато беше болен, спомняш си, когато всички бяха изстинали, лекарят натъпка онова нещо в гърлото му, за да погледне и това накара Тейлър да повърне. Той просто мрази да повръща.

Джес се разсмя и Тейлър ревна още по-силно.

— Съжалявам, миличък — приведе се тя до височината на племенника си, като в същото време продължи да държи ръката си високо вдигната нагоре и остави Шери да превърже с бинта наранената

й длан. — Не ти се смеех на теб. Просто знам точно как се чувстваш. Аз също мразя да повръщам.

— Кой обича? — попита Бари и се пресегна към телефона в края на масата до канапето. — Какво ще кажеш, Джес? Необходима ли е лекарска намеса?

— Не и за мен. — Тя позволи на баща ѝ да я отведе до канапето, където внимателно я настави между себе си и новата си любима. — Аз съм корава жена, забрави ли? — Но Бари с нищо не показа, че си спомня подробностите от последното им скарване.

— Откриха ли кой съсипа колата ти? — попита Морийн.

Джес поклати глава, усети злоещото присъствие на Рик Фергюсън в стаята като призрака от „Миналата Коледа“. Тя го прогони със звука от гласа си.

— Значи, както разбрах, вие сте доста добра художничка — каза тя на жената, която стоеше до нея.

Шери се разсмя. Смехът ѝ беше очарователен, като разлюлени от топлия бриз звънчета. Джес чу в далечината по-грубия смях на майка си.

— Просто флиртувам, въпреки че винаги съм обичала много изкуството — обясни Шери и потърси одобрението на баща ѝ, нещо, което майка ѝ никога не би направила, помисли си Джес.

— Изкуството или мен? — попита закачливо баща ѝ.

— Струва ми се, че и двете.

— Маслото ли предпочитате, или пастелите? — продължи Джес, изобщо не я интересуваше кое от двете, но нямаше търпение да се измъкне от темата за любовта.

— По-добра съм в пастелите. Баща ви предпочита маслото.

Джес потрепери. Майка ѝ никога не би си позволила да говори вместо баща ѝ. И наистина ли тази жена смяташе за необходимо да я информира какво предпочиташе собственият ѝ баща?

— Шери е повече от скромна — намеси се баща ѝ.

Сега пък той си позволяваше да говори от името на Шери. Нима всички влюбени си позволяваха подобна дързост? — запита се Джес.

— Тя е доста талантлива художничка — продължи той.

— Добре де — съгласи се Шери. — Не съм много зле с натюрмортите.

— Прасковите ѝ са страхотни — заяви Арт Костър и намигна.

— Арт! — разсмя се Шери и се пресегна през Джес, уж да го шляпне по ръката. На Джес започна да ѝ се гади. — Баща ви е по-добър на голо тяло.

— Сто на сто — подхвърли Бари.

— Непрекъснато ѝ предлагам да я рисувам — каза Арт и се усмихна на Шери, сякаш Джес изобщо не седеше между тях. — Но тя твърди, че вече била обещала на Джефри Кунс.

Отново из въздуха се разнесе звън на камбанки. Явно се предполагаше, че знае кой е Джефри Кунс. Всъщност, не знаеше, но все едно и тя също се разсмя.

Джес се почуди какво ли би казала майка ѝ за тази забавна малка семейна сцена: Морийн беше седнала до Бари — ръката му, обвита около рамото ѝ, нейните ръце пък — около сина ѝ; Джес беше притисната между баща си и жената, която той искаше да рисува гола; близначките си подскачаха в проходилките, ококорените им очи непрекъснато държаха под око майка им. Точно така, помисли си Джес, докато ги наблюдаваше как лекичко подскачат нагоре-надолу като човешки играчки, които се навиват и развиват на връвта от движението на ръката, обутите им крачета едва докосваха пода. Дръжте под око майка си, предупреди ги тя наум. Внимавайте да не изчезне.

— Земя вика Джес — чу отново. — Земя вика Джес. Обади се, Джес.

— Извинете — каза тя бързо. Улови раздражението в очите на Бари, сякаш нейната разсеяност по някакъв начин отразяваше собственото му представяне като домакин. — Казахте ли нещо?

— Шери те попита дали обичаш да рисуваш?

— О, съжалявам. Не ви чух.

— Това беше повече от явно — заяви Бари и Джес улови разтревожения поглед, който изведнъж затъмни очите на Морийн.

— Няма значение — веднага уточни Шери. — Попитах просто ей така.

— Всъщност, не знам дали обичам да рисувам — отвърна Джес. — Не съм го правила от дете.

— Спомни си времето, когато докопа онези моливи и изподраска стените във всекидневната и мама така се вбеси, защото бяха боядисани току-що.

— Не си го спомням.

— Не мисля, че някога изобщо ще мога да го забравя — отвърна Морийн. — Тогава чух най-силните крясъци, които някога изобщо бяха излизали от устата на мама.

— Тя не крещеше.

— Този ден наистина крещя. Можеше да се чуе от няколко пресечки.

— Тя никога не е крещяла — настоя Джес.

— Нали каза, че изобщо не си спомняш за случилото се — напомни ѝ Бари.

— Мисля, че мога да си спомня собствената си майка.

— Помня много случаи, когато е крещяла — каза Морийн.

Джес повдигна рамене, опита се да прикрие нарастващото си раздражение.

— Не и на мен.

— Само на теб.

Джес се изправи и се запъти към елхата, ръката ѝ пулсираше.

— Кога ще я украсим?

— Мислехме, веднага след вечеря — отвърна Бари.

— Никога не знаеше кога точно да спреш — продължи Морийн, сякаш не бе имало никакво прекъсване. — Винаги трябваше последната дума да е твоя. — Тя се разсмя. — Спомням си, мама казваше, че винаги ѝ е приятно да си около нея, защото било хубаво да живееш с човек, който знаел всичко.

Всички се разсмяха. Джес започна да намразва звъна на камбанките.

— И моите момчета бяха същите — съгласи се Шери. — Всеки един от тях си мислеше, че знае всички отговори. Когато бяха на седемнайсет, си мислеха, че аз съм най-загубения човек на света. Когато станаха на двайсет и една, не можеха да повярват колко съм поумняла.

Всички се разсмяха отново.

— Всъщност, имахме няколко много трудни години — сподели Шери. — Особено, след като баща им ни напусна. Не че и преди това се завърташе много вкъщи. Но напускането му някак си го узакони и момчетата реагираха доста бурно. Бяха груби и бунтарски настроени, и каквото и да казвах или правех, все не беше правилно. Непрекъснато се карахме за нещо. Само да се завъртях и се озовавах в центъра на

разправия, така и не можех да разбера как точно се получаваше. Казвах, че съм прекалено дисциплинирана, прекалено старомодна, прекалено наивна. Каквато и да бях, все беше прекалено. Непрекъснато бяхме вкопчени гърло за гърло. И тогава изведнъж те пораснаха и аз открих, че въпреки всичко, все още съм сравнително цяла. Отидоха в колеж, накрая всички се изнесоха, за да живеят сами. Купих си куче. То ме обича безусловно. Винаги когато излизам навън, сяда до вратата и ме чака. Когато се прибера у дома, ме покрива с целувки, радва се, че ме вижда. Не се кара с мен; не ми отговаря; смята, че съм най-чудесното същество на земята. Той е детето, което винаги съм искала.

Арт Костър подсвирна от удоволствие.

— Може би и ние трябва да си вземем куче — смигна Бари на жена си.

— Мисля, че всяка майка минава през периоди, когато се чуди защо изобщо е родила — каза Морийн.

Джес отново видя лицето на майка си.

Не заслужавах това, Джес. Не заслужавах това от теб.

— Искам да кажа, господ ми е свидетел, че обожавам децата си — продължи Морийн, — но има моменти, когато...

— Когато ти се иска да се върнеш отново на работа? — попита Джес, видя как раменете на Бари се стегнаха.

— Когато ми се иска да е малко по-спокойно — отвърна й Морийн.

— Може би наистина трябва да си вземем куче — каза Бари.

— О, страхотно — отбеляза Джес. — Още нещо, за което Морийн да се грижи.

— Джес... — предупреди я Морийн.

— Кучето на Шери е най-сладкото нещо на света — намеси се бързо Арт Костър. — Минипудел. С красиво червеникаво кожухче, доста необичаен цвят за един пудел. Когато за пръв път ми каза, че има пудел, помислих си: „О, не, не мога да се захващам с жена, която може да харесва подобни кучета“. Искам да кажа, че всеки срещнат има пудел.

— И тогава се запозна с Каси — прекъсна го Шери.

— И тогава се запознах с Каси.

— И това беше любов от пръв поглед.

— Е, по-скоро любов от първа разходка — доуточни Арт Костър.
— Един следобед изведох проклетия му пудел на разходка и просто не можах да повярвам как буквално всички, които минаваха, се навеждаха да потупат тая проклетия. Никога през живота си не бях виждал толкова много усмивки за един следобед. Хубаво ми беше да бъда част от всичко това. И разбира се, пуделите са много умни. Шери твърди, че когато става въпрос за кучета и интелигентност, първо са пуделите и после всички останали.

Джес не можеше да повярва на ушите си. Наистина ли баща ѝ водеше толкова оживен разговор за някакъв минипудел?

— Джес винаги е обичала животните — заяви баща ѝ.

— Така ли? Имате ли някакво животно? — попита Шери.

— Не — каза Джес.

— Има канарче — отвърна Морийн почти едновременно с нея.

— Не — повтори Джес.

— Какво се е случило с Фред? — попита Морийн.

— Умря миналата седмица.

— Фред е умрял? — повтори Морийн. — Ужасно съжалявам. Болен ли е бил?

— Откъде ще разбереш дали едно канарче е болно, или не? — сопна ѝ се Бари.

— Не ѝ дръж такъв тон — остро се намеси Джес.

— Моля? — В гласа на Бари личеше повече изненада, отколкото гняв.

— Какъв тон? — учуди се Морийн.

— Ще си дойдат ли момчетата за Коледа? — изведнъж попита Арт Костър. За миг явно никой не разбра за какво точно става въпрос.

— Да — побърза да отговори Шери, за да привлече вниманието върху себе си. Гласът ѝ беше малко прекалено силен, и малко прекалено ентусиазиран. — Поне така казаха. Но човек никога не знае какво може да им хрумне в последната минута.

— Къде са момчетата ви? — попита Джес, остави се пак да бъде въвлечена в разговора. *Усмиввай се, помисли си тя, дори и през здраво стиснати зъби. Бъди мила. Бъди любезна. Не се заяждай.*

— Уорън е преподавател в една гимназия в Рокфорд. Колин учи в Нюйоркската филмова академия; иска да става режисьор. А Майкъл е в Уорън. Той е моят импресарио.

— Трима много интелигентни млади мъже — каза гордо бащата на Джес.

— Морийн има магистърска степен от Харвард — заяви Джес, решението ѝ отпреди секунди рухна.

— Срещал ли си се с тях, татко? — попита Морийн, сякаш Джес изобщо не беше казала нищо.

— Все още не — отвърна баща ѝ.

— Надявах се, че ще мога да ви убедя за Коледа да дойдете всички у дома на вечеря — предложи Шери. — Тогава ще мога да ви запозная...

— Страхотно — отвърна незабавно Морийн.

— Ние сме съгласни — натърти нарочно на „ние“ Бари. — Ами ти, Джес?

— Чудесно — съгласи се Джес, опита се да прозвучи искрено. *Усмиввай се, помисли си тя. Бъди мила. Не се заяждай. Стой спокойно.* — Та, като говорим за вечеря...?

— Готова е, щом и вие сте готови — отвърна Морийн.

Джес откри, че гледа към жената, на която бе отредено да заеме мястото на майка ѝ.

— Готови или не — каза тя.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Печеното е превъзходно — казваше Шери Хасек, докато изискано попиваше угълчетата на устните си с розовата салфетка. — Напоследък толкова рядко ям червено месо. Бях забравила колко е вкусно.

— Опитвам се да отуча Морийн от червеното месо — отвърна Бари, — но тя казва, че била отгледана с майчино мляко и хубав старомоден чикагски бифтек, така че какво би могъл да направи човек?

— Да се наслаждава — каза Арт Костър.

— Смятам, че стига да не се прекалява, няма никакви проблеми — намеси се Шери Хасек. — Всичко в умерени количества, нали така казват?

— Казват толкова много неща — добави Морийн. — Човек съвсем се обърква. Веднъж трябва да избягваш червеното месо; в следващия момент се оказва, че е полезно. Непрекъснато ни предупреждават за вредата от алкохола, после пък решават, че чаша червено вино на ден предпазвала от инфаркт. Единия ден нещо е добре, на следващия вече не е. В момента целулозата е полезна, мазнините се отричат. Догодина сигурно ще е обратното.

— За умереността — предложи баща ѝ и вдигна във въздуха чашата си с червено вино.

— Здраве и пари — допълни Бари.

— Онзи ден в чакалнята на лекаря прочетох една статия — започна Арт Костър. — Беше някакво старо списание и репортерът взимаше интервю от някаква знаменитост, не си спомням вече името ѝ, та той я попита кое е любимото ѝ питие и да изброи три причини, поради които го харесва. Това е нещо като тест. Защо и ние да не опитаме?

— Моето любимо питие — замисли се Бари. — Би трябвало да е червеното вино. Вкусно е, има превъзходен аромат и е тонизиращо.

— Аз обичам портокалов сок — каза след него Морийн. — Здравословен е, подсилващ и освежителен.

— Шери? — попита Арт Костър.
— Бих казала шампанското — отвърна тя. — Забавно е, създава празнично усещане и ми харесват мехурчетата.
— Джес? — попита Бари.
— Моля?
— Твой ред е.
— Не каза ли, че си ходил на лекар? — попита Джес баща си.
— Изобщо ли не ни слушаш? — намеси се Бари.
Джес пренебрегна въпроса на зет си.
— Какво има, татко? Не се ли чувстваш добре?
— Добре съм — отвърна баща ѝ. — Просто годишния контролен преглед.
— *Къде отиваш?* — попита Джес майка си.
— *Никъде* — отвърна тя.
— *Откога се обличаш толкова официално, за да не ходиш никъде?*
— Та какъв е твоят отговор? — подкани я Бари.
— Отговорът ми на какво?
Бари поклати глава.
— Наистина, Джес, не знам защо изобщо си си направила труда да приемеш поканата ни за вечеря, след като няма да участваш в разговора.
— Бари, моля те — тихо настоя Морийн.
— Кое е любимото ти питие? — повтори Арт Костър. — И трите причини, поради които го харесваш.
— За това ли ще говорим?
— Това е тест — отвърна любезно Шери.
— Не знам — каза Джес най-после. — Черното кафе, предполагам. — Разбра, че очакват да продължи. — Защо? Защото сутрин ме събужда, леко нагарча и е хубаво до последната капка. — Тя повдигна рамене, надяваше се да е изпълнила всички изисквания.
— А ти какво ще кажеш, татко? — попита Морийн.
— Аз казвам бира — отвърна той. — Лека е, чиста е и ме кара да се чувствам добре.
— Е, и какво означава всичко това? — полюбопитства Морийн.
— Добре — отвърна Арт Костър с подобаваща интонация, — пиетието съответства на отношението към секса. В моя случай, аз го

харесвам, защото е лек, чист и ме кара да се чувствам добре.

Всички се опитаха да си спомнят трите причини, поради които харесваха питието, което бяха избрали. И всеки избухваше в смях, когато осъзнаеше какво точно бе казал.

— Значи ти смяташ, че сексът е вкусен и тонизиращ и има чудесен аромат — напомни Морийн на съпруга си. — Поласкана съм.

— Мисля, че съм късметлия — отвърна той и погледна към Джес. — Малко нагарча, а?

Джес не отвърна нищо. *Бъди мила*, помисли си тя. *Опитай се да се усмихнеш. Бъди любезна. Не се заяждай.*

— А ти обичаш мехурчетата — намеси се Арт и се притисна към Шери Хасек.

Джес се почуди какво ли би казала майка ѝ. Може би бяло вино, защото е бистро, влиза направо и те хваща веднага. Или може би газирана ванилия, защото е сладка, приятна и пропита с носталгия. Или може би дори мляко, поради същите причини, поради които баща ѝ обичаше бира.

— Земя вика Джес — казваше отново Бари. — Земя вика Джес. Обади се, Джес.

— Бари, първият път беше забавно — отвърна Джес по-рязко, отколкото бе възнамерявала. — Вече е само досадно.

— Същото се отнася и за държанието ти. Просто се опитвам да разбера дали си преуморена, или пък нарочно се държиш грубо.

— Бари... — предупреди го Морийн.

— Защо, за бога, трябва нарочно да се държа грубо? — попита рязко Джес.

— Ти ми кажи. Изобщо не претендирам, че те разбирам.

— Джес... — каза баща ѝ.

— Бих казала, че с теб се разбираме отлично, Бари — отвърна му Джес, търпението ѝ се бе изпарило. — Мразим се и в червата. Това е повече от ясно, нали?

Бари изглеждаше сащисан, сякаш някой го бе зашлевил през лицето.

— Аз не те мразя, Джес.

— О, нима? А какво ще кажеш за очарователното малко писъмце, което ми беше изпратил? Това начин да изразиш любовта си ли беше?

— Писмо? — попита Морийн. — Какво писмо?

Джес прехапа езика си, опита се да спре. Но беше прекалено късно. Думите вече сами се изливаха от устата ѝ.

— Твоят съпруг ми изпрати една наkisнатa в урина проба на отношението си към мен, заедно с космалаци от слабините си.

— Какво? За какво говориш? — сякаш в един глас всички гракнаха изведнъж.

— Да не си превъртяла съвсем? — изкрещя Бари. — За какво говориш, по дяволите?

За какво говореше наистина? — почуди се изведнъж Джес. Осъзна, че крясъците им бяха предизвикали нов изблик на сълзи у близначките. Наистина ли вярваше, че Бари би могъл да ѝ изпрати онова писмо?

— Да не би да твърдиш, че не си бил ти?

— Твърдя, че нямам ни най-малка представа за какво, по дяволите, изобщо говориш.

— Пак ругаеш — отбеляза Джес.

Бари изломоти нещо неразбираемо в отговор.

— Този месец получих по пощата едно анонимно писмо — обясни Джес. — Беше пълно с отрязани космалаци и наkisнатo в урина. Когато ти се обадох по телефона малко по-късно, ти ме попита дали съм получила писмото ти. Ще отречеш ли и това?

— Разбира се, че ще го отрека! Единственото нещо, което някога съм ти изпращал по пощата, беше едно известие за индивидуалните пенсионни влогове.

Джес смътно си спомни как бе разкъсала едно от писмата, бе видяла нещо за регистрираните пенсионни спестявания и без много да се замисля, го бе изхвърлила. Господи, това ли беше имал предвид по телефона онзи ден?

— Това ли си ми изпратил?

— За бога, та аз съм счетоводител — отвърна той. — Какво друго бих могъл да ти изпратя?

Джес усети как стаята около нея започва да се върти. Какво ѝ ставаше? Как бе могла да обвини собствения си зет в извършването на нещо толкова перверзно? Дори и да бе повярвала, как бе могла да го каже на всеослушание? В собствения му дом? На масата за вечеря? Пред цялото ѝ семейство?

Сестра ѝ изрази на глас чувствата ѝ.

— Не мога да повярвам, че каза всичко това! — крещеше тя, докато вдигаше на ръце сина си. — Не мога да повярвам, че дори си си го помислила.

— Съжалявам — безпомощно заяви Джес.

Тейлър ревна, още щом видя, че майка му плаче. Близначките крещяха с все сила в проходилките си.

— Деца, не може ли просто да се поуспокоим — помоли Арт Костър, обръщайки се към възрастните в стаята.

— Просто съвсем наскоро между нас с Бари избухна онази разправия — опита се да обясни Джес. — Знаех колко вбесен беше, как обичаше да си го връща и тогава получих онова писмо по пощата. Не след дълго говорих с Бари и той ме попита дали съм получила писмото му...

— И ти просто заключи, че той го е направил, че би могъл да има толкова извратено, толкова перверзно подсъзнание, че аз бих могла да се омъжа за такова отвратително създание!

— Ти нямаш нищо общо с това. Морийн, изобщо не става въпрос за теб!

— Така ли? — попита рязко Морийн. — Когато обвиняваш съпруга ми, обвиняваш и мен.

— Не ставай глупава — противопостави се Джес.

Близначките започнаха да плачат още по-силно. Тейлър се изсули от ръцете на майка си и изтича нагоре по стълбите.

— Не му остави ни най-малка възможност още от деня, в който се оженихме — крещеше Морийн, празните ѝ ръце се размахваха бясно из въздуха.

— Не е вярно — отвърна ѝ Джес. — Харесвах го, докато не те превърна в Дона Рийд.

— Дона Рийд! — Морийн остана с отворена уста.

— Как можа да му позволиш да го направи? — попита Джес, решила, че след като веднъж е започнала, трябва да кара докрай. — Как можа да се откажеш от всичко и да му позволиш да те превърне в супердомакия?

— Защо да не кача близначките горе? — предложи Шери, сръчно вдигна момичетата от проходилките им и ги понесе нагоре, по една във всяка ръка.

— Деца, хайде да престанем сега, преди да сме казали неща, за които после ще съжаляваме — предложи Арт Костър и въздъхна, сякаш сам признаваше, че вече е прекалено късно.

— И от какво по-точно според теб съм се отказала? — попита рязко Морийн. — От работата си? Винаги мога да си намеря друга. От образованието си? Него никой не може да ми го отнеме. Не можеш ли да си набиеш в дебелината глава, че правя точно онова, което аз самата искам да правя? Че решението е мое, а не на Бари. Решението да си остана вкъщи с децата си, докато са още малки, е мое, *мое е*. Не можеш ли да уважиш моето решение? Какво чак толкова лошо съм направила?

— Какво лошо ли? — чу се да казва Джес. — Нима не осъзнаваш, че начина ти на живот отхвърля всичко, на което майка ни е учила?

— Какво? — Морийн изглеждаше като сразена от гръм.

— За бога, Джес — намеси се баща ѝ, — за какво изобщо говориш?

— Майка ни възпита да бъдем независими жени със собствен живот — настояваше Джес. — Последното нещо, което би поискала за Морийн, е да бъде впримчена в един брак, в който няма да ѝ бъде оставено място да се развива.

В очите на Морийн проблясваха гневни пламъчета.

— Как смееш, ти да ме критикуваш. Как смееш да си въобразяваш, че знаеш всичко за брака ми. Как смееш да въвличаш майка ни във всичко това! Не аз, а ти беше тази — продължи тя, — която винаги се караше с майка за същите тези неща. Не аз, а ти беше тази, която държеше да се жени, преди още да е завършила, дори и след като мама те умоляваше да не го правиш. Ти беше тази, която непрекъснато се караше с нея, която я караше да плаче, която я караше да страда. „Почакай просто, докато завършиш право — непрекъснато повтаряше тя. — Дон е чудесен човек, но той няма да ти остави място да се развиваш. Почакай, докато завършиш университета“, молеше те тя. Но ти никога не би я послушала. Тогава знаеше всичко, така както и сега знаеш всичко. Затова престани да се опитваш да успокояваш гузната си съвест, като казваш на всички останали как да живеят живота си!

— Гузната ми съвест, какво искаш да кажеш с това? — попита Джес, задъхана от гняв.

— Много добре знаеш какво искам да кажа.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Говоря за разправията, която си имала с мама в деня, когато тя изчезна! — изстреля в отговор Морийн. — Говоря за това, как се обадох вкъщи от библиотеката, предполагам след като ти гневно си изхвърчала от къщи и тя плачеше. Попитах я какво се е случило и тя се опита да ме убеди, че няма нищо, но накрая си призна, че двете отново сте се изпокарали. Попитах я дали иска да се прибера, тя каза не, щяла да се оправи и без това трябвало да излиза. Това беше и последният път, когато говорих с нея. — Чертите на Морийн сякаш всеки момент щяха да се разтопят; очите, носът и устата ѝ се разкривиха из цялото ѝ лице и тя отчаяно избухна в сълзи.

Джес, която по време на разправията донякъде се бе изправила на крака, се отпусна на стола си. Чу крясъци, огледа се и видя не трапезарията на сестра си, а кухнята в къщата на майка си на Бърлинг Стрийт, видя не обляното в сълзи лице на сестра си, а това на майка си.

— *Облякла си се за излизане — каза Джес, когато влезе в кухнята и забеляза добре изгладената ленена рокля на майка си. — Къде отиваш?*

— *Никъде.*

— *Откога се обличаш толкова официално, за да не ходиш никъде?*

— *Просто ми се прииска да си облека нещо хубаво — отвърна майка ѝ, после нехайно добави — и имам час за лекар късно следобед. Какви са ти плановете за днес?*

— *Защо ще ходиш на лекар?*

— *А, нищо особено.*

— *Хайде, мамо. Знаеш, че винаги познавам, когато не ми казваш истината.*

— *Това е и една от причините, поради които ще станеш голям адвокат.*

— *Правото няма нищо общо с истината — отвърна ѝ Джес.*

— *Звучи, сякаш Дон го е казал.*

Джес усети как раменете ѝ се стягат.

— *Отново ли започваш?*

— Не се опитвам да започвам нищо, Джес. Просто отбелязвам.

— Не съм сигурна, че се нуждая от коментара ти.

Лаура Костър повдигна рамене и замълча.

— Та, защо ще ходиш на лекар?

— Предпочитам да не казвам, докато не разбере със сигурност дали има за какво да се притеснявам.

— Вече си притеснена. Изписано е на лицето ти. Какво има?

— Намерих една малка бучка.

— Бучка? — Джес сдържа дъха си.

— Не искам да се притесняваш. Вероятно няма нищо сериозно.

Повечето бучки не са опасни.

— Къде е тази бучка?

— На лявата ми гърда.

— О, господи!

— Не се притеснявай.

— Кога я откри?

— Тази сутрин, докато взимах душ. Обадих се на лекаря и той ме увери, че няма нищо. Просто иска да сляза до центъра, за да ме прегледа.

— Ами ако не е нищо?

— Ще мислим за това, когато му дойде времето.

— Уплашена ли си?

Майка ѝ замълча за миг. Само очите ѝ се раздвижиха.

— Истината, мамо.

— Да, уплашена съм.

— Искаш ли да дойда с теб до лекаря?

— Да — незабавно отвърна майка ѝ. — Да, искам.

И тогава разговорът някак се бе отклонил, припомни си сега Джес, докато виждаше как майка ѝ приготвя нова каничка кафе върху кухненския плот, как ѝ предлага кифлички с боровинки, които бе купила от намиращата се наблизо хлебарница.

— Часът ми е за след четири — каза тя. — Това ще обърка ли плановете ти?

— Не — отвърна Джес. — Ще се обадя на Дон. Ще му кажа, че се налага да ги отложим.

— Това би било чудесно — отвърна майка ѝ и Джес веднага разбра, че няма предвид конкретно плановете, които двамата си бяха

направили за следобеда.

— Какво имаш против Дон, майко? — попита тя.

— Нямам абсолютно нищо против него.

— Тогава защо си толкова против да се омъжи за него?

— Не казвам, че не трябва да се омъжиш за него, Джес — отвърна майка ѝ. — Смятам, че Дон е чудесен човек. Той е интелигентен. Разумен. И явно те обожаваш.

— Тогава какъв е проблемът? — попита Джес.

— Проблемът е, че той е с единайсет години по-възрастен от теб. Вече е правил всичко, което ти още дори не си опитала.

— Единайсет години едва ли са толкова голяма разлика — противопостави се Джес.

— Единайсет години са си единайсет години. През тези единайсет години той е имал време да разбере какво точно иска от живота.

— Искат мен.

— А ти какво искаш?

— Искат него!

— А работата ти?

— Ще продължи да работя. Дон много иска да стана добър адвокат. И може да ми помогне. Той е чудесен учител.

— Имаш нужда от партньор, Джес, а не от учител. Той няма да ти остави достатъчно място да се развиваш.

— Как можеш да говориш така?

— Скъпа, не казвам, че не трябва да се омъжваш за него — повтори майка ѝ.

— Напротив, точно това казваш.

— Казвам просто да почакаш няколко години. Та ти си едва първа година право. Почакай, докато си вземеш държавния изпит. Почакай, докато имаш възможност да откриеш коя си всъщност и какво искаш.

— Знам коя съм. Знам и какво искам. Искат Дон. И ще се омъжи за него, независимо дали това ти харесва, или не.

Майка ѝ въздъхна, наля си чаша прясно сварено кафе.

— Искат ли?

— Не искам нищо от теб — заядливо отвърна Джес.

— Добре, нека просто да оставим това.

— Не искам да го оставяме. Мислиш си, че можеш да повдигаш всякакви въпроси и после да казваш дай да го оставим, само защото на теб повече не ти се обсъжда, така ли?

— Не трябваше да казвам нищо.

— Права си. Не трябваше.

— Понякога забравям, че ти знаеш всичко.

— О, много смешно, майко. Много смешно.

— Съжалявам, миличка. Не трябваше да го казвам. Предполагам, че днес съм малко изнервена и може би по-притеснена, отколкото предполагам. — Очите на майка ѝ се изпълниха със сълзи.

— Моля те, недей да плачеш — помоли я Джес, като погледна към тавана. — Защо, по дяволите, винаги трябва да ме караш да се чувствам толкова виновна?

— Не се опитвам да те карам да се чувстваш виновна.

— Трябва да престанеш да се опитваш да живееш живота ми.

— Това е последното нещо, което бих искала, Джес — отвърна майка ѝ, по бузите ѝ се стичаха сълзи. — Искам ти сама да живееш живота си.

— Тогава не се бъркай в него! Моля те! — добави Джес, опита се да смекчи жестокостта на думите си, но знаеше, че вече е прекалено късно.

Майка ѝ поклати глава, разплака се още по-силно.

— Не заслужавам това от теб, Джес — каза тя. — Не заслужавам това от теб, Джес.

И после какво? — запита се Джес, чувстваше се като голям въртящ се пумпал, който не може да спре, преди да са му се изтозили батериите. Още лекомислени думи. Още гневни възражения. Гордостта заговаря и у двете им.

— Няма нужда да идваш с мен до лекаря. Мога и сама да се оправя.

— Както искаш.

Изфуча от къщи.

Последният път, когато видя майка си жива.

Джес скочи на крака и се втурна към фойето, препъна се в проходилките и за малко не ги изпочупи, забави се няколко секунди, за да ги изправи.

— Съжалявам, Джес — плачеше Морийн след нея. — Моля те, не си отивай. Не исках да кажа всичко това.

— Защо не? — попита Джес, спря рязко и се извърна към сестра си, видя лицето на майка си. — Всичко е истина. Всичко, което каза, е истина.

— Не беше виновна ти — извика Морийн. — Каквото и да се е случило на майка ни, не беше по твоя вина.

Джес поклати глава с недоумение.

— Как можеш да го кажеш? — попита тя. — Ако я бях придружила до лекаря, както ѝ бях обещала, тя никога нямаше да изчезне.

— Не можеш да знаеш това.

— Разбира се, че мога. И ти също го знаеш. Ако бях отишла с нея до лекаря, тя все още щеше да е тук сега.

— Не и ако някой я е дебнел — намеси се баща им; промушвайки се във фоайето, Бари го последва. — Не и ако някой е бил решил да ѝ стори нещо лошо. Знаеш толкова добре, колкото и аз, че е почти невъзможно да спреш някой, ако наистина е решил да се добере до теб.

Джес незабавно се сети за Рик Фергюсън.

Телефонът иззвъня.

— Аз ще го вдигна — обади се Бари и се отправи към всекидневната.

Никой друг не помръдна.

— Защо не се върнем в трапезарията и не седнем? — предложи Морийн.

— Наистина мисля, че трябва да тръгвам — каза ѝ Джес.

— Никога не сме говорили за онова, което се случи — настоя Морийн. — Искам да кажа, говорехме за фактите, говорехме за подробностите. Но никога не сме говорили за това, как се чувстваме ние самите. Мисля, че има много неща, за които трябва да си поговорим. А ти?

— Бих искала — отвърна ѝ Джес, гласът ѝ беше като на малко дете. — Просто не мисля, че съм в състояние. Не и тази вечер. Искам само да си отида у дома и да се пъхна в леглото.

Бари се появи във фоайето.

— Джес, за теб е.

— За мен? Никой не знае, че съм тук.

— Бившият ти съпруг знае.

— Дон? — Тя смътно си спомни, че бе казала на Дон, че е канена на вечеря у сестра си.

— Каза, че е много важно.

— Ще бъдем в трапезарията — промълви Морийн, оставяйки я насаме с телефона и Джес, сякаш в полусън, се отправи към всекидневната.

— Нещо станало ли е? — попита тя, вместо „ало“. — Да не би Рик Фергюсън да е направил признания?

— Рик Фергюсън е на път към Лос Анджелис. Купих му билет и собственооръчно го качих на самолета в седем часа тази сутрин. Не ме притеснява Рик Фергюсън.

— А какво те притеснява? — попита Джес.

— Ще се виждаш ли с Адам тази вечер?

— Адам? Не, той е извън града.

— Сигурна ли си?

— Какво искаш да кажеш с дали съм сигурна?

— Искам да останеш при сестра си тази нощ.

— Какво? Защо? За какво става въпрос?

— Джес, накарах от кантората ми да проучат този човек. Обадили са се в щатската адвокатура. Там никога не са чували за адвокат на име Адам Стоун.

— Какво?

— Чу ме, Джес. Никога не са чували за такъв човек. И след като те е излъгал за това кой е и с какво се занимава, тогава съществува много голяма вероятност да те лъже и за това, че е извън града. А сега, направи ми една услуга и остани при сестра си поне тази нощ.

— Не мога да го направя — прошепна Джес, докато си мислеше за всичко, което се бе случило тази вечер, за нещата, които бяха изречени.

— За бога, защо?

— Просто не мога. Моля те, Дон, не ме карай да ти обяснявам.

— Тогава ще дойда при теб.

— Не! Моля те. аз съм голямо момиче. Трябва сама да се погрижа за себе си.

— Можеш да започнеш да се грижиш за себе си, когато се уверим, че всичко е наред.

— Всичко е наред — каза му Джес, почувства как изтръпва от главата до петите, сякаш я бяха инжектирали със свръхдоза „Новокаин“. — Адам няма да ми причини нищо лошо — изломоти тя встрани от слушалката.

— Каза ли нещо?

— Казах да не се притесняваш — отвърна Джес. — Ще ти се обадя утре сутринта.

— Джес...

— Ще се чуем утре. — Тя затвори телефона.

Джес остана до телефона в продължение на няколко секунди. Опитваше се да осмисли онова, което ѝ бе казал Дон. В регистрите нямало адвокат на име Адам Стоун? В щата Илинойс нямало регистриран на правна практика човек с това име? Но защо му беше да я лъже? И означаваше ли това, че и всичко останало, което ѝ бе казал, също беше лъжа? Имаше ли нещо, заради което си струваше да живее? Имаше ли изобщо някакъв смисъл?

Джес се вгледа в голата елха, която търпеливо чакаше да бъде украсена. Чу приглушените гласове, които идваха от трапезарията. „Мисля, че има много неща, за които трябва да си поговорим“, бе казала сестра ѝ. И беше права. Много трябваше да бъде изречено, много трябваше да бъде преодоляно. Всички заедно и всеки сам. Може би трябваше да се обади на Стефани Банак в понеделник сутринта и да види дали терапевтката не би се съгласила да я приеме отново. Трябваше да престане да си играе на съдия и съдебни заседатели, осъзна тя, докато се промъкваше тихо към фойето. Беше време да се освободи от задушавашата я вина, която, подобно на втора кожа бе прилепнала към нея през последните осем години.

Като сграбчи чантата си, но остави палтото си в гардероба на фойето, тя тихо отвори външната врата и прекрачи в студения нощен въздух. В следващия миг беше зад кормилото на взетата под наем кола и се носеше на юг по Шеридиан Роуд, сълзи се стичаха надолу по бузите ѝ, по радиото гърмеше музика. Искаше само да се сгуши в леглото си, да дръпне завивките презглава и да изчезне до сутринта.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Все още плачеше, когато паркира пред дома си.

— Престани да ревеш — скара се сама на себе си, като изгаси мотора и усмири женомразките перчения на Мик Джагър. „Изцяло под властта ми“, крещеше той в съзнанието ѝ, докато Джес претичваше през студа към триетажната къща, в която живееше. — Защо плачеш? — запита се тя и пхна ключа в ключалката. Усети как вратата се отваря, после внимателно я заключи след себе си. — Само защото тази вечер се държа като пълен идиот, защото нарече сестра си Дона Рийд и обяви зет си за перверзник, защото за цял живот остави неизлично впечатление у новата приятелка на баща ти, защото се измъкна като крадец от къщата, защото Адам Стоун не е онова, което твърди, че е, защото Рик Фергюсън ще отиде в Калифорния, вместо на електрическия стол... Не — напомни си тя, взимайки по две стъпала наведнъж, — в Илинойс вече не пържат хората. Приспиват ги. Като кучетата — призна си тя, спомни си за последните редове от „Процесът“ на Кафка и се разплака още по-силно.

Нямаше саксофони или тромпети, които да я придружат нагоре по последните стъпала. Под вратата на Уолтър Фрейзър не се процеждаше никаква светлина. Вероятно е заминал някъде за събота и неделя, помисли си тя. Реши, че когато си влезе, може би ще се обади на Дон и ще му предложи да прекарат няколко дни в Юниън Пайър. Ще забрави за Адам Стоун или който там, по дяволите, наистина беше.

Тя отключи вратата на апартамента си и прекрачи през прага. Остави тишината и тъмнината да я привлекат навътре, така както старите приятели на някой купон топло посрещат последния пристигнал. Вече нямаше нужда да оставя лампите или радиото по цял ден. На прибиране нямаше да я посрещат чисти и сладки трели. Тя заключи на два пъти вратата.

Уличните светлини се процеждаха през старинните дантелени пердета с цвят на слонова кост и хвърляха злокобни отблясъци върху празния кафез. Не ѝ бе достигнала смелост да го махне, воля да го

натика най-отзад в килера, сила да го запрати долу на улицата, милосърдие да го подари на Армията на спасението. Горкичкият Фред, помисли си тя, поддавайки се на нов изблик сълзи.

— Горкичката аз — прошепна тя, пусна чантата си на земята и затътри крака към спалнята.

Нахвърли се върху нея изотзад.

Не го видя, дори не го чу, преди жицата да се увие около гърлото ѝ и да бъде грубо изтръгната от обзелото я забвение. Ръцете ѝ автоматично се стрелнаха към врата. Отчаяно се опитваше да пъхне пръстите си между жицата и плътта си. Жицата се вряза в превързаната ѝ ръка и тя почувства как пръстите ѝ залепват от кръвта, чу как се дави, как се задъхва. Не можеше да диша. Жицата прерязваше достъпа на кислород, врязваше се в гърлото ѝ. Изгуби контрол над краката си, усети как пръстите ѝ се вдигат от пода. С всички сили се бореше да остане изправена, да се откопчи от нападателя си.

После, някъде в обзелата я паника, си спомни — *не се дърпай, не се съпротивлявай, остави му се. Използвай представата си за кръговрата. Ако някой те дръпне, вместо да се съпротивляваш и дърпаш назад, използвай силата на нападателя си, за да бъдеш придърпана до тялото му. Удряй, когато се допреш до него.*

Тя престана да се бори. Престана да се съпротивлява, въпреки че това стана противно на всичките ѝ вътрешни инстинкти. Вместо това остави тялото си да се отпусне и почувства как гърба ѝ се удря в гърдите на нападателя ѝ, когато той я дръпна към себе си. Вратът ѝ пулсираше болезнено, подобно на гигантска артерия. За един-единствен ужасяващ миг ѝ се стори, че може би вече е прекалено късно, че има опасност да изгуби съзнание. Реши, че идеята е много съблазнителна и за миг се изкуши да се поддаде на усещането. Защо излишно да проточва неизбежното? Чернотата се завъртя пред очите ѝ. Защо да не се гмурне в най-дълбоката ѝ част? Защо просто да не изчезне завинаги в нея?

Но после внезапно започна да си пробива път назад, изтласка се нагоре от мрака, използва тежестта на нападателя си срещу него, остави силата на тялото ѝ да го събори на земята. Джес се свлече заедно с него, ръцете ѝ бясно се размахаха из въздуха, удариха се в кафеза и го събориха с трясък на пода. Нападателят ѝ извика, докато

губеше равновесие и тя бързо използва краката си, за да го изрита, ноктите си, за да издраска ръцете му, лактите си, за да го цапардоса в ребрата.

Усети как жицата около врата ѝ се разхлаби достатъчно, за да се освободи. Олюлявайки се, Джес се изправи на крака. Не можеше да диша, тялото ѝ гореше, отчаяно се опита да вкара въздух в дробовете си, едва не припадна от усилието. Тя усещаше как жицата все още притиска гърлото ѝ, врязва се все по-дълбоко в плътта ѝ, сякаш бе станала част от нея, независимо че всъщност вече не беше около врата ѝ. Чувстваше се така, сякаш висеше с примка около шията, сякаш всеки момент вратът ѝ можеше да се откъсне.

Внезапно чу как той простена, извърна се, видя замаяния му мускулест силует проснат на пода. Забеляза веднага черните островърхи ботуши, впитите джинси и тъмната фланелка, тъмните рокерски кожени ръкавици върху огромните му ръце, дългата мръсна руса коса, усукана около лицето му, закриваща всичко, освен изкривената му усмивка.

Аз съм Смъртта, дори и сега казваше усмивката. Дойдох за теб.
Рик Фергюсън.

Един приглушен вик се изтръгна от гърлото ѝ. Наистина ли си бе въобразила, че той тихичко ще се качи на самолета за Калифорния и ще изчезне завинаги от живота ѝ? Тази нощ не беше ли предварително предрешена още от мига, в който преди няколко месеца за пръв път се бяха сблъскали?

Хиляди образи изпълниха съзнанието ѝ, докато го гледаше как се опитва да стане — орлови нокти, светкавични удари и железни крошета. После си спомни — измъкването беше на първо място. *Забрави за героизмото и театралниченето. Бягството най-често е най-добрият изход за повечето жени.*

Но Рик Фергюсън вече се бе изправил на крака и тежко се приближаваше към нея, препречвайки ѝ пътя към външната врата. *Викай, заповяда ѝ вътрешният глас. Креци, дявол да те вземе! Реву!*

— *Хо!* — изкрещя тя, видя го как трепна, за миг остана стреснат от звука. — *Хо!* — изкрещя отново, дори по-силно от предишния път, докато в същото време си мислеше за пистолета, който се намираще в чекмеджето на нощното ѝ шкафче. Почуди се дали ще успее да се

добере до него, същевременно очите ѝ се въртяха из тъмната стая, търсеше някакво евентуално оръжие.

Ако не друго, крясъците ѝ поне го посъживиха. Злобната му усмивка премина в изблик на непринуден смях.

— Обичам добрите битки — заяви той.

— Не се приближавай до мен — предупреди го Джес.

— Кони не беше кой знае какво предизвикателство. Тя просто се предаде и умря. Хич не беше забавно. Не като теб — каза ѝ той. — Ще ми достави истинско удоволствие да те убия.

— На мен също, сигурна съм — отвърна Джес, приклепна рязко, сграбчи празния кафез и го запрати към главата на Рик Фергюсън. Видя как улучи, видя дебела струя кръв да бликва надолу по бузата му от дълбоката рана на слепоочието. Тя се завъртя и избяга от стаята, мислите в главата ѝ се препъваха да я настигнат.

Къде отиваше? Какво щеше да прави, когато се добереше дотам? Спалнята никога досега не ѝ се бе струвала толкова далече. Тя се втурна по коридора, чувайки стъпките му зад гърба си. Трябваше да си вземе пистолета. Трябваше да си вземе пистолета, преди той отново да е успял да я докопа. Трябваше да го използва.

Джес се хвърли към малкото нощно шкафче до леглото, издърпа най-горното чекмедже, пръстите ѝ отчаяно търсеха пистолета. Нямаше го.

— По дяволите, къде си? — извика тя, като изсипа съдържанието му на пода.

Дюшекът! — помисли си тя, коленичи бързо и пхна ръка под дюшека, макар смътно да си спомняше, че Дон бе настоял да не го държи там. Все пак, можеше и да греши? Можеше и в края на краищата да не го бе преместила?

Нямаше го. По дяволите, нямаше го и там!

— Това ли търсиш? — Рик Фергюсън стоеше на прага, пистолетът ѝ се полюшваше върху връхчетата на покритите му с ръкавици пръсти.

Джес бавно се изправи на крака, коленете ѝ мъчително се събраха едно до друго, докато той се прицелваше точно в главата ѝ. Сърцето ѝ биеше бясно; ушите ѝ звъняха; сълзи се стичаха по бузите ѝ. Само ако можеше да събере мислите си; само ако можеше да ги накара да спрат да се лутат безцелно в главата ѝ, да се блъскат отвътре в

черепа ѝ, сякаш отчаяно се опитват да избягат; ако можеше само да накара краката си да престанат да треперят...

— Много мило от твоя страна, дете ме каниш в спалнята си — каза той, докато бавно се приближаваше към нея. — Естествено, вече знам къде си държиш гащичките.

— Веднага се измитай оттук — изкрещя Джес, спомни си за съдраните си гащи. Видя как кръвта от врата ѝ се размива с бялото на плетената рогозка.

Той се разсмя.

— Ти наистина си смело момиче, а, Джес? Да, трябва да призная, че се възхищавам на куража ти. Да казваш на мъж със зареден пистолет да се измита. Наистина си е доста безразсъдно. Предполагам, ще ми кажеш също, че това никога няма да ми се размине.

— Да, няма.

— Напротив. Не забравяй, че имам много добър адвокат.

Джес погледна към прозореца. Пердетата бяха дръпнати, уличните светлини изпълваха стаята с призраци и сенки. Може би някой щеше да види вътре. Може би някой в момента ги наблюдаваше. Може би, ако успееше да го накара да продължи да говори, ако успееше да го разтакава достатъчно дълго, за да се добере до прозореца... И тогава какво? Да скочи? Да крещи? С писъци доникъде нямаше да стигне срещу зареден пистолет. Тя за малко не се разсмя — утре би трябвало да се научи как да обезоръжава евентуален нападател. Утре — нямаше кой знае какви шансове да го направи.

Избилата по челото ѝ пот се стичаше в очите ѝ, примесваше се със сълзите ѝ. Светлината от уличните лампи се размаза, завъртя се във всички посоки като прожектор, заслепи я, подобно на слънцето. Стори ѝ се, че някъде отвън чува гласове, но гласовете бяха изкривени като на плоча, пусната на бавни обороти. Прекалено бавни. Всичко беше прекалено бавно. Сцена от филм, заснета на бавен каданс, която ставаше с някой друг. Значи така трябва да се е чувствала и Кони, помисли си Джес. Значи така изглеждаше смъртта.

— Мислех си, че Дон те е качил на самолет за Калифорния — чу се да казва тя, сякаш беше актриса и репликите ѝ се дублираха от някой друг.

— Да. Много мило от негова страна, нали? Но реших, че Калифорния може и да почака няколко дни. Знаех, че изгаряш от

нетърпение да ме видиш. Съблечи си пуловера.

Каза го толкова нехайно, че тя почти не обърна внимание на думите му.

— Какво?

— Съблечи си пуловера — повтори той. — А щом като веднъж си тръгнала, свали и панталоните. Купонът едва започва.

Джес поклати глава, усети как думата напуска гърлото ѝ, промушва се през зъбите ѝ. Разпръсква се едва доловимо из въздуха.

— Не.

— Не? Не ли каза? — Той се разсмя. — Сгреша, Джес.

Тя се почувства така, сякаш вече беше гола, сякаш стоеше съвсем разголена пред него; потрепери от внезапния студ. Представи си как юмруците му се забиват в плътта ѝ, как устата му хапе гърдите ѝ, как тялото му прониква грубо в нейното. Щеше да я нарани, знаеше го, щеше да се погрижи да страда, преди да умре.

— Няма да го направя — чу се да казва.

— Тогава ще трябва да те застрелям. — Той повдигна рамене, сякаш това беше единствената друга логична възможност.

Сърцето на Джес биеше толкова бясно, че имаше опасност всеки момент да изскочи от гърдите ѝ. Като в „Пришълец“, помисли си тя, удивена, че умът ѝ можеше да се съсредоточава върху толкова тривиални неща. Почувства се така, сякаш гори, после отново ѝ стана много студено. Как можеше да е толкова спокоен? Какво ставаше зад непроницаемите кафяви очи, които не издаваха нищо?

— Така и така ще ме застреляш — отвърна тя.

— Е, не. Всъщност, имах намерение да използвам ръцете си, за да те довърша. Но ако трябва, ще те застрелям. — Усмивката му стана по-широка, очите му се плъзнаха по тялото ѝ като армия мънички змийчета. — В рамото. Или пък в коляното. Може би в меката част отвътре на бедрото ти. Да, май това повече ми харесва. Напълно достатъчно да те направи малко по-сговорчива.

Джес усети как куршумът пронизва плътта на бедрото ѝ, нищо че не беше стрелял. Краката ѝ трепереха и тя едва успяваше да стои изправена. Стомахът ѝ се бе свил, заплашваше да я унижи още повече. Ако просто можеше да го накара да продължи да говори, помисли си тя. Нима не правеха винаги така по филмите? Говореха и някой се

появяваше точно в последния миг, за да ги спаси. Тя с мъка избутваше думите от устата си.

— Ако стреляш, ще вдигнеш на крак съседите.

Той не се впечатли особено.

— Мислиш ли? Когато дойдох, ми се стори, че няма никой вкъщи. А сега, събличай се или може да ми писне, а когато ми писне, любовните ми ласки стават малко грубички.

О, господи, помисли си Джес. Господи, господи, господи!

— Как влезе? — попита тя, зачуди се откъде ли всъщност идва гласът ѝ. Звучеше някак си отделно от нея, сякаш бе прерязан и сега се носеше свободно из стаята.

— Още не са измислили ключалка, която би могла да ми се опъне. — Той отново се разсмя, явно наистина се забавляваше. — Предполагам, че бих могъл да кажа същото и за жените. — Зареди пистолета. — А сега имаш трийсет секунди да свалиш всички дрехи и да легнеш на леглото.

Джес не отвърна нищо, внезапно гърлото ѝ бе станало прекалено сухо, за да се оформят в него думи.

Някъде зад нея будилникът ѝ шумно отброяваше секундите — като бомба, която всеки момент ще експлодира. *Значи това е краят*, помисли си тя, не можеше да преглъща, да изпълва дробовете си с въздух, ужасът гризеше последните ѝ мигове като гладен плъх.

Какво ли щеше да стане? — питаше се тя. Щеше ли да има бяла светлина, дълъг тунел, чувство на спокойствие и благоденствие, както често отбелязваха онези, които твърдяха, че са умрели и са се върнали? Или ще има тъмнина? Едно голямо нищо? Щеше ли просто да престане да съществува? Когато всичко свършеше, щеше ли да се озове сама или хората, които обичаше, щяха да са там, за да я посрещнат? Помисли си за майка си. Щеше ли най-после отново да я види, да разбере какво я бе сполетяло? И при нея ли е било по същия начин? О, господи, помисли си Джес, заболя я гърдния кош, сякаш се разцепваше надве, дали майка ѝ беше изживяла същия ужас и същата болка преди да умре? Това ли бе сполетяло и майка ѝ?

Как щеше да се отрази това на баща ѝ, на сестра ѝ?

Когато не им се обади, когато не успееш да се свържат с нея, Бари сигурно щеше да ги убеди, че Джес се чувства прекалено неудобно, за да се свърже с тях, че просто е заминала някъде за

няколко дни, че е прекалено егоцентрична, за да си даде сметка за болката, която би могла да им причини, че може би подсъзнателно тя ги наказва. Ще изминат дни, докато се разтревожат от изчезването ѝ, докато се свържат с полицията и апартаментът ѝ бъде претърсен. Кръвта по рогозката ѝ ще бъде анализирана, ще открият, че е нейната. Няма да има никакви следи от взлом. Няма да открият никакви отпечатъци. Дон ще насочи подозрението към Адам. Дотогава всичко ще си е дошло по местата, Рик Фергюсън отдавна ще е изчезнал.

— Не ме карай да ти повтарям — казваше Рик Фергюсън.

Джес си пое дълбоко въздух и издърпа пуловера си през главата, тъничките косъмчета под мишниците ѝ настръхнаха в знак на протест. Кожата ѝ започна да пулсира, сякаш заедно с пуловера бе свлякла и парчета от нея, сякаш я бяха одрали жива. Пуловерът падна на земята.

— Чудесно. Винаги съм си падал по черната дантела. — Той махна с пистолета към панталоните ѝ. — А сега, останалото.

Джес наблюдаваше развитието на сцената, сякаш от голямо разстояние. Отново си припомни за преживяното от онези, които твърдяха, че са умирали. Нима не казваха винаги, че са напускали тялото си и са се отправяли към тавана, наблюдавали са събитията от въздуха? Може би точно това ставаше и с нея сега. Може би в края на краищата изобщо не бе успяла да избяга от всекидневната си. Може би жицата беше прерязала гърлото ѝ и я бе умъртвила. Може би вече беше мъртва.

Или може би все още имаше време да се спаси, помисли си тя, нахлуването на нова доза адреналин прекъсна блънуванията ѝ и я убеди, че все още е жива, че все още би могла да направи нещо. *Използвай каквото оръжие имаш под ръка*, чу тя инструкциите на Доминик, докато пръстите ѝ се впираха в еластичния колан на вълнените ѝ панталони. Като например? — почуди се Джес, мигновените хрумвания се блъскаха мъчително из съзнанието ѝ и караха главата ѝ да пулсира. Сутиена си? Би ли могла да удуши един мъж с дантеления си сутиен? Или да го задуши с кашмирения си пуловер? Ами обувките? — почуди се тя и бавно свали ръце от талията си.

Рик Фергюсън размаха нетърпеливо пистолета из въздуха.

— Трябва да си сваля обувките — заяви тя. — Не мога да си сваля панталоните, ако първо не си сваля обувките.

— Хей — отвърна той и се отпусна, — колкото по-гола, толкова по-добре. Само побързай.

Тя се наведе и се запита какво, за бога, смяташе да прави. Свали бавно лявата си обувка и нехайно я захвърли встрани, докато си мислеше, че напълно се е побъркала, нямаше никакъв смисъл, със сигурност щеше да я убие. После се наведе към дясната, знаеше, че ѝ остават броени секунди, събу ниската черна обувка от крака си, направи движение, сякаш я хвърля встрани, вместо това я стисна здраво и после я запрати с все сила към пистолета в ръката му.

Изобщо не улучи.

— О, господи — простена тя. — О, господи!

Но неочакваното действие завари неподготвен Рик Фергюсън и той отскочи уплашено назад. Какво, по дяволите, щеше да прави сега? Можеше ли да го избути и да се втурне към външната врата? Щеше ли да оцелее, ако скочеше от третия етаж през прозореца? Имаше ли достатъчно сили да го обезоръжи.

Беше прекалено късно. Той вече бе възвърнал самообладанието си. Пистолетът беше зареден и насочен към сърцето ѝ.

— Мисля, че ще ми бъде много по-приятно да пречукам теб самата, отколкото ми беше да изпека проклетото ти канарче — каза той, проследявайки с пистолета невидимата линия надолу през гърдите ѝ, през ребрата ѝ и стомаха ѝ: спря на чатала на панталоните ѝ.

Нямаше повече време, не беше останал никакъв шанс. Щеше да я простреля. Да я остави напълно беззащитна достатъчно дълго, за да я изнасили и да се гаври с нея. После щеше да я довърши с ръцете си. *О, господи*, помисли си Джес и си представи мъртвото си канарче, прииска ѝ се да припадне. Знаеше, че той просто щеше да я принуди да се свести, щеше да я накара да се гърчи от болка през всяка една секунда от мъчителната ѝ агония. И тогава, без да мисли, без дори да знае какво точно прави, докато вече не го правеше, Джес се втурна през леглото си към прозореца, като крещеше с всички сили.

Във въздуха около нея проеча изстрел и тя знаеше, че вече е мъртва. Прозвуча толкова силно, помисли си тя, по-силно, отколкото изобщо си бе представяла, че може да бъде, като гръмотевица в ухото ѝ. Стаята се изпълни със свръхестествен блясък, сякаш всичко в нея бе ударено от светкавица. Цветовете изведнъж станаха много ярки, бледопрасковеното се превърна в ярко оранжево, сивото в

електриковосиньо. Тялото ѝ стана леко, увисна във въздуха. Почуди се къде ли я бе улучил куршумът, колко време щеше да ѝ трябва, за да падне на пода.

Той щеше да разкъса останалите дрехи от почти безжизненото ѝ тяло, да проникне грубо в нея, да я задуши с тежестта си, да я удави в миризмата си. Вече можеше да почувства как пръстите му се впиват в плътта ѝ, как езикът му ближе кръвта ѝ. Неговото ще е последното лице, което щеше да види, неговата усмивка — последното нещо, което щеше да отнесе със себе си в гроба.

И изведнъж, тя се завърташе и Рик Фергюсън се спускаше към нея, ръцете му се опитваха да я сграбчат, залиташе напред и тогава Джес осъзна, че нищо ѝ нямаше, че не беше ранена, че Рик Фергюсън беше този, който се строполяваше на пода, който се просваше върху обутите ѝ в чорапи крака, че Рик Фергюсън всъщност беше мъртъв.

Мракът се завъртя около нея като водовъртеж по средата на океана, заплашваше да я повлече към центъра си, докато очите ѝ поглъщаха зеещата дупка в средата на гърба му. Кръвта бликаше от нея, подобно на нефт от нефтен кладенец, пропиваше се в черната му фланелка, разливаше се по килима. На Джес ѝ се зави свят, залитна. Вкопчи се отстрани в скрина, за да се задържи.

И тогава го видя на прага, пистолетът висеше в ръката му.

— Дон! — изхриптя тя.

— Казах ти, че ако това копеле някога се опита да ти стори нещо, собственоръчно ще го убия — тихо отвърна той. Пистолетът се изхлузи от пръстите му и падна на пода.

Джес се хвърли на врата му. Ръцете му веднага я обгърнаха, придърпаха я плътно към него. Тя притисна глава към рамото му, вдишваше мириса на чисто, който лъхаше от него, притискаше се към топлината на тялото му. Излъчваше спокойствие. Излъчваше сигурност.

— Вече си в безопасност — каза ѝ той, сякаш четеше мислите ѝ, докато непрекъснато целуваше страните ѝ. — Вече си в безопасност. Аз съм тук. Никога няма да те изоставя.

— Причакваше ме вътре в апартамента — след няколко минути започна Джес. Опитваше се да осъзнае всичко, което се бе случило. — Имаше жица. Същата, която е използвал, за да убие Кони Девуоно. Опита се да ме удуши. Но аз се откопчих. Спуснах се да взема

пистолета си, но него го нямаше. Той го беше взел. Трябва да е претърсил апартамента, преди да се прибера. Каза, че нямало още ключалка, която да му се опре.

— Сега вече всичко е наред — отвърна Дон, гласът му действаше като успокоително. — Всичко е наред. Вече си в безопасност. Вече не може да ти стори нищо лошо.

— Бях толкова уплашена. Мислех, че ще ме убие.

— Той е мъртъв, Джес.

— Непрекъснато си мислех за майка си.

— Недей, миличко.

— И какво щеше да причини това на баща ми и сестра ми.

— Всичко свърши вече. Ти си в безопасност.

— Благодаря на Бога, че дойде.

— Не можех да те оставя сама.

— Не се е качил на самолета — каза тя, после се разсмя, чувстваше се замаяна, изпразнена. — Мисля, че това е повече от явно.

— Радвам се само, че успях да дойда навреме. — Дон я притисна още по-силно към себе си.

— Не мога да повярвам, че успя. Ти си моят приказен принц — заяви Джес и си помисли, че наистина беше така. Как бе могла да го нарани толкова? Как бе могла да го напусне? Та би ли успяла изобщо да оцелее без него? — Стана точно като по филмите — тя се изсмя нервно, спомни си за онези филми, в които чудовищният убиец, по погрешка приет за мъртъв, става, за да нападне отново. Очите ѝ се отпавиха към тялото на пода. — Сигурен ли си, че е мъртъв?

— Мъртъв е, Джес — усмихна се снизходително Дон. — Мога да го прострелям още веднъж, ако искаш.

Джес се разсмя, изненада се от звука на собствения си смях. Беше жестоко нападната с парче жица, за малко не бе изнасилена, за малко не беше убита. Вероятно това беше нервна реакция, начин да се справи с онова, което за малко не се бе случило. Погледът ѝ пробяга по тялото на Рик Фергюсън и тя осъзна колко лесно на мястото на това тяло можеше да бъде нейното. Ако на Рик Фергюсън му бяха оставени още една-две минути. Ако Дон не се бе появил, когато се появи, подобно на герой от ням филм, който пристига на кон в последните секунди на филма, за да спаси нещастната героиня.

Колко странно беше, че Дон я познаваше толкова добре, помисли си Джес и се притисна още по-силно към гърдите му, как винаги знаеше кога тя има нужда от него, независимо от опитите ѝ да го убеди в обратното. Беше му казала по телефона, че е добре, че ще му се обади на сутринта, че тази вечер не я заплашва никаква опасност. И въпреки това, той бе дошъл. Въпреки това бе поел нещата в свои ръце и бе овладял ситуацията. Бе я спасил от неизбежна смърт. Бе я спасил от нейната упорита глупост.

Наистина ли беше изненадана? Не беше ли правил същото непрекъснато по време на брака им, бе пренебрегвал желанията ѝ, за да направи онова, което той смяташе за добре? Тя се бе вбесявала, беше се опълчвала срещу него, беше се борила за свободата да прави собствени грешки, беше отстоявала правото си да греши. Той се бе опитал да разбере, на думи се бе съгласявал с исканията ѝ, но в края на краищата, бе постъпвал така, както винаги бе възнамерявал да постъпи. По-често, отколкото не, се бе оказвало, че това е правилният начин. Както и тази вечер.

Джес се видя, сякаш гледаше повторението по телевизията, как отваря входната врата, заключва я след себе си, как изкачва на бегом трите етажа, влиза в апартамента си, още веднъж заключва вратата след себе си, прави няколко стъпки навътре. Внезапно усети прорязващото затягане на жицата около врата ѝ, бореше се с нападателя си, за миг успя да се освободи, видя вратата, чудеше се дали ще смогне да се добере до нея, да я отключи, преди Рик Фергюсън да я е хванал.

Съзнанието ѝ се съсредоточи върху заключената врата на апартамента ѝ, сякаш нагласяше калейдоскоп. Какво не беше наред в картинката? — попита едно тъничко гласче и я върна рязко обратно към реалността. Вратата на апартамента ѝ беше заключена, осъзна Джес, преглъщайки изненадата си. Както и входната врата. Как тогава Дон бе влязъл вътре?

— Как влезе? — чу се да пита тя.

— Какво?

Джес леко се отдръпна от прегръдката му.

— Как влезе?

— Вратата не беше заключена — отвърна той.

— Напротив, беше — настоя тя. — Заключих я, след като влязох.

— Добре, но беше отворена, когато аз дойдох — отвърна той.

— А моя апартамент? — попита тя. — Заклучих на два пъти вратата, веднага щом влязох.

— Джес, какво ти става?

— Един простиച്ък въпрос — заотстъпва назад, докато не усети краката на Рик Фергюсън да опират отзад в нейните. — Как влезе в апартамента ми?

Настъпи минутно мълчание, върху лицето му се изписа примирение и той отвърна:

— Използвах ключовете си.

— Твоите ключове? Какво искаш да кажеш? Какви ключове?

Дон преглътна, погледна към пода.

— Когато ти смениха бравата, направих резервен чифт.

Тя поклати глава, не можеше да повярва.

— Извадил си си резервен чифт? Защо?

— Защо? Защото се тревожех за теб. Защото се страхувах, че може да се случи нещо като това. Защото имаш нужда от мен, за да се грижа за теб. Затова.

Джес погледна надолу, видя трупа на Рик Фергюсън в краката си, пистолетът ѝ все още беше в разтворената му ръка. За бога, та Дон бе спасил живота ѝ. Защо изведнъж се вбеси толкова? Какво значение имаше, че си бе направил резервен чифт ключове? Ако не беше го направил, тя вече щеше да е мъртва, за бога. Наистина ли щеше да му се сърди, задето ѝ бе спасил живота?

Тя почувства неприятно изтръпване в гърлото си, опита се да го приеме за страничен ефект от раната на врата ѝ, почти успя, докато не почувства как изтръпването, като огромен паяк, предпазливо се прокрадва към гърдите ѝ. С всяко преместване набираше едновременно сила и скорост и оставяше изтръпнало всичко, до което се докоснеше. Щеше ли да получи пристъп на паника сега? — попита се недоверчиво тя. Сега, когато всичко бе свършило? Когато беше в безопасност? Когато нямаше никаква причина да се паникьосва?

И тогава чу гласа на Адам. *Остави ѝ се*, казваше той. *Не се съпротивлявай. Остави ѝ се.*

Адам, помисли си тя. Адам, на когото Дон не вярваше и за когото се бе опитал да я предупреди. Адам, когото Дон бе проучил и който не

беше онзи, за когото се представяше. Какво общо можеше да има Адам с всичко това?

— Не разбирам — каза тя на висок глас и се втренчи в Дон, чудеше се дали не бе премълчал нещо.

— Не се тревожи за нищо сега, Джес. Единственото, което има значение, е, че си в безопасност. Рик Фергюсън е мъртъв. Той вече не може да ти направи нищо.

— Но нали не те тревожеше Рик Фергюсън — настоя Джес, докато си припомняше телефонното му обаждане в сестра ѝ и упорито се опитваше да осмисли случилото се. — Ти твърдеше, че Адам бил опасният. Каза, че си го проучвал; каза, че в адвокатурата никога не са чували за него.

— Джес, какво общо има пък това?

— Но Адам никога не е представлявал заплаха за мен. През цялото време е бил Рик Фергюсън. Така че, защо Адам би лъгал? — Калейдоскопът отново се размести, съдържанието му се разбърка, за да представи друга картина. — Освен ако не е лъгал. Освен ако ти си ме излъгал — отвърна тя, не можеше да повярва на собствените си уши. Наистина ли казваше всичко това? — Не си се обаждал в адвокатурата, нали? А ако си се обаждал, тогава те са открили, че Адам Стоун е точно човекът, който той твърди, че е, нали?

Настъпи продължително мълчание.

— Той не е подходящ за теб, Джес — заяви Дон накрая.

Какво ставаше? Какво говореше Дон?

— Не трябва ли аз самата да решавам?

— Не и когато решението е погрешно. Не и когато това засяга мен, когато засяга нас, нашето бъдеще заедно — отвърна ѝ той. — А ние можем да имаме бъдеще заедно, ако престанеш да се съпротивляваш. Нуждаеш се от мен, за да се грижа за теб, Джес. Винаги си се нуждаела. Тази вечер само го доказа.

Джес погледна от бившия си съпруг към тялото, което лежеше на пода. Калейдоскопът в съзнанието ѝ бясно се извиваше и въртеше, докато затворените вътре разноцветни пластмасови парченца вече не правеха разлика между горе и долу, ляво и дясно и калейдоскопът се разби на парченца, разпръсвайки из въздуха миниатюрните отломки от нейната реалност.

— Защо дойде тук тази вечер? — попита тя. — Искам да кажа, знаеше, че Адам не е в града, а си мислел, че Рик Фергюсън е в самолета за Калифорния, така че какво те накара да дойдеш? Как се сети да си вземеш пистолет? Как си разбрал, че съм в опасност... освен ако ти самият не си нагласил всичко? — попита тя, гласът ѝ се извиси във въздуха. Внезапното осъзнаване на изреченото проряза тялото ѝ толкова болезнено и толкова лесно, както би направило и парче жица. — Ти си го направил, нали? Ти си нагласил всичко това!

— Джес...

— Напътствал си го, казвал си му какво да каже, кои копчета да натисне. От самото начало.

— Използвах го, за да ни събере отново заедно — отвърна просто Дон. — Толкова ли е лошо?

— За бога, та той едва не ме уби!

— Никога нямаше да позволя да се случи това.

Джес поклати глава, не можеше да повярва.

— Ти си нагласил всичко. Начинът, по който ме чакаше, когато отивах на работа първата сутрин, начинът, по който ме последва нагоре по стълбите, сякаш е изникнал направо от кошмарите ми, кошмари, за които ти знаеше всичко, дяволите да те вземат! Не е било случайност, че той използва думата „изчезнат“. Разказал си му какво се е случило с майка ми, нали? Знаел си точно какъв ефект ще окаже това върху мен, мъчителното безпокойство, което ще породи.

— Обичам те, Джес. Всичко, което някога съм искал за нас, е да бъдем заедно.

— Разкажи ми — прошепна Джес.

— Какво да ти разкажа?

— Всичко.

— Джес, какво значение имат подробностите. Важното е, че ние сме създадени, за да бъдем заедно.

— Направил си го, за да можем да бъдем заедно?

— Всичко, което съм вършил, откакто се запознахме, е било поради тази причина.

— Разкажи ми — повтори тя.

Той си пое дълбоко въздух, после бавно го изпусна в пространството, което ги разделяше.

— Какво искаш да знаеш?

— Какви точно бяха взаимоотношенията ти с Рик Фергюсън?

— Знаеш какви бяха взаимоотношенията ми с него. Той ми беше клиент, аз му бях адвокат.

— Знаеше ли, че е убил Кони Девуоно?

— Никога не съм го питал.

— Но си знаел.

— Подозирах.

— И му предложи да го измъкнеш, ако в отплата ти направи една услуга.

— Кони още беше жива, когато се съгласих да поема защитата му. Нямах представа, че се кани да я убива.

— Но знаеше, че е нахлул в апартамента ѝ, знаеше, че я е изнасилил, знаеше, че я е пребил, знаеше, че я тормози.

— Знаех отправените срещу него обвинения.

— Не се опитвай да ме заблуждаваш, Дон.

— Знаех, че вероятно е виновен.

— Така че предложи сделка?

— Подхвърлих, че може би ще можем да си помогнем взаимно.

— Разказал си му за мен, научил си го какво да казва и какво да прави — продължи Джес, гласът ѝ беше монотонен, въпросите ѝ равни, сякаш предварително знаеше отговорите.

— Нещо такова.

— Но защо? Защо сега?

Дон поклати глава.

— Беше нещо, което обмислях от много дълго време, начин да ти докажа колко много се нуждаеш от мен. И внезапно той се появи, случаят сам почука на вратата ми. И заедно с това ме осени и идеята. Плюс, че имаше нещо около симетрията, което ми се стори привлекателно — нали се сещаш, четири години заедно, четири години разделени. Знаех, че не мога да си позволя да чакам прекалено дълго. А освен това се появи и Адам Стоун и аз разбрах, че изобщо не мога да си позволя да чакам повече.

— Какво точно каза на Рик Фергюсън да направи?

— Основно онова, което умееше най-добре. Дадох му пълна свобода на действие, стига да не те наранява.

— Да ме наранява? Та той едва не ме уби!

— Бях точно зад теб, Джес. Реално изобщо не беше в опасност.

Джес разтри шията си, усети кръвта, която все още се процеждаше.

— Казал си ми да проникне в апартамента ми и да съдере бельото ми! Казал си ми да съсипе колата ми!

— Казах ми да те уплаши. Оставих подробностите на него.

— Той уби Фред.

— За бога, някакво канарче. Ако пожелаеш, ще ти купя стотици канарчета.

Джес усети изтръпването от краката на паяка да се разпростира от ръцете и краката ѝ към мозъка. Възможно ли бе наистина да води подобен разговор? Възможно ли бе наистина да си казват това един на друг? Възможно ли бе наистина да чува онова, което чуваше?

— А тази вечер? — попита тя. — Какво трябваше да направи тази вечер?

— Казах ми, че като се има предвид прочутата ти упоритост, никога няма да се примириш, докато не го видиш обвинен в убийството на Кони. Знаех, че няма да може да се въздържи да не те причака и исках да съм сигурен, че напълно владее положението, така че просто го подканих да си свърши работата възможно най-бързо.

— Изпратил си го да ме убие.

— Изпратих го да бъде убит! — отвърна Дон и се разсмя. — По дяволите, дори ми дадох и ключ. — Той отново се разсмя. — Използвах го, за да получа онова, което и двамата искахме.

— И какво сме искали и двамата?

— Признай си, Джес. Нима не преследваше смъртната присъда? Щата нямаше да я извърши. Аз я извърших вместо тях. За теб. За нас — добави той, смехът му бе секнал.

— Така че ти се погрижи за него.

— Този човек беше животно. Отрепка. Ти го каза, не помниш ли? Той уби Кони Девуоно. Той съвсем сериозно възнамеряваше да убие и теб.

— Но ти се обади в сестра ми, настояваше да прекарам нощта там. Молеше ме да не се прибирам къщи.

Дон отново се разсмя.

— Познавайки те, знаех, че ще направиш точно обратното. Знаех, че гордостта ти ще те накара да се затичаш към къщи възможно най-

бързо. Господ ти забранява да се вслушваш в онова, което ти казва да правиш съпруга ти.

— Моят бивш съпруг — бързо му напомни Джес.

— Да — призна той. — Твоят бивш съпруг. Човекът, който те обича, който винаги те е обичал, който никога не е преставал да те обича.

Джес вдигна ръце към главата си, за да спре внезапното виене на свят. Това нямаше нищо общо с реалността, помисли си тя. Не се случваше наистина. Та това беше Дон, за бога. Мъжът, който винаги беше до нея, който бе неин учител, неин любовник, неин съпруг, неин приятел. Мъжът, който се грижеше за нея, когато умря майка ѝ, както и през всичките онези години, изпълнени с пристъпи на паника. И сега той ѝ заявяваше, че умишлено бе задействал връщането им. Заявяваше ѝ, че той се е криел зад продължителния тормоз на Рик Фергюсън. Казваше ѝ, че бил дошъл тук тази вечер, за да извърши убийство. И всичко това в името на любовта. О, господи, на какво ли още беше способен?

Съзнанието на Джес се втурна назад през последните осем години. Пристъпите на паника бяха започнали точно след изчезването на майка ѝ, бяха продължи през целия ѝ брак с Дон, бяха престанали чак след като се бе развела. Не се ли опитваха да ѝ кажат нещо?

Няма да ти остави място да се развиваш, чу тя да казва майка ѝ.

Нейната хубава майка, помисли си тя, докато се приближаваше бавно към тялото на Рик Фергюсън и коленичеше над него, усети как коленете ѝ изпукаха, почуди се дали цялата няма да се разпадне на части. Очите ѝ бързо преминаха по зейналата рана в средата на гърба му. Опитваше се да не обръща внимание на гадната сладникава миризма на смърт, която се разнасяше и подобно на маска, натопена в етер, искаше да покрие носа ѝ.

— Обичам те, Джес — казваше Дон. — Никой не би могъл да те обича по начина, по който аз те обичах през всичките тези години. Никога не бих могъл да позволя на някой да застане между нас.

Калейдоскопът в съзнанието на Джес се нагласи отново и последните парченца си дойдоха на мястото; подредиха се пред очите ѝ с учудваща яснота и внезапно тя разбра точно на какво още беше способен.

Джес се извъртя, така както беше приклепнала и се втренчи нагоре към бившия си съпруг, в чиито кафяви очи се отразяваше единствено любовта му към нея.

— Значи ти си бил. — Сякаш беше нахлула в тялото ѝ чужда сила, изкарваща навън мисли, които дори не бе съзнавала, че крие. — Ти си убил майка ми. — Още щом думите докоснаха въздуха, Джес вече бе напълно сигурна, че казаното е истина. Тя бавно се изправи. — Каж ми — продължи тя, чуждият глас беше тих, едва доловим.

— Няма да разбереш — отвърна той.

— Накарай ме да разбера — промълви Джес, като насила вкара нежни, галещи нотки в гласа си. — Моля те, Дон, знам, че ме обичаш. Толкова много ми се иска да те разбера.

— Тя се опитваше да ни раздели — отвърна Дон, сякаш това беше единственото необходимо обяснение. — И щеше да успее. Ти не знаеше това. Но аз го знаех. Както винаги изтъкваше, аз бях доста по-възрастен от теб. Имах много повече опит. Ти беше толкова привързана към нея, знаех, че накрая щеше да успее да те сломи, да те убеди, че трябва да почакаш, докато се дипломираш. Знаех също, че ако изчакаме, има голяма вероятност да те изгубя. Това беше риск, който не можех да поема.

— Защото си ме обичал толкова много — отвърна Джес.

— Защото те обичах повече от всичко на света — поясни той. — Не ми се искаше да я убивам, Джес. Ако щеш вярвай, но всъщност аз много я харесвах. Надявах се, че ще се примири. Но тя не го направи и постепенно разбрах, че никога не ще го направи.

— Така че реши да я убиеш.

— Знаех, че трябва да го направя — започна той, — но изчаквах подходящия момент, подходящата възможност. — Той повдигна рамене, жест изпълнен с иронична невинност, сякаш всичко онова, което бе станало, изобщо не зависеше от него. — Предполагам, както се случи и с Рик Фергюсън. — Той отново повдигна рамене и невинността изчезна. — И тогава една сутрин ти ми се обади и ми каза за разправията помежду ви, за това как си изфучала от къщи, казала си на майка си сама да си ходи до лекаря. Можех да доловя вината в гласа ти. Знаех, че вече съжеляваш за разправията, че ако бучката на гърдата ѝ се окаже злокачествена, ти ще се съ согласиш да отложиш сватбата. Осъзнах, че ако не действам бързо, щеше да стане прекалено късно.

— Така че отидох с колата до вас. Казах на майка ти, че си ми се обадила и си ми казала какво се е случило, обясних ѝ колко много съжаляваш, казах, че не бих искал аз да съм източникът на недоразумения помежду ви, че съм готов да отстъпя, да поговоря с теб, да отложим сватбата, докато се дипломираш.

Той се усмихна, явно увлечен в спомените си.

— Тя изглеждаше толкова успокоена. Наистина, изглеждаше така, сякаш някой е свалил света от раменете ѝ. Тя ми благодари. Дори ме целуна. Каза, че естествено, никога не е имала нещо лично срещу мен, но че... е, нали разбираш...

— И ти предложи да я откараш до лекаря.

— Настоях да я откарам до лекаря — уточни Дон. — Всъщност казах, е, денят е толкова хубав, защо първо да не се поразходим с колата. Тя реши, че идеята е чудесна. — Усмивката му стана още по-широка. — Отидохме до Юниън Пайър.

— Какво?!

— Бях обмислил всичко. Щом веднъж влезе в колата, всичко останало вече беше много лесно. Казах, че искам мнението ѝ за някои нововъведения, които смятам да направя във вилата. Тя беше щастлива да ми помогне, мисля, дори поласкана. Обиколихме къщата, каза ми какво смятала, че ще изглежда добре, после минахме отзад, застанахме да погледаме скалите.

— О, господи!

— Тя изобщо не разбра какво стана, Джес. Един-единствен изстрел в тила. И всичко свърши.

Джес се олюля, за малко не изгуби равновесие, притисна силно пръсти към пода, успя да се задържи.

— Убил си я — прошепна тя.

— Тя беше обречена, Джес. По всичко личеше, че ще умре от рак за по-малко от пет години. Помисли за болката, която ѝ спестих, годините на агония за всички останали. Вместо това тя умря в един прекрасен слънчев ден, загледана в скалите, без да се тревожи за дъщеря си за пръв път от месеци насам. Знаем, че сигурно ти е трудно да го разбереш, Джес, но тя беше щастлива. Не разбираш ли? Тя умря щастлива.

Джес отвори устата си да каже нещо, но изминаха няколко секунди, преди от нея изобщо да излезе някакъв звук.

— Какво направи... после?

— Устроих ѝ прилично погребение — отвърна той. — Навън до скалите. Ти гледаше гроба ѝ само преди няколко седмици.

Джес се видя да стои до задния прозорец на вилата на Дон, загледана през въртящите се снежинки към скалите отсреща.

— Тогава мислех да ти кажа истината — продължи той. — Да успокоя най-после изтерзаното ти съзнание, да ти помогна да разбереш, че повече няма за какво да се чувстваш виновна, че разправията ти няма нищо общо със смъртта на майка ти, че смъртта ѝ беше неминуема от момента, в който се опита да попречи на плановете ни. Но знаех, че моментът не е подходящ.

Джес си припомни усещането от ръцете на Дон, допира на устните му върху нейните, когато се любеха пред камината, фалшивата сигурност, която ѝ бе вдъхнал. Която винаги ѝ бе вдъхвал. Нима дълбоко в подсъзнанието си не го бе подозирала от край време? Сигурно това се бяха опитвали да ѝ подскажат в продължение на години пристъпите ѝ на паника.

— Ами баща ми? Той също беше против брака ми.

— Баща ти е котенце. Знаех, че когато веднъж завинаги майка ти изчезне от картинката, с баща ти няма да има никакви проблеми.

— Ами пистолета? — попита Джес. — Какво направи с пистолета?

Дон отново се усмихна, усмивката му бе много по-ужасяваща, отколкото беше тази на Рик Фергюсън.

— Подарих ти го, след като ме напусна.

Джес притисна ръце към стомаха си. Тя погледна към малкия пистолет в протегнатата ръка на Рик Фергюсън: пистолетът, който Дон бе настоял да вземе, за да се защитава след развода им, същото оръжие, което бе използвал, за да сложи край на живота на майка ѝ.

— Харесваше ми иронията в това — казваше Дон, сякаш не си признаваше, че е убил майка ѝ, а коментираше някой параграф от закона. Кога натрапчивите му идеи бяха преминали границата към лудостта? Как не бе могла да разбере това толкова дълго?

За бога, беше спала с убиеца на майка си.

Той ли беше лудият, или тя? Зави ѝ се свят, главата ѝ се отпусна назад, всеки момент можеше да припадне.

— Сега вече разбираш колко много те обичам — говореше той.
— Всичко, което някога съм искал, е да се грижа за теб.

Джес се олюляваше, погледът ѝ не можеше да се фокусира. И нея ли щеше да убие?

— И сега какво? — попита тя.

— Сега ще извикаме полицията и ще им разкажем какво се е случило. Как Рик Фергюсън те е причакавал вътре в апартамента ти, как се е опитал да те убие, как аз съм дошъл точно навреме, как е трябвало да го застрелям, за да те спася.

Очите на Джес отново се обърнаха навътре, главата ѝ се отпусна рязко върху дясното рамо.

— И после всичко ще бъде наред — продължи уверено Дон. — Ще си дойдеш у дома с мен. Обратно там, където ти е мястото. Където винаги ти е било мястото. И ще можем да бъдем заедно. Както е писано да бъдем.

Гаденето премина през тялото ѝ като огромна вълна. Заля я, помете краката ѝ изпод нея и тя се стовари на колене. Вълната я отнесе навътре в морето, което заплашваше да я удави. Джес инстинктивно се протегна, трябваше да се вкопчи в нещо, нещо което да я спаси, да не позволи да бъде отнесена, да потъне. Ръцете ѝ напипаха спасителния клон, сграбчиха го, стиснаха го силно. *Пистолетът*, осъзна тя, сви пръсти около дръжката му, използва го, за да се изтегли на безопасно място. Изправи рамене, опитваше се да се освободи от смъртоносното течение. С едно бързо и плавно движение вдигна пистолета, насочи го право към сърцето на бившия си съпруг и дръпна спусъка.

Дон я погледна учудено, когато куршумът се заби в гърдите му. После залитна напред и падна на земята.

Джес бавно се изправи на крака и се приближи към него.

— Право в целта — спокойно заяви тя.

Не беше сигурна колко точно бе стояла така, втречена надолу в бившия си съпруг, с насочен към главата му пистолет, готова да стреля отново, ако той се размърда. Не знаеше кога точно бе започнала да долавя останалите звуци наоколо: движението долу под прозореца, смехът, който отекваше по улицата, звъненето на телефона.

Погледна нагоре към часовника. Десет часът. Сигурно беше Адам, обаждаше се да провери дали е добре, да разбере как е минал денят ѝ, да ѝ пожелае лека нощ.

Тя едва не се разсмя. Нямахте изобщо да спи тази нощ, това поне беше сигурно. Трябваше да се оправи с полицията, да се свърже със семейството си. Да им разкаже за Рик Фергюсън, за Дон, истината за онова, което се бе случило тази вечер, истината за онова, което се бе случило преди осем години. Цялата истина. Щяха ли изобщо да ѝ повярват?

А тя вярваше ли?

Запъти се към телефона и вдигна слушалката.

— Адам? — попита тя.

— Обичам те — отвърна той.

— Можеш ли да си дойдеш? — Гласът ѝ беше заглъхнал, но напълно овладян и изненадващо спокоен. — Мисля, че ще имам нужда от добър адвокат.

Издание:

Автор: Джой Филдинг

Заглавие: Не споделяй тайни с мен

Преводач: Анна Христова

Година на превод: 1994

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателство Весела Люцканова

Град на издателя: София

Година на издаване: 1994

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“ ЕООД — Велико Търново

Редактор: Вихра Манова

Художник: Росица Крамен

ISBN: 954-8453-04-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/11140>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.